

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK FIVE

unfinished hero series

SEBRING

A ROMANCE NOVEL BY

KRISTEN
ASHLEY

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sebring
Kristen Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğerk kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Series:

Senin İçin
Huzur
İçinde
Altın İz
Gönül Oyunları The
Promise
Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip
Ol Ateşin
İçinde Ride
Steady
Ateşin İçinden Yürüme

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin

Magdalene Serisi:

Yükselen İrade

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Baskını
Diyako
z
Sebring

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Masal Canlanıyor
Cennet ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın

*Sommersgate House Üç
Dilek*

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2016 Kristen Ashley

tarafından İlk e-kitap baskısı: 11 Ocak

2016

İlk 11 Ocak 2016

UYARI

Bu kitap bir anti-kahraman içeren YETİŞKİN EROTİK bir romandır. Bu roman açık acı oyunu, hakimiyet (kontrol) ve esaret sahneleri içerir. Bu romandaki kahraman, özür dilemeden kendi kurallarına göre bir hayat yaşıyor. Sizin için spoiler vermemek adına kahraman hakkında daha fazla açıklama yapmayacağım, ancak o kesinlikle sizin (veya benim, diğer kitaplarımda) "normal" kahramanınız değil. Eğer yukarıdakilerden hoşlanmıyorsanız, bu romanın size göre olmadığını söyleyebilirim.

Yazarın Notu

Sebring ile Bitmemiş Kahramanlar Serimi tamamlıyorum.

Yine de, göreceğiniz gibi, kafamda yaşayan dünyalarda hiçbir şey tamamlanmış değil. Ben veda edemem, bu yüzden okuyucularımdan da veda etmelerini istemiyorum.

Sizden isteyeceğim şey José Gonzalez'ın "Stay Alive" şarkısını bulmanız. Bu olağanüstü şarkıya henüz aşına değilseniz, eşlik etmesini istediğim sahne ile birlikte güzelliğini deneyimlemek için şarkıyı açmadan önce Yirmi Beşinci Bölüme kadar beklemenizi rica ediyorum.

Kitaplarımla birlikte çalmaları sık sık film müzikleri öneriyorum çünkü onları size vermek için yazarken kafamda film gibi oynuyorlar. Ve herkes bilir ki, film müziği deneyim için çok önemlidir.

Ama "Stay Alive", usta Gonzalez'den dinlediğim her şarkıyla birlikte, hayatın vazgeçilmezi.

Knight ile başlayıp *Creed*, *Raid* ve *Deacon* ile devam eden dolambaçlı güzellik boyunca bu seriyle şansımı denedim. Her zaman olduğu gibi okuyucularıma, muhteşem Rock Chicks'ime, bu serinin doğuşunda doğrudan amigoluk yapanlara (ve siz kim olduğunuzu biliyorsunuz) ve sadece kitapları satın alarak onu destekleyenlere teşekkür ediyorum.

Dünyalarımı sevmene bayılıyorum.

Ne anlatmaya çalışsam da, hiçbir kelime bunu ifade edemez.

Şampiyonlar ordusu tarafından kutsanmış durumdayım.

Bunun için minnettarlığınızı nasıl ifade ediyorsunuz?

Bildiğim tek yol size elimden gelen en iyi hikayeyi anlatmak.

Bu amaçla, tüm kalbimle *Sebring*'e aşık olmanızı umuyorum.

Sonsuza dek buradasın ve benim yanımdasın.

Nick İçin Önsöz

"Nick."

Terliyordu. Bilekleri yırtılmıştı. Kasları acının çok ötesinde gerilmişti. Ağzındaki tıkaç sadece kendi kanı ve tükürüğüyle kirlenmemişti.

Gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Nick."

Pislik herif silahını kızın kafasına doğrultmuş yaklaşıırken konuşmadı. Ona dokunmadı. Ağzındaki tıkaçı çıkarıp bir şey söylemesine izin vermedi.

Yine de konuşuyordu.

Nick'le.

Gözleri doluydu. Her zamanki gibi sevgiyle.

Ve korkuyla.

"Nick!"

Sarsılarak uyandı.

Omzundaki bileği anında kavrayan Nick'in vücudu bıçak gibi kesildi ve kanepeden fırladı. Bileğini adamın sırtına doğru çeken Nick, onu duvara doğru itmek amacıyla ileri doğru itti.

"Nick," sesi artık yumuşaktı. "Kardeşim."

O ses ona çarptı, adamın mücadele etmediği gerçeği ona çarptı, gitmesine izin verdi ve geri adım attı.

Kardeşi Knight yüzünü ona döndü.

Knight hafifçe eğilerek kanepenin yanındaki ışığı yaktı. Artık aydınlanmış olan odada Nick'in gözlerini yakaladı.

Knight ona sessizce, "İyi uyuyamıyorsun," dedi. "Koridorun sonuna kadar seni duydum."

Bu hiç iyi değildi. Kardeşi ve karısı Anya'nın kanepesinde uyuyordu. İki küçük kızları vardı. Küçük kızların uykuya ihtiyacı vardı. Asla ihtiyaç duymadıkları şey ise amcalarının koridorda kaybolup onları uyandırmasıydı.

Nick elini saçlarının arasından geçirdi ve başını çevirerek, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Bir şey hissetti ve boynunu bükerek Anya'nın durduğu kapı aralığına baktı, üzerinde uzun, gri kaşmir bir bornoz vardı, güzel yüzü sıkıntılıydı ama gözleri ona sıcacık bakıyordu.

Knight da onu görmüş.

"Yatağına dön bebeğim," diye seslendi nazikçe.

Nick'ten tarafa bakmadı. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Nick?"

"Ben iyiyim Anya," diye yalan söyledi. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Sorun yok," diye fısıldadı, yüzü daha az sıkıntılı değildi, gözleri hala sıcaktı ama aynı zamanda endişeliydi ve erkeğine doğru hareket ediyordu.

Knight ona, "Onu yakaladım," dedi.

Kardeşini inceledi, başını salladı, Nick'e doğru küçük bir gülümseme fırlattı ve kapı çerçevesinin dışında kayboldu.

Nick, Knight ve Anya'nın yüksek apartman dairesinin köşe odasının iki tarafındaki büyük pencerelere doğru yürüdü. Pencereler şimdi gece vakti Denver'ın ışıklarını gösteriyordu.

Şehre bakmadan önce kardeşine bir göz attı. "Sen de yatabilirsin, Şövalye. Ben iyiyim. İyi olacağım. Yarın da yatacak başka bir yer bulurum."

"Bence şu anda ailenle birlikte olman gerekiyor." Knight'ın sözleri üzerine Nick'in ağzı açık kaldı.

Bunu hak etmiyordu. Bunu biliyordu.

Ama Knight ona veriyordu. Anya da öyle. İkisinin de onun yüzüne tükürmek için sebepleri vardı.

Knight'ın yaklaştığını ve durduğunu hissetti.

"Yakın değildik," dedi Knight ona bildiği bir şeyi söyleyerek. "Ama ne yaptığını. Bunu neden yaptığını. Ne kaybettiğini-"

Olamaz.

Her ne kadar kardeşine birçok açıdan borçlu olsa da, oraya gitmiyorlardı.

Nick bakışlarını Knight'a çevirdi ve "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?" diye sordu.

Knight cevap vermeden önce bir süre Nick'in gözlerinin içine baktı, "Evet. Bunu şimdi yapamayız." Yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ama Nick, bunu yapmak zorundayız. Bu boku içinden atman lazım kardeşim. Karına ne yaptılar-"

"Bunu şimdi... konuşmasak olur mu?" Nick sıkılmış dişlerinin arasından tekrarladı.

Knight başını salladı. "Daha çok erken." Gerçekten de öyleydi.

İki gün önce onun gözleri önünde kafasında bir delik açtılar.

Yani evet.

Çok erken oldu.

"Buradasın," dedi Knight, tıpkı Nick'in hayatı boyunca her zaman yaptığı gibi, ağabeyinin buyurduğu gibi. "Rahat uyuyana kadar burada ailenle birliktesin. Sana zaman vereceğim. Bunu daha sonra konuşuruz." Bir elini kaldırıp Nick'in boynunun kenarına doladı ve sıkarken Nick'in gözlerini tuttu. "Ama sadece seninle gurur duyduğumu söyleyeceğim. Senin için üzgünüm. Senin için üzıldüm. Ama seninle gurur duyuyorum."

Nick bunun iyi hissettirmesini istemedi.

Tüm hayatını kardeşinden bunu isteyerek geçirmişti. Babasından. Kahretsin, onu deli gibi seven annesi bile onu şımartmıştı, ama onun pek bir şey yapamayacağını düşündüğünü biliyordu. Onun şanlı oğlu gibi değil. Şövalyesinin yapacağını bildiği gibi değil.

Ve haklıydı, Knight'ın dokunduğu her şey altına dönüşüyordu.

Nick ayrıca ailesini gururlandırmak için kendini yenmeye çalışarak çok fazla zaman ve enerji harcamıştı.

Sonra, onların yapmayacağını bilmesine rağmen kendini iyi hissetmek için ne yapmak istiyorsa onu yaparak, bu ihtiyacı bastırmak için hayatın sunduğu her türlü yüksekliğin peşinden koşarak, onların ne düşündüğünü umursamadığına kendini ikna ederek çok zaman geçirdi.

Ve kardeşi Nick'in istediği şeyi, yani Anya'yı aldığı anda, Nick onları ayırmak için saçma sapan şeyler yapmıştı. Eğer bunu ona yapan Knight olsaydı, iki gün önce Knight'ın sevdiği kadının kafasında bir delik açılmış olması umurunda bile olmazdı. O tatlı beşiğinde durup Knight'a onunla gurur duyduğunu söylemezdi.

Ama gerçek şu ki, kardeşinin ona bunu vermesi iyi hissettirmişti. İyi hissettiriyordu çünkü Knight'tan geliyordu.

Ve iyi hissettirdi çünkü Knight'ın gurur duymakta haklı olduğunu biliyordu. Son olarak, iyi hissettirdi çünkü onun erkeğiyle gurur duyarak öldüğünü biliyordu.

Tüm bunlara rağmen sadece "Teşekkürler" diye mırıldandı.

Knight elini . "Bir film izle. Bir kitap oku. Biraz dinlenmeye çalış."

Bunların yapmayacaktı. Yine de başını salladı.

Knight bir süre onu inceledikten sonra başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Sabah görüşürüz," diyerek odadan çıktı.

Nick dikkatini tekrar Denver'ın ışıklarına çevirdi.

Birkaç dakika içinde şehrin odağı kayboldu ve Nick'in görebildiği tek şey camdaki yansıması oldu. Ayrıca omurgasından aşağı süzülen terin taşaklarının etrafında biriktiğini, bağlara karşı mücadele ederken kaslarından yayılan acıyı hissedebiliyordu.

Ellerini kaldırdı ve aşağıya baktı, bileklerinde henüz iyileşmeye başlamamış derin kesiklerin kabuklarını, derin çizikleri ve irin rengindeki kırık deriyi gördü.

O elleri kullanmıştı. Hayatında bir kez olsun o elleri, kafasını, içgüdüsünü, gücünü, cesaretini ve doğru olanı yapmak için sahip olduğu her şeyi kullanmıştı.

Kendisi için

değil.

Babası için değil.

Annesi için değil.

Knight için değil.

Onun için.

Görev çok az başarılı olmuştu. Ama o gitmişti.

* * * * *

Üç Hafta Sonra

"Ben yokum."

Nick bunu FBI Özel Ajanı Eric Turner'ın gözlerinin içine bakarak kararlı bir şekilde söyledi.

Turner sessizce, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

Nick ona bundan sonra vermesi gereken şeyi vermek istemiyordu. Eskiden böyle biri değildi. Eskiden içinde doğru şeyi yapma isteği olan biri değildi.

Ama şimdi olduğu adam, ona olmayı öğrettiği adam, bunu verdi. "Sen haklıydın. Onunla ilişkiye girmemeliydim."

"Olur böyle şeyler Nick," diye cevap verdi Turner. "Aslında bir menajer olarak o çizgileri bulanıklaştırmaması gereken oydu ama bu herkesin başına gelebilir. Bir keresinde benim de bir işim vardı. İçinde bir kız olan bir iş ve bu benim başıma geldi. Ona aşık oldum. Doğru değildi ama durduramadım. Onu da kaybettim." Bir irkilmeyi gizlerken bakışları yoğunlaştı. Yanlış bir şey söylediğini bildiği için sözlerini çabucak bitirdi: "Senin Hettie'yi kaybettiğin gibi değil. Ama ona çok aşık oldum ve o hâlâ benim değil."

Nick oturup Turner'ın Nick'in kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olacağını umduğu hikâyeler anlatmasını dinlemek istemiyordu. Turner hiçbir sözün bunu sağlayamayacağını biliyordu.

Nick'in kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak tek bir şey vardı. Turner da bunu biliyordu.

Bu yüzden "Şehirde kalacak mısın?" diye sordu. Evet, şehirde kalacaktı.

"Evet," diye yanıtladı Nick.

Bunun üzerine Turner, bugünlerde pek çok insanın yaptığı şeyi yaptı.

Nick'i dikkatle inceledikten sonra şöyle dedi: "Öyle hissettirmiyor ama zamanla daha az acıyacak. Sadece acıyacak, Nick. Biraz zaman tanı ve sonra hayatına devam et."

Turner'ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Turner'ın hangi kıza aşık olduğunu bilmiyordu ama eğer ölmemişse, onu bir daha asla göremeyecek, saçlarını koklayamayacak, amının tadına bakamayacak, kahkahalarını dinleyemeyecek, ters çevirdiğinde sarısını her zaman kırdığı kızarmış yumurtaları yiyemeyecek, bunu ona ya da *kimseye* vermeyeceğini bilecekti...

Eğer bundan kurtulamadıysa, neden bahsettiğine dair *en* ufak bir fikri bile yoktu.

Nick bunu paylaşmadı.

"Evet" diye tekrarladı. Sonra konuyu değiştirmek için, "Knight'la, Raid'le, Sylvie'yle, Marcus'la, hepsiyle konuştum. Mecburum Eric. Kadınları ve aileleri hedef alınmıştı. Ne yaptığımızı, neden yaptığımızı ve yaptığımız şeyi yapmamızı engellemek için bana ya da Knight'a yakın olan herkesi nasıl kullanacaklarını bilmeleri. Kardeşim ve ekibi de beni o cehennem çukurundan sürükleyerek çıkardılar, dolayısıyla en başta neden orada olduğumu bilmeleri gerekiyordu."

Turner cevap olarak, "O insanlardan hiçbirinin konuşacağını sanmıyorum," diye mırıldandı. Kesinlikle haklıydı.

Nick başını salladı.

Bakışları hâlâ yoğun olan Turner, "Bir tahliye planlıyorduk, Nick," dedi.

Nick yine başını salladı, bu kez sertçe.

Oraya gitmek istemiyordu.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Turner'ın konu hakkında konuşmasını engellemek için.

o.

Bunu biliyordu. Turner Nick'i ortada bırakmazdı. Hettie'yi de kesinlikle öyle bırakmazdı.

Turner, "Kardeşin ve ekibi, benim ekibim gibi kurallar hakkında endişelenmek zorunda değiller," diye açıkladı. "İşin içine girebilirler. Bu riskleri alabilirler, plan yapmadan, içlerinden geldiği gibi hareket edebilirler."

"Biliyorum," diye Nick.

"Senin için geliyorduk," diye etti Turner. "Sen ve Hettie." Nick kendini tekrarlamadı.

Öyleydiler. Yine de çok geçti. Knight ve ekibi onu kurtarmak için içeri girdiğinde onlar da çok geç kalmışlardı.

Artık çok geç.

Turner, "Birkaç hafta sonra bira içmeye gideriz," diye önerdi. Onu inceleme sırası Nick'teydi.

"Bunu eski muhbirlerinle çok mu yapıyorsun?"

Turner aniden sinirlenmiş görünüyordu. "Tanrım, Sebring, son birkaç yıldır yaşadığımız onca şeyden sonra, benim için hâlâ sadece gizli bir muhbir olduğunu mu sanıyorsun?"

İşte bu... Bu iyi hissettirdi.

Nick'in etrafını iyi insanlarla çevirmek gibi bir alışkanlığı yoktu. Ve Turner kesinlikle iyi bir adamdı.

Nick, "Söylenecek en boktan şey," diye mırıldandı.

Turner'ın yüzü yine değişti. Ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri olmayabilirdi ama yine de Nick'in kafasının nerede olduğunu anlıyordu.

"Birkaç hafta, dostum," dedi sessizce. Nick başıyla onayladı.

Beklenmedik bir şekilde, Turner fısıldıyordu, "Akıllı ol, Nick." Evet. Biliyordu.

Ama Özel Ajan Eric Turner ona çok şey öğretmişti.

Bu yüzden Nick'in işi yapmak için ihtiyaç duyduğu bazı becerilere sahip olduğunu da biliyordu.

Ve ona sabrı öğretmişti.

Sahip olmadığı becerileri edinecekti. On yılını alsa bile, bunu yapacaktı. Sonra da işi bitirecekti.

* * * * *

Beş Ay Sonra

Nick nehrin kıyısında durdu, nehrin kıyıları küçük ama parlak kır çiçekleriyle kaplıydı, dağların bahar erimesi yatışmıştı, suyun akışı hâlâ ağırdı ama aynı zamanda rahatlatıcıydı.

Nick'in yanında durmadan önce onun geldiğini hissetti.

Deacon Gates ona, "Ben ve Cassie gelmenize çok sevindik," dedi.

Nick, "Köpeğine pembe bir fiyonk takmışsın," diye karşılık verdi.

Deacon, "Ben ," diye karşılık verdi.

Nick, "Senin kadın köpeğine pembe bir fiyonk takmış," dedi ve yanındaki adama baktı. "Ve o köpek bir Alman çoban köpeği. Kuzey Amerika'daki tüm çoban köpeği yetiştiricilerinin, o köpeğin itibarını geri almak için kafana silah dayamak üzere buraya koşmaması şaşırtıcı."

Deacon bir omzunu silkerek ona sırtıttı. "Bu bir düğün." Öyleydi.

O gün, Colorado Dağları'nda, hiçbir yerin ortasında, nehir kenarındaki bir çardakta, bu büyük Birleşik Devletler'in karanlık, sert, kokuşmuş, düşmanca yeraltında Hayalet olarak bilinen adam, Nick'in o güne kadar gördüğü en güzel kadınlardan biriyle evlendi.

Aynı zamanda en gerçekçi olanlardan biriydi.

Nick her şey olup bittiğinden beri Cassidy Swallow-şimdiki adıyla Gates'in etrafında birkaç kez bulunmuştu ve o gün onu ilk kez makyaj yaparken görmüştü. Makyajlı olsa bile, saçları büyük, yumuşak bukleler halinde yapılmış, tepeden ve yanlardan geriye doğru toplanmış, iğneler sabit papatyalarla gizlenmiş, yine de alt kısmında iki ayak derinliğinde dantel olan uzun beyaz pamuklu bir elbise ile evlenmişti ama diğer

Onun dışında cidden çok güzel bir sundress'e benziyordu. Nick tekrar suya bakarak, "Senin adına sevindim," diye mırıldandı.

"Senin için endişeleniyorum," diye karşılık verdi Deacon.

Nick dikkatini Deacon'a geri verdi.

Deacon sessizce, "Bunu gözlerinde gör," diye devam etti.

Görürdü. Deacon yıllardır aynada aynı şeyi görüyordu.

Nick, Deacon'ın hikayesini biliyordu. Nick, Deacon'ın kayıp karısını bulmak için o iğrenç yeraltına indiğini biliyordu. Nick, Deacon'ın yaptıklarından sonra ama özellikle de karısını bulduktan sonra orada kaldığını biliyordu. Nick bunu biliyordu çünkü Deacon bu bilgiyi dinleyebilecek herkesle bol bol paylaşıyordu. Deacon sevdiği kadın, bir saat önce karısı yaptığı kadın dışında kimseye fazla bir şey söylemezdi.

Ama geçtiğimiz aylarda Knight, kardeşini toparlamak için birlikleri bir araya getirmişti. Onu kederinden kurtarmak için. Nick bunu kimseyle paylaşmamış olsa bile, onu yürümeye kararlı olduğu yoldan saptırmak için.

Ama Knight
biliyordu. Deacon
biliyordu.

Rhash, Raid, Marcus, Sylvie ve Creed -Şövalye'nin en yakın arkadaşları ve en güçlü müttefikleri, şimdi Nick'in arkadaşları- hepsi de biliyordu.

Aynı şey başına gelseydi, gidecekleri yol bu olurdu. Hiç sapma şansları olmadan.

"Bana öğretmene ihtiyacım var," dedi Nick .

Deacon'ın yanağında bir kas sıçradı.

"Bana öğretmene ihtiyacım olduğunu biliyorsun," diye itti Nick. "Eğer yapmazsan, başka birine yaptıracağımı biliyorsun. Bilirsin, Deacon."

"Kardeşin istiyor-"

Nick başını salladı. "Kardeşimi seviyorum, bana verdiği destek benim için her şey demek. Atlatmama yardım etmek için ailesini bana vermesi. Ama bazen Knight istediğini elde edemez. Bunun o zamanlardan biri olduğunu biliyorsun. Kahretsin, *o da* bunun o zamanlardan biri olduğunu biliyor."

Nick, Deacon'ın ötesine, kır çiçekleri, flamalar, balonlar, yiyecek ve içki dolu masalar arasında dolaşan düğün müdavimlerine, çardağın çok ötesinde kurulmuş bir müzik grubuna baktı.

Deacon'a baktı.

"Düğünün tadını çıkar. Bunu hak ediyorsun, dostum. Balayının tadını çıkar. Sen varsın, döndüğünde konuşuruz. Sen , darılmak yok." Deacon yaklaştı.

Nick hazırlandı.

"Deacon'ın sesi alçaktan gürlledi. "Her şeyi kaybettiğimi sanıyordum ve sen arkamdaki her şeyi gördün. Flamalar. Balonlar. Boynunda pembe bir fiyonk olan lanet olası bir Alman kurdu. Ve rüyamda bile inşa edemeyeceğim bana bağlı bir kadın. Hayatına devam edebilirsin. Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapmana gerek yok."

Sesi aniden sertleşen Nick fısıldadı: "Rüyamda inşa edemediğim bir kadını vardı. Ve ben oturdum, bir sandalyeye bağlandım, hiçbir şey yapamadım, kafasında bir delik açtıklarında gözlerinin içine baktım. Bu görev tamamlanmadı. Bizim görevimiz. Onunla olan *görevimiz*, *lanet* olası *görevimiz*. Tamamlanmadı. Yapılacak işler var. Onun için."

Göz göze geldiler.
Hareket etmediler.
Deacon bozdu.
"Sana
öğreteceğim."
Nick başını salladı.
Deacon nefesini burnuna çekti.
Sonra bir elini kaldırıp Nick'in koluna bir tokat attı ve dönüp artık karısı
olan, hayallerin bile ötesindeki kadına doğru yürüdü.

Birinci
Bölüm Kızları
Olivia

Dört Yıl Sonra

"Liv, gelmen gerek... *şimdi*."

Bakışlarımı bilgisayarımın rakamları girdiğim elektronik defterlerden kaldırdığımda Tommy'nin yaralı ama yine de yakışıklı yüzüyle ofisimin kapısında dikildiğini gördüm.

Bu bakışı biliyordum, bu yüzden sandalyemi geri yuvarlamakta gecikmedim, ayaklarımı ittim ve hızla onun yolunda ilerledim.

Hiçbir şekilde hiçbir şeyi ele vermedim, asla. Sesimi yükseltmedim. Sadece en küçük tepkilerin yüzümde belirmesine, gözlerimden sızmasına, çerçeveye yerleşmesine izin verdim.

Bu yüzden sesim yumuşaktı çünkü her zaman yumuşaktı ve vurgusuzdu çünkü "Kimi var?" diye sorduğumda her zaman vurgusuzdu.

Koridorda hızla ilerlerken Tommy, "Yeşil," diye cevap verdi. Yeşil.

Adamlarımdan
biri.

Benim askerim.

Green onun gerçek adı değildi. Ablam Georgia'nın ona taktığı bir lakaptı. Yıllar önce onu işe almak için özel yeteneklerini kullanan Georgia olmuştu. Çok hevesliydi ve çok aptaldı, tazeydi, naifti... *yeşildi*.

Ve o da böyle biri oldu.

Artık aptal, taze ya da saf değildi. Ama
hala Yeşil'di.

Koridorda yürüdüm, adımlarım hızlıydı ama giydiğim dar etek nedeniyle kısıtlıydı.

Bunu yaparken aklım, babamın ofisinde olup bittiğinden emin şeye duyduğum kızgınlıktan, belki de bininci kez neden bu pis, muhtemelen fare istilasına uğramış depoda iş yapmaya devam etmekte ısrar ettiğini merak etmeye başlamıştı.

Güneşli bir günün ortasıydı ve salon kötü aydınlatılmış ve bulanıktı, yerler pis, duvarlar kirliydi.

Georgia'ninki gibi, babaminki gibi her zaman temiz ve dekore edilmiş olması için ısrar ettiğim ofisimde bile (benimki klasik bir zarafet; Georgia'ninki modern bir keskinlik; babaminki gösterişli bir iğrençlik) pencereler (dışarıdan) kirliydi.

Ama babamın babası orada işe başlamış. Babam bunun bir mesaj verdiğini düşünüyordu. Tepeden tırnağa pisliğiyle, bizi ciddiye almamaları gerektiğini düşünebilecek herkesi korkuttuğuna inanıyordu.

Ayrıca bunun köklerimizle bir olduğumuzu gösterdiğini düşünüyordu. Haklıydı da.

Büyükbabam para ve güç için her şeyi yapmaya hazır bir serseriydi.

Ve yaptı da.

Çok iyi iş çıkarmıştı. Bir imparatorluk kurmuştu.

Babam da aynı görevi üstlenmiş bir serseriydi. O kadar başarılı değildi.

Koridorun sonundaki çift kapıyı gördüm, Gill kapının duruyordu. Ama babamın bağırdığını duydum.

"Georgia buralarda mı?" Gözlerimi Gill'e dikerek sordum, sorum peşimden gelen Tommy'ye yönelikti.

"Hayır," diye Tommy. Bu hiç iyi değildi.

Babamı sakinleştirmek için çok az umudum vardı. Küçük bir şansım vardı ama o da fazla değildi. Onun öfkesini kazanma şansım daha fazlaydı. Çabuk öfkelenirdi, ne yapacağı belli olmazdı ve dengesizdi. Georgia'nın yanında daha kontrollü görünse de, bunun dışında ayırım yapmazdı.

Ancak Georgia yanımda olmadan ya da daha iyisi liderliği üstlenmeden, bu her neyse iyi gitmeyeceği en büyük olasılıktı.

Kapıya yaklaştık ve Gill kapıya döndü, yüksek sesle iki kez vurdu, elini kapı koluna koydu ve iterek açtı.

Bütün bunlar olurken babamın bağırısları hiç kesilmedi.

Gill yolumuzdan çekildi ve Tommy ile ben odaya girdik. Saçma sapan bir odaydı. Büyükbabam devasa, gösterişli masanın arkasında otururken de gülünçtü. Babam bunu daha da gülünç hale getirmişti.

Sık sık düşündüğüm bu düşüncayı düşünecek vaktim yoktu. Babam bağıırıyordu.

Ve bir silahı vardı. Green'e doğrulttuğu bir silah.

Başka bir deyişle, durum kritikti.

"Baba-" Seslendim, odaya doğru ilerledim ama aniden durdum ve silah patladığında başımın dönmesine ve irkilmeme engel olamadım, yüksek ses odayı cınlattı.

Green acı içinde bağırdı ve bir dizinin üzerine çöktü.

Babam masanın etrafından dolandı ve askerine doğru ilerledi, silahı hâlâ havadaydı. "*Bana bu saçmalığı mı söylüyorsun?*" diye bağırdı. "*Kralınla bu şekilde mi konuşuyorsun?*" Tanrım, şu *kral* meselesinden nefret ediyordum.

Bunu da büyükbabam başlattı.

"Tanrım, *kahretsin*, Tanrım, *kahretsin*," diye bağırdı Green, hâlâ diz çökmüştü, bir eli yarasındaydı, parmaklarının arasından kan sızıyordu. Başını arkaya eğdi ve kaşlarını çatarak babama baktı. "Senin derdin ne lan? Beni sen vurdun!"

"Seni lanet olası *pislik*! Sen yapıyorsun!" Babam bağırdı. "Kralınla bu şekilde konuşuyorsun!"

Kapıda duran Gill'e döndüm. "Dr. Baldwin'i ara," diye emrettim.

"Liv, Baldy bizim en büyük hayranımız değil," diye mırıldandı Tommy arkamdan.

Hafifçe başımı salladım, gözlerim hâlâ Gill'deydi, bunu biliyordum ama bu dramatik noktada babamın birkaç ay önce Baldwin'i kendisinden uzaklaştırdığını unutmuştum. "Ona bizzat ilgilenmesini istediğimi söyle."

Gill başıyla onayladı ve gözden kayboldu.

Bakışlarımı omzumun üzerinden Tommy'ye çevirdim. "Havlu getir."

"Olivia, burada olmana gerek yok," dedi babam ve ben ona baktım.

"Baba-" Ben başladım.

Silahı bana doğru salladı.

Babamın banyosuna doğru ilerlemekte olan Tommy durdu ve geri çekilerek önümde konumlandı, böylece babamı hâlâ görebiliyordum ama Tommy'nin vücudu çoğunlukla benimkini koruyordu.

Tanrım. Tommy.

Babamın gözlerinin Tommy'ye kaydığını, sonra da ağzının kıvrıldığını gördüm. "Onun için kurşun yiyeceksin, öyle mi?" Babam alaycı bir tavırla sordu.

Tommy uzun bu oyunu oynuyordu. Ama aynı zamanda öğrenmekten başka çaresi olmayan bir ders de almıştı.

Doğru cevabı biliyordu. "O

senin, yani evet."

Babam burnunu havaya kaldırdı, bu yanıt karşısında onayını kokladı ve sonra silahını indirdi.

Tommy'ye dik dik baktı. Bana dik dik baktı. Sonunda Green'e döndü. Gerildim.

"Seni bir daha görürsem ve hala işini yapmıyorsan, bacağına nişan . Duydun mu beni?"

İçimi çektim.

Green'in dişlerinin dudağına gittiğini gördüm ve tam olarak ne söylemeye niyetlendiğini biliyordum. Dürtüsünü yenmeyi başardığı ve bunun yerine kalçasına düşüp iki elini yarasına koyduğu için memnun oldum.

Babam bana doğru yaklaştı. "Kaldır kışını buradan, Olivia. Üretmesini sağla." Silahını sallayarak arkasındaki Green'i işaret etti. "Ve bu pislği temizle."

Bununla birlikte kapıdan çıkıp gitti.

"Havlular, Tommy," diye sessizce hatırlattım ona.

Başını salladı ve babamın banyosuna doğru ilerledi.

Hızla Green'e doğru ilerledim, çömeldim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Seni Dr. Baldwin'e götüreceğiz. O seni iyileştirir," diye mırıldandım.

"Benden bu kadar Liv," diye kestirip attı Green.

Dikkatli bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım.

"Lanet olası pislik aklını kaçırmış," diye devam etti Green. "Zaten biliyordu. Bunu bilmek için beni bacağımdan vurmasına gerek yoktu. Ama şimdi kesinlikle biliyor."

"Eli," diye seslendim ona, Georgia onu Yeşil olarak vaftiz ettikten sonra sadece ara sıra seslendiğim isimle.

"Senin için uğraştım bebeğim. Elimden geleni yaptım. Ama yemek yemem lazım," diye ısırdı.

"Georgia " diye başladım, boşa nefes tüketmek olduğunu biliyordum.

Green'in işi bitmişti ve ben onu suçlamıyordum, sadece babam onu bacağından vurduğu için de suçlamıyordum.

"Önünde diz çöküp neden mal taşımadığımı açıklamam için *beni* buraya mı çağırıyor?" diye sormak için sözümü kesti. "Sonra *da* ona taşıyacak malım olmadığını, çünkü tüm mallarının kurduğunu, çünkü onun lanet olası bir deli olduğunu ve kimsenin onunla iş yapmak istemediğini hatırlattığımda aklını mı *kaçırıyor*? Ve Liv, bu sektördeki delilerin seninle iş yapmak istememesi için *ciddi* bir deli olman gerekir."

Tommy yaklaşıp çömeldi ve Green'in bacağına temiz bir havlu bastırırken, "Çok baskı altında," dedim.

"Evet Liv, öyle. Bu benim için kayıp değil. Neredeyse *yirmi yıl* önce Leon Jackson taşaklarını kesip servis etmiş olsa da, onun taşak muamelesi yaptığı lanet olası kölelerin hiçbiri bunu anlamıyor. Vincent Shade kendi taşaklarını yedi ve o taşaklar bir daha çıkmadı. Leon, karısı tüneğini yönetti ve babanın çukurunu daha da derin kazdı. Kadın oyundan çıktı, Valenzuela devreye girdi. Yamasını geri kazanmak için asla kendini toparlayamadı."

Sabırsızca başını salladı ama bana cevap verme fırsatı vermedi. Konuşmaya devam etti.

"Sana bilmediğin bir şey söylemeyeceğim. Denver'da sadece iki gerçek oyuncu kaldığı gibi boktan şeyler. Baban yokmuş gibi davranan Marcus Sloan ve onun bir şaka olduğunu bildiği için babanla uğraşmayan Benito Valenzuela. Seth Townsend hâlâ hapiste ve sokaklarda babandan daha fazla sözü geçiyor."

"Elbette bana bildiğim bir şeyi söylüyorsun," diye onayladım, devam etmek üzereydim ama Green, yaşadığım ve nefes aldığım gerçeğini göz önünde bulundurarak çok iyi bildiğim bir durumu açıklamaya devam etti.

"Sloan'ın silahları var çünkü onları sokaklarda kimin kullandığını kontrol etmek istiyor. Bunun dışında, o yasal. Gerisi Valenzuela'da Liv ve ondan geri dönüş yok. Bunu gerçekleştirebilecek güce sahip tek kişi o çılgın MC ve sadece Kaos Motosiklet Kulübü'nün kardeşleri *çılgın oldukları* ve herkesten daha taşaklı oldukları için."

"Yeşil-" Denedim ama daha ileri gidemedim.

"Ot yasallaştı, biz daha da sikildik, çünkü Valenzuela'nın bize verdiği tek şey buydu. Uyuşturucunun geri kalanı onda. Fahişeler onda. Film setleri onda. Koruma raketini aldı. Masasında yemek yiyen eyalet senatörleri var. O savcı kaltağı yağlanmış ve kıcına daha fazla almak için yalvarıyor. *Her şey* onda. Askerleriniz, Georgia'nın sokağa çıkarmamız için bulabildiği her şeyle, ki bu çok fazla değil ve kesinlikle kaliteli değil, sizin için var oldular ve işi biten tek kişi ben değilim."

Bu beni şaşırtmadı.

Bu beni endişelendirdi ama şaşırtmadı.

Elbette ben onların takım lideriydim. Hepsi benim askerimdi. Bana cevap veriyorlardı. Ayrıca benimle iletişim kuruyorlardı. Yani bunu çok iyi biliyordum.

"Eli, Georgia Valenzuela ile bir dizi görüşme yaptı."
_"

"Onun sikini yalamasını istiyor," diye açıkladı Green. "Dizlerinin üzerine çöktükten sonra masasının üzerine eğilmesini istiyor. Onu ciddiye almıyor Liv ve lütfen Tanrım, siz Gölgeler'den birinin bunun gerçek olduğunu bilecek kadar zeki olduğunu söyleyin."

Cevap vermedim çünkü bunu bilen tek Shade bendim.

"Biliyorsun," diye fısıldadı Green, bana dikkatle bakarak. "Kafasında lanet olası bir beyin olan tek kişi sensin, biliyorsun. Babanın işi bitti Liv. O kadar kafayı yemiş ki, hiç komik değil. Geçmişte yaşıyor, hâlâ babasının ona bıraktığı mirasın üzerinde yükseldiğini sanıyor. Bu saçmalık..." Bacağını gösterdi. "Hiçbir oyuncu onu tanımazken hala sahnenin kralı olduğunu düşünmesi, buradan Kolombiya'ya ve Afganistan'a kadar onun bir şaka olduğunu bilen tedarikçiler, yaptığı o boktan şey dört-"

Birden gözleri Tommy'nin yarasının üzerindeki ellerine, sonra da Tommy'nin yüzüne kayd.

"*Lanet* olsun, dostum, *ne oluyor?*" diye kırıptı.

Tommy, "Seni Baldy'ye götürmemiz gerekiyor," dedi.

"Evet, Baldy'nin bana bakmasının tek nedeni Liv'den hoşlanıyor olması, ama bunu anlıyorsun, değil mi Tom?" Green sordu.

Tommy'nin gözleri parladı.

Hızla Green'e yaklaştım.

"Yaranı çözmeye odaklansak nasıl olur?" Ben önerdim.

Green dikkatini tekrar bana çevirdi ve gözlerindeki bakışta acının yanı sıra yoğunluk da vardı.

"Defol Liv," diye ısrar etti, ses tonu da şiddetliydi. "Defol git, güzelim. Seni dibe çekecek. Georgia'nın gözünü saçmalıklar bürümüş, mirasını diriltebileceğini sanıyor. Onunla birlikte batacak ve umurunda bile değil, bir kaçığa o kadar sadık ki, tamamen kaybolmuş durumda. Ama sen daha iyi biliyorsun. O yüzden *siktir* git."

Ayaklarımın üzerine yuvarlanıp doğrulmadan önce bakışlarını üzerimde tuttum.

Tommy'ye baktım. "Şu havluları sıkıca bağlayalım ve sonra onu ayağa kaldıralım.

Bağ olarak kullanacak bir şey bulacağım ve Gill'arayıp bir araba getirmesini isteyeceğim." Tommy başıyla onayladı.

Babamın masasına geçtim.

"Dostum, onu zerre kadar *önemsiyorsan*, ki önemseddiğini biliyorum, onu dışarı çıkar ve ondan uzak tut." Ben hareket ederken Green'in Tommy'ye öğüt verdiğini duydum.

Tommy'nin cevap vermemesi sürpriz olmadı.

Babamın masasında Green'in yarası için kullanabileceğimiz hiçbir şey bulamadım ve banyoya doğru ilerliyordum ki Tommy seslendi, "Birkaç havlu daha getir Liv. Birini yırtıp şeritleri kullanacağım. Ama temiz bir tane daha lazım. Bu sırlısıklam olmuş."

Başım la onayladım, havluları aldım ve Tommy'ye getirdim.

Onları aldı ve hemen şeritleri yırtmaya başladı, bunu çıplak elleriyle yapıyordu.

Tommy'nin güçlü ellerinin havluları paramparça edişini izlemedim. Güçlü ellerin nazık ve tatlı olabileceğini biliyordum.

Tommy benim için yasak bölgeydi. İkimiz de bunu zor yoldan öğrenmiştik. Green'e baktım.

"Bitti Liv. Beni bir daha görmeyeceksin," dedi gözlerini yakaladığımda.

Bu beni incitti. Green'i severdim.

Hayır.

Onu severdim.

Bütün çocuklarımı sevdim.

Bunu onlara hiç söylemedim. Bu olmazdı. Ben bir Gölge'ydim ama hepsi bu değildi.

Öğrenmiştim. Kendime duygu gösterme izni vermedim. Asla.

Yine de çocuklarımın bunu bildiğini biliyordum. Onlar için mücadele ettim. Onları korudum. Onlar için elimden geleni yaptım. Ve bunu saklamadım.

Yani biliyorlardı ve Green'in gözlerindeki bakış, endişesi, bunu hissettiğini ilk kez saklamıyordu.

"Ama yemek yemem lazım bebeğim," diye tekrarladı açıklama olarak. "Anlıyorum Eli," diye cevap verdim.

Green başını sallamadan önce bir süre bana baktı.

"Bu... işte tam da bu, içinde olmanız gereken işin bu olmadığını açıkça ortaya koyuyor" dedi.

Konuşmak için bir nefes aldım ama Green konuşmaya devam etti.

"Kız kardeşin baban kadar aptal değil. Onların askerlerine liderlik edersen, hepimizin senin için uçurumdan aşağı yürüyeceğini biliyor. Damarlarında şeker ve asit tadı olan bir amcığı var. Erkekler şeker için çok şey yaparlar ama sonunda

Asitten uzak durmayı öğrenin çünkü o şey yakar ve asla geçmeyen yaralar bırakır."

Green'in yorumu üzerine yine Tommy'nin gözlerinden kaçındım. Bu kez Green de öyle yaptı.

O da konuşmaya devam etti.

"Yani seni bize o verdi. Umurunda bile değil. Bunu gösterdin. Bize ailenmiş gibi davranıyorsun. Bizi motive ediyorsun. Bizi sadık tutuyor. Ama böyle bir birlikteki tek bir general bile bir askerin 'Anlıyorum Eli' diyerek gitmesine izin vermemeli."

Bunu ben de biliyordum.

"Beynine bir kurşun sıkmasını mı istiyorsun?" Tommy sordu ve Eli ona baktı.

"O . Ama sen onun için yapardın, tek yapması gereken istemektir."

Tommy, "Haklısın," diye karşılık verdi.

"Ve asla sormazdı," diye karşılık verdi Green. "İşte bu yüzden hepimiz kendimizi tamamen ona adanmış durumdayız. Tıpkı senin gibi," dedi Green Tommy'ye ve bana baktı. "Ama biz aptal değiliz Liv. Hepimiz yemek yemeliyiz."

Hiçbir şey söylemedim.

"Beynime bir kurşun sıkmalısın," diye fısıldadı Green. Bu bir uyarıydı.

Tommy'nin gözlerinin bana doğru

geldiğini hissettim. Ama ben

Green'in gözlerini tuttum.

"Bunu asla yapmayacağım," diye fısıldadım, köprüleri yakmaması gerektiğini söylediğimi anlamasını umarak. Bunun yerine ortadan kaybolmalıydı.

"Bu da uzaklara gitmen gerektiği anlamına geliyor Liv. Bu hayat seni canlı canlı yiyecek."

Tommy'nin yoğunluğunu hissettim.

Ama Eli için tek bir cevabım vardı.

"Çoktan oldu."

Ağzı sertleşirken Green'in gözlerindeki öfkenin alevlenmesini izledim.

Tommy kanlı havluyu Green'in kalçasına bağladıktan sonra geniş omzunu Green'in kolunun altına sokarak onu kaldırdı.

Green homurdandı.

İkisine de başımla selam verdikten sonra hızla babamın masasına doğru ilerledim ve telefonun ahizesini aldım.

Bir düğmeye bastım ve Tommy ile Eli'nın kapıya doğru yavaşça ilerleyişlerini izlemek için döndüm.

Gill ikinci çalışta cevap verdi.

"Arabayı getirir misin, Gill?" Rica ettim. "Tommy ve Green yoldalar."

"Liv," diye yanıtladı Gill ve bağlantıyı kesti.

Telefonu yuvasına geri koydum ve çocukların kapıdan çıkıp kaybolduğunu gördüm.

Nedenini bilmeden babamın ofisine bakmak için bir an durdum, çünkü mor şam kağıtlı duvarın her santimini, ağır, koyu renkli ahşaptaki her oymayı, gelişmekte olan ülkelerdeki tüm köylerin yıllarca yaşayabileceği kadar pahalı olan ipek halılardaki her girdabı ezberlemiştim.

Bunu Green'in birden fazla şekilde gittiğini düşünerek yaptım. Eğer aptal olsaydı, ki umarım değildir, Valenzuela ya da Sloan'a giderdi. Hizmetlerini sunacaktı. Bilgi teklif ederdi.

Eğer böyle bir şey olursa, babam emri verirdi.

Georgia da yerine getirirdi.

Gill işi halledecekti.

Akıllı olsaydı Denver'dan ayrılır ve başka bir yerde iş bulurdu.

Sonra babam onu unutturdu ve kız kardeşim şeker amcığını, büyük yaşama, Cristal'de boğulma, yeşil dolarlarla kaplı yumuşak yataklarda sevişme vaatlerinde bulunduğu yeşil devşirmelere sunardı.

Yenisinin öğrenmesi uzun sürmezdi. Çok az askerimiz kalmıştı ve hepsi tedirgindi. Tommy hariç.

Benim

yüzümden.

Ve Gill.

Georgia yüzünden.

Green haklıydı.

Dışarı çıkmalıyım. Uzaklara gitmeliyim. Tayland'a gitmeliyim. Bali'ye. Bu dünyada beni bulamayacağı herhangi bir yere.

Yapmadım çünkü öyle bir yerin var olmadığını biliyordum.

Vincent Shade, babasının elde etmek için çaldığı, sattığı, bıçakladığı, yalan söylediği, işkence ettiği ve öldürdüğü neredeyse her şeyi kaybetmişti.

Ama çok kötü oynadığı satranç oyununda iki taş vardı, bu oyun bizim geçim kaynağımızdı, asla kaybetmeyeceğinden şüphe duymadan öğrendiğim taşlar.

Hiçbir

zaman.

Onun

kızları.

İkinci Bölüm

Arkadaşı Olacak Olivia

Garajıma girdiğimde telefonum çalıyordu.

Arabayı kapattıktan sonra elime aldım ve ekrana baktım.

Beyaz Range Rover Evoque'umdan inmeden önce telefona cevap verdim.

"Merhaba, Pam," diye selamladım emlakçımı, kapıya doğru ilerleyerek telefon kolumun altında, diğer elim garaj kapısını kapatmak için düğmeye basmak üzere dışarıda.

"Selam Olivia," diye cevap verdi Pam. "Dinle, Pazartesi günü evine bakan çift yarın tekrar gelmek istiyorlar."

Mermer mutfak tezgâhıma doğru yürüdüm ve elimdekini tezgâha bırakarak "Mükemmel" diye karşılık verdim.

"Akşam gelmek zorundalar. Beş buçuk gibi. Evi görebilmeleri için işten sonra bir şeyler yapabilir misin?"

O günlerde satacak uyuşturucusu *olmayan* uyuşturucu satıcılarını yönetmek ve babamın pek de meşru *olmayan* işletmelerinin çeşitli defterlerini tutmak, neredeyse hiç paramız olmadığı düşünüldüğünde, söz konusu parayı aklamak gibi işlerimden sonra bir şeyler yapabilir miydim?

"Evet," diye cevap verdim.

"Harika!" diye bağırdı. "Onlara haber verip . Bu iyi görünüyor. Evinizi satışa çıkardığımızdan beri ikinci bir ziyaretimiz olmadı."

O gün, insanların bana zaten bildiğim şeyleri söyleme günüydü.

Bunu zaten bildiğim için cevap veremedim.

Pam, "Cuma gününe kadar bir teklif alacağımızı ümit ediyorum," diye devam etti.

"Ben de öyle yapacağım," dedim. "bittiğini menajerlerine söyletebilirsen, eve gelebileceğim zaman bana mesaj atarsan çok memnun olurum."

"Elbette," diye belirtti.

"Harika. Teşekkür , Pam. İyi akşamlar dilerim." "Sana da Olivia."

Telefonu kulağımdan çektim ve bağlantıyı kestim.

Sonra evimin etrafına bakındım.

Olağanüstü fildişi, rus ve bronz damarlı mermer tezgahlar ve özel yapım krem rengi dolapların arasında durduğum yerden mutfağın oturma alanını da görebiliyordum (ki burası yemek yenecek bir yer değildi... şöminenin yanındaki koltuklarda oturup sohbet edilecek bir yerdı). Ayrıca büyük odayı, resmi yemek odasını ve Avrupa'dan ithal edilmiş geniş ahşap zeminleri de görebiliyordum.

Olması gerektiği gibi muhteşem görünüyordu. Kumaşın her santimetresinden, mobilyanın her çubuğundan, nervürlü gümüş veya aynalı Kleenex kutusu tutucularına kadar ben sorumluydum.

Benim ofisim . Klasik zarafet, ama daha rafine.

Bir mucize yarattığım için kendimi tebrik etmekte tereddüt etmedim, çünkü aşırı güzelliğine rağmen aynı zamanda misafirperver ve rahattı.

Bayıldım.

Ama gitmesi gerekiyordu.

Gitmesi gerekiyordu çünkü bahsettiğim her şeyin yanı sıra dört yatak odası, sıradan bir aile odası, bir oyun odası, bir çalışma odası, bir "anne odası" (el işi yapmak veya paket sarmak için kurulmuş bir yer gibi görünüyordu, çünkü herkes el işi yapmanın ve hediye paketlemenin *annenin* işi olduğunu biliyordu), bir yatak odası kadar büyük bir çamaşır odası, çoğu tam banyo kadar büyük bir kiler ve İngiltere Kraliçesi'nin içinde rahat hissedeceği bir ana süit vardı.

Bu sayıya, mülkün arka tarafında kendi oturma odası, küçük mutfağı, yatak odası ve banyosu olan mini konak misafir evi dahil değildir.

Tüm bunlar (tabii ki konuk evi hariç), mozaik döşemeli devasa bir güverteye sahip, zemine gömülü, ısıtmalı bir yüzme havuzunu çevreleyen U şeklindeydi. Burası Governor's Park'ta, başka bir deyişle Denver şehrinin tam ortasında yer alan büyük bir arsa üzerinde bulunuyordu.

Milyonlarca dolara mal

oldu. Benim için çok fazlaydı.

Onu , her ne muhteşem olsa da, onunla hiçbir şey yapmak istemedim.

Ancak babamın evinden taşındığımda, şehrin güney yakasında yer alan ve iki ila üç yatak odalı apartman daireleri sunan güzel yüksek binalardan birinde yaşamama izin vermedi.

Bir Gölge, bir Gölge gibi yaşadı.

Gerçek bir Gölge değil, ikisi bunu Christian Louboutin ayakkabıların ve Givenchy bluzların arkasına saklayan dejenere suçlular.

Ama Shades olarak dünyaya gösterdik. Büyükbabamın, ondan daha iyi olduklarını düşünen (haklı olarak) birçok kişiye ve her iki şekilde de umursamayanlara karşı büyük, tüyler ürpertici, entrikacı, acımasız bir *Fuck You!*

Yani babam, çünkü Georgia muhteşem bir çatı katında yaşıyor olsa bile, kendi evinin de çok fazla olduğunu düşünüyordu.

Bu nedenle, babam o eve sahip olmamı istediği için, ona sahip olmaktan başka seçeneğim yoktu.

Şimdi, sadece benim için çok büyük değildi - mini beş bin metrekarelik bir malikaneden başka bir şey olarak tanımlanamayacak bir yerde başıboş dolaşan bekar bir kadın - bunu karşılayamazdık.

Babamın dağınık malikanesi asla gitmezdi. Birinin onu ondan almasına izin vermeden önce Alamo'ya rakip bir çatışmada orada öldü.

Georgia ise para durumunun farkındaydı ama bunu tersine çevirmek için bir şeyler yapabileceğinden emindi ve bunu yapmak için boynunu kırıyordu.

Ama defterleri sakladım. Biliyordum.

Yani evim satılıktı ve ikisi de tek kelime edecek kadar aptal değildi, çünkü ikisi de bunu yüksek sesle itiraf etmese bile, ikisi de nedenini biliyordu.

Salonumun sıcak renkli ahşap zemininde yürüdüm, gayri resmi aile odasını, çalışma odasını geçtim, her ikisi de solumda bir tuvaletle ayrılmıştı. Sağımda, güverteye ve havuza açılan bir dizi kemerli pencere ve Fransız kapısı vardı.

Koridorun sonunda yatak odamın bulunduğu süite ulaştım. Burada rahat bir oturma odası, erkek ve kadınlara ait gömme dolaplar ve arka tarafında her zengin ev kadınının uğruna dişlerini verebileceği gömme bir tuvalet masası bulunan devasa bir banyo vardı.

Ne yazık ki hiçbiri ev almak için piyasada değildi. Bunu biliyordum çünkü benim evim dört aydır boştu ve henüz ikinci bir görüş bile yapılmamıştı.

Yatağımın kenarına oturdum ve elimdeki telefonum tekrar çaldığında ayakkabılarımı çıkarıyordum.

Ekrana baktım ve aramaya cevap vermek zorunda kalmamayı diledim.

Ama dün aramıştı ve ben onu geri aramamıştım. Ondan kaçmayı bıraktığımda yakalayacağım baş ağrısının huzura değmeyeceğini biliyordum.

Ondan uzak durmanın bana sağladığı zihin.

Ben de aradım.

"Merhaba anne," diye selamladım, yatağın içinde bir elime yaslanarak. "Dün seni aradım Olivia."

Daha çok birinin bana zaten bildiğim bir şeyi söylemesi gibi.

"Özür dilerim. Bir şey çıktı ve dikkatimi dağıttı," diye yalan söyledim.

Yalanımı görmezden geldi ve "Akşam yemeği yiyeceğiz. Asistanıma önümüzdeki Çarşamba akşamı Beatrice ve Woodsley'de bizim için rezervasyon yaptırmasını söyledim."

Annemin neden bir asistana ihtiyaç duyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O çalışmıyordu.

Hiç çalışmamıştı.

Ama asistanına neden "asistanım" dediğini biliyordum. Çünkü onlar onun köleleriydi.

Amerika Birleşik Devletleri'nde kölelik bir süre önce kaldırıldığından ve çoğu insan köle gibi çalıştırılmaktan hoşlanmadığından, anneme bu konuda ne hissettiklerini söylediler. Bu nedenle her yıl ortalama altı "asistanı" oluyordu. Başka bir deyişle, yeterince uzun süre ortalıkta olmadıkları için isimleriyle uğraşmazdı.

Beatrice ve Woodsley'e gitmek istedim. Muhteşem bir restorandı.

Boyuma göre sağlıklı kilo aralığının tam ortasında olsam bile yediklerime dikkat etmem gerektiğini düşündüğünü sözsüz (ve bazen sözlü) olarak paylaşan annemle ağzıma attığım her lokmaya kaşlarını çatarak iki saat geçirmek istemiyordum (en başta beni yemeğe sürüklemiş olmasına rağmen).

Ayrıca (çelişkili bir şekilde) beni votka içmeye teşvik de istemiyordum, tabağındaki yemeği itip kakarken yapacağı bir şeydi bu.

Babamın, annemin yerel bir nakliye şirketinin başkanı olan ikinci kocasına verdiği aylık komisyonu bizzat ayarlamış olmama rağmen, babamın ne kadar kötü biri olduğunu söylemesini de dinlemek istemiyordum. Bunu, Georgia'nın entrikaları sonuç verir ve Denver'a ya da Denver'dan yasadışı bir şey göndermemiz gerekirse ve kendi yasal nakliye şirketimizi kullanamazsak, bu babamın her zamanki aptallığından daha aptalca olacağından, üvey babamın hizmetlerini sunabilmesi için babamın emriyle yaptım.

Üvey babam büyük ve başarılı bir nakliye şirketini yönetiyor olabilirdi ama annem onun testislerini mengeneye almıştı ve onun izni olmadan neredeyse hiç nefes almıyordu.

Hayır, bunların hiçbirini istemedim.
"Boş olduğumdan emin olacağım,"
dedim ona. "Mükemmel," diye
sertçe cevap verdi.

Bunun boşa bir çaba olacağını biliyordum ama yine de sıradakini yaptım
çünkü ben bendim.

"Georgia'nın boş olup olmadığına bakmamı ister misiniz?"

Bu boşuna bir çabaydı çünkü annem ve Georgia üç yıldır konuşmuyorlardı.
Bu durum, Georgia'nın Bistro Vendôme'da kendini kaybetmesi ve annemin
babam hakkında söyleyecek çeşitli şeyleri olduğunda ağzını açmasıyla başladı,
bunların çoğu üst dudağımdaki şişlik ve kesik üzerinde yoğunlaşıyordu.

Şişlik ve kesik. Annem beni kimin doğurduğunu biliyordu.

Kız kardeşim babasının kızıydı.

Ama o *benim kız kardeşimdi*.

O her zaman altın çocuk olmuş ve olmaya devam etmiş olabilir (ben hiçbir
zaman ona yakın olmadım, gerçi söylemeliyim ki aslında hiçbir zaman olmak
istemedim), ama birlikte çok şey yaşadık. Babamıza sadıktı ve bana da sadıktı.
İkimizi de severdi. Öyle ki, babam ve ben boğuluyor olsaydık hangimizi
kurtaracağını gerçekten bilmiyordum.

Bizi tanıyan herkes Georgia'nın tereddüt etmeyeceğini söylerdi. Dalar ve
Vincent Shade'i güvenli bir yere sürüklerdi.

Ama beni tutma ihtimalinin yüzde elli olduğunu biliyordum.

Annemle arasının bozulmasının nedeni de buydu; babama sadık olduğu ve
annem onun hakkında çirkin şeyler söylediği için değil.

Çünkü annem, babamın ona hayatı zindan etmesinden bıkınca çekip gitti.

Ve kızlarını geride bıraktı.

Ama nafaka için dişile tırnağıyla mücadele etti.

Georgia annemin gidişinin yükünü benim çektiğimi biliyordu. Babamızın
eğiliminin yükünü taşımaya devam ettiğimi de biliyordu.

Annesinin de bunu bildiğini ve bu konuda hiçbir şey yapmadığını biliyordu,
ne o zaman, ne de hiçbir zaman.

Artık konuşmuyorlardı. Her ikisine de aralarındaki uçurumu iyileştirmek
için fırsatlar önerdim ama üç yıl geçmişti ve Georgia'nın annemin mezarına
gelip üzerine tükürmesi için otuz yıl daha geçmesi gerekeceğinden
şüpheleniyordum.

"Hayır, yapmazdım. Yapmazdım," diye yanıtladı
annem sorumu. Belli ki o da aynı şekilde
hissediyordu.

İçimi çektim.

"Şoförümün gelip seni almasını ister misin?" Annem soğuk bir şekilde sordu.

Şoförü aynı zamanda onun "şoförüydü", çünkü o da muhtemelen birkaç ay (ya da hafta) içinde değiştirilecekti.

"Oraya kendim gidebilirim anne. Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Güzel. zaman Çarşamba günü saat yedide restoranda görüşürüz. Güle güle, Olivia."

"Bu arada, nasılsın?" yoktu. Ya da "Kızım bugünlerde eğlenmek için ne yapıyor?" Ya da "Acaba biriyle görüşüyor musun?" Ya da, "Sevgili kızım, senin için endişeleniyorum. Otuz bir yaşındasın ve baban sen yirmi beş yaşındayken o yakışıklı sarışın adama işkence edip sana yaptıklarını yaptığından beri düzenli bir erkek arkadaşın olmadı. Yalnız olabileceğinin farkındayım ama kızımın yalnız kalmasını istemiyorum."

Hayır, bunların hiçbiri değil.

Annemin bağlantısı kesildi.

Annemin beni zerre kadar , görevi olduğu için beni yemeğe , arkadaşlarına anlatacağı bir şey olması, kilom, saç stilim, manikürüm ya da kusur bulduğu her şey için üzülmesi bana hiçbir şey .

Telefon görüşmesi bittiği için minnettardım.

Mutfakta buzdolabına bakıyor ve telefonum tekrar çaldığında Bistro Vendôme'u arayıp bir kişilik masaları olup olmadığını sormayı düşünüyordum.

Bakmak için doğru ilerledim. Ekranda

Georgie arıyor yazıyordu.

Normalde kız kardeşimin telefonlarından kaçmazdım.

Ancak o gün babam Green'i vurmuştu. Green daha sonra Dr. Baldwin'e götürülmüş ve on bin dolar nakit para karşılığında yarası tedavi edilmişti. Bundan sonra Green ya ortadan kayboldu ya da Marcus Sloan veya Benito Valenzuela'ya teklif götürmeye başladı.

Bunların hiçbiri kız kardeşim Georgie'yi memnun etmeyecekti. "Selam," diye sessizce selam verdim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye cevap verdi.

Tezgâhın üzerindeki bir ele yaslandım. "İçeri girdim, babam onu vurdu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Düşünebildiğim andan itibaren hayatım bu haldeyken bile, bir insanın bu sözleri söylemesinin ne kadar delice olduğu aklımdan çıkmıyordu.

iki cümle, ben de dahil.

"Adamların babalarından bir emir alırlarsa sana söylerler. Babamın ofisine gelip ona zaten bildiği şeyleri söyleyip, silahını kapıp kendi adamlarından birine ateş edecek kadar onu kızdırmazlar."

"Böyle bir talimatları var Georgie, ama Green ve Dr. Baldwin ile görüştükten sonra Tommy ile konuştum. Tommy bana Gill'in Green'i aldığını söyledi. Telefonunu almış. Telefon hala babamda. Bunu yaptığından hiç şüphem yok çünkü para gelmesini istiyor ve çocuklarıma bu talimatı verdiğimi biliyor. Bu yüzden doğru cevaplar alamıyor çünkü toplantılarına benimle birlikte geliyorlar ve ona herkesin sahte olduğunu bildiği bilgiler veriyoruz ki aklını kaçırmassın ve mesela kendi adamlarından birini vurmasın."

"*Siktir*," diye tısladı.

Hiçbir şey söylemedim. Haklı olduğum halde bunu yüzüme vuran bir kadın değildim.

"Green kefaletle serbest kalacak," diye ilan etti.

Buna da bir şey demedim çünkü bu sefer haklıydı ("yapacak" kısmı hariç) ve bunu doğrulamak istemiyordum, belki de gerçekten kötü bir ruh hali içindeydi ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar vermişti. Eğer Green ortadan kaybolmaya niyetliyse, olabildiğince büyük bir avantaj elde etmesini istiyordum.

"Sloan ya da Benito'nun etrafını kokluyor Liv..." Açıklamasını yaptı ve tehdidini sözlü olarak ifade etmek zorunda kalmamak için sözünü kesti.

"Gill'le konuşmalısın," diye tavsiyede bulundum. "Bunu bir yapamaz. Babamın elimizi kolumuzu bağlamasını engellemek için bizimle birlikte çalışmak zorunda." Georgia, "Onunla konuşacağım," diye mırıldandı.

Yapardı. Bunu onu sikmeden önce ve/veya sonra yapacaktı.

Gill topuklayacaktı.

Depodaki fareleri izlesem mi diye düşündüm, çünkü batan bir gemiyi terk etselerdi, belki bir depoda bile aynısını yaparlardı ve bu Clive Shade'in inşa ettiği evin ne zaman yıkılacağını önceden haber verirdi.

Bunu kız kardeşime defalarca söylediğimi ve onun da defalarca görmezden geldiğini göz önünde bulundurduğumda, söyleyeceğim şeyi söylemenin hiçbir amaca hizmet etmediğini yine biliyordum.

Pes etmedim.

"Georgia'daki yasal işletmelere odaklanmamız gerekiyor."

"Dart tabancalarının ihracatını kolaylaştırmak seni evinde tutmayacak Olivia," diye karşılık verdi.

"Belki de değil, ama elimizdeki tek şey bu değil ve babamın idare ettiği adam da dahil olmak üzere hiçbirine yeterince dikkat etmiyoruz."

Şimdi bildiği bir şeyi söylüyordum, çünkü bu konudaki endişelerimi yıllardır paylaşıyordum.

Ama David Littleton babamın adamıydı. bir arkadaş. İlkokulda tanışmışlardı.

Böylece David istediğini yapabildi.

"David iyidir," diye buyurdu Georgia.

"David'in çok fazla gücü var ve yeterince gözetimi yok." "O zaman onu denetleyin."

Sırtım dikleşti. "Bu izin mi?" "Tabii ," dedi

Georgia. "Bana ?" Georgia benim ablamdı.

Gürcistan da tahtın varisiydi.

Bu nedenle Georgia hiyerarşide daha üstteydi. Askerlerimizi yönetmek ve defterleri tutmak için özerkliğim vardı ama diğer tüm konularda ona itaat ederdim.

"Daha önce müdahale etmemi istememiştin," diye belirttim.

"Küçük kız kardeşim evini satmıyordu ki o parayı daha önce operasyonumuza enjekte edebilelim. David ile anlaş. Ondan sizin aldığınızı almıyorum, bu yüzden haklı olduğumu öğrenirseniz bana söylemek için zahmet etmenize gerek yok. Ama muhasebemizi de ben yapmıyorum. Söylemeye gerek yok, eğer yanılıyorsam bilmek isterim."

"Tamam, Georgie."

"Ve bir süredir üzerinde çalıştığım bazı şeyler var. iyi görünüyor. Sağlam olduğundan emin olduğumda, bir buluşma ayarlayacağız. Tamam mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Bunun umut verici olmasını istedim.

Kız kardeşim ne kadar çok çalışmış ve bunu yıllarca yapmış olsa da, şimdiye kadarki sonuçlara bakarak çok fazla umut beslemiyordum.

"Harika, kardeşim. Bu gece dışarı çık. İyi eğlenceler," diye emretti. "Yarın görüşürüz." "Tamam. Görüşürüz."

Bağlantıyı kesti.

Elimdeki telefonu tezgâha bıraktım ama sadece ona baktım.

Arkamdan buzdolabına baktım.

pek bir şey yoktu.

Markete gitmeliyim. Ya da Bistro Vendôme'u arayıp boş yerleri olup olmadığını öğrenmeliyim. Ya da belki de iyi ışıklandırılmış ve pahalı kokteylleri olan güzel, modaya uygun bir bar bulup oraya gitmeli, insanları izlemeli, sevişecek birini bulmalı ve sonra eve gelmeliyim.

Buzdolabından satılması gereken evime baktım. Sadece birkaç yüz bin dolar değerinde öz sermayem vardı ama babam askerleri vururken ve on bin dolar nakit para doktorlara giderken, diğer faturalar ve ödenecek maaşlardan bahsetmiyorum bile - alabileceğimiz her kuruşa ihtiyacımız vardı.

Bir hafta içinde annemle yemek randevum vardı.

Aklını kaçırmış bir babam vardı ve Georgie ne kadar çalışırsa çalışsın, ben ne kadar plan yapıp para biriktirirsem biriktireyim, o bizi gömecekti. Bunu biliyordum.

Green'i bir daha göremeyecektim ve onu özleyecektim. Bana karşı her zaman tatlı ve saygılı olmuştu. Ayrıca, Green'i bir daha görememe ihtimalimin yüksek olmasından endişeleniyordum çünkü babam ya da Georgia onu bir daha kimsenin görmemesini sağlayacaktı... asla.

Georgia'nın eline geçen son malın kalitesinin düşük olduğunu biliyordum ama daha da önemlisi, bitmek üzereydi. Georgia çocuklara bir şey almazsa, öyle ya da böyle gidecek olan tek kişi Green olmayacaktı.

Sadece Georgia ve benim gidemeyeceğimizi biliyordum ve muhtemelen gitmeyi en çok isteyen de bendim.

Tüm bunlar aklımdayken markete gitmedim ya da Bistro Vendôme'u aramadım. Güzel bir barda bir şeyler içmeye de gitmedim.

Yatak odamdaki dolaba gittim ve orada kurulu olan duvar kasasına yöneldim. Kasayı açtım ve içinde sakladığım dört kullan-at telefonda birini aldım.

Telefonu açtım, rehberine girdim, B. Ross'a geldim ve numarasını tuşladım.

Telefonu kulağıma dayadım.

"Bayan Lincoln," diye cevap verdi bir kadın. "Uzun oldu."

Şimdi Ross bile bana bildiğim bir şeyi söylüyordu.

"Evet," diye kabul ettim. "Geç haber verdiğinizizi biliyorum ama bu gece boş yeriniz var mı?" diye sordum.

"Özel salonlarda, korkarım ki hayır."

Nefesimi burnuma çektim.

Bu hayal kırıklığı yarattı.

"Ancak, sosyal izleme odasında hiç kimse rezervasyon yaptırmadı," diye devam etti. "Ayrıca saat geç oldu ve bu saatte birilerinin araması oldukça nadir rastlanan bir durum. Yine de başka bir rezervasyon gelirse, şu anda sosyal odayı kendinize ayırabileceğinizi kabul etmeliyim."

Saatime baktım. Saat altıyı çoktan geçmişti. Normalde kulübe gittiğimde özel bir salon bulabilmek için günler öncesinden telefon ederdim.

Ama ne önemi var ki? Gidecektim. Bir içkinin tadını çıkarırdım. Gösterilerin tadını çıkarırdım, belki başka biriyle birlikte, ama kimin umurundaydı?

Ondan sonra eve gelip kendimle ilgileniyor, kendimi zorluyordum. Ve belki de her şey üzerimde ağırlık yapmadan uyurdum, bu da uykuyu huzursuz ve yetersiz kılardı, bu da şiş gözlerle yorgun uyanacağım ve güne devam etmek için motivasyonum olmayacağı anlamına gelirdi. Ama bunun yerine, iyi uyur ve güne başlamak için küçük de olsa bir motivasyonla uyanırdım.

"Sosyal odayı ayarlayacağım," dedim ona.

"Bunu göreceğiz," diye cevap verdi. "İçkinizi ne zaman hazırlayabiliriz?"

"On buçukta geleceğim."

"Sonra görüşürüz, Bayan Lincoln."

"Teşekkür ederim, Bayan Ross."

"Benim için zevkti," dedi ve bağlantıyı kesti.

Telefonu kulağımdan çekip Harry'yi aradım ve beni kulübe götürmesi için onu ayarladım.

Kararımı verdikten sonra salata yapmak için buzdolabıma yöneldim.

* * * * *

Takma ad B. Ross

B. Ross telefonu Bayan Lincoln'ün üzerine bıraktı ve arka odadaki çantasına yöneldi. Kişisel cep telefonunu çıkardı ve rehberde aşağı doğru kaydırды. Adamın adını buldu ve aradı.

Kalbinin sertçe attığını hissetti. Onu ilk gördüğünden beri kalbini hep hızlı çarptırmıştı. Ayrıca amının ıslanmasına da neden olmuştu. Başka şeylerden bahsetmiyorum bile.

"Bir şeyin ortasındayım bebeğim," dedi selam verirken, sesi dalgın geliyordu.

Onun meşgul olmasından (ya da dikkatinin dağılmasından) nefret ediyordu, ki bu sık sık oluyordu. Onu doğurmadan önce, onunla iletişim kurmak için bahaneler uydurduğunda ve özellikle de onu doğurduktan sonra.

"Geliyor," diye fısıldadı B., başını öne eğerek.

Hiçbir personelin duymasını istemedi. İsteyken kişisel arama yapımları yasaklanmıştı.

Gerçi patronundan gelen bir emir olduğu için pek de kişisel sayılmazdı.

Yine de, bu konunun son derece gizli tutulmasını istediğini açıkça belirtmişti.

Ve hizmet etmek için yaşayan bir kızdı.

"Ne?" diye sordu, şimdi sesi çok daha az dalgın geliyordu.

"O geliyor. Bu gece. On . Ona bütün salonların dolu olduğunu söyledim. Benden onu koymamı istediğin yerde, sosyal bölümde."

"Oraya başka kimseyi koymayın," diye emretti. "Ve onu orada bıraktığınız anda kameraları kapatın."

"Tamam," diye kabul etti. "Yani geliyor musun?"

"Evet."

Kalbi küt küt atıyordu.

"Bilin diye söylüyorum, başka bir müşteriye odada başka birinin beklendiğini söyleyeceğim," dedi ona. "Bildiğim hiç sosyalleşmedi ama bunu beklemesi gerektiğini bilecek. Sadece gösteremezsin. Bu işte bir bit yeniği olduğunu anlayacaktır."

"O zaman misafiri olacağını paylaşalım," diye izin verdi. "Tamam. Sonra görüşürüz Nick."

"Görüşürüz," diye homurdandı ve sonra ayrıldı.

Ama onu daha sonra görecekti, bu yüzden aceleciliğine aldırmadı.

Gülümsedi, telefonunu yerleştirdi ve resepsiyona geri döndü, Nick Sebring'in gelmesini bekliyordu ve Olivia Shade, nam-ı diğer Bayan Lincoln ile her ne yaptıysa yaptıktan sonra ona zaman ayıracağını umuyordu.

Üçüncü Bölüm

Şafak Vakti Geliyor

Olivia

Arabanın ön koltuğuna doğru eğildim, katlanmış banknotlar parmaklarımın arasındaydı, gözlerim Harry'nin profilindeydi.

"Her zamanki gibi, muhtemelen birkaç saat sürer, Harry," dedim elimi koltuğun üzerine uzatarak.

Gözlerimi yakalamak için döndü. "Seni kapıya kadar geçireyim."

Dudaklarımın kıvrılmasına ve gözlerimin orta derecede yumuşamasına izin verdim.

Harry başka bir zamandan kalmaydı. Uzun zaman önce daha rahat uyuduğum bir zamandan. Hayallerimin gerçek olabileceğine inandığım zamanlardan. Bir bakışın ya da bir dokunuşun bir vaat olduğu zamanlar. Planlar fısıldandığında ve onları gerçekleştirme düşüncesi bile midemi bulandırdığında ya da kalbim heyecanla çarpmaya başladığında. Her gün şafakla neşeyle karşılaştığımda, çünkü bir gün her şeyin biteceğini *biliyordum*. Özgür olacaktım. Özgür olacaktık. Normal olacaktık. Birlikte olacaktık. Bebekler yapacaktık. Birlikte yaşlanırdık. Mutlu olurduk.

Temiz öleceğiz.

Bize yardım etmişti, Harry etmişti. Bana ve Tommy'ye yardım etmişti.

Kız kardeşim beni sevdiği için ve Harry büyükbabamdan kalan biri olduğu için, bana (Georgia'dan) ve ölmüş büyükbabama (babamdan) duydukları saygıdan dolayı Harry'nin yaşamasına izin verdiler. Onu çalışamaz hale getirdiler ve neredeyse sahip olduğu her şeyi aldılar, bu yüzden korkunç bir mahallede küçük bir evde yaşadı, garip saatlerde iş aldı, hepsi de nakit para için

Benimki hariç hepsini, birçoğunun tehlikeli olduğu düşünüldüğünde olması gerekenden çok daha az paraya satın aldı.

Altmış sekiz yaşında, kıt kanaat geçinen, para biriktiren ve ölene kadar çalışmaya mahkum olan ya da yanlış zamanda yanlış yerde yanlış insanlarla birlikte olduğu için öldürülen bir adam.

Bu yüzden elimdeki fatura yüz dolardı ve birkaç saat sonra beni eve götürdüğünde ona uzatacağım fatura da aynı olacaktı.

Bu yüzden de kabul etmekten başka yoktu. Onu sadece kulüp için kullandım.

Arabamda bir takip cihazı vardı ve evimi rastgele izleyen biri vardı.

O.

Babamın uzun bir hafızası vardı.

Harry gözetlemeyi nasıl fark edeceğini biliyordu. Ayrıca bundan nasıl kaçınılacağını da biliyordu. Bana ikisini de öğretti ve ikisini de benim için kullandı.

Oyunumuzda iyiydik. Antrenman yapmıştık.

Sonunda, en önemli anda, yeterince iyi değildim. Ama beni kulübe götürecek kadar iyiydi.

"Harry," dedim yumuşak sesimle. "Bu sokakta kameralar var ve Bay Revere bana kapıyı açmak için tam şurada." Sokaktaki tek ışığın altında duran, gözleri

Harry'nin parlak, bakımlı ama pek de yeni olmayan siyah Lincoln Town Car'ında olan iri adamı işaret etmek için başımı oynatmadım. Buna gerek yoktu. Harry onun orada olduğunu biliyordu. "Benimle kapıya kadar yürümek zorunda değilsin."

Harry dönüp kapısını açmadan önce yarım saniye kadar bana bakmaya devam .

İç çekerek arkama yaslandım.

Geldi ve kapımı açtı. Ben çıktıktan sonra kapıyı kapattı.

Elini dirseğime koydu, başını bir o yana bir bu yana çevirerek boş sokağı taradı ve beni Bay Revere'e doğru götürdü.

"Bayan Lincoln," diye selamladı Bay Revere yaklaştığımızda. Ona başımı salladım.

Bay Revere çenesini Harry'ye doğru salladı ve kulübün kapısını açmak için harekete geçti.

Harry'ye döndüm, eli kolumdan düştü ve ben de onu tuttum.

Faturayı avucuna bastırarak onu sıktım ve gitmesine izin verdim.

"Seni almaya hazır olduğumda mesaj atarım," diyerek ona her zaman söylediğim şeyi söyledim.

Söylediğim pek çok şey gibi bunlar da boşa söylenmiş sözler.

Harry başını iki yana salladı. "Yolun aşağısına park edeceğim."

Yakın olmasına gerek yoktu. Arkamı kollamasına gerek yoktu. Kimse Tommy silahlarıyla binaya girip ortalığı taramayacaktı, bu durumda Harry'nin beni kurtarmak ve/veya hızlı bir kaçış sağlamak için yakınımda olması gerekiyordu.

"Gidip bir şeyler içebilirsin," dedim. "Yiyecek bir şeyler. Eve git ve bir programa katıl. Yapmak zorunda değilsin-"

kesti. "Yolun aşağısında olacağım, Olivia." Boşa giden kelimeler.

Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum.

Bunu yapmayı bırakmayı öğrenmem gerekiyordu.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, Harry."

Başıyla , çenesini Bay Revere'e doğru salladı ve ben Bay Revere'in benim için açık tuttuğu kapıdan geçene kadar yerinden kıpırdamadı.

Bay Paine'in gölgeler arasında gizlendiği kulübün özel VIP girişinin dar ve karanlık holüne yürüdüm.

Burada güvenlik konusunda çok iyilerdi.

Güvenlik ve VIP'ler için anonimlik.

Personel de dahil olmak üzere herkesin adı takma isimdi.

Bay Paine'in yanından geçerken başımı yana eğdim ve resepsiyona doğru ilerledim. Resepsiyonda insanların oyalandığı nadiren görülse de, derin oturumlu, rahat, kavisli kanepeler ve içeceklere kolay erişim için etrafta çok sayıda masa vardı. Bununla birlikte, kulüp özel partiler için de kullanılabiliyordu ve bu alan, kulüp böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmak üzere kapatıldığında bunun için kullanılıyordu.

Bayan Ross'un arkasında durduğu resepsiyon masasında irili ufaklı, olağanüstü bir şekilde düzenlenmiş, taze kesilmiş çiçek buketleri vardı, hava bunların aromasıyla ağırlaşmıştı.

Kalın, siyah saçları ustaca dağınık bir topuzla geriye taranmıştı. Gözleri ustalıklı ve dramatik bir şekilde makyajlanmıştı. Elbisesi üzerine tam oturmuştu. Ve beni merdivenlerden yukarı çıkarmak için resepsiyon masasının etrafından dolaştığında ayakkabılarının on iki yüz dolar değerinde olduğunu görecektim.

"Bayan Lincoln," diye küçük bir gülümsemeyle selamladı, çoktan harekete geçmişti. "Hoş geldiniz. Sizin için hazırız."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bayan Ross'un gözleri beni aştı. "Bay Arthur ceketinizi alabilir mi?"

Ceketimi silktim ve resepsiyon masasının hemen yanındaki vestiyerin gölgelerinden çıkan bir adama uzattım.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece geldiği yerden kayboldu.

Bayan Ross'un arkasındaki kalın halı kaplı basamakları sessizce çıktım.

"Umarım bu geceki programımızı beğenirsiniz. Bildiğiniz gibi başladı bile." "Eminim eğleneceğim" dediğimde hâlâ mırıldanıyordum.

"Midori, votka ve Fresca, doğru mu?" diye sordu tepeye ulaştığında.

Arkasındaki son adımı da ben temizledim. "Evet." "Mükemmel," diye yanıtladı.

Güzel döşenmiş, samimi bir şekilde aydınlatılmış ve hepsi sağ tarafa açılan birkaç kapısı olan koridorda ilerledik.

Beni çift kapısı olan tek kapıya, ortadakine götürdü.

Bir tarafını açtı ve ondan önce gelmem için yolumdan çekildi.

Sosyal izleme odasına girdim ve hemen duydum, salon ve resepsiyon ses geçirmezdi, ancak izleme odaları kesinlikle değildi.

Tabandan tavana tek yönlü pencereye baktım ve ağzımın gerildiğini hissettim.

Bayan Ross yaklaştı, bakışlarımı okudu ve uzman görüşünü bildirdi. "Görünüşe göre bu sahne fazla uzun sürmeyecek."

Pencereden kadınlara baktım. Üyelik ücretini düşününce... hatta orada olduğumu düşününce, insanların ne yaptığını, neyi sevdiğini yargılamadım.

Ama bir kadının başka bir kadına oral seks yapması bana bir şey ifade etmedi.

Erkek erkeğe, kesinlikle.

Benim cinsiyetimde olsalar bile aynı cinsiyetten kişilerle oynamak beni tahrik etmiyordu.

Pencereden, iki buçuk yıl önce VIP üyeliğim onaylandıktan sonra bir tura katıldığım da sadece bir kez girdiğim odaya baktım.

Yine yakından aydınlatılmış, alçak duvarlarla ayrılmış beş bölümlü oturma yerleri vardı, döşeme tiyatro tarzındaydı. İki yükselti üzerindeki ön dört bölümde rahat bir seyir için her birinde iki rahat sandalye ve içecekler ile atıştırmalıklar için bir masa bulunuyordu. En üstteki oturma bölümünde altı kişi oturabiliyordu.

Benim içim en alt katta, pencereye ve sağ duvara en yakın yerdeydi.

Bayan Ross bana, "Sizinkinden sonra şaşırtıcı bir şekilde başka bir rezervasyon daha geldi," diye bilgi verdi.

Ona doğru baktım, bu haber beni heyecanlandırmamıştı.

"Korkarım yeni bir üye," diye devam etti. "Kurallar hakkında bilgilendirildi elbette. Ayrıca buraya birden fazla kez geldi ve buna uygun davrandı, bu yüzden ikiniz de endişelenmeden ve en az kesinti ile görüşlerinizin tadını çıkarabilirsiniz."

"Ne zaman gelecek?" Ben sordum.

"Şu an ile gece yarısı arasında bir zaman," diye cevap verdi. Belirsiz bir varış. Hoşuma gitmeyen başka bir şey daha.

"Buraya geldiğinde içkilerini sipariş eder," diye devam etti. "Bu yüzden korkarım ki onun gelişini haber vermek için sizi bölmemizi istemiyorsanız

önceden uyarı yok."

Cevap vermeden başımı salladım ve koltuğuma inen basamaklara doğru ilerledim.

"Keyfini çıkar," diye mırıldandı sırtıma doğru.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim, bunu yaparken ona bakmadım.

Koltuğuma geçtim, el çantamı yerleştirdim, içkimden bir yudum aldım ve ardından kadınlar sahnelerini bitirirken e-postalarımı kontrol etmek ve zaman öldürmek için telefonumu çıkardım.

Kulüp tabii ki bir seks kulübüydü. Son derece özel ve nispeten gizli ("nispeten" çünkü üye çekmek için bilinmeleri gerekiyordu), bağımsız bir şirkete aitti.

Tüm sahnelerdeki tüm oyuncular serbest çalışmış, seçmelere katılmış ve iyi ücret almışlardır.

Sokaktan girişi olan bir üye bölümü vardı, ancak VIP'ler gibi tüm üyelerin bir inceleme sürecinden geçmesi, yıllık üyelik ücreti ödemesi ve aynı zamanda saatlik veya gecelik izleme ücreti ödemesi gerekiyordu. VIP olmayanlar ise rezervasyon yaptırmadan diledikleri zaman gelebiliyor, barda içkilerinin ödüyor ve kardeşleriyle birlikte ortak bir izleme alanında oturuyorlardı.

Sahneler üst katta oynanıyordu. VIP olmayanlar için alt kat sadece bir gece kulübüydü. Müzik, içki, dans ve paravanların ardında dans eden kadın ve erkekler gerçek bir şeyi ima ediyordu; bu gerçek şey güvenliğin ötesinde bir dizi gizli merdivende bulunabilecek bir şeydi.

Açıkçası, kendi girişi ve daha yüksek bir hizmet seviyesi olan, çok daha fazla gizlilik ve çok daha üstün bir konaklama sağlayan VIP bölümü de vardı.

Kulübün sahipleri, Benito Valenzuela'ya koruma ve kulübün kolluk kuvvetleri tarafından keşfedilmemesine yardımcı olması için ödeme yaptı.

Bu koruma bir zamanlar Marcus Sloan'a ödenmişti. Yedi yıl önce, Sloan'ın babamın varlığını hâlâ kabul ettiği günlerde, bu korumayı bize satmıştı. Kulübü bu yüzden biliyordum.

Üç yıl önce Valenzuela, bir adamımızı kaybetmemize ve iki adamımızın da yaralanmasına neden olan acımasız bir baskınla yönetimi ele geçirmişti.

Bundan sonra da üyeliğimi sürdürdüm çünkü takdir ettiğim hizmetleri kabul edilebilirin ötesinde bir kalitede devam ettiriyordu. Kulüp Valenzuela'nın şemsiyesi altında olsa bile bunu yaptım.

Benito Valenzuela gezegendeki en nazik insan değildi. Aslında, tanıdığım en iğrenç insanlardan biriydi. Bana babamı hatırlatıyordu.

Büyükbaba, kendini aşağılık biri olmadığı halde aşağılık biri olduğuna inandırmış olması da dahil.

Babam ve kız kardeşim, benim oraya ait olmaya devam ettiğimi bilmiyorlardı. İkisi de memnun olmayacaktı, ancak babam her zamanki gibi hoşnutsuzluğunu öyle bir şekilde dile getirecekti ki, hoşlanmadığı bir şeyi yapmaktan vazgeçmekten başka çarem kalmayacaktı.

Ancak keyif aldığım çok az şeyin olduğu ve dört gözle beklediğim hiçbir şeyin olmadığı hayatımda, kulüp çeşitli amaçlara hizmet etti.

Bu, babama ve hatta anneme gizli bir meydan okumaydı; birincisi oraya gittiğimi bilse çok kızardı, ikincisi ise dehşete düşerdi.

Aynı zamanda benimdi.

Benimkini.

Georgie oraya gitmedi. Babam da gitmedi. Adamlarımızdan hiçbiri babamın (ya da Georgie'nin) hoşnutsuzluğundan korktuğu için gitmedi. Ve kesinlikle hiçbir meşru meslektaşım ya da tanıdığım oraya gitmedi.

Böylece gidebilecek ve hayatıma tecavüz eden kimseyle karşılaşmayacaktım. Bir hayattan çok bir *dünya* olan bir hayat.

Gerçek bir dünya olduğunu anladım. İçinde yaşadığım dünyanın sınırlarının ötesinde var olduğunu biliyordum. Ancak dünyanın sınırları ya da daha uygun bir ifadeyle *bağları* bana yabancı geliyordu. Orada ama orada değil. Varlığımın zirvesinde ama Mars kadar ulaşılmaz.

Bu, kulübün - orada yaptıklarımın, gördüklerimin, bana hissettirdiklerinin, geçirdiğim zamanın, oradaki her şeyin - benim olduğu anlamına geliyordu. Sadece benim.

Böyle bir şeyim yoktu. Hayatımın başka hiçbir bölümünde. Doğrusu, babam sadece dört yıl önce Shade işinin peşinde koşarken giymek için aldığım her kıyafet ve aksesuarı onaylamayı bırakmıştı. Artık kendimi giydirmekte özgür olsam da, bu özgürlük hayatımın diğer her alanında önemli ölçüde eksikti.

Dahası, izlemekten hoşlandım. Bazı sahneler vardı ki, şu anki sahnede olduğu gibi bana hiçbir şey ifade etmedi. Başka zamanlarda da hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

Bir sahnenin ya da bir oyuncunun dikkatimi çektiği zamanlar da oldu.

Ama sonuçta kulüp hala kendime ait olabileceğim bir yerdi. Bir içkinin tadını çıkarabilir, rahatlayabilir ve birkaç saatliğine her şeyden uzaklaşıp sadece *kendim* olabilirdim.

Ve eğer hoşuma giden bir sahne varsa, bu beni daha sonra çok daha zevkli şeyler için hazırlardı.

Tabii ki kendime bu zevkli şeyleri veriyordum. Ama zevk zevkti ve bende de çok fazla yoktu, bu yüzden alabildiğimi almaktan mutluydum.

Oral seks ne yazık ki karşılık buldu ve sahne beklenenden daha uzun sürdü, fazla e-postam olmadığını keşfettim ve bu nedenle pencerenin loşluğu ve seslerin eksikliği dikkatimi çektiğinde telefonumda birkaç solitaire oyununun akılsızlığının tadını çıkardım.

Arkamdaki kapının açıldığını duyduğumda bir sonraki sahneye hazırlık olarak pencereyi kararttıklarını görmek için pencereye baktım.

İçimi çektim.

Özel bir salonu sadece özel olduğu için tercih ettim. Birçok kişinin bu salonları tek başına ya da eşini veya eşlerini getirerek çeşitli amaçlarla kullandığını biliyordum. Ancak korumaya sahip olduğumuzda, izleme odaları da dahil olmak üzere her yerde kameralar olduğunu öğrendim. Bu güvenlik amaçlıydı ve VIP'lere personelin gizliliği çok iyi anladığı ve kulüp sabahın üçünde kapandığında tüm kayıtların silindiği konusunda güvence verildi (bizim zamanımızda yaptıklarını bildiğim bir şey - Valenzuela'nın zamanında her şey olabilirdi).

İzlemeyi sevebilirdim ama kimsenin beni izlemesini istemezdim.

Bunu uzatmaktan da keyif alıyordum. Eğer bir sahne işe yaramış ve hoşuma gitmişse, ateşlediği ihtiyacı karşılamak için beklemek eğlencenin yarısıydı.

Bu yüzden bana eşlik edilmesini istemedim. Sadece arkadaş istemedim.

Omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmedim. Kimin geldiği umurumda değildi ama gelen kişi de muhtemelen aynı şeyi diliyordu.

Hoş ve derin bir erkek sesinin şöyle dediğini duydum:

"Dewar's. Rocks." "Evet, Bay Grant."

Ondan sonra hiç ses çıkmadı çünkü halı onun koltuğuna doğru ilerlemesini engelliyordu ve Bayan Ross kapıyı arkasından kapatırken milyon yıl geçse de fazla gürültü yapmazdı.

Ancak, bu düşünceleri sadece hayal meyal düşündüm.

Hâlâ adamın sesinin hoş derinliğine takılıp kalmıştım.

Bunu istedim. Zihnimin uçuşa geçmesini istedim. İzlediğim bir sonraki sahnenin heyecan verici olmasını ve bu sesi ve hayal gücümü kullanarak kafamda bana hoş şeyler yapabilecek, hoş ve derin bir sesi olan muhteşem bir adam yaratmak istedim. Sonra eve gider ve ellerimi bacakları arasına koyarak daha da muhteşem bir fantezi yaratırdım.

Kafamda bu düşünceler varken, muhtemelen takım elbisesinin ceketini kenara koyarken çıkardığı kumaş sesini duydum ve alışkanlıktan olsa gerek başımı sola çevirdim.

Bir göz attım ve dikkatimi tekrar telefonuma çevirdim.

Sesinde hoş bir derinlik vardı.

Görünüğü hoş olmanın o kadar ötesindeydi ki şaşırtıcıydı.

Bakarken yakalanmak istemediğim için bekledim ve Bayan Ross, bir sonraki sahne için pencere aydınlanmadan sadece birkaç dakika önce içkisiyle geri döndü.

Ancak o zaman ona tekrar bakmama izin verdim.

Gözlerini pencereye dikmiş, içkisini dudaklarına götürmüştü.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim. Ama bu sefer bir şey fark etmiştim, bu yüzden tekrar başımı çevirmeden önce ona doğru bir bakış daha atmaktan kendimi alamadım.

Haklıymışım.

Nick Sebring'di.

Nefesime odaklandım, onu sakın tuttum, gözlerim pencerede, dikkatim düşüncelerimdeydi.

Benim işimde, hayır, benim *dünyamda*, Sebring kardeşler adamları tanımak önemliydi.

Birkaç kez, Denver'da bir gece kulübü sahibi olan ve aynı zamanda gecenin kadınları için koruma ve müşteri incelemesi sağlayan Knight Sebring ile tanışmıştım.

Knight ile hiçbir işimiz olmadı. Kendine ait bir alanı vardı ve bu alana bağlı kalarak operasyonunu koruması altındaki kadınlar dışında genişletmek gibi bir niyeti olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Bir müşteri son derece aptal olmadığı sürece, Knight'ın da işleriyle ilgili çok az sorunu vardı ya da hiç yoktu. Ortağı Anya ve iki kızıyla birlikte sessiz ve son derece rahat bir yaşam sürüyordu.

Birkaç yıl önce, belki yedi ya da sekiz, Nick Sebring kardeşi Knight için çalışıyordu. Sebebini bir anlaşmazlık yaşanmıştı. Bundan sonra Knight kardeşiyle yollarını ayırdı.

Daha sonra Nick'in yolunu kaybettiği anlaşıldı, çünkü bir süre ya çeşitli kötü karakterlerle arkadaşlık etti ya da bir ofis işiyle düz ve dar bir yerde kaldı.

Ancak, dört yıl önce Nick Sebring kendi dükkânını açmıştı.

Bu dükkân, cömertçe ödeme yapabilen seçkin bir müşteri grubuna çeşitli seçkin hizmetler sunmayı içeriyordu. Çok kısa bir içinde,

Bu satın alma, teslimat, güvenlik, arabuluculuk, gözetim, derin geçmiş kontrolleri, güvenli barınma ve bilgi toplama, yayma ve koruma işinde kendine bir isim yapmıştı.

Ayrıca çok kısa bir süre içinde bu işlerden bir servet kazanmıştı.

Eskiden Nick Sebring başarılı bir adamın beceriksiz, ilkesiz, serseri kardeşi olarak bilinirdi. Nick'in ayrıca kokaine düşkünlüğü ve kafasının birileriyle yatmaktan ve kardeşinin sırtından geçinmekten başka bir şeyle dolu olmadığı biliniyordu.

O artık bunların hiçbiri değildi.

O karanlık bir attı. Kimse ondan, belki de sık sık kazanılan bebek babası unvanı ve kendi aptallığı nedeniyle erken bir ölüm dışında bir şey beklemiyordu.

Ama şimdi, bizim dünyamızda, ona saygı duyuluyor ve hatta ondan korkuluyordu.

Kulüpte benimkinin yanındaki oturma alanında da eskisi gibi görünmüyordu.

Olay yerinde bulunduğum ve o zamanlar onu görme fırsatı bulduğum birkaç seferde, çok güzel olduğunu fark etmiştim. Son derece erkeksi ama tamamen sıradan bir şekilde yakışıklı olan kardeşinin aksine, Nick Sebring bana bak tarzında yakışıklıydı. Oldukça pahalı kıyafetler giyerdi, saçları aşırı şekilliydi ve titizlikle korunan bir vücudu vardı - korumak için değil, dikkat çekmek için.

Şimdi, siyah saçları çok kısa kesilmişti, sadece tepedeki ve öndeki kısımlar daha uzundu ve bu çaba ne kadar umutsuz olursa olsun (ya da belki de bu yüzden) bir kadının dokunuşunu düzenlemeye ya da yumuşatmaya davet eden çekici şekillerde yukarı çıkıyordu.

Bronzlaşmıştı, tahminimce havuz kenarında yattığı için değil, özellikle de Şubat ayından çıktığımız şu günlerde. Gözlerinin kenarlarından ve ağzının etrafından yayılan çizgiler ve kulüpteki bir izleme odasının zarif sınırları içinde zar zor bulunan sertlik nüansı, bronzluğun dışarıda vakit geçirdiği için olduğunu ima ediyordu.

Kirli sakalı kalındı ve bakımsızdı. O gün tıraş olmayı unutmuş ya da birkaç gündür tıraş olamayacak kadar meşgul bir adam değildi. Haftalar olmuştu. Yine de sakalları tamamen uzamamıştı.

Erkeklerde sakaldan nefret ederdim. Ama Nick Sebring'inki iyi görünüyordu.

Kıyafetleri de kusursuzdu; iğrenç bir şekilde değil, abartısız bir şekilde. Bu, gök mavisi gömleğinin belirgin pazularına takılmadığı ya da geniş omuzlarını güzelce belirginleştirmedeği anlamına gelmiyordu, öyleydi - nefis bir şekilde.

Tommy'den beri, belli bir ruh halinde olduğum ve bu ruh halini yatıştırmak için bir erkek bulmaya gittiğim nadir durumlardan biri olmadığı sürece, bir erkeğe tepki vermem alışılmadık bir şeydi. Hiçbirine değil. Bu çok tehlikeliydi.

Bağlanmadan ve genellikle isim değiştirmeden sevişmek bir şeydi.

Ama dersimi almıştım.

Üç bakış ve Nick Sebring beni kendine çekti. Aslında, hareketsiz otururken bile ona doğru bakma dürtüsüyle savaşmak beni fiziksel olarak yoruyordu. Ve onu aklımdan çıkarmanın tamamen imkânsız olduğunu fark .

Neyse ki bir ses bu düşüncemi delip geçti ve odaklanamadığım bakışlarım önümdeki pencerede oynatılan sahneye odaklandı.

Kırbaçlama direği kurulmuştu.

Nick Sebring'in cazibesi böyleydi - kırbaçlama direği ve ben fark etmemiştim.

Eğer iyi yapılırsa, bu benim en sevdiğim sahneydi.

İçkime uzandım ve bir yudum aldım, kendimi oyunculara tanımaya zorladım.

Adamın kırbacı vardı. Dokuz kuyruklu kedi, çikolata ve bordo deriden örülmüş, genişletilmiş kıvrımlı uçları olan, düğümsüz, boncuksuz ve yıpranmamış güzel bir set.

Üzerinde kot pantolon vardı, başka bir şey yoktu ve çok çekici olan iri, kaslı bir vücudu vardı.

Bir kadın direğe bağlanmıştı. O da kot pantolon giymişti ve üzerinde başka bir şey yoktu. Sırtındaki kırmızı izleri gördüm ve dikkatsizliğim sırasında birden fazla kırbaç yediğini anladım.

Adamın bir sonraki hamlesini izlediğimde otomatik olarak bacak bacak üstüne attım, dudaklarımın aralandığını hissettim ve Nick Sebring aklımdan uçup gitti.

Dudaklarını kadının sırtındaki izler boyunca gezdirdi.

Bir. Başka bir tane. Bir sonraki. Ve bir sonraki. Yavaşça.

Şefkatle. Bir bağlılık.

İşini bitirdikten sonra kırbacın sapını kalçasında gezdirdi. Yine yavaşça geri adım attı, kolunu kaldırdı ve bıraktı.

Başı geriye doğru uçarken derinin ete çarpma sesi odayı doldurdu, sessiz iniltisi tatlı ve kısaydı, sırtı kavisliydi.

İçeri girdi ve kırbacın kuyruklarını şefkatle teninde gezdirdi. O yaptıkça, kadın onun için rahatladı. Daha sonra ağzıyla boynunu okşadı ve tekrar geri çekilip kırbacı bırakmadan önce şişkin kasıklarının arkasına bastırdı.

Ve tekrar.

Sonra ona geri döndü.

Böyle pek çok senaryo görmüştüm ama hiçbiri bu kadar yavaş, bu kadar uzun, bu kadar şefkatli, sevgi dolu ve şehvetli değildi. Sanki onu doruğa çıkarması için bir seks kulübündeki sahnelerinin uzunluğu kadar değil de bütün bir haftaları varmış gibi zevk ve hayranlığı kadının acısıyla karıştırdığı bir sahne.

Sergileniyorlardı, kim bilir kaç kişi onları izliyordu ama tamamen yalnızdılar. Kadın tamamen onun olmuştu. Ona olan hayranlığı söz konusu değildi. Ve bu hayranlık ona yapabileceği bir şey değildi. Ona verdiği şey de değildi. Bu, efendisine duyduğu sevginin yalnızca bir parçasıydı.

Onu seviyordu.

Onun bağlılığı da aynıydı. Gizlenmemiş, tamamen açıkta. Yaptığı her hareket tamamen onun zevkine odaklanmıştı. *Ona*.

Oyun oynarken de oynamazken de onun evreninin merkeziydi.

Alışılmadık bir şekilde art arda gelen üç kirpikten sonra inlemesi daha da derinleşti ve ben yine bakışlarımın yönünü kontrol edemedim.

Soluma doğru hareket etti.

O anda Nick Sebring'in tamamen sahneye odaklanmış olduğunu gördüm. Hafifçe sağına doğru eğilmiş, dirseğini sandalyenin koluna dayamış, elini kaldırmış, başparmağı dalgın dalgın alt dudağında geziniyordu.

Bu manzara karşısında, zaten nemli olan cinsel organım kasıldı.

Dudağımı ıslattım ve ısırdım, başparmağının onunkinin üzerinde hareket edişini izledim. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir özlemle dilimin başparmağının yerini almasını istiyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan başını çevirdi ve bakışları benimkileri yakaladı. Gözleri ürkütücü bir maviydi. Saf mavi. Okyanus gibi.

Dudağımı tekrar ıslattım.

O mavi gözler ona dikildi. Meme uçlarım sıkılaştı.

Pencereden bir ses geldi ve o tarafa baktım, adamın şimdi partnerini bacaklarının arasına sürttüğünü gördüm. Kadın adamın elini kullanıyordu,

Bağlarına karşı kıvranıyor, ona verdiği her santimlik temas için çaresizce çırpınıyordu.

Nefeslerimin ağırlaşmaya başladığını hissettim ve kalçalarımı birbirlerine karşı sıktım.

Adam bacaklarının arasından fermuarına doğru gitti. Fermuarı açtı ve kot pantolonunu kışının üzerinden aşağı çekti. Kışını açtıktan sonra kırbaç, el ve dudaklarıyla ona dikkat etti.

Yine kendi dudağımı ısırdım, bu sefer izlediğim şeyin bana hissettirdikleri karşısında istemeden çıkaracağım sesleri bastırmak için.

Atkuyruğunu çözdü, uzun, kıvrık, kızıl-sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor ve hassaslaşmış olması gereken teninde sallanıyordu. Bunu görünce kendi saçlarımın sırtımla koltuk arasında sıkıştığını hissettim ve serbest bırakılmasını istedim. Tenimde hareket etmesini istedim. *Onunkine* karşı kullanmak istedim.

Benden önce kölesini çalıştıran efendi değil.

Yanımdaki hoş ve derin sesli, sert ve yakışıklı yüzlü adam.

Sebring.

Usta elini tekrar bacaklarının arasına bastırdı, artık kot pantolonu tarafından engellenmiyordu.

Sesleri çaresizleşti.

Onay hırıltıları duyulabilir hale geldi.

Buna tanık olmak, bunu duymak, anında ihtiyacım kontrol edilemez hale geldi. Tamamen.

Sola baktım ve Sebring'in gözlerinin olay yerinde değil, çapraz bacaklarımda olduğunu gördüm.

Onları açtım ve yüzümü kestiler.

Bakışları yakıyordu, içimde delikler açıyordu.

Tanrım, o da benim gibi hissediyordu. O sahne ve *benim hakkımda*.

Bunu onun gözlerinde görünce, hiç düşünmeden sandalyemden kalktım ve oturma alanlarımızı ayıran alçak bölme boyunca ilerledim.

Kuralları çiğniyordum. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden üyeliğimin iptal edilebileceğini biliyordum.

Umurumda değildi.

Bölmenin etrafından dolaşıp onun bölümüne geçtim.

Arkamda oynayan sahneden gelen sesler alanımızı doldurdu, daha yüksek, daha keskin, daha aç hale geldi.

Sandalyesinin yanında durdum ve ona baktım.

Başını geriye eğmiş, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Pencereden gelen bir hırıltı daha ve hemen ardından etin ete çarpmasının çıkardığı eşsiz ses.

Efendi kölesini beceriyordu.

Bir trıl boynumdan, omurgamdan aşağı indi, kığımın üzerinde spiral çizerek bacaklarımın arasında sıkıştı.

Kendimi durduramayarak Sebring'e doğru eğildim ve burnumu elmacık kemiği boyunca gezdirdim.

Başımı kaldırmaya başladığımda, eliyle sırtımı kavrayarak başımı yakaladı.

Onun bu hareketiyle kalbim durdu ve iç çamaşırımı sıırıslıkla eden bir ıslaklık dalgası oluştu.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Bakışlarında sıcaklık ve açlığın yanı sıra bir soru da vardı.

Nefeslerimin hızlı ve keskin olduğunu hissettim, içimdeki bir şey sadece bir dokunuşun fısıltısının dudakları boyunca kaydığını bilerek daha da ateşlendi. Bu yüzden bakışlarımda sıcaklık ve açlığın yanı sıra sorusunun cevabının da bulunduğundan şüpheleniyordum.

Haklıydım. Biliyordum çünkü aniden ayağa kalktı ve beni de yanına aldı.

Ellerini eteğime götürüp yukarı çekti ve külotumu ortaya çıkardı. Nefes nefese kaldım ve ona doğru eğildim, ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı sert omuzlarına doladım.

Gecikmeden ellerini külotumun arkasına soktu ve ayak bileklerime düşene kadar aşağı indirdi.

Sonra *ayağa kalktı* ve bacaklarımı kalçalarına, bir kolumu omuzlarına doladığımda duvara doğru adım atıyordu.

Diğer elim aramızda çalışıyordu.

Kalçaları araştırarak ilerlemeden önce onu zar zor serbest bıraktım. Olması gereken yeri yakaladı ve hemen içeri girerek beni doldurdu.

Aman Tanrım.

Beni tamamen dolduruyor.

Sebring beni kulübün duvarına yaslayıp sikerken ben de ayak bileklerimi geriye doğru sallayarak baldırlarımı kalçalarına bağladım. Bir eli kıçımdayken, diğer eli enseme yakaladı, sıktı ve beni hafifçe sallayarak gözlerimi istediğini söyledi.

Ona verdim.

Nefes nefese, soluk soluğa, ayırık dudaklarına karşı inleyerek, onu omuzlarından sıkıca tuttuğumda zor nefesleri benimkilere çarptı. Diğer elimle başının arkasını kavradım, o beni sertçe sikerken ben de onun sikine bindim.

İnleyerek patlamam hiç zaman almadı, alnımı omzuna düşürmeden önce burnumu onunkinin üzerinde kaydırdım çünkü artık dayanamıyordum, bu hareketler ve sesler yaşadığım orgazmın büyüklüğünün yanına bile yaklaşamıyordu.

Ne olursa olsun, vücudumun onun kollarında ne kadar güçlü bir şekilde titrediğini ve amımın onun horozunun etrafında spazm yaptığını göz önünde bulundurarak bunu kaçırmış olamazdı.

Beni duvara bastırdı ve daha hızlı, daha sert bir şekilde beni yumrukladı, ben doruk noktamda sessizce nefes alırken ve dilinin boynuma dokunduğunu hissedene kadar sert vücudu tamamen hareketsiz kaldı ve derin iç çekişini duydum.

İkimiz de hareket etmedik, anlamadığım nedenlerle bir şey yaptığım uzun görkemli anlar boyunca. Asla, asla, asla yapmama izin vermediğim bir şey yaptım. Anlayamadığım nedenlerden dolayı, yapmanın saf delilik, saf *eziyet* olduğunu bildiğim bir şey yaptım.

İnandım.

Nick Sebring'e bağlandığım muhteşem bir saniye için *inandım*. Daha iyi bir dünyaya inandım.

Kendimi tamamlanmış hissedebileceğime inandım.

Yanımda birinin olabileceğine inandım.

Güvende hissedebileceğime inandım.

Mutlu olabileceğime

inandım. Sevilebileceğime

inandım.

Gözlerimi açtığımda tüm bunlara sahip olacağım bir şafağın geleceğine inanıyordum, ancak bu şafağın ardından başka bir gün doğacaktı ve o gün de tüm bunlara sahip olacaktım...

Ve bir tane

daha... Ve bir

tane ... Ve bir

tane daha...

Ta ki ben artık bu dünyada var olmayana kadar.

Bu yüzden Sebring beni ondan uzaklaştırdığında ve bağlantımız yok olduğunda kontrol edilemez bir kayıp sesi çıkardım.

O an çok çabuk bitti. Hem de çok

çabuk.

Her zamanki gibi.

Bacaklarımı indirdim.

Beni ayağa kaldırdı ve geri çekildi.

Gözlerimi onunkilere diktim, benimkilerin kapalı olduğunu biliyordum, onunkiler de aynı şekilde boştu, eteğimi aşağı sıyırdım.

Uçuşunu yaptı.

Külotuma doğru yürümek için gözlerini kaçırın bendim. Elimden geldiğince hanımefendi ve ağırbaşlı bir şekilde eğilerek külotumu aldım ve elimden geldiğince yukarı doğru sıyırdım. İşim bittiğinde eteğimi üzerlerine doğru düzelttim ve koltuğuma doğru yürüdüm. Telefonumu alıp çantama atmadan önce içkimin son yudumunu rahat görünmesini umduğum bir şekilde aldım.

Çantamı kolumun altına sıkıştırdım, döndüm ve Sebring'in yoluna doğru ilerledim.

Bıraktığım yerde duran ama beni izlemek için dönmüş, omuzlarını duvara dayamış, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş adama doğru yürürken bakışlarını tekrar yakaladım.

Yanımdan geçerken çenemi eğdim ve artık kulübü kaybettiğimi düşünerek yukarı doğru çıkmaya başladım. Benim olan tek şeyi. Tıpkı Tommy gibi, aptallık edip istediğim bir şeye sahip olabileceğimi düşünerek onun peşinden giderken, gerçekten benim olan tek şeyi kaybetmişim.

Asla geri dönemezdim.

Kuralları çiğnediğim için değil. Sebring şikayet etmek zorunda kalacaktı ve bunu yapmayacağına dair bir his vardı içimde.

Ama benim dünyamda var olan bir adamla yatarak büyük bir hata yapmışım. İsterse bana zarar verebilecek güce ve kaynaklara sahip bir adamla. Babamın canı isterse zarar verebileceği bir adam.

Ve olurdu.

Buna sahip olamayacağımı kesin olarak biliyordum. Yapamazdım. Bunu öğrenmişim.

Öğrenmişim.

"Bundan daha fazlasını istiyorum."

Bu, seks yüzünden sertleştiği için şimdi çok daha hoş olan hoş ve derin bir sestir.

Daha fazlasını

istedi. Benden.

Kalbim ters döndü, midem altüst oldu ve bir nanosaniye daha inandım.

Ona döndüm, ağzım bunun asla olmayacağını söylemek için açıldı.

Bu büyük bir hataydı.

Onu gördüğüm anda donakaldım. Uzun boyluydu.

Gözleri okyanus rengindeydi.

Ve beni bir şeyi isteyebileceğime, alabileceğime ve *ona sahip* olabileceğime inandırdı. Sahip olabileceğime.

Sende kalsın.

Değerli bir şey *benim* olacaktı.

Bu inanç sadece saniyeler sürmüş olsa bile, hayatım boyunca bu duyguyu hissetmek için beklemiştim.

Gerçekten, gerçekten
inanmak için. Ayaklarım
beni ona götürdü. Bir
adım ötede durdum.

Başımı eğdim ve el çantamı açtım, bulana kadar parmaklarımı yan cebe soktum.

Kalemi çıkardım ve eline uzandım.

Kulüpteki bir kız gibi, iyice becerilmekten gelecekteki çocuklarının babasıyla yeni tanışmış olmaya kadar her şeyi umut ederek avucuna cep telefonu numaramı yazdım.

İşim bittiğinde, tek kelime etmeden odadan çıktım, telefonumu çıkardım ve Harry'ye mesaj attım, böylece ara sokakta elli metre geri gidip beni eve götürebilirdi.

Dördüncü
Bölüm *Havalı*
Müşteri Nick

Nick merdivenlerden aşağı indiğinde kızı merdivenlerin dibinde, gözleri kısık, kollarını göğsünde kavuşturmuş, öfkesini gizlemeden beklerken buldu.

Adam yaklaştığında eğildi ve tısladı, "Onu becerdin." Kaltak kameraları kapatmadı.

İzlemişti.

Ağırlaştırıcı.

Hiç tereddüt etmeden kızın üst kolundan tuttu ve onu arka odaya doğru sürükledi.

Güvenlik görevlisi de vestiyer görevlisi gibi girişten çıktı. "Bir adım daha at, ikiniz de iş arıyorsunuz," diye uyardı.

Altı ay önce Sebring kardeşlerin kulübü gizlice satın aldığı düşünüldüğünde, durmaları gerektiği gibi durdular. İş gizli tutmak için ikisi de sessiz ortaklardı. Eski sahipleri hâlâ kulübü işletiyordu, tek değişiklik Benito Valenzuela'ya koruma parası ödememeleriydi. Knight ve Nick kulübü koruyabilecek kapasitedeydi.

Valenzuela, son zamanlarda Knight'ın dikkatini çektiğini ve bunun iyi bir şey olmadığını düşünerek savaşımdan geri çekildi. Kaos'la olan mevcut savaşında ve Georgia Shade'in yaptığı hamlelerde yeni bir düşmana meydan vermeyecek kadar akıllıydı.

Ancak Nick'in amacına hizmet ettiği için, kulüp çalışanları artık onun patronları olduğunu biliyordu.

Bu nedenle, hiçbir engelle karşılaşmadan çalışanını arka odaya ve oradan da arkadaki kapıya çekti.

"Nick, beni çok sıkı tutuyorsun," diye , kolunu onun tutuşuna karşı bükerek.

Acıtmıyordu. Tutuşu hassas değildi ama acı da vermiyordu.

Çeşitli şekillerde nasıl acı vereceğini biliyordu.

Diyakoz Gates ona öğretmişti.

Ayrıca birini nasıl zapt edeceğini ve acı çektirmeyeceğini de biliyordu. Hettie ve Turner ona bunu öğretmişti.

Onun hareketlerinden duyduğu korku ve çuvallamış ve korkmuş olduğu gerçeği acı çekmesine neden oluyordu.

Şifreyi tuş takımına girerken onu yanına çekti. Mandalın kilidinin açıldığını duydu ve kapıyı iterek açtı.

İçeride, her beş saniyede bir değişen görüntülerin yer aldığı on iki monitörden oluşan bir bankı izleyen adama baktı. Görüntüler kulüp genelindeki otuz kameradan besleniyordu.

Adam Nick'in yüzüne bir kez baktı ve hemen ellerini kaldırdı, patronunun bir kadınla sevişmesini izlediği için hiç de mutlu değildi, çünkü patronu tam oradaydı ve açıkça bu konuda ona bulaşmak üzereydi.

"Dedi ki-" diye başladı.

Nick, "Sil onu," diye emretti.

Adam hemen monitörlere döndü. Bir tanesi temizlendikten sonra artık boş olan sosyal odayı gösterdi.

Beş saniye içinde karardı.

Nick başka bir şey söylemeden kızı izleme odasından dışarı sürükledi ve kapıyı kapattı.

"İşin bitti," dedi ona. " topla. Dışarı." Kızın gözleri büyüdü.

"Beni kovuyor musun?" diye

sordu. Kahretsin, aptal

sürtüklerden nefret ederdi.

Onunla tanıştığı andan itibaren kokusunu almıştı. Bu durum onu endişelendiriyordu, sadece Olivia Shade'e ulaşmak için burayı satın almasının sebebi bu değildi, aynı zamanda buranın sahibi olması ve hiçbir işverenin aptal bir kaltağı çalışan olarak istememesiydi.

Ama eski sahipleri tarafından seviliyordu.

Ne çektiği artık önemli değildi.

"Evet," cevap verdi, onu bırakarak. "Eşyalarını topla ve *çık*."

"Ama biz-" diye başladı.

"Biz diye bir şey yok," dedi ona.

Kızın kafası şok içinde seğirdi.

Evet. Aptal sürtüklerden nefret ederdi.

"Ama sen beni yemeğe götürdün," diye fısıldadı. "Ve sonra biz-"

"Becerildim. Çok iyi değildin, bu yüzden daha fazlası için geri gelmedim. Ders olsun. Genellikle bir erkek bir kadını dışarı çıkarır, becerir, daha fazlasını ister, bu konuda bir şeyler yapar ve ilk sevişme ile bir sonraki arasında üç hafta geçmesine izin vermez."

"Ama sen benimle flört ediyordun-" Ne yaptığını biliyordu.

Ondan bir şeye ihtiyacı vardı. Aldı da.

Ağzını onun değişimini hissettiğini biliyordu. "Dışarı," diye fısıldadı.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ama bu onun zamanını daha fazla boşa harcadığı anlamına geliyordu. Eşyalarını almak için tatlı kıcını acele ettirdi ve sonra dışarı çıktı.

Telefonunu çıkardı, kulübün yöneticilerini aramaya başladı ve mesaja dokundu.

Yeni bir Ross bul.

Gönder tuşuna bastı ve eve gitti.

* * * * *

Bir saat sonra Nick koltuğuna oturmuş, ayağını kaldırmış, ayakkabısının tabanını sehpanın kenarına bastırmış, bir elinin parmakları bir bardak Dewar's ve buza sarılmış, diğer elini kaldırmış, gözleri avucunda yazılı olan Olivia Shade'in telefon numarasına kaymıştı.

Tanrım, harika bir müşteriydi.

O lanet eteğin içinde, yüzünde amını ıslatan ıslaklığın kokusunu alabildiğinden kesinlikle emin olmasını sağlayan o lanet bakışla ona doğru yürüdükten sonra...

Sonra onun yaptığı gibi sikini aldı, gözleri onunkine kilitlendi, kalçaları sikini çalıştırdı...

Ve sonunda bir prensesin çıkaracağı ağırbaşlı seslerle gelirken, amcığı farklı bir hikaye anlattı ve onu sertçe sağdı.

Tüm bunlardan sonra, külotunu almak, giymek, çantasını kapmak ve ondan uzaklaşmadan önce başını sallamaktan başka bir şey yapmamak için oturma odasında sürüklenir gibi yürüyordu.

İlk temasın bu kadar iyi geçmesini beklemiyordu.

Göz teması bekliyordu. Belki birkaç kelime konuşulacaktı. Onunla başka bir yerde karşılaştığında zemin hazırlayabilmesi için sapkınlığıyla ilgilendiğini anlamasına yetecek kadar.

Onu duvara karşı becermeyi beklemiyordu.

Ve kesinlikle o sikişin bu kadar olağanüstü olmasını beklemiyordu.

Ayrıca, orgazmı içinden sağıldıktan sonra ondan çıkarken hissettiği şey her neyse onu hissetmeyi de beklemiyordu.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama her neyse, niyetlendiğinden çok daha uzun süre onun içinde gömülü kaldı.

Ve bu onu huzursuz etti.

Ondan sonra hiçbir şey vermedi ve neredeyse hayal etmiş .

o.

Numarasına bakmayı bıraktı, öne doğru eğildi ve telefonunu kapattı. sehpayı koydu ve arkasına yaslandı. Onu programlamak için başparmağını kullandı. Ve işte . Kontağının başında cesur bir Olivia Shade. Gittiği her yerde onunla birlikteydi.

Hayatında bir Gölge.

Odanın öbür ucuna, Hettie'nin çerçeveli resminin bulunduğu duvara dayalı sandığa baktı. Evini taşıdığı ve temizlik şirketinin tozunu aldığı zamanlar dışında dört yıldır yerinden oynamamış bir resim.

Sikeyim.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktı, telefonu masaya geri fırlattı, içkisini aldı, geri fırlattı, kendini kanepeden dışarı attı ve yatağa gitti.

* * * * *

Sanki altıncı hissi varmış gibi (ve onun işinde öyle olmalıydı), Turner ertesi sabah Nick'in antrenmanından beş dakika sonra onu aradı.

"Henüz temas kurmadınız mı?"

Nick portakal suyunu içerken güneşli pencereden dışarı baktı.

Soğuk. Sıcak. Şubat. Temmuz. Denver'da gün doğduğunda güneşli olma ihtimali vardı.

"Bana neden sorduğunu söylemek ister misin?" diye . "Dün gece onun çocuklarından biri öldü."

Nick'in sırtı dikleşti ama gözleri paslanmaz çelik tezgâha kaydı.

"Ne?"

"Eli Cook, sokak adı Green. Neden olduğundan emin değilim. Polisler olay yerinin, yani dairesinin, şehri terk etmek için toplanmış gibi görüldüğünü söylüyor. Bunun nedeninden de emin değilim. Artık Shade ailesinin ilişkilerine dair pek bir bilgim yok ama sokakta bir sorun olduğuna dair bir söylenti yok. Kalçasında ölümcül olmayan bir kurşun yarası vardı, ancak ölümcül olanlar kadar olmasa da *tazeydi* ve kimse bu konuda da bir şey bilmiyor."

Nick, Shade'in deposunu gözetlediği için Green hakkında, onu kimin vurduğu da dahil olmak üzere her şeyi biliyor olsa da söyleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Bu hiç iyi değil Nick," diye devam etti Turner. "Gölge Evi yıllardır iskambil kâğıtlarından bir ev oldu. Soğuk bir rüzgâr eserse uçup gidecek ve içinde istiflenmiş her şey de onunla birlikte gidecek. Ve sana söylemeliyim ki, yıllar önce işlerini çeşitlendirmek için umutsuzca önlemler almaları, o kadar güneye gittiler ki yeryüzünden düştüler ve sürekli çabaladılar ve pek bir şey çıkmadı, şimdi Eli Cook görünürde bir sebep olmadan ısıyor, ciddi bir acı rüzgarın başladığını hissediyorum."

"Dün gece onu becerdim," diye paylaştı Nick. Bir duraksama oldu, sonra, "Bir daha söylesene?"

"Dün gece ilk buluşma için kulüpte onunla birlikteydim. Görünüşe göre, ortaya çıkan sahneyi beğendi ve gecikmiş haz fikrini hissetmiyordu. Gitmeye hazır olduğunu açıkça belirtti; ben de davetini kabul ettim. Seviştik. Sonra bana numarasını verdi, tekrar yapacağız. Ama ondan önce, saat altıdan hemen sonra randevu almak için aradığı bana bildirildi. On buçukta oradaydı. Saat 11:30'u biraz geçte ayrılmış. Şoförünün onu doğruca eve götürdüğünü ve orada kaldığını söyledi. Oğlunun işi ne zaman bitmiş?"

"Tanrım, Nick. Seni Olivia Shade'in tanığı olman için çağırıyorum, Tanrı aşkına. Tanrım. Bana söylediklerine inanamıyorum. O sürtük taştan yapılmış. İlk temas ve sen onu becerdin mi? Aletini kırıp dökmeden oraya nasıl sokabildin?"

Olivia Shade taştan yapılmamıştı.

Sıcak ve yumuşaktı, güzel kokuyordu ve düz siyah saçları ipek gibiydi.

Ve eğer başka bir erkek olsaydı, onun yeşil gözlerinin sahiplik damgası vurma kapasitesine sahip olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu, çünkü onun içine girerken gözlerini tuttuklarında, ona teslim olmak için savaşmak zorunda kalmıştı.

Ve son olarak, ama en önemlisi, olağanüstü sıkı, sıcak, ıslak bir amcığı vardı.

"Güven bana," diye mırıldandı. "O taştan yapılma değil."

"Nick, Vincent Shade'in başına gelenler doğanın kanunu. Hepsiyle birlikte. Ona ulaşmak için kızını kullanmak zorunda değilsin."

Turner'a planını anlatmamalıydı.

Ama başarılı olmak için buna ihtiyacı vardı ve bunu yapmak için sahip olduğu her şeyi kullanacaktı, ailesini, arkadaşlarını, becerilerini... ve işletleyicileri.

Ve Turner'ın ona bir sürü marker borcu vardı. O

da Turner'a planını anlattı.

"Endişeniz iç açıcı," diye şaka yaptı, meyve suyu bardağını kaldırıp bitirdi ve Turner'ın ipucunu alıp bu konuda çenesini kapatmasını umdu.

O ipucunu almadı.

"Bu aileyi tanıyorsun. O iki kadını tanıyorsunuz. Onlar hakkında o kadar kapsamlı bir araştırma yaptınız ki, onları kendilerinden bile daha iyi tanıyor olabilirsiniz. Yani Shade kardeşlerin erkekleri iki şekilde kullandığını biliyorsun. Emir alabilirler ve/veya orgazm olabilirler. Siktir, Georgia Shade amını askere alma aracı ve askerlerinin hizaya gelmesini sağlamak için kullanıyor. En azından Olivia çalıştığı yerde sikişmiyor ama sen de kendin öğrendin, aldığı son üç yarak onun adını bilmiyordu ve o da onlarınkini sormadı."

Dün gece de sormamıştı. Aslında, hiçbir şey söylememişti.

Ama onun kim olduğunu biliyordu, tıpkı onun da kendisini bildiği gibi. Her halükarda onların dünyasında kimse bilmiyordu.

"En azından dün gece bir şeyi kanıtıyor," dedi Nick. "Hettie'yle olanları bilse, sikime binmek şöyle dursun, benimle aynı odada oturacağını bile sanmıyorum. O kadar yakın bir karşılaşma, babamdan sapkınlığını saklıyor olsa ve ekiplerinde yaklaşık on asker kalmış olsa bile, ara sokağa girdiğimde bir çatışmanın içinde olurum."

"Bunu zaten biliyoruz Nick. Vincent o depoyu demir yumrukla yönetiyor ama altı yıl önce kızlardan oluşan bir ahır kurmaya çalıştı ve Georgia aklını kaçırdı. Kurumuş hanedanlığı devralacak iki kadının gündeminde fahişeler yok. Fahişelere bile izin vermedikleri için, kız kardeşlerin hiçbiri onun insan kaçakçılığına karıştığını bilmiyordu. Shade kardeşlerin babalarıyla bağlarını koparmalarına neden olacak tek şeyin bu olduğunu düşünün."

Bu da onu huzursuz ediyordu. Olivia'nın Vincent Shade'in dünyasını yıkmaya giriş kapısı olduğu gerçeği. Gill Harkin'e erişmek ve tıpkı o adamın Hettie'ye yaptığı gibi kafasında bir delik açmak. *Shade*'in her şeyini parçalara ayırmak için.

Bu da her iki kız kardeşin de Hettie'ye olanlarla hiçbir ilgisi olmadığı halde her şeylerini kaybedecekleri anlamına geliyordu.

Ama o hayatı yaşadılar. Babalarının yanında durdular. İşlerini yaptılar.

Bazen şeytanla her gün iş yaparak paçayı kurtardınız. Bazen de yandınız.

Nick hiçbir şey söylemeyince Turner, "Nick," diye seslendi.

"Doğa kendi akışına bırakır, ben de çekip giderim. Ama zaman olgunlaştı Eric. Bu gerçekleşene ya da ihtiyacım olanı elde edene kadar planımı uygulayacağım. Şimdi harekete geçti. Başka seçenek yok."

"Lütfen güvende olun," diye yanıtladı Turner. "En azından Georgia Shade'in damarlarında kan dolaşüyor. İyi bir sikişi kız kardeşinden çok daha fazla seviyor. İyi vakit geçirmeyi de seviyor. Bir hayatı var ve onu yaşıyor. Ancak Vincent'ın altı yıl önce operasyonlarını yeniden canlandırmak için yapmaya çalıştığı şey dışında, Olivia Shade'in girişimlerinin arkasındaki sessiz beyin olduğu ve o olmasaydı, bu ailenin yıllar önce sahneden kaybolacağı düşünülüyor."

Nick, "Bu istihbaratı bu işe başlamadan önce topladım," diye belirtti. Turner'ın iç çekişini dinledi.

"İşimiz bitti mi?" Nick sordu.

"O ölü asker hakkında işe yarar bir şey bulabildiniz mi, DPD'de mutlu ederdi, anoreksik bir kurşun bile var."

"Pekala, daha sonra onu tekrar becerdikten sonra, son seferinde bana tek kelime etmediğini görünce, polislerin çetesinden ya da dışından birini ölü bir asker yapmaktan yakalayabilmesi için bana bir şey vermek isteyip istemediğini soracağım."

"Sana tek kelime etmeyen bir kadını mı becerdin?" Turner sordu. Nick,

"Evet," diye yanıtladı.

"Ve sende numarası var mı?" "Evet."

Turner, "Bu nasıl çalışıyor?" diye sorarken biraz meraklı gibiydi.

"Bir seks kulübünde adamın birinin orospusunu kırbaçlamasını ve eliyle amını okşamasını izliyorduk. Bok oldu ve onu duvara yasladım. Sonra, onunla işimin bitmediğini söyledim. O da avucuma numarasını yazdı. İşte böyle oldu."

"Tanrım, taştan yapılmış olsun ya da olmasın, Olivia Shade muhteşem, bu yüzden numarasını avucuma yazdığını düşündükçe sertleşiyorum. İштейken diğerini düşünmeyeceğim bile."

Ve Nick, Turner'ın ona Olivia hakkında bir şey söylemesine neden hemen ve anlaşılmaz bir şekilde kızdığını düşünmeyecekti.

Shade'i becermek onu sertleştiriyordu.

Turner'ın işi bitmemişti.

"Ve bu sözde seks kulübünün varlığını kabul ediyor olsaydım, VIP üyeliğinin ne kadar tuttuğunu sorardım."

"Yılda yirmi beş bin dolar." "Siktir."

"Sahibini tanıdığın için şanslısın." "Hayır, tanımıyorum."

Bu Nick'in kıkırdamasına neden oldu. " ol," diye emretti Turner. Nick, "Sonra," diye karşılık verdi.

Bağlarını kopardılar.

Nick telefonunu tezgâha fırlattı ve duş almak için evinden banyoya doğru ilerledi.

Üç buçuk saat sonra ona mesaj attığında ofisindeki .

Hotel Teatro. Saat 6'da. Oda numarasını sonra mesaj atarım.

Kendini tanıtmadı. Kadın onu bekletti.

Aslında, asistanını kontrol için gönderene, oda numarasını alana ve ona mesaj atana kadar cevap .

O da saat 4:15'te.

Ve bunu yaptığında, sadece 6:00'da mesaj attı. Hepsi bu kadardı.

Havalı bir müşteri.

Ama kesinlikle taştan yapılmamıştır.

Beşinci Bölüm

Komik

Olivia

Sabah 8:15 - Dokuz Saat Önce

Masamda otururken, bilgisayarımda çalışmıyordum.

Cep telefonuma bakıyordum. Bu çok aptalcaydı.

Çılgınca, gerçekten.

Ama araması ya da en azından mesaj atması umuduyla yapıyordum.

Dün gece geç saatlerde eve geldiğimden beri yaptığım gibi, bir şey söylemesini, bir şey *başlatmasını*, neden inandığımı, ona neden böyle karşılık verdiğimi açıklamam için bana bir neden vermesini istiyordum.

Bu da çılgıncaydı ve sadece bir şey başlatmak, asgari düzeyde gerçek, biraz normal bir şey tehlikeli olacağı için değil, aynı zamanda bir seks kulübünde onun yanında oturan ve ayağa kalkıp ona doğru ilerleyen ve ne istediğimi açıkça belirten kadın olduğum için.

Bir yabancıyla hızlı, sert bir sikiş.

Gerçek ya da normal bir şey mi başladı?

Hiçbir fikrim yoktu.

Öyle olduğundan şüpheliydim.

Ama istiyordum, umut ediyordum, sihir yapıp onu elde edebileceğim gibi telefonuma önce bakıp sonra bakıp duruyordum.

Ve bunu yapmayı bırakmam gerekiyordu.

Belki de Nick Sebring, hiç tanımadığı bir kadından orgazm olduktan sonra, samimi bir şekilde aydınlatılmış bir seks kulübünde o anın sıcaklığıyla daha fazlasını istediğini düşünebilirdi.

Gün ışığında, muhtemelen farklı düşünüyordu. Ve yaşadığı dünyada bile, eğer dün gece aldatmasına yardım ettiğim sabit bir kadını olmasaydı, kesinlikle benim gibi olmayan birini arıyor olurdu.

Arayacağı kadın muhtemelen kardeşinin kadını Anya gibi olacaktı. Son derece güzel, her gözeneğinden sıcaklık yayılan. Bir salon sahibi ve işletmecisi olan ve Knight'ın işiyle hiçbir ilgisi olmayan bir kadın. Bizim dünyamızın o kadar dışında bir kadındı ki, neye benzediğini bilmemin tek nedeni onu özel bölümünde görmüş olmamdı.

Knight'ın gece kulübü Slade'e bir içki içmeye ve sevişmek için birini almaya gittiğimde.

Kararlılıkla telefonumdan bilgisayarına döndüm, e-postalarım ekrandaydı.

David' e-postayı sadece on dakika önce göndermiş olmama rağmen faremi kaptım ve yenile tuşuna bastım. Dikkatlice ifade edilmiş bir talepti bu ve aslında o gün öğlene kadar tüm hesapları ve diğer ilgili raporları göndermesini talep ediyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde David cevap vermemişti. Gözlerim telefonuma kaydı.

Buna bir son verilmeliydi.

Sandalyemde doğruldum, bilgisayarına döndüm ve çalışmaya başladım.

* * * * *

Üç Saat, On Beş Dakika Sonra

Telefonum çaldı.

Onu kapmadan önce gözlerim ona kaydı.

Ekranın kararmasına yetecek kadar uzun süre metne baktım.

Hotel Teatro. Saat 6'da. Oda numarasını sonra mesaj atarım.

Tanrım, mesaj atmıştı.

Tanrım, beni tekrar görmek istiyordu.

Başparmağımı telefonumun altındaki düğmeye dokundurarak etkinleştirdim. Mesajlara gittim.

Cevap vermek üzereydim ki durdum.

Sebring iki şeyden birini istiyordu.

Benden bir sikiş, bu sefer bir yatağımız ve mahremiyetimiz olduğu için bu sikiş (belki) daha uzun sürecek.

Ya da, daha az olası ama yine de bir seçenek olarak, asgari düzeyde gerçek ve biraz normal bir şeye başlamak istedi.

Onun *hakkında* bildiklerimin dışında, adamı tanımıyordum. İyi görüldüğünü, sesinin iyi olduğunu ve *harika* hissettiğini biliyordum.

Ama başka bir şey bilmiyordum. Öpüşmemiştik, bu yüzden tadının nasıl olduğunu bile bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, hiçbir erkeğin benim onun hayatına getirebileceğim türden bir sıkıntıyı hak etmediği idi.

Gözlerimi kapattım, bu farkındalığın kalbimin etrafına öyle ağır bir şekilde yerleştiğini hissettim ki, kalbim atmakta zorlanıyormuş gibi geldi.

Hayatımın her gününün her anında bu duyguyla yaşadığım için bu beni şaşırttı. Ama nedense bu ağırlık bana çok *daha* ağır geliyordu.

Telefonumu yere bıraktım ve dikkatimi tekrar bilgisayarıma verdim.

Yarım saat sonraydı ve bilgisayarımdan e-posta aldığımı bildiren sesi duyduğumda odanın karşısındaki espresso makinesinin başında o sabahki ikinci espressomu hazırlıyordum.

Masama geri döndüm ve David'den gelen bir e-posta

gördüm. Ek yok. Hesap yok. Rapor yok. dosya yok.

Sadece tek satırlık, iki cümlelik bir e-posta.

Belki neye ihtiyacınız olduğunu gözden geçirmek için bir toplantı yapabilirsiniz. Gelecek salı saat 4:00'te?

Bir toplantı yapmamıza gerek yoktu. Ve günlerden Çarşambaydı; bir sonraki Salı, saklamak istediği her neyse onu saklaması ve babamı beni susturmaya ikna etmek için geçmişiyile oynaması için ona koca bir hafta verecekti.

Biliyordum.

Ben de vakit kaybetmeden *cevap verdim: "Teslim tarihinize bir saat daha var. Lütfen istediğim şeyi saat 1:00'e kadar gönderin. Eğer göndermezseniz, Gill 1:30'da istediklerimi almak için ofisinizde olacak. Teşekkür ederim.*

Gönderdim.

On dakika sonra bir telefon geldi.

Arayan David'di.

Görmezden geldim.

Saat biri beş geçe dosyaları almaya başladım.

Hemen açtım ve incelemeye başladım.

* * * * *

Üç Saat Sonra

David'in istediğim her şeyi (ihtiyacım olandan çok daha fazlasını) göndermesi büyük bir şanstı; bu sayede Sebring'in onunla Hotel Teatro'da buluşmamı istediği ve benim de bunu yapmayacak olmama rağmen onunla Hotel Teatro'da buluşmayı çok istediğim gerçeğini aklımdan çıkarabildim.

Ancak, David istediğimden çok daha fazlasını gönderdiğinden (bu, beni bilgilerin altına gömdüğünü böylece ben kanıt bulamayacağımı düşündürdü.

yanlış yapma), çok meşguldüm.

Bu nedenle, kapının çalındığını duyduğumda yasal şirketlerimizden birinin sipariş bildirimlerini incelemeye dalmıştım.

"İçeri gel" demem dikkatini dağıttı.

Kapının açılıp kapandığını duyarken bakışlarımı bilgisayardan ayırmadım.

Ofisimde birinin olduğunu ama konuşmadığını fark etmem birkaç saniye sürdü.

Dikkatimi kapıya vermek için sandalyemde döndüm. Tommy orada duruyordu.

Orada durmuş bana bakıyordu.

Orada durmuş, yüzünde okuyabildiğim bir ifadeyle bana bakıyordu.

Bakışlarını tuttum, gördüklerime inanamadım, içime akıttığı ham çürümüşlüğü deneyimlemek istemedim ve ardından gelen öfkeyle savaştım.

Diğer her şeyle birlikte -şok edici bir şekilde Nick Sebring ile kısa ama etkileyici karşılaşmam da bunlardan biriydi- tüm bunlar üst üste yığıldı ve çok fazla geldi, bir kez olsun tepkimi kontrol edemedim, mevcut her hamleyi düşündüm ve sonra temkinli bir şekilde ilerledim (ya da çoğu zaman olduğu gibi hiç ilerlemedim).

Yerimden fırladım ve hızla kapıya doğru ilerledim. "Liv-" diye başladı Tommy.

Gözlerimi ona çevirdiğimde çenesini kapattı. "Beni aramalıydın."

Kapıya ulaştım ve çekerek açtım. "Bu kesin bir emirdi," dedi.

Durdum ve "Baba mı? Yoksa Georgia mı?" diye sordum. Cevap vermedi bile.

Gözleri koridorda gezindi.

Tereddüt etmeden ayaklarım koridorda ilerledi. "Liv!" diye bağırdı.

Onu görmezden geldim ve kapısını yüksek sesle çaldım, beklemedim ve iterek içeri girdim.

"Siktir! Siktir git!" Georgia, masasına geri dönmüş, dizleri yukarıda, bükülmüş ve genişçe açılmış, Gill'in horozunu alıyor, bana bakmak için başını çevirdi.

Kız kardeşimden Gill'e baktım.

Kız kardeşimin en sevdiği askerin iri yarı, yapılı ve olağanüstü yakışıklı olduğunu ilk kez fark etmiyordum.

Sadece çok kızgındım, izlemekten hoşlanıyor olabilirdim ama bu kesinlikle kız kardeşimi içermiyordu, bu yüzden onu becerirken yakalarken her zamankinden çok daha soyut bir şekilde fark ettim.

"Git," diye emrettim, başka bir yere değil gözlerinin içine bakarak. "*Delirdin* mi sen?" Georgia bilmek istedi.

Gözlerimi kız kardeşimin üzerine eğilmiş olan Gill'den ayırmadım ama bana bakmak için başını geriye eğmişti.

"Git," diye tekrarladım.

Bakışlarımı tuttu ve sonra Georgia'ya baktı.

Bir süre sonra dışarı kaydı ve doğruldu, pantolonunun içine geri soktu.

Georgia'nın ofisindeki kapının yan tarafına geçtim, dikkatimi yere verdim ve ikisine de kendilerini toparlamaları için mahremiyet tanıdım.

Giderken Gill'in bacaklarının yanımdan geçtiğini gördüm. Kapıyı kapattı.

Klik sesini duyar duymaz Georgia'nın masasına baktım. Şimdi masanın arkasında durmuş, yumruklarını masanın üstüne açmış, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Bunu bir daha asla yapma," diye fısıldadı.

"Sloan'a mı gidiyordu?" Ben sordum.

"Bunu bir daha yapmayacağınızı teyit edin," diye cevap verdi. Bu, Green'in Sloan'a gitmeyeceği anlamına geliyordu.

"Valenzuela'ya mı gidiyordu?" Ben zorladım.

"Liv, bunu *bir daha* yapmayacağını *teyit et*," diye tekrarladı.

"Yani ikisi de değil," diye tahmin ettim ve sözümü şöyle bitirdim: "Yine de onu Tommy'ye öldürttün. Tommy. *Tommy*."

"Beni duymuyorsun-"

Birden ona doğru eğildim ve tısladım: "*Hayır*, seni duymuyorum. Kızgın olman umurumda bile değil." Bu nadir durum karşısında kaşları havaya kalktı ve ben de arkama yaslanıp "Tommy?" diye sordum.

"Siktir, Liv-"

"Tommy!" Adını bir kırbaç gibi şaklattım, kırbacımı ona doğru yönelttim. Masasından uzaklaştı. "O da tıpkı Gill gibi emir alıyor."

Başımı salladım. "Hayır, . Tommy'nin yok. Senden değil. Tommy benim."

Yüzündeki öfke biraz azaldı ve ses tonu , "O senin değil. Uzun zamandır senin değil. Ve sen de bunu biliyorsun,

bebeğim."

"O benim Georgie," diye tekrarladım.

"Değil Liv."

Öne doğru eğildim ve yine tıslamaya başladım. "*O benim.*"

"O zamanlar senin bile değildi," diye karşılık verdiğinde kız kardeşimin sesi de bana bakışları gibi nazikti.

Sanki bana vurmuş gibi gövdem geriye fırladı.

"O kendisine söyleneni yapıyor," diye devam etti. "Özel muamele görmüyor. Temiz işleri almıyor çünkü patronun kızı ona amını ve kalbini verdi. Onu korumana izin vermeyi bırakalı uzun zaman oldu. Onu kendine sakla. Onu temiz tutmaya çalış. Buna bir son vermenin zamanı . Bir işin yapılması gerekiyor, ne kadar kirli olursa olsun, o da herkes gibi hızlı ve iyi bir şekilde yaparak bağlılığını kanıtlıyor."

"Yani," diye başladım, "Green bize ihanet edecek kadar aptal değil, sadece karnını doyurmak için paraya ihtiyacı olduğu için sabrı tükendi, o da kaçtı ve siz de bir şey anlatmak için eski erkek arkadaşımı onu dövmeye mi gönderdiniz?"

"Yapılması gereken bir şeydi. Sadece Tommy'ye değil, dışarıya da." Masasını işaret etmeden önce kolunu iki yana açtı. "Ve burada, *tüm* çocuklarımıza."

Bu kalbime saplandı. "Sen miydin?" diye sordum.

"O bendim."

"Babam değil mi?" Mazoşistçe bastırdım, ama onun da emir aldığını ummaya devam ettim.

Tıpkı Tommy gibi.

Başını salladı, tavrı hâlâ nazikti. "Hayır, abla. Babam olmaz." Emri iletmemişti.

O vermişti.

Ofisinin kapısının hemen önünde durdum, sessizdim.

Yenilmiştim.

Tommy, benim Tommy'm, bir adam öldürmüştü. O adam Green'di. Benim . Benim askerim.

Tommy temiz biri değildi. Tommy ve ben olmadan önce de sonra da bir şeyler yapmıştı. Birçok şey. Bu da dahil. O da benim gibi bir gangsterdi. Bu da işin bir parçasıydı.

Gerçi hiç kimseyi öldürmedim ya da infaz emri vermedim. Ama verilen emirlere karşı tek bir kelime bile etmeden oturup dinledim.

Ama Tommy ve ben olduğumuz için, Gill ya da ekibin başka bir üyesiydi.

Tommy değildi.

Benim Tommy'm

değildi.

"Senden vazgeçti."

Sessiz sözleri tüm bedenimi titretti.

Yine de, "Babam Gill'e yüzüne asit döktürmüş" diye karşılık verdim.

"Babam bizzat senin sırtına kızgın yağ döktü ve sen Tommy'den vazgeçmedin," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kaçırdım, titremem daha da arttı, acı yeniden ortaya çıktı. Geniş acı çeşitleri. Bütün koleksiyonlar.

O haklıydı. Baja'da güvende olduğumuzu düşündüğümüz yerde bulunmuştuk. Geri sürüklenmiştik. Ve işkence sadece Tommy'nin haddini aşması, kralın prensesine aşık olmaya cüret etmesi ve onu alıp götürmesi için yapılmamıştı.

Bu işkence benim için de

geçerliydi. İkimizin de

öğrenmesi gereken bir ders vardı.

Vincent Shade ile ilişkisi olan herkesin öğrenmesi gereken bir

ders vardı. Ama ben ilktim.

Tommy'nin sol elmacık kemiğinin üzerinde eriyormuş gibi görünen küçük bir deri parçası vardı.

Buna beş dakika katlandı ve beni reddetti. Biteceğine söz verdi. Benim yanımda çalışma ve bir daha bana dokunmama cezasını kabul etti. Sahip olduğumuz şeyi sonsuza dek bitirdi. Ve son olarak, geleceğini babamın kız kardeşinin kızına adadı.

Üç ay sonra kuzenimle evlendi.

Ama Tommy yıllarca sırtımın küçük kısmına, kalçalarımın üst kısmına dökülen yağı izlemişti ve ben ondan vazgeçmemiştim. Bağırdı. Küfretti. Kısıtlamalara karşı savaştı. Onu yakmaları için yalvardı.

Ama ona döndüklerinde, uzun süre dayanamamıştı.

Buna sessizce katlandım ve elimden geldiğince yeni planlar yapmaya odaklandım. Her şey bittiğinde, iyileştüğümüzde ve tekrar deneme zamanı geldiğinde (bu sefer başarıyla) yapılacak planlar. Ben bir sonraki hedefimize karar verirken sırtımdan yağ damlıyordu. Oraya nasıl gideceğimizi. İzlerimizi nasıl kapatacağımızı. Aynı zamanda

Her damla saf acıyı süzerken babama, uğruna işkenceyi kabul ettiğim adamı sevdiğimi kanıtlıyordum, böylece bizi özgür bırakacak cesareti kendinde bulacaktı.

Georgia bana nazikçe, "Liv, hanım evladı, senin de ondan vazgeçmen gerekiyor," dedi. Onun sözleri beni odaya geri getirdi.

"O bir asker, başka bir şey değil. Sizin değil. O *bizim askerimiz*," diye devam etti. "Ve işini yapması gerekiyor."

Haklıydı.

Yaşadığımız bu dünyada, o kesinlikle haklıydı.

Sadece bu tür şeylerin yaşam tarzınız olduğu bir dünyada yaşamak istemedim.

"Şu anda senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Omuzları hafifçe çöktü ama bana verdiği tek cevap buydu. "Bu ilk kez olmuyor," diye cevap verdi.

Yine kesinlikle haklıydı. O

benim kız kardeşimdi.

Ama aynı zamanda babasının kızıydı. Ve ondan *nefret ediyordum*.

"Hayır," diye kabul ettim ve onun irkilmesiyle savaşmasını izledim. "Ve eminim sonuncusu da olmayacağım."

Hâlâ gözlerimi tutarak masasının etrafında dönmeye başladı. "Liv-"

"Siktir git Georgia," diye ısırdım ve benden nadir bir tepki karşısında durdu.

"Sana zaman vereceğim," diye teklif etti.

"Mükemmel bir karar," diye karşılık verdim ve elimi kapı koluna uzattım. Kapıyı açtım ve içeri girdim ama paylaşmak için geri döndüm, "David bir şeyler saklıyor. Bugünlük gidiyorum ve öngörülebilir gelecekte evden çalışacağım. O görevde değilken onun görevlerini ben üstleneceğim. Ne sakladığını ve ne kadar kötü olduğunu öğrenene kadar, onu susturmak için paha biçilmez yeteneklerini kullanmalısın. Bunu yapacağına güvenilebileceğimden eminim."

"Liv-"

keserken kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yapmak için sana güvenemez miyim?" Zorla, "Tamamdır. Gill'le bizzat ben gideceğim."

Cevap vermedim.

Tommy'nin geniş omzunu kapı pervazına yaslamasını görmezden gelmeye çalışarak koridorda yürüdüm.

"Liv," dedi ben ona doğru ilerlerken

sessizce. Yanıt vermedim.

Ofisime girebilmek için yaklaştığımda yer değiştirdi.

Benimle birlikte içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Liv," diye tekrarladı.

Masamın arkasında durdum ama oturmadım. Döndüm ve ona baktım.

"Şu an iyi bir zaman değil."

Yüzünde yıllar boyunca çok gördüğüm bir şey parladı. Çok fazla. Bunu saklamayı öğrenmeliydi. Kendisi için değilse bile, benim için. Bunu onun için nasıl yapacağımı öğrenmişim.

Şimdi, bunu sırf beni manipüle edebilmek için yapıp yapmadığını merak ediyordum. O şey acıydı.

"O hamile."

Onun sözleriyle boğazım düğümlendi.

"Gürcistan'ın kurtarma planları var. Bu sefer işe yarayabilir. Babanın bana hamile olduğunu söylediği kadın..." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama "Ailemle ilgilenmem gerekiyor" demek için vazgeçti. Bu sadakat açıklamasını yapmam gerekiyordu. Ben-" açıklamasını yaptı, ki bunların çoğunu zaten biliyordum.

Ama şimdi Georgia ile birlikteydi ve onun "iyileşme planlarını" biliyordu? Düşündüğümde de kötüymüş.

Ve...

Ailesi mi?

"Lütfen sessiz ol," diye rica

ettim. Gözlerindeki acı

derinleşti. "Konuşmamız

gerek," dedi.

"Katılmıyorum," diye cevap verdim.

"Her zaman sadece sen vardın," diye fısıldadı.

"Komik," diye karşılık verdim hemen. "Dün gece duvara karşı tatmin edici bir şekilde becerilirken, seninle ilgili en ufak bir şey bile yoktu."

İrkildi.

O irkilmeyi

hissetmedim. Bunu

aşmıştım.

Hepsini.

Tüm Tommy, trajik geçmişimiz ya da var olmayan geleceğimiz. *Her şeyi.*

Artık beni incitmesine izin veremezdim. Hayatıma devam etmeliydim.

"Eminim yapacak işlerin vardır," dedim öncü bir tavırla. "Liv-"

Yüzümün onu dışarıda bıraktığı ölçüde kapandığını biliyordum çünkü bunu ben yapmıştım.

"Gidip yapmalısın, Tommy," diye emrettim. Ağzı sertleşti.

Birbirimize baktık.

Baja'da mutlu olduğumuz o günlerde yüzünü hatırlamaya çalıştım. Başardığımızı düşündüğümüz zamanları. Özgür olduğumuzdan emin olduğumuz zamanları.

O ilk görüntüyü çıkaramadım.

Karısı, kuzenim, onun bebeğine hamileydi. Evet, devam etme zamanı.

Tommy'nin başını sallayıp kapıdan çıkışını izledim.

Dönüp bilgisayarıma eğildim ve ihtiyacım olan dosyaları bir flash belleğe yerleştirdim.

Bunu yaparken cep telefonum çaldı.

Ona baktım ve sadece bir numara olan bir metin gördüm.

Sebring.

Hotel Teatro.

Oda numarası.

Telefona baktım.

Hiç kimseyle asgari düzeyde gerçek ve normal bir şey yaşamadım. Nick Sebring'le değil. Hiç kimseyle.

İstedğim *herhangi biriyle*, kesinlikle *herhangi biriyle* yaşayabileceğim şey harika bir sikişti.

Telefonumu kaptım.

6:00 yazdım.

Gönder tuşuna bastım.

Sonra kapattım, kilitledim ve Clive Shade'in inşa ettiği pis, , müstehcen evden defolup gittim.

Altıncı
Bölüm
Tussle
Nick

Nick otel odasında kapının çalındığını duydu.

Kapıya doğru ilerledi, gözetleme deliğinden dışarı baktı ve onu görünce ağzının kenarlarının yukarı kalktığını hissetti.

Kahretsin, o büyük yeşil gözler, mükemmel kemerli kara kaşlar, tenindeki zeytin rengi, elmacık kemiklerinin altını ustaca gölgelendirmesi...

Taş kalpli bir suçluydu ama bakması çok kolay biriydi.

Ve sikmesi daha da kolay.

Kapıyı açtı.

Bir şey söyleyecekti ama kızın eli dışarı fırlayıp onu çenesinin altından yakalayınca buna fırsat bulamadı ve sırtı duvara çarpana kadar onu itti.

Ona baktı, eli çenesine dolanmıştı, ifadesinde öyle bir boşluk vardı ki neredeyse içine düşüp sonsuza dek kaybolabileceği bir boşluk gibiydi.

Kapının hızla kapandığını ve kilitlendiğini duydu.

Sonra ayak parmaklarının ucuna kalktı, başı onunkine doğru hareket etti, o yeşil gözler onun ağzına düştü.

Dudaklarını adamın dudaklarına değdiremeden adamın dili dışarı çıktı, tıpkı onunki gibi, ikisi de çarpışıp birbirine dolanmadan önce kadının vücudu adaminkine çarptı, sertçe bastırdı ve onu duvara daha sıkı yapışmaya zorladı.

Dışarı itti. Kadının bileğini çenesinden kavrayarak aşağı çekti, onu döndürüp duvara çarptı ve zaten derin olan öpücüğünü derinleştirmek için başını eğdi. Ağzını almadan önce dilleri tekrar çarpışmaya başladı.

Ama onun ağzını aldı.

Ve tıpkı onunkine yaptığı gibi, onu tüketti.

Parmakları hâlâ kızın bileğindeydi, onu sırtına doğru çekti, vücudunu kullanarak onu duvara doğru itti ve sertleşen sikini karnına bastırdı.

Kamburunu çıkardı ve hızla hareket ederek, sırtı duvara gelecek şekilde onu döndürdü ve öpücüğü devraldı. Bileğini adamın elinden kurtararak parmaklarını adamın boğazına doladı ve diğer eliyle adamın sertleşen kasıklarını kavradı.

Lanet *olsun*, bu kadın *ateşliydi*. Ama oynamayı bırakmıştı.

Ve öpüşmesi bitmişti. Onun ağzını, yani.

Onu itti. Kadın kontrolü yeniden kazanmak için mücadele etti.

Adam elini tutup onu kısa koridordan odaya doğru sürüklediğinde bu mücadeleyi kaybetti.

Adam elini güçlü bir şekilde çekince ayağını kaybetti ve yumuşak bir nefesle adamın içine düştü.

Elini bıraktı, kalçalarını yakaladı ve onu dört ayağı üzerine yatağa fırlattı.

Bu ona, sikini sertleşmekten kaya gibi sertleşmeye ve zonklamaya götüren yumuşak bir nefes daha aldırıldı.

Onun üzerine eğildi, şimdi yoğun olan yeşil bakışlarını tutarak elleriyle kalçalarını kavradı. Geriye doğru iterek eteğinin kancasını buldu, serbest bıraktı ve fermuarı aşağı çekti.

Parmaklarını hareket ettirerek eteğinin bel bandının yanlarından geçirdi. Kalçalarını ve külotunu da içine alan şiddetli bir çekişle eteği çekip çıkardı.

Göğsü yatağa, gözleri amcığına dönüktü, siyah bukleleri ağda teknisyeninin olası OKB sorunları olan bir usta olduğu anlamına gelen bir hassasiyetle özenle düzeltilmişti, aynı zamanda ıslaklıktan parlıyorlardı.

Kapıda boğuşmak, amının mükemmelliğini görmek, onu koklamak, bacaklarının davetkâr bir şekilde ayrılışını, dizlerinin yukarı kayışını izlemek... Nick istese bile daha nazik davranamazdı.

Neyse ki istemedi.

Boynunu eğdi ve onu yuttu.

Kahretsin, tadı da görünüşü kadar mükemmeldi.

Beslenirken, onun heyecanının arttığını hissetti. Tadına baktı. Yedi. Ona daha fazlasını verdi.

Sonucu tüketti. Onu uçuruma sürükledi.

Onu orada yakaladığında durdu ve üzerine yürüdü.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hem yatağa yerleştirdiği pompayı hem de onu çevirmek için etrafına sardığı baldırını kullandı ve sonra onun üzerine bindi, yukarı itti, elleri çoktan fermuarına gitti.

Normalde buna izin vermezdi.

Yüzü ihtiyaçtan kızarmış, tavırları aceleci, hatta çaresizdi; tüm bunlar kanına, bağırsaklarına ve doğrudan sikine doğru akıyordu.

Yani buna izin verdi.

Pantolonunu indirdi, aletini tuttu, kendisine doğru yönlendirdi ve eve götürdü.

Onu kucaklayışının güzelliği karşısında, kendini bırakma ve çok erken serbest bırakma dürtüsüne karşı dişlerini sıktı. Kalçalarını sallayarak, kızın onu almaktan ne kadar hoşlandığını, başını geriye attığını, parlak, düz ipeksi siyah saçlarının sallandığını izledi.

Sonra öne doğru eğilerek adamın yanındaki yatağa uzandı, onunla göz göze geldi ve adam onu izlerken şiddetle ona bindi, ta ki kadın kendini verene kadar ve onu zorlayana kadar da bunu yapmaya devam etti.

Muhteşem.

Adam kadının içine gömüldü, gözlerini açtığında onun hâlâ yatakta elleri üzerinde dinlendiğini gördü, vücudu hâlâ yavaş ama akşam nefesleriyle hafifçe hareket ediyordu, siyah saçları oval yüzünü çerçeveliyordu, düz perçemleri kirpiklerini okşuyordu, yeşil gözleri ona kilitlenmişti ve onu damgalamaya, onun yapmaya çalışıyordu.

Bunun imkan yoktu. Ama bundan daha fazlasını alabilirdi.

Çok daha fazlası.

Bununla birlikte, kadın kontrolü nasıl bırakacağını öğrenecekti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tek kelime etmeden adamın sikinden kurtuldu ve hemen yatağın kenarına doğru ilerledi.

Nick pantolonunu yukarı çekmeye, fermuarını açmaya ve yataktan kalkmaya odaklandı. Nick ayağa kalkıp dikkatini tekrar Nick'e verdiğinde, Nick ayağa kalkmış, yüzünü Nicke dönmüş, kollarını arkaya doğru kıvrarak giydiği eteği düzeltmeye çalışıyordu.

Onun bakışlarını tuttu.

"Bütün gece bizim, Olivia," diye bilgilendirdi onu.

Ona vermediği ismi söylemesine en ufak bir tepki bile vermedi.

Yine de onun kendisini tanıdığını biliyordu; bunu kendi işi haline getirebilirdi.

Ayrıca, bir gece önce yanına oturmadan önce bile onun da kendisine aynısını yapacağını biliyordu.

Yüz ifadesi değişmemiş olabilir ama sözleri onu harekete geçirdi, bu da onun yolunda yürümek oldu.

Durdu. Gözleri hâlâ onunkilerdeyken elini kaldırdı ve orta parmağının ucuyla hafifçe göğsüne dokundu.

Yarım saniye sürdü.

Sonra elini bıraktı, döndü ve uzaklaştı.
Kapının arkasından kapandığını duydu ve gülümsemesine engel
olamadı. Evet, cidden havalı bir müşteri.
Ve hayatında yaşadığı en ateşli sikişti.

* * * * *

10:45 Ertesi Sabah

Nick metni yazdı ve gönder tuşuna bastı.

Tiyatro. Altı.

Kırk beş dakika sonra, *oda numarasını* aldı.

Telefonuna gülümsedi ve bekleme oyunları ile uğraşmadı. *Sonra* diye
mesaj attı.

Olivia cevap vermedi.

Asistanı girişlerini yaptıktan sonra oda numarasını gönderdi. Olivia
mesaj attı, *saat 6:00*.

* * * * *

O Akşam 6:47

Sandalyeye kışını dayamış, onun üzerine binmesini izliyordu ve onu oraya
nasıl getirdiğini bile bilmiyordu.

Kapıyı ona açtığı anda öpüşme kavgası yeniden başlamıştı.

Bu sefer bir şekilde kaybettiği bir yatak ve sandalye mücadelesine
dönüştü. Kahretsin, onu tekrar boşaltacak, tırmanacak ve kaçacaktı. Bu
onun planını ilerletmesine izin vermeyecekti.

Neyse ki ondan daha güçlüydü ve bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Kadının hayal kırıklığına uğramış bir şaşkınlıkla çıkardığı seksi ses, adamın
sikinin sarsılmasına ve taşaklarının gerilmesine neden olurken, adam kadını
yolun ortasında durdurup kollarıyla onu sararak ayağa kalktı.

Onu yatağa taşıırken gözleri çarpıştı ve ne kadar ciddi, ne kadar şok edici
olsa da, kızın yüzündeki kibirli ve sinirli prenses ifadesine neredeyse
kahkahalarla gülecekti.

Tepkisini kontrol etti ve sonra yatağa onun üzerine düşüp onu becermeye başladığında yüz ifadesini kontrol etmeye koyuldu.

Sert.

Kontrolü seviyordu.

Ayrıca sik almaktan da hoşlanıyordu.

Vermeyi ve almayı sevdiğinin kanıtı.

Bunu bilmek güzel.

Bu çok uzun sürmedi. Gözleriyle, elleriyle, ağzıyla, sesleriyle ve en iyisi, adamın sikinden kurtulup altına girene kadar kıvranarak manipüle etti. Kendini yukarı kaldırarak kıcını havaya kaldırdı.

O bir erkekti, bu yüzden gecikmedi, dizlerinin üzerine çöktü ve teklifini kabul etti.

Boynu bükülmüş, gözleri yukarıya dikilmiş, önünde elleri ve dizleri üzerinde onu becerirken yüzünü izliyordu.

Hâlâ giyinikti, eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı, bluzu üzerindeydi, topuklu ayakkabılarının sivri parmakları yatağa kök salmıştı.

O da hâlâ tamamen giyinikti.

Ama onun yuvarlak kıcını ve tatlı kalçalarını görebildiği kadarıyla, onu mümkün olan en kısa sürede çıplak becermenin bir yolunu bulacaktı.

Şu andan itibaren.

Onu almaya devam ederken, ellerini kalçalarından kıcına doğru kaydırды, ta ki başparmakları pürüzsüz, esnek deriden geçip dikkatini tekrar tekrar sikini amina olabildiğince sert ve derin bir şekilde gömmekten uzaklaştıran beklemediği bir şeyle karşılaşana kadar.

Kadın bir anda o kadar öne doğru çekildi ki, adam onu kaybetti ve gözleri eteğinin altındaki ellerinden yüzüne gitti.

Kıcına doğru kıvrıldı, geri çekildi, gözleri başka bir davet.

Onu takip etti. Bir kolunu beline dolayarak hareketlerini durdurdu ve onu yukarı çekti.

Aletini tuttu ve içeri girmesi için ona rehberlik etti. Islaklığını yakaladığında, onu içine soktu.

Diğer elini kızın ipeksi saçlarına sokarak saçlarını kavradı ve kızın başını kendine doğru çekerek onu yatak başlığına yaslayıp sikerken dilini kızın ağzına soktu.

On beş dakika sonra ikisi de boşalmıştı ve adam yatağa kıcını yaslamıştı, sırtını başlığa dayamıştı, pantolonu yukarıdaydı ama çözülmüştü, siki hâlâ zonkluyordu ama saklanmıştı, gözleri eteğini külotunun üzerinden sıyıran kızdaydı.

Tek kelime etmedi ama onu izlerken sırtmasına engel olamadı.

O sırtışı ona verdiğinde, gözleri ona kayd ve neredeyse hareketleri bir anlığına durmuş gibi göründü.

Ama ona ulaşmak için önce elini, sonra da dizini yatağa koyması sadece bir saniye sürdü.

Boynunun yan tarafını öptü, geri çekildi, gözlerinin içine baktı, sonra yataktan kalktı ve uzaklaştı.

Nick kendi kıkırdamalarını duymadan hemen önce kapının kapandığını duydu. Kadını üç kez becermişti.

Ve tek kelime etmemişti.

* * * * *

Hotel Teatro, 6:04 Ertesi Akşam

Adam kapıyı açtı ve kadın niyetle içeri girdi.

Onun için hazır olan adam, bir kolunu beline doladı ve geniş bir adım geri çekildi. İkisini yana kaydır ve onu duvara doğru itti. Kapıya bastırıp emniyet mandalını çevirdi, tam o sırada kadın onu itip duvardan kurtulmaya çalıştı.

Kadının onu geri itmesine izin verdi ama yapmak istediği şeyi yapmak için kendine yer açmak amacıyla daha da geri gitti.

O da öyle yaptı.

Onu ortasına sararak kaldırdı, çıkardığı kızgın ve şaşkın ses karşısında dudaklarının seğirdiğini hissederek onu odaya götürdü. Onu salıncakta dans eder gibi salladı ve kız yatağa sırt üstü düşmeden önce bir ses daha çıkardı, bu seferki sadece şaşkınlıktı.

Onun üzerine indi ve işte o zaman nefesinin bir nefes halinde onu terk ettiğini duydu ve hissetti.

"Pekâlâ," diye başladı. "Bu sefer farklı başlayalım."

Boş bir ifade yok.

Gözleri ateş saçıyordu.

Onu damgalamak için kullanmak istediği türden değil.

Ona kızgın olduğunu söyleyen türden bir . Nick yine

gülmeye karşı koydu.

Hiçbir şey söylemedi.

Gülmedi ama gülümsedi, elini yüzüne götürdü, yan tarafını kavradı ve yaklaştı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Bakışları onun gülümsemesine kaymıştı ama o kelimeyi söyledikten sonra bakışları onunkine kaydı.

Yine boşluktaaydı. Ateşi
özlemişti.

Ama onun sesini aldı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Bir fısıltı olduğu için doğal olarak yumuşaktı. Şaşırtıcı bir
şekilde, çok daha fazlasıydı.

Çok fazla.

Bunun yeterince iyi olduğuna karar verdi.

Bu yüzden başını eğdi ve onun ağzını aldı.

* * * * *

Yirmi İki Dakika Sonra

İkisi de doruğa ulaşmıştı.

Yüzü adamın boynunda, siki amcığında, adam kıcının üzerinde, bacakları
yukarıda, onu koza gibi sarmışken, kadın kaymaya çalıştı.

Nick bir noktaya kadar izin verdi.

İşi bittiğinde kızın ayak bileğini yakaladı.

Hareketleri durdu ve gözlerini onunkilere dikti. "Daha
işimiz bitmedi," dedi ona.

Onun bakışlarını tuttu. Bunu bir süre yaptı.

Sonra dudaklarını yaladı.

Ondan sonra tekrar yer
değiştirdi. Ona doğru.

Kadın yaklaştığında, adam kollarını ona doladı ve onu sırtına aldı.

Ağzını da aldı.

Daha sonra ağzıyla başka bir şey aldı.

Ve daha sonra, ilk kez, onunkiyile birlikte de bir şey aldı.

Ayrıca tüm kıyafetlerini çıkarmayı başardı ve kavga etmeden, onu
olağanüstü bir finişe kadar sürmesine izin verdi. Zamanlarını aldılar, her ikisi
de daha sert geliyordu ve bu nedenle her ikisinin de iyileşmesi daha uzun
sürüyordu.

Banyoya gitmek için onu yatakta bıraktı.

Adam dışarı çıktığında kadın giyinmişti. Bu onu mutlu etmedi.

"Olivia-"

Hızla ona doğru ilerledi, bir elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarına dokundurduktan sonra yanağında ve saçlarında gezdirdi, sonra aşağıya inip ensesinde dolaştırdı.

Ancak o zaman konuşmak için ağzını açtı.

"Yarın, Sebring."

Uzaklaşmaya başladı.

Onu belinden yakaladı ve geriye doğru çekti, bunu yaparken başını eğdi.

Sık sık olduğu gibi, dudaklarından önce dilleri çarpıştı.

Sert ve uzlaşmaz bir şekilde öpüştüler. Savaşarak. Yakaladılar. Sahiplenmek. İşe koyuldular. Ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kimse kazanmadan.

Ama yine de ikisi de galip olarak teması kopardı.

"Yarın," diye tekrarladı, adamın elinden kurtuldu ve uzaklaştı.

* * * * *

5:27 Ertesi Akşam

"Unka Nick'e gitme!"

Beş yaşındaki yeğeni Kasha elini çekiştiriyordu, yüz ifadesi inatçıydı, gözleri - Anya'nınki gibi bir yüzdeki şövalye gözleri - ona dikilmişti.

Adam onu kollarında salladı ve kadın kıkırdamasını engellemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

"Gitmeliyim prenses," dedi ona.

İstedliğini alamadığını unuttu ve parıldadı. Prensес olmayı seviyordu.

Kahretsin, Olivia Shade'in yaptığını düşünmeyi bırakmalıydı. Kat ve Kasha, yeğenleri, onun prensesleriydi.

Olivia Shade bir hiçti.

Bir sikiş dışında, gerçekten iyi bir sikiş... ve bir amaç için bir araç.

"Gitmene gerek yok. Baban biftek yapıyor," diye hatırlattı ona.

Mutfakta büyük kızı Kat ile birlikte olan Knight'a baktı.

Ama Knight'ın dikkati küçük kardeşinin üzerindeydi.

Nick tekrar Kasha'ya baktı. "Bir sefere biftek alacağım." Kadın yine sinirlenmişti. "Ama *şimdi* bir tane almanı istiyorum."

"Tanrım," dedi Anya'nın sesi birdenbire. "O babasının kızı," diye mırıldanarak koridordan oturma odasına doğru ilerledi. Yakınında durdu, dikkati kızının üzerindeydi. "Nick Amca gitmesi gerektiğini söyledi."

Kasha kollarını göğsünde kavuşturdu. "Unka Nick *kalmalı*."

Anya, "Onu yere bırak, Nick," diye emretti ve bunu yaptığı anda, yani Nick onun isteğini yerine getirmek için harekete geçtiği anda, Kasha kollarını onun boynuna sımsıkı doladı.

Sessizce gülmeye başladı.

"Unka Nick *kalıyor*!" Kasha ilan etti. "Evet, kalıyor," diye ekledi Knight.

Nick kardeşine baktı.

Knight'ın kadını da öyle. "Sen de mi?"

"Ben de," dedi Knight ve sonra Kat'e baktı. "Küçük kızım, babana yardım edip Nick Amca için bir servis altlığı daha koyabilir misin?"

"Evet, baba!" Knight ve Anya'nın ilki, neredeyse sekiz yaşında, her zaman babasının küçük yardımcısı olan Kat hemen kabul etti ve istenilene yapmak için atladı.

Anya, "Şövalye, gitmesi gereken bir yer var," diye seslendi.

"Birkaç saat sonra orada olabilir. Şimdi ailesiyle yemek yiyor," diye karşılık verdi Knight.

Anya, "Belki *önümüzdeki* hafta sonu ailesiyle yemek yemek istiyordur," diye karşılık verdi.

Knight'ın gözleri kadının üzerindeydi ve "Bebeğim," demesi bir uyarıydı.

Anya'nın bakışları, Nick'in ona uyarısını kışına sokabileceğini söylediğini bildiği bir şekilde erkeğine yapışıp kalmıştı.

Sessiz yarığa doğru ilerledi.

"Ben kalacağım."

"*Yaşasın!*" Kasha çığlık

attı. "Yaşasın!" Kat

bağırdı.

Anya'nın başı ona döndü. "Ona teslim olma."

Önce gülümseyen yeğenine, sonra da annesine baktı. "Çok geç." Anya gözlerini devirdi.

Nick mutfağa geçti ve Kasha'nın poposunu babasının yemek pişirdiği barın ötesindeki tabureye yerleştirdi. "Seninle akşam yemeği yemek için

Bir arama yap," dedi.

"Buna izin var," diye karar verdi.

Mekândan çıkıp ön koridordan geçerek Knight'ın ofisine girmeden önce Knight'a baktığında yine kıkırdıyordu.

Telefonunu çıkardı ve Olivia'yı aradı.

Arama (mesaj değil) bir testti. Sesli mesaja düşeceğinden şüphelendiği bir testti çünkü tanıştıklarından beri ona tam olarak beş kelime söylemişti, bu yüzden telefona cevap vermesi pek olası değildi.

Tahmin etmesi gerekirse, eninde sonunda sesli mesajına, daha sonra buluşmak için ailesiyle yemek yemesini beklemeyeceğini söyleyen bir mesaj gelecekti. Alternatif olarak, hiç iletişim kurmayacak ve sonunda Hotel Teatro'daki yatağına uzanacak, değerli zamanını onu bekleyerek boşa harcayacaktı ama gelmeyecekti.

Beklemediği şey, üçüncü zil sesinde cevap vermesiydi.

"Sebring," dedi selamlarken, sesi tıpkı ona söylediği beş kelime gibi yumuşaktı ama şimdi fısıldamıyordu.

Sesi seviyordu. Özellikle de isminin etrafına sarılması. Hay sikeyim.

"Olivia," diye cevap verdi. "Dinle, ailemle akşam yemeği yiyeceğim. Sekizden önce otele varamayacağım. Belki daha sonra."

"Otele giriş yaptınız mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladı.

"Benim sıram," dedi.

Knight'ın masasına göz kırptı.

Onun sırası mı?

"Sana oda numarasını mesaj atarım," diye devam etti.

"Doğru," diye atıldı, şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu ama başarılı olduğundan emin değildi.

"Senin tarafından-" diye başladı ama aniden durdu, bağlantıyı kesmemesine rağmen başka bir şey söylemedi.

"Benim tarafımdan...?" sordu.

Yumuşak sesi tekrar ona doğru gelmeden önce birkaç vuruş için komutu almadı.

"Aileniz derken Knight ve kızlarını kastettiğinizi varsayıyorum."

"Evet."

Neredeyse belli belirsiz bir ses duydu.

Rahatlama.

Bu onu kızdırdı.
Neden, hiçbir fikri
yoktu.

Bu senaryoda, gizli görevdeki bir kadın FBI ajanının kafasının uçurulmasını emretmek de dahil olmak üzere ciddi pislikler yapan bir gangster olan babası için çalışan, üstelik onu seven adamın önünde, berbat durumda olan o değildi.

"Kimseye bağlı değilim ve seni beceriyorum," diye ısırdı.

"tanımak için pek sohbet ," diye cevap verdi.

"Otel odasına girer girmez sikimin kontrolünü ele geçirmeye kararlısın, bu benim suçum değil," diye hatırlattı ona.

"Belki de birkaç gece ara vermeliyiz" demeden önce bir tereddüt daha yaşadı.

"Uh... lanet olsun hayır," diye reddetti, yıllarca bunu eyleme dökmek için bekledikten sonra, hiçbir şeyin planını gerçekleştirmesini daha fazla geciktirmesine izin vermeyecekti. "Şu anda seninle kapışmak ve kimin üste çıkacağını görmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bana bir oda numarası mesaj atacak mısın?" diye sordu.

"Evet, Sebring," diye cevap verdi o lanet olası narin sesiyle.

Bu da sinir bozucuydu.

Çünkü rahatsız edici değildi.

Çok güzeldi.

Ve lanet olası bir .

Kahretsin.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diye yanıtladı.

"Tamam," dedi kadın.

Daha fazlasını da söyleyebilirdi ama duyamadan bağlantıyı kesti.

Ailesinin yanına döndüğünde Knight'ın kapıya yaslandığını gördü.

"Boyundan büyük işlere mi kalkıştın?" diye sordu kardeşi.

Gözler.

"Kesinlikle," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

"Senin için çok endişeleniyorum," dedi Knight ona. "Endişelenme," diye cevap verdi.

Knight başını salladı, kapıdan itti ve odaya girmeden önce koridora baktı.

"Bu kadını tanımıyorum ve siz bu saçmalığa başlamadan önce de etrafa sorup duruyordum. Kimse onu tanımıyor. O bilinemez. Gizemli.

kedi iyi olabilir. Ama çoğunlukla, gizemli amlar sadece bir tuzaktır," diye paylaştı Knight.

"Beni tuzağa düşürme kardeşim," diye hatırlattı ona.

Sözleri Knight'ı rahatlatmadı.

"Bu durumu tamamen kontrol altına almalısın Nick. Yüzde yüz işin içinde olmalısın. Babasının lanet bir deli olduğunu söylememe gerek yok. Bunu herkesten iyi biliyorsun. Ve bu dört buçuk yıldır değişmedi, sadece adam daha çaresiz hale geldikçe daha da kötüleşti. Sonunda kardeşimi sevdiğim şekilde elde edemedim, onu kadınıma, kızlarıma verdim, bir kaltak onu alt etsin ve onu hepimizden alsın diye."

Nick yine . "Oyun dışı kalmayacağım."

Knight ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

"Daha fazla konuşma," diye uyardı Nick. "İki prensesim, kardeşim ve onun kadınıyla biftek yemek istiyorum. Çok iyi biftek pişiriyorsun ve ben prenseslerimi seviyorum. Bunu yaparken boktan bir ruh halinde olmama gerek yok çünkü bu her şeyi berbat eder."

Knight ona, dudaklarını bükerek eriyen yoğun bir bakış attı.

"Kardeşimi de istediğim gibi yetiştirdim, Knight," diye devam etti Nick. "Seninle her şeyi berbat ettim. Anya'yla. Bunu geri kazanmak için çalıştım. Kazandım da. Öğleden sonrayı dışarıda geçirdiğim şeyi elde ettiğimi, sonra yeğenimin akşam yemeğinde amcasını yanında tutmak için tavır yaptığını ve bunu ya da son dört yılda kazandığım herhangi bir şeyi kaybetmek için bir bok yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Konuşması sırasında kardeşi dudak bükme hareketini kaybetti ve yoğunluğu geri geldi.

"Hayır," diye cevap verdi.

Nick, "Güven bana," diye ısrar etti.

"Bana ihtiyacın varsa, tereddüt etme. Öyle mi?" Knight sordu. O da başını salladı.

"Kahretsin, biftekleri kontrol etmeliyim," diye mırıldandı Knight, döndü ve odadan çıktı.

Nick ona zaman tanıdı, bunu çoğunlukla onun sesini hâlâ duyabildiği ve hâlâ hoşuna gittiği gerçeğiyle yüzleştiği için yapıyordu.

Sonra ailesiyle akşam yemeği yemek için kardeşinin ofisinden çıktı.

Tam o oda numarasını içeren bir mesaj aldı.

Mesaja baktığında Knight'ın gözlerini üzerinde hissetti.

Mesaja cevap vermedi.

Kardeşine de yalan söylememiştir.

Olivia Shade'i becermek o kadar iyiydi ki, boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Bunu biliyordu. Sadece umursamıyordu, müzakere ettiği yolda vermeye hazır olduğu her şeyi ondan almaktan mutluydu, yol boyunca ondan sağabileceği her şeyi aldığı ilk sikişi umursamıyordu.

Ama kardeşinin önüne koyduğu bifeği yerken o mesajı aldığı anda, aklında bir saat içinde Olivia Shade'den tam olarak ne almayı planladığı ve ondan alabileceği her şeyi sağmasından ne kadar zevk alacağı vardı, hiçbir fikri yoktu.

Hiçbir fikrim yok.

Yeni günde şafak sökmeden önce Olivia Shade'le boyundan büyük işlere kalkışmayacağına dair hiçbir ipucu yoktu.

Boğulacaktı.

Yedinci Bölüm

Boğulma

Nick

İkisi de dizlerinin üzerindeydi, kadının sırtı adamın önüne dönüktü ve kadın onu alıyordu.

Ve aldığı şey hoşuna gitti.

Bir kolunu yukarı kaldırmış ve adamın başına dolamıştı, boynu bükülmüştü, dudakları ayrılmıştı, nefesi kesik kesik geliyordu, çenesi saçlarına değiyordu.

Gölgeler içindeydi. İkinci seanstan -bu seanstan- önce odanın ışıklarını söndürmüştü. Ama perdeler açıktı, şehirden gelen ışıklar odadaki tek aydınlıktı.

Onun kapıyı çalması dışında, her şey her zaman olduğu gibi olmuştu. Sıcak, hızlı, sert. Bir çarpışma. Bir kapma. Alabileceğin her şeyi almak ve bunu yaparken sadece kazara vermek.

Ağzını ona dayamıştı. Ona sakso çekti. Onu boşaltmadan önce, onu becerdi.

O sırada sertçe . Adam da

öyle.

Avantajı eline geçirdi ve bunu geri verdi, yaptığı gibi aldı.

Şimdi onu beceriyordu.

Ve Tanrım, daracık ıslak amcığı hayret vericiydi.

Adam göğsüyle ileri doğru itti ve kadın mesajını alarak yatakta ellerinin üzerine düştü. Adam onun üzerine kıvrıldı, kolunu ona doladı, eliyle memesini kavradı, parmaklarıyla çimdikledi ve çekiştirdi.

Onun altında şaha kalktı.

İşler istemediği bir hal almadan önce, mecburiyetten, her zamanki sessizliklerini bozdu.

"Gelmen gerek," diye .

Şok olmuş bir şekilde, hemen, "Bir saniye içinde," dedi.

Kadının içine girdi, sertçe çimdikledi ve meme ucunu daha sert çekiştirdi. Kadın inledi.

Sikeyim.

nefes alıp verirken fazla ses çıkarmıyordu. Kulağa hoş geliyor.

Çok hoş.

"Olivia, *gelmen* gerek."

Boynunu büktü ve adamın gözlerini yakaladı, gözleri karanlıkta bile yanıyordu.

Markayla savaştı.

"Becer beni, Sebring," diye emretti.

Memesini bıraktı ve kolunu göğsüne doğru eğerek omzuna doladı. Gözleri onunkilerde, onu sabit tuttu ve *becerdi*.

Dudağını ısırđı, bıraktı ve gözlerini kapattı, dönüp başıını eğdi.

Sonunda orgazmında itaatkâr, onu deldi ve aldı, ama şık ıslaklığında patlamadan önce uzun sürmedi.

Gömülü kaldı, aşığı indi, daha sonra ne olacağını bilmeden sikinin etrafında spazm geçirirken bundan hoşılandı.

Belki de iki orgazmdan sonra doymuştu.

Normalden daha geç olduğu için belki de yorgun ve hazırlıksızdı.

Belki de ona alışmaya çalışıyordu.

Ama kalçalarını onunkilere doğru ittiğinde ve çekilmeden önce onu karnına götürdüğünde, yuvarlandığında ve onu üstüne yuvarladığında, sonra ne olduysa oldu.

Yüzünü onun boynuna dayadı ve göğsünü onun göğsüne bastırarak kolları olmayan bir vücut sarılması gibi hissettirdi.

Sonra onun üzerinde rahatlarırken tenine karşı i çektiğini hissetti.

Her zaman güzel kokardı ve şu anda da durum farklı değildi, tek fark daha iyiydi. Çünkü parfmne, saında kullandığı ürünlere ve teninin doğal kokusuna karışan *bu* kokuları onun üzerinde hissedebiliyordu. Kendisinden bir nüans ve seks kokusu ona yapışmıştı, ağır ve enfesti.

Saçları her zaman iyi hissettirirdi ve şu anda göğsüne ve omzuna yayılan saçları da farklı değildi.

Vücudu her zaman iyi hissettirirdi ama hiç o anki gibi olmamıştı.

Ve bu iyi bir şey değildi -aslında tamamen berbat bir şeydi, o anki halinden hoşılanıyordu, belki de daha önce sahip olduğu her türlü halinden daha iyiydi.

Düşüncelerinin geri kalanını zihninin gerisine iterek onun hareketlerinin ardındaki nedeni tahmin etti ve "Bundan çok hoşılandın, daha sık boyun eğmelisin" diye tavsiyede bulundu.

Sanki daha da gevşemiş gibi hissetti, aynı zamanda boğazında garip bir şey hissetti, sanki yanağı gülümseyerek hareket ediyordu.

Neredeyse kızın saçlarından tutup başını geriye çekecek ve kız kendisine sokulduğunda durumun böyle olup olmadığını görecekti.

Ona sokuldum.

Bu bir yuva değildi ama kucaklaşma olduğu da inkâr edilemezdi. Vücudunun hareketsiz olduğunu hissetti.

Ne oluyor lan?

Olivia Shade, taştan yapılmış, geliyor, sikişiyor, *geliyor*, sonra ... *Sarılıyor* mu?

Buna rağmen hiçbir tepki vermedi.

"Bunu yapacak mısın?" diye sordu ve açıkladı, "Teslim ol."

Omuzları hafifçe silkindi.

Sessizliğe dönelim.

Onun sesini istiyordu.

Ne kadar riskli olduğunu bilse de, bunun için çabaladı.

"Kesinlikle ateşli, önümde ellerin ve dizlerin üzerinde, başın boyun eğmiş, beni alıyorsun."

Ona sesini verdi ve o da otomatik olarak sesini içine çekti.

"Ben de geliyordum," diye belirtti.

"Seni ben *getirdim*," diye düzeltti.

"Bunu gerçekten tartışamam," diye mırıldandı. "Ve bunu yaparken kesinlikle teslim oldun."

O haklıydı, bunu biliyordu. Farkı biliyordu.

"Sessiz ol Sebring," diyerek konuşmalarını kesmeye çalıştığında onun da böyle düşündüğünü hissetti. İyileşiyorum."

Dudaklarının seğirdiğini hissetti.

"İyi karar. Seni tekrar itaatkâr bir şekilde becerebilmem için bolca enerjin var," diye mırıldandı.

Kollar olmadan başka bir vücut sarılması ve ardından dudaklarının köprücük kemiğini takip ettiğini hissetti.

Kahretsin.

Gitmesine izin vermeli.

Bu sefer kalkmalı, giyinmeli ve oradan siktir olup gitmeliydi. Çok derine iniyordu. Yaptıkları ilk gerçek konuşmaydı ve bu gerçekleşiyordu.

Geri adım atıp kontrolü ele alması gerekiyordu.

O yapmadı. Elini kızın saçlarının arasına soktu, hafifçe bükü ve çekiştirdi.

Kadın başını kaldırdı ve adam, şehrin ışıklarıyla gölgelenmiş ama görülebilen yüzünü gördü.

"O sahneyi çok beğendin, efendi ve köle," diye not düştü. Kulüpte tanıştıklarında *kesinlikle* kazmışlardı.

Buna karşılık olarak elini kaldırdı, adamın çenesini kavradı ve başparmağını adamın alt dudağında gezdirdi, ardından gözleri gölgeler arasında adamınkine takıldı.

"Bir salon tutmalıyız," diye önerdi usulca.

Gerçekten de bunu yapıyorlardı.

Ama şey bu değildi. "Konuyu değiştiriyorsun Olivia," dedi.

"Bana kırbaçlanmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı mı soruyorsun?" diye sordu.

"Kırbaçlandı. Şaplak. Caned. Kırpılmış. Yukarıdakilerden bazıları ya da hepsi," diye yanıtladı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ona. "Senin var mı?"

"Sanırım beni korkutmak isterken benim de sana aynısını yapmaya çalıştığımı gözden geçiriyorsun."

"Hayır, Sebring," dedi o lanet sesiyle. Artık sahip olduğu ve hoşuna gittiği için karşı koymak zorunda kaldığı o lanet ses. "Bunu kaçırmayacağım."

"Bunun işe yarayacağından emin değilim, ikimiz de alt olmak hakkında iyi şeyler düşünmüyoruz."

Elini çenesini okşayabilmek için aşağıya doğru hareket ettirmeden önce başparmağını dudağının üzerinde nazik bir şekilde kaydırırken yüzünü yaklaştırdı ve tıpkı iddia ettiği gibi iyi hissettirdi.

"Bilmiyorum. Üstüne çıkmamı gibi görünüyor."

"Üstüneyken tercih ederim. Ve özellikle şu anda senin de buna aldırmadığını fark ettim."

Dudaklarının onunkilere dokunduğunu hissetti.

Sonra onun gülümsediğini hissetti, gerçekten *hissetti*.

Ve o yeşil gözlerde bunu görebilmek için ışıkların açık olmasını diledi.

"Uygunsuz görünmememiz garip," diye belirtti. Cidden mi?

"Kötü giyimli mi?" diye sordu.

"Uygunsuz," diye cevap verdi, sonra da sanki bir açıklamaya ihtiyacı varmış gibi devam etti. "İyi bir eşleşme değil."

"Ne anlama geldiğini biliyorum. Ama 'uygunsuz' diyen kim?" diye sordu ve bir gülümseme daha hissetti.

"Ben," diye fısıldadı onun dudaklarına

O fısıltıyı orada ve içinde hissetti ve biliyordu. Kadın konuşmadığında daha iyi olduğunu biliyordu.

Tam bu konuda bir şeyler yapmak üzereydi ki kadın, "Görüşmeyi kesmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi ve devam etti, "Tahminimce, bunu başka bir şekilde, ikimizin de hoşuna gidecek bir şekilde halletmemiz gerekecek. Bu konuda tartışmak bize bir şey kazandırmaz. Ama şimdi söyleyeceğim şey, giyinip kışımı burada bırakmayacaksın. Bir kez olsun, birimizin parasını ödediği bir odayı yarım saatten fazla kullanacağız. Parasını ödediğim zamanlardan biri olmasını tercih ederdim ama bu seferlik kabul ediyorum. Bu odayı kısmen yorgun olduğum ve uyumam gerektiği için, kısmen de işim bitmediği ve uyandığımda seni becermek istediğim için kullanacağız."

Kadın sessiz kaldı, o da konuşmaya devam etti.

"Ve bir sonraki buluşmamızdan önce, sapkınlığın hakkında düşünmeni istiyorum. Kırbaçlanmaktan hoşlandın, bunu inkar edemezsin. Ben almak istemiyorum ama vermekten zevk alıyorum. Bir teste hazırsın, seni kolayca eğiteceğiz."

"Böyle bir şey ," derken alınmamış gibiydi. "Olivia, beni kulüpte o adamı izlerken neredeyse onun kölesi."

"Ben bir üstüm,
Sebring." "Ben kırbaç
almayacağım." "Hmm..."
Sikeyim.

Onun için bağlanmasını istiyordu ve sadece hoşlandığı pek çok şeyden biri olduğu için değil, zaten sahip oldukları şeyden dolayı *ondan* bunu istediğini biliyordu.

Olivia Shade olduğu için değil, babasından intikam almak için ihtiyaç duyduğu bilgileri elde edebilmek amacıyla güvenini kazanmadan önce korkutmak istediği bir kadın olduğu için.

Çünkü o Olivia'ydı, bir üsttü ve onun üzerine binmiş, başını eğip sikini almasını izliyordu, onun *korkutulmasını* istiyordu.

Adam yuvarlandı, böylece kadın onun üzerinden kalktı, sırtı yatağa dönüktü ve adam kadının yan tarafına bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sesi yine gücenmiş gibi çıkmadı.

Ama şaşırılmış gibiydi.

"Sana söyledim, silindi. Biraz uyuyacağım. Sen de öyle. Uyanıyoruz, oda servisi kahvaltı ve Pazar sabahı çıkışa kadar sikişiyoruz."

"Sebring-"

"Uyu Olivia." "Se-"

Onun ağzını buldu ve sertçe öptü. Bu onu susturdu.

O da onun içinde eridi ve onu sertçe öptü.

Sözünü kesti, kızın yüzünü boğazına bastırdı ve emrini tekrarladı. "Uyumaya git."

"İçimden sızıyorsun." Hay sikeyim.

Bu ona bir şey hatırlattı.

Şimdiye kadar hiç konuşulmadığı için, bu konuşma da yapılmamıştı. Yapılması gerekiyordu.

"Hap kullanıyor musun?" diye sordu sessizce.

"Belli ki," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle. "Temiz misin?" "Evet."

"Güzel. Prezervatifler tam bir baş belası," diye mırıldandı. Tanrım.

Bu kadın.

"Temiz misin?" diye sordu.

Şimdi sesi gücenmiş gibi çıkıyordu. "Tabii ki."

İşte o zaman gülümseyerek "Doğru" diye mırıldandı.

Daha da kırılgan bir şekilde, "Öyleyim" diye tersledi.

"Sana inanıyorum."

"Sanki bilmiyormuşsun gibi 'doğru' dedin."

"Doğru" dedim, "tamam" gibi. Tamam. Sen temizsin. Hap kullanıyorsun. Konu tamamlandı. Seni sikip içine boşalabilirim ve her şey yolunda."

"Doğru." Şimdi sesi ona inanmıyormuş gibi çıkıyordu.

kollarıyla sımsıkı sardığında yatak gibi vücudu da titriyordu ve "İşte şimdi saçmaladın" derkenki esprisini duydu.

"Her neyse," diye mırıldandı.

"Beni senden temizlemeye mi gideceksin yoksa kimin alaycı olup kimin olmadığını mı tartışacağız?" diye sordu.

"Ben eve gidiyorum," dedi ona.

Kahretsin, onu bu durumdan kurtarmak zorundaydı. Eğer oraya , sadece amina değil, onun güvenini asla kazanamayacak ve ondan istediğini alamayacaktı.

Kolları daha da sıkılaştı. "Yarın gece sevişecek miyiz?" "Evet. Kulüpte, eğer bir salon ayırtabilirsek. Olmazsa burada."

"Neden burada sızıp sabah sevişemeyeceğimizi ve yarın gece kulüpte yine umarım bir alt gönderimi izlerken bunu benimle denemek istediğini bildiğin halde beni üstten hoşlandığına ikna etmek istediğin için saçmaladığını açıklayabilir misin?"

"Ben-" diye saçma bir bahane uydurmaya başladı. Kahretsin, adam silinmişti.

Bu da işinin bittiği anlamına geliyordu.

"Temizlen ve yatağına dön Olivia," dedi iç çekerek, kollarını gevşeterek.

"Emirlerle aran iyi değil, Sebring."

"Sikimde değil, Olivia."

Elini kızın kıkına götürerek bir şaplak attı. Kollarında kaskatı kesilmeden önce vücudu sıçradı.

"Az önce kıkımı tokatladın," diye kibirli bir şekilde duyurdu. Tam bir prenses.

Hoşuna gitti.

Sikeyim.

"Bunu yapan ben olduğuma göre, bunu zaten biliyorum," diye belirtti.

"Bilmiyor olabilirsin ama ben iğnelemeyi, ukala erkekleri *ya da özellikle* de kadınların kıkına şaplak atan erkekleri sevmem," diye bilgi verdi.

Kollarını tekrar ona doladı, sırt üstü dönerek onu da yanına aldı ve pozisyonlarını aldıklarında tavana doğru şöyle dedi: "Kahretsin. Eğer mızımızlanmaya devam ederse, onu kolayca ikna edemeyeceğim çünkü susturmak için ağzını tıkamam, kontrol etmek için yatağa bağlamam gerekecek ve harika bir vücudu var. Onu benim için böyle görmek, boyun eğene kadar onunla oynamak istememe neden olacak ve hiç uyuyamayacağım."

"Gitmeme izin verir ve tavanla sohbet etmeyi kesersen, temizlenip geri gelebilirim ve sen de biraz *uyuyabilirsin.*"

Onu anında bıraktı ama bunu bir gülümsemeyle yaptı, hiç mutlu olmasa bile gelen bir gülümseme, aynı zamanda şaka yapabildiğini öğrendiğinde karnına bir sıcaklık çarptığını hissetti.

Onun üzerinden atladı.

Bu oluyordu.

Sevişirken ateşliydi. Prensesken şirindi.

Çekimi hissedebiliyordu ama ikisiyle de başa çıkabilirdi. Demek oluyordu. Onun çekişi. Onu içine çekiyordu.

Ama başını suyun üstünde tutuyordu. Zar zor, konuşmaları onun sevdiği prenses sevimliliğini daha da kötüleştirebileceğini, şaka yapabileceğini ve etkili bir tavır takınabileceğini kanıtlıyordu.

Baş çıkamadığı şey ise bundan sonra olanlardı.

Yataktan kalkıp banyoya doğru yürürken, "Bu arada Sebring, zamanını ve çabanı boşa harcama, sana asla boyun eğmeyeceğim," diye uyarmamıştı. Eğer o anda daha dikkatli bakabilme yeteneğine sahip olsaydı, bunu bir meydan okuma olarak kabul ederdi.

Hayır, o değildi.

Banyo ışıklarını açtığında pozisyonunu yanlış hesaplamıştı.

Onun görmesini istememişti.

Ama ışıkları açtığında, gördüğü şey onu bir kurşun gibi vurdu.

O gece elbiselerini çıkarmaya başladığında odayı karanlığa gömen oydu.

Ve adam gözlerini onun sırtına dikmeye yaklaştığında yer değiştiren, kıvranan, uzaklaşan, onları yeniden konumlandırıran hep oydu.

Ya da oraya dokunmak.

Bu yüzden, onun görmesini istemediği için kapıyı kapatmadan önce ışığı yaktığında onu gördüğünde bunun yanlış bir hesaplama olduğunu biliyordu.

Kahretsin, siki sertleşmeyi bırakmadan önce kadın genellikle giyinmiş oluyordu. Ve tam o anda, gözlerini kadının sırtına diktiğinde, işte zaman dibe battı, ciğerleri suyla doldu, ölü bir ağırlık gibi battı ve yeniden ortaya çıkmak için savaşmak zorunda.

Bu adama dikkat et, Turner'ın hafızasındaki sesi aniden kafasına çarptı. Birini ele geçirdiğinde etrafta dolanmaz. O

Kızar ve seninle işi biter, bile varmadan beynine bir kurşun yersin. Sizden bir şey ister ya da oynamak ister, yakmayı sever.

Yakmak için.

Yanmak için.

Nick kapıya baktı ama göremedi.

Ayrıca Nick ve Hettie ile yaptığı pek çok brifingden birinde Turner'ı hafızasında görememişti.

O dosyadaki Shade ve Harkin'in başkaları üzerinde yaptığı işlerin fotoğraflarını bile görmedi.

Hayır.

Nick kapıya baktı ve fotoğraflarda gördüğü şeyin aynısını Olivia'nın üzerinde gördü.

Olivia'nın sırtının küçük kısmında ve kalçasının üst kısmında pembe, erimiş yara izleri vardı.

Yakmayı seviyor.

, korkunç bir kaza mı gelmişti? Yoksa babası onu yakmış mıydı?

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Kimse bilmiyordu. Eğer ortada olmasaydı, Cassidy'siyle tanışmadan önce Deacon olurdu.

O bir hayalet olurdu.

Ama açık havada yaşıyordu. İşe arabayla gidiyordu. Eve gitti. Alışverişe çıktı. Tırnaklarını . Pilates dersine gitti. Annesiyle yemeğe ya da öğle yemeğine gitti. Kız kardeşiyle de. Kulübe gitti. Ara sıra bir filme giderdi, ama her zaman tek başına. Akşam yemeğine tek başına gitmekten de çekinmedi. Kız kardeşi onun evini ziyaret etti. Kız kardeşini ziyaret etti. Onu Gill Harkin'le görmüştü. Tom Leary. Eli Cook. Ekibinin diğer üyeleri.

Ama babası asla.

Nick onu dört yıldır aralıklarla izliyordu ve daha önce de Hettie ve Turner ile çalışırken onu takip etmişlerdi.

Olivia'yı babasıyla hiç görmemişti. Bir kere bile.

Ayrıca onun gülümsediğini de hiç görmemişti.

Annesiyle öğle yemeğinde değil, (kötü bir şekilde) sakladığı durumlar zorunluydu. O ikisi arasında sevgi yoktu. İkisi arasında *hiçbir şey* yoktu.

Kız kardeşiyle birlikteyken bile (fazla olmasa da, ya da varsa bile bunu açıkça belli etmese de) ona karşı bir sevgi beslediğı anlaşıyordu.

Gölümseme yok.

Kesinlikle gülme

yok. Hiçbir şey yok.

Taştan yapılmış.

Ama taştan değil.

Ukala erkeklerden ya da iğnelemelerden hoşlanmıyordu, kolları olmadan sarılıyordu, sarılıp yatıyordu, cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğunu düşünmesinden rahatsız oluyordu, "uygunsuz" gibi kelimeler kullanıyordu, kesinlikle ona boyun eğecek ve bundan zevk alacaktı ve onun tavanla konuşmasıyla ilgili bir şaka yapabiliyordu.

Ve onun boğazına gülümsedi. Ve

dudaklarına karşı.

Hissetmişti.

Hepsini hissetmişti.

Son olarak, yanmıştı. Kötü

bir şekilde.

Babasının en sevdiği işkence yönteminin izlerini taşıyan yanıklar, Nick'in kesin olarak bildiğı bir şeydi çünkü bunu lanet olası bir FBI dosyasında görmüştü.

Bu bir kaza ya da tesadüf değildi. Babası onu

yakmıştı.

Babası en küçük kızını yaralamıştı. Ama

neden?

Ve şimdi bir hayalet gibi ama açıkta yaşıyordu. Gevşeyebilen ve hayatından kesinlikle keyif alan kız kardeşi gibi değil.

Hayır.

Nick, dört yıl içinde birden fazla kez seviştiğı ilk erkekti. Tekrar

soruyorum, neden?

Her iki kadın da otuzlu yaşlarındaydı ve herkesin bildiğı kadarıyla ikisinin de hayatında düzenli bir erkek yoktu ve gelecekleri için de böyle bir şey yakın görünmüyordu.

Ve yine... Neden?

Bir gizem.

Daha önce de olmuştu, bunu o da biliyordu, herkes de biliyordu.

Ama onun oyunu Olivia Shade'in gizemini çözmek değildi, bu yüzden oyuna girdiğinde onun bir gizem olmasını umursamadı.

Şimdi, o yanık... o yaptı.

"Siktir," diye fısıldadı karanlığa.

Banyo kapısı açıldı ve ışığı söndürdükten sonra açıldı. Gölgesinin yatağa doğru yürüyüşünü izledi.

"Sanırım eve gitmeliyim Sebring," dediğinde yumuşak sesinde alışılmadık bir tereddüt vardı.

Adamın tepkisi ayağa kalkmak, yatağın öbür ucuna uzanmak, kadının elini yakalamak ve onu yatağa çekmek oldu.

Onun üzerine sert
düştü. Sikiinde bile
değildi.

Uzuvlarını onunkilere doladı ve her ikisi de yorganın içine
girdi. "Kapa çeneni ve uyu, Shade."

Sustu ama gergin vücudu ona uykuya yakın olmadığını söylüyordu.

Elini omurgasından aşağı kaydırarak onu test etti.

Adam yara izine vuramadan, kadın sırtüstü yuvarlandı ve onu da yanına
alarak üstte, iki eli de altında kaldı.

Onu üstüne yuvarlamıştı.

Bunu yapmamıştı. Bir kere bile.

Ağırlığının bir kısmını onun yanına vermek için bir kolunu onun altından
kaydırarak yerleşti, diğer elini kalçasına götürdü ve okşadı.

"Gördün mü?" diye şaka yaptı. "kadar üstte
değilsin." Kadın iç çekti.

Sırıttı ve kalçasını okşamaya devam etti.

Adam silinmişti ama kadın ondan önce uykuya daldı, adamın vücudunun ve
sadece kalçasını değil, yan tarafını da yumuşatmak için kullandığı
dokunuşunun altında rahatladı ve yarasından kaçınarak sırtından yukarı doğru
kayarak onu kendine bağladı.

Kadın uykuya dalarken Knight'ın sözleri geldi.

*Gizemli amcıklar iyi olabilir. Ama çoğunlukla, gizemli amcık sadece bir
tuzaktır.*

Kardeşi iki konuda da haklıydı.

Ama birini kaçırmıştı.

Gizemli kedi sadece bir gizem de olabilir.

Ve Nick şimdi Olivia Shade'in gizeminde boğuluyordu. Bu da
yüzeye çıkabilmek için bu gizemi çözmekten başka çaresi olmadığı
anlamına geliyordu.

Ve belki de hayatta kalır.

Sekizinci
Bölüm *Olivia'ya*
İyi Bak

Telefonumun çaldığını duydum ve gözlerim açıldı.

Buruşuk beyaz bir çarşafıla örtülü bir yatak, güneş ışığı ve bir otel odası gördüm.

Ayrıca bir şey daha duydum.

Bu Nick'in sessizce "Evet" diyen sesiydi.

Gözlerim yukarı kaydı.

Çıplaktı ve yatağın yanında duruyordu, başı odanın karşısındaki şifonyerin üzerinde duran çantamdaki cep telefonumdan gelen sesin geldiği yere dönüktü.

"Büyük boy kahve, portakal suyu, bir şişe şampanya, meyve tabağı, granola ve yoğurt," dedi Nick, hâlâ alçak sesle konuşuyordu ve otel telefonuyla konuştuğunu gördüm. "Bu iyi. Tamam. Teşekkürler," diye bitirdi ve telefonu kapatmasını izledim.

Telefonumun çalmayı bıraktığını duydum ama Nick o tarafa yürüdü. Bakışlarım onu takip etti ve hareketlerini izlemekten keyif aldım.

Tanıştığımızdan beri onu kabul etmek için hiç fırsatım olmamıştı.

Ve o anda, tavırlarındaki rahat güvenin hareketlerine de yansıdığını gördüm, çıplaklığından bahsetmiyorum bile, hepsi son derece çekiciydi.

Debriyajımı aldığında gerildim.

Çantamı karıştırması beni mutlu etmezdi. Onun yürüyüşünü izleme fırsatım bile olmamıştı, tabii bu yürüyüş beni sürüklemek, odanın öbür ucuna yatağa fırlatmak için beni kaldırmak ya da içimdeyken yine beni yatağa yatırmak için değilse.

Sadece telefonumu getirerek bana yardım etmek için bile olsa çantamın içeri karıştırabileceği bir yerde kesinlikle değildik.

Ve asla o yerde olamayız.

Sessizce konuştuğunu düşünürsek, muhtemelen uyuduğumu sanıyordu.

Yani eğer çantama elini atarsa, bu meraktan olur, bana yardım etmek için değil.

Çantam elinde, yatağa doğru döndü ve ben gözlerimi kapattım, aniden çantamı karıştırmamasından çok onu izlediğimi fark etmesinden endişelendim.

Yatağın çöktüğünü hissettim.

Yorganın üzerinden kalçamda nazik bir el hissettim.

Kalçamı hafifçe salladığını ve nefesini yanağımda hissettiğimde fısıldadı, "Olivia, . Biri sana ulaşmaya çalışıyor."

Gözlerimi açtım.

Mavi gözleri gülümsüyordu.

Tanrım, gözlerimi her gün buna açabilirim.

Buna sahip olmak için hayatımı verirdim.

"Hey," diye

selamladı.

Lanet olsun.

Bunun sona ermesi gerekiyordu. Yaptığımız şey durmak zorundaydı. Derhal.

Bu düşünceye sahip olsam ve bunun zorunlu bir düşünce olduğunu bilsem bile, kendimi yataktan fırlatmadım, kıyafetlerimi giydim ve Nick Sebring'den gelen bir mesaja daha asla cevap vermemeye kararlı bir şekilde odadan çıktım.

Hayır.

"Hey" dedim.

Eli kalçamdan yukarı kayarken gözlerinde inanılmaz bir şey oldu.

Onu daha önce hiç görmediğim gün ışığında, o gözlerin içinde yüzebildiğimi fark ettim.

Sonsuza kadar içinde

yüz. Evet.

Buna bir son

verilmeliydi.

Derhal.

Dün gece durdurmalıydım. Önceki gece. Ondan önceki gece.

Onun yerine, dün gece kaldım. Karanlıkta, yaşayan bir hayalin çekimine karşı güçsüzdüm. Normal olmak. Gerçek bir şeylere sahip olmak. Bir adamla harika bir seks yaptıktan sonra ona sarılmak. Onunla konuşmak. Onunla birlikte uykuya dalmak.

Yani büyük bir hata

yapmıştım. Kalmıştım.

Ve tam o anda, yaklaşıyordu.

Kendimi geriye ittim ve bakışlarımı aramızdaki yatakta duran kavramama dolanmış parmaklarına indirdim.

Ona tekrar baktım. "Çantam sende."

Başını yana eğdi ve biraz geri çekti.

Nick'in üç santim geri çekilmesinin bile neden olduğu acıyı tamamen görmezden geldim. "Telefonun çalıyor," diye beni bilgilendirdi. "Sadece durdu. Ama bu

Bu sabah üçüncü kez gitti."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim ve yerimden kalkıp çarşafı göğsüme doğru çektim ve komodinin üzerindeki saate baktım.

Saat dokuzu biraz geçiyor. Benim için geç. Pazar günü defalarca arayan biri için erken.

Bu tür aramalar asla iyi değildir.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve açmadığını memnuniyetle fark ettiğim el çantama uzandım. "Bir şey olup olmadığına bakmam gerek."

Eli kayboldu. O konuşurken çantamı kaptım ve cep telefonumu çıkardım.

"Oda servisi sipariş ettim. Yarım saat, kırk beş dakika diyorlar."

"Doğru," diye mırıldandım, on dakika içinde Georgia'dan gelen üç cevapsız arama ve üç sesli mesaj gördüm.

Bu beni mutsuz etti.

Tartışmamızdan beri ben ondan, o da benden uzak duruyordu. Bunu depoya gitmeyerek yaptım. O da bunu depoya gitmeme konusunda benimle yüzleşmeyerek yaptı.

Belli ki benden kaçmayı bırakmıştı. Sorun şu ki, benim ondan kaçmam bitmemişti.

Bunun bir önemi yok. Eğer işi bittiyse, duygularımı açıkça ifade etmek için birkaç kelime söyleyebilirdim ama sonunda benim de işimi bitirmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Sırtımı yatak başlığına yaslamak için doğruldum, çarşafı da yanıma alarak Nick'e doğru baktım.

Hâlâ yatağın kenarında oturuyordu. O da bana bakıyordu.

"Kız kardeşimi aramam gerekiyor," diye bilgilendirdim onu.

"Unh-hunh," diye mırıldandı ama başka bir şey söylemedi ve bana bakmayı bırakmadı.

Muhtemelen mahremiyet istemeliyim. Nick Sebring'in çeşitli uzmanlık alanları içeren bir işi vardı. Bilgi de bunlardan biriydi. Benim Georgia'ya ya da Georgia'nın bana söyleyeceği hiçbir şey onu ilgilendirmezdi. Ama dinliyordu çünkü *birilerini* ilgilendiriyor olabilirdi.

Bu konuda ilginç olan şey, dikkat etmeye niyetli olduğunu gizlememesiydi. Gitmeyi teklif etmedi. Akli başka şeylerdeymiş gibi davranmadı.

Bu hoşuma gitti. Dürüsttü. Hayatımda çok fazla dürüstlük yoktu ve bunu elde etmek ferahlatıcıydı.

İyi haber ise, bildiğim kadarıyla insanüstü bir duyma yetisine sahip olmamasıydı. Kız kardeşimle konuşabilir ve onun ne duyduğunu kontrol edebilirdim. İsteddiği gibi konuşabilirdi. O duymazdı ve benim biriyle birlikte olduğumdan haberi olmazdı.

Telefonuma baktım ve aramayı yaptım.

Dizlerimi kaldırdım ve zil sesini dinlerken onlara baktım.

"Neredesin lan sen?" Georgia selam verdi.

"Sana da mutlu pazarlar sevgili kardeşim," diye cevap verdim.

"*Senin* ruh haline girecek havada değilim," diye anında karşılık verdi. "Neredesin sen?"

Bunu asla bilmeyecek. gelse bile. "Neden sorduğunu sorabilir miyim?" Sorguladım.

"Çünkü elimde Tex'ten aldığım kahveler ve LaMar'dan aldığım çöreklerle evinizdeyim, her ikisini de özür olarak teslim ediyorum ve siz kapınızı açmıyorsunuz."

Fortnum's Used Books'ta Tex adında çılgın bir adam tarafından yapılan kahveler belki de (bunu kapsamlı bir şekilde araştırmamıştım) dünyanın en iyi kahveleriydi. Ve Denver'da LaMar'dan daha iyi bir çörekle *karşılaşmamıştım* (ve bunu kapsamlı bir şekilde araştırmıştım).

Bu tam bir özürdü ve Georgia bunu biliyordu.

Yine de umurumda değildi.

"Orada değilim," dedim ona.

"Son on dakikadır lanet kapıyı açmadığın için bunu anladım sayılır. Bu işi çözer. Evinin anahtarına ihtiyacım var."

Bunu daha önce de sormuştu.

Zaten çok az mahremiyetim vardı.

Kız kardeşime evimin anahtarını vermemin imkanı yok.

Nick'e baktım. "Ben de bir süre orada olmayacağım." Çok çekici bir şekilde sırttı ve yatağa doğru kaydı.

Ne yaptığına dikkat etmek istedim ama Georgia'nın sesi bana doğru geldi.

O anda dikkatim ona yöneldi ve gözlerim tekrar dizlerime gitti.

"Konuşmamız gerek," dedi.

"Hazır değilim," diye cevap verdim.

"Doğru. O zaman hala konuşmamız gerekiyor ve bunu söylerken David'i kastediyorum. Onu kapattım ve dışarıda bıraktım. Çarşamba gününden beri ofisine giremiyor. Babama şikayet ediyor, işlerin yapılmadığını söylüyor. Babam bu konuda bana kızıyor. Günlerin vardı. Babama verebileceğim bir şey buldun mu, böylece bu işi ilerletebiliriz?"

Nick'in elinin ayak bileğimin üst kısmında gezindiğini hissettim. Bakışlarımı dizlerimde tuttum.

"Henüz değil, zamanımın yarısını bu durumu araştırmakla, diğer yarısını da işlerin gecikmemesi, yığılmaması veya atlanmaması için onun işini yapmakla geçirdiğimi düşünürsek. Yine de ofisinde zaman geçirmem gerektiğini hissediyorum. Orada gözden geçirmek istediğim şeyler var."

"Demek bir şeyler buluyorsun," diye tahmin etti.

"O kadar çok şeyim var ki, haftalar almadan bir şey bulmak imkansız, çok iyi bildiği bir şey, sorumlulukları haftalarca sürecektir bir denetim için uzak kalamayacağı bir şey. Doğal olarak bu akıllıca olmaz. Yaptığı iş devam etmek zorunda. Ama dahası, babam buna asla izin vermez."

Nick'in baldırlarımın iç kısmında gezinen eli durdu. Ona baktım.

Yatağın aşağısında, yan yatmış, başı elinde, dirseği yatakta, diğer eli yorganın altında, başı geriye eğik, gözleri bende idi.

Dinliyorum

m.

Dikkatle.

"Haklısın," diye Georgia beni bilgilendirdi. "Babam Pazartesi günü ofise dönmesini istiyor."

"En az bir haftaya daha ihtiyacım var."

"Muhtemelen sana bir gün kazandırabilirim. O da bugün," diye karşılık verdi. "Benim önerim, kışını kaldırıp eve gitmen, sana aldığım kahve ve çörekleri alıp David'in ofisine gitmen."

"Bugün çalışmıyorum."

"Li-"

Kucağıma baktım ve sözlerim havada bir kırbaç gibi tısladı. "Bugün çalışmıyorum."

"Bu aşman gerekecek," diye uyardı.

"Bunu aştım ama başka bir şeyin ortasındayım," diye karşılık verdim. "O da David'in yaptığı dublörlük, öyle bir dublör ki bana durumu değerlendirmek için en az bir hafta daha kazandırmalı. Babama bunu kabul ettiremezsin ve onu ofisine geri gönderirse, öyle olsun. Böyle bir karar ilk kez alınmıyor, sonuçları pek de iç açıcı olmayabilir."

Georgia sessizdi çünkü doğru söylediğimi biliyordu.

Nick'in eli baldırlarımın iç kısmına doğru ilerlemeye başladı. Dizime geldiğinde, dokunuşunu amımda hissettim.

Gözlerim ona gitti.

Artık dikkatle dinlemiyordu.

Dikkati göğüslerime yönelmişti. Aşağı baktım.

Çarşafı elim kaymıştı. Tamamen açıkta değildim ama görülecek çok şey vardı.

Çarşafı yukarı kaydardım.

Nick'in eli uyluğumun iç kısmında çok daha hızlı hareket etmeye başladı. "İşimiz bitti mi?" Kız kardeşime sordum.

"Bu hafta öğle yemeği yememiz gerekiyor," dedi bana.

"Haftanın ilerleyen günleri olması şartıyla bir gün seçin, nerede olacağımı mesaj atın, orada olacağım."

"Tamam Liv. Ve-"

Nick eliyle beni kavradı.

Kız kardeşimin sözünü kestim. "Yapmam bir şey var. Pazar gününüzün tadını çıkarın."

"Li-" Bağlantıyı kesmeden önce duydum, zil sesini kapatmak için yan taraftaki düğmeye bastım ve telefonu yatağa fırlattım.

Nick'e saldırmak üzereydim ki yüzünde bir şey hareket etti. Hayır.

Hayır.

Birden fazla şey. Kendisiyle savaşıyor gibi görünüyordu. Bir taraf kazandı ve yüz ifadesi keskinleşti.

"Ne yaptığımı biliyorsun," dedi sessizce. Nefesimi tuttum ve başımı salladım.

"Kendine iyi bak,
Olivia." Daha fazla
dürüstlük.

David'in adını söylemiştim. Ve babamdan.

Bu konuda okuyabileceği şeyler vardı ama David işin yasal tarafıydı. Kimse bununla ilgilenmezdi.

Ama yine de Nick'in söylediği şey, sadece sevişmek ya da benden alabileceği başka bir şey için dışarıda olmadığına dair verdiği ilk işaretti.

Ama bana göz kulak oluyordu.

Gözlerinin içine baktım.

Sonra saldırdım.

Hayatımda sıfır kontrole sahip olduğumu ve bu yüzden yatakta kontrolü sevdiğimi açıklamak için bir psikologla yıllar süren ziyaretlere ihtiyacım yoktu.

Seçtiğim ortakların hiçbiri aldırıyor gibiydi. Hepsi bundan hoşlanıyor gibiydi. Yeteneklerine bağlı olarak farklı derecelerde zevk verdiler. Onlar da aynısını alıyor gibi görünüyorlardı.

Yapmasalar da fark etmezdi. Onları bir daha hiç görmedim, bu yüzden performansım hakkındaki fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Nick'le olan kontrol savaşı tamamen farklıydı. Farklı zevk dereceleri yoktu.

Baş döndürücü zevkin farklı dereceleri vardı.

Öpücüklerden dokunuşlara ve nihai sikişe kadar her şey yarışmaydı ve her yarışmada iki rakip vardı.

Ve iki kazanan.

Son dört akşamı Nick Sebring'e çakarak geçirmiştim ve dün geceye kadar akıllıca olduğunda giyinip defolup gidiyordum.

Ama o sabah, gün ışığında, ikimiz de çıplakken, Nick şampanya içeren bir kahvaltı siparişi vermek için telefonda sessizce konuşurken, onun sırtışını gördüğümde, bir gece önce yapmamam gerektiğini bildiğim ama kendime engel olamadığım şakalaşmalarımızda, onun altında uyuyakaldığımda, izin vermemem gerektiğini bildiğim ama durmadığım başka bir şeyde - sevişmemiz çılgınlaştı.

Kendi adıma, işleri tersine çevirmek için o zamana ihtiyacım vardı. Onu bir alete, sıcak, sert bir et parçasına, sadece beni boşaltmak için orada duran sert bir penise indirgemek için.

Nick'le hep bunu başarmaya çalıştım. Onunla birlikte olduğum andan tekrar birlikte olduğum ana kadar geçen her anı onunla birlikte olmayı düşünerek geçirdiğim için boşa giden bir çabaydı.

Onun oyununun çok daha farklı olduğundan şüpheleniyordum. Onun oyununu bilmiyordum ama bir tane olduğunu biliyordum. Ben *sadece* bir düzüşme değildim. Ama aynı zamanda kardeşi ve ailesiyle yemeğe götürmeyi düşündüğü kadın da ben değildim. Öyle olsaydım, biz

bir otelde buluşmazdım. Öyle olsaydı, beni başka tür bir yemeğe davet ederdi, tanışma yemeğine.

O sabah, gün ışığında, kazanmak zorundaydım. Onu sıcak, sert bir et parçasına, sert bir alete indirgemeliydim ve bu iş bitene kadar onu o yerde tutabilecek başka hiçbir şey yapmamalıydim.

Eğer bunu yapmazsam, kahve, şampanya ve meyve tabağı eşliğinde, Nick Sebring'in gözlerinde sonsuza dek yüzmek için duyduğum umutsuz arzunun içinde kaybolacağım için her şey kaybolacaktı.

Ve biz samimi savaşıma devam ederken Nick her zamanki gibi güvenli oynadı.

Benden daha büyük ve daha güçlüydü, beni kolayca alt edebilir ve bu sahneyi hoşuma gitmeyecek bir hale getirebilirdi.

Kendisi için güvenli olmadığı sürece (ki bu benim için güvenli olduğu anlamına geliyordu) bunu asla yapmazdı.

Bana gelince, bu handikaptan her zaman yararlandım.

İkimiz de mücadeleden yorulduktan sonra yaptığım gibi. Daha fazlası için hazırdım, onu sırt üstü yatırdım ve üstüne çıktım.

Boğazının tepe noktasının her iki yanında geniş bir yükselişle oyulmuş köprücük kemiğinin güzelliğini görmezden gelmeye çalıştım. Göğüslerinin pürüzsüz, yontulmuş çıkıntılarını. Kaburgalarının üzerinde dalgalanan kas kabarıklıkları. Karnının düz ama girintili çıkıntılı düzlüğü ve kalça kaslarının aşağıya doğru bakan köşeliliği, mükemmel biçimli sikiinin kökünü besleyen koyu renkli kılların yayılmasına yol açıyordu.

O güzel aleti kendime doğru yönlendirdim ve onu içime alırken aramızdaki ilişkiyi izledim. Beni doldurmasını sağladım. Çılgınca ve pervasızca, altımda yatan onun her şeyini görmezden gelme ve beni boşaltmak için kullanabileceğim herhangi bir aleti olan herhangi bir adammış gibi kendimi doğrudan orgazma götürme ihtiyacımla daldım ve yükseldim.

Ve bu beni azdırıyordu.

Karın kaslarının kasıldığını, siyah kasık kıllarından göbeğine kadar uzanan sert et boyunca damarların ortaya çıktığını gördüğümde, beni oraya götürmek için harcadığım çabanın yanı sıra sona ulaşma ihtiyacıyla da nefes nefese kalmıştım.

Tanrım.

Sadece bunu görüyorum.

Neredeyse geldik.

Ama o kıvrılıyordu.

Gözlerim ona kaydı ve bir elimi omzuna götürerek onu zorla geri ittim.
Ve bindim.

Ellerinden biri kalçama dolandı. Onu
uzaklaştırdım.

Ve bindim.

Gözlerinde mavi bir ışık parladı ve tekrar yukarı doğru hareket ederek
yataktan birkaç santim yukarı kalktı.

Elimi boğazına doladım ve iterek onu tekrar aşağı çektim. Elim orada
sıkıca tuttum, gözlerim ona kilitlenmişti.

Ve *bindim*.

Ama olmuştu. Gördüm. Hissettim. Her yerdeydi. Odayı doldurdu.
Vücuduna damgasını vurmuştu. İfadesini. O kadar çoktu ki, tenime işlediğini
hissettim.

Çok ileri gitmiştim.

Bu, şaftından çıktığına yemin edebileceğim vahşi bir hırıltıyla ve aynı anda
yırtıp amımdan doğruca içime girdiğinde, gözleri karanlık ve öfkeli
olduğunda, bir kolunu belime sıkıca sardığında kanıtlandı. Beni sırtüstü
çevirdi. Sonra bileklerimin yakalandığını ve yatağın derinliklerine
bastırıldığını, yüzünün benimkinden bir inç uzakta olduğunu, horozunun
bacaklarımın arasında acımasızca vurduğunu gördüm.

Ve bu...

Şaşırtıcıydı...

"Dizler yukarı," diye homurdandı.

Bunun bana ne kazandıracığını -ya da *daha fazla* ne kazandıracığını-
düşünmeden dizlerimi yukarı kaldırdım.

Oh, evet.

Bana *daha fazlasını* verdi.

"Bacaklar geniş," diye ısırdı.

Kabul ettim ama yeterli
değildi. İtişleri vahşileşti.

Nefeslerim kesilmeye

başladı. "Bacaklar... *geniş*,"

diye homurdandı.

Açabildiğim kadar açtım.

"Boyun eğiyorsun."

Bu bir soru ve emirdi.

"Evet," diye fısıldadım, daha fazlasını söyleyemiyor, daha yüksek sesle konuşamıyordum. Geliyordu.

"Boyun eğeceksin," diye tekrarladı.

Bacaklarım gerildi. Boyun kaslarım gerildi. Gözlerim kapandı.

Parmakları bileklerimi sıkıca kavradı.

"Olivia, boyun eğiyor musun?"

Gözlerimi yarım santimetre açmaya

zorladım. Ama dudaklarım kendi kendine

hareket etti.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Boyun eğiyorum."

"Kahretsin," diye inledi, derinden vuruyordu, dudakları şimdi benimkileri okşuyordu. İyi hissettiriyordu. Almaya devam ettim.

Sevmeye devam ettim.

Ama bunu yaparken, dikkatimin çoğunu beni esir alan muazzam orgazmı yaşamak aldı, tüm vücudum bir yay gibi gergindi, onu bütünüyle deneyimlemek için zorlanıyordu, aynı zamanda kontrol altına alıyordu, böylece vahşeti beni uçurmadı.

Aşağı inerken, doruk noktasının şiddetli titremelerine yol açan son itişlerin tadını çıkarmak için kendimi toparlayabildim, bunu yaparken boynumun etine karşı büyüyen iç çekişini hissettim.

Elleri bileklerimi hiç bırakmadı.

Bacaklarımı kalçalarına doladım ve ağırlığını hissettim. Sıcaklığını. Saçlarını kokladım. Seksimizi. Sikinin sanki orada olmak için yaratılmış gibi içime gömüldüğünü hissettim.

Ve kaybettiğimi bilerek tavana baktım. Ama

her şey kaybolmuş olamazdı.

Buna bir daha katlanamazdım.

Ve başka bir adamın buna katlanmasına izin vermeyecektim.

Beni yatağa sabitlediği, vücudunun tüm dünyam olduğu, bacaklarımın onu kendime bağlamak hakkımmış gibi kalçalarına sıkıca sarıldığı o an kendime izin verdim.

Sonra bir bileğini bıraktı.

Kalçalarını serbest

bıraktım.

Başını kaldırdı ve tok gözleri benimkilere takıldı.

"Unh-unh," diye mırıldandı, gitmesine izin

verdiğim için mutlu değildi. "Temizlenmem

gerek," diye ilan ettim.

Başını hafifçe yana eğdi. "Hemen ardından hiç temizlik yapmıyorsun."

"Temizlenmem gerekiyor," diye tekrarladım.

Bana sırtıttı.

O gün iki tane oldu.
İkisi de muhteşemdi.

Oradan çıkmam
gerekliyordu.

"Çıldırılmışsın." "Sebring,
in aşağı."

Elini sırtıma soktu, hâlâ sırtıyordu. "Yatağa sabitlenip seni becermek çok
hoşuma gitti."

"Çekil üstümden,"
dedim. Sırtışı daha da
büyüdü.

Bir gülümsemeydi.
Gözleri onunla dans etti.
Oh Tanrım.

O gözler yaklaştı.

Tanrım!

"Bayıldım amına koyayım," diye
fısıldadı. Eli aşağı doğru kaydı.

Tamamen hareketsiz kaldım.

Eli aşağı inmeye devam etti.

Hayır! Hayır!

Şiddetle sarsıldım.

"Çekil" diye
bağırdım. "Olivia."

"Bırak beni!" Tersledim.

Hareket etmedi.

Eli hariç.

Alt dudağımın titrediğini hissettim ve bunu durdurmak için parmakları
sırtımdaki yara izini takip ederken iki dudağımı birbirine bastırdım.

Hayır.

"Kapalı," diye fısıldadım.

Dikkati dağılmış gibiydi ama ben söyleyince bana baktı.

"Olivia-"

"Bırak beni."

"Onları dün gece

gördüm." Çenemi

kapattım.

Bakışları oraya kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü.

"Nasıl oldu?" diye sordu, sanki normal bir soruymuş gibi. Sanki yara izim
tarifsiz bir utanç değilmiş, dünyaya ne olduğumu, ne olduğumu

Kanımda kime ait olduğum yazıyordu.

Ben konuşmadım.

"Kötü görünüyordu," diye belirtti.

Ağzım tükürükle doluyordu, bu yüzden kendimi yutkunmaya zorladım.

Boğazımın çalışmasını izledi ve sonra dikkatini tekrar yüzüme verdi.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye kısa bir yalan

söyledim.

Ya da yarı yalan.

Acı oradaydı.

Sadece fiziksel değildi.

"O zaman neden dokunmama izin vermiyorsun?"

diye sordu. "Çok iğrenç," diye bariz bir şekilde belirttim.

"Sadece bir anlığına gördüm ama bana sadece bir yara izi gibi geldi." Evet, ona göre hepsi bu kadardı.

"Yara izleri çekici değildir," diye belirttim.

"Nasıl olursa olsun çekici olabilecek türden bir insan olduğu sürece herkesle ilgili her şey çekicidir. Yara izleri de dahil. Saçların çok güzel Olivia. İnanılmaz gözlerin var. Harika bir vücudun var. O yara izi senin bir parçan. İğrenç değil. Senin gibi. Büyüleyici."

Söylediklerinde güzellik vardı ve eğer gerçekten inanıyor ve saçmalamıyorsa bu güzellik daha da artıyordu.

Yine de cevabım, "Senin için söylemesi kolay, böyle bir yara izine sahip değilsin ya da bunu hak ettiğin zamana sahip değilsin" oldu.

Onunla ilgili her şey değişti. Odaklandı. Tetikte oldu.

"Hak ettin mi?" diye sorarken sesi onu yeterince tanımadığım için aldatıcı bir şekilde alçaktı.

Çok fazla şey söyledim.

"Lütfen üzerimden iner misin?" Rica ettim.

"Evet, seni bırakacağım," diye şaşırtıcı bir şekilde kolayca kabul etti. Sonra bunun kolay olmadığını paylaştı. "Eğer kalkıp temizleneceğine, bunu yaparken yaranı saklamayacağına ve giyinip kıyını kaldırıp buradan gitmek yerine yatağa geri döneceğine söz verirsen."

"Belki de birkaç şeyi açıklığa kavuşturmalıyız," diye önerdim. Dudakları kıpırdadı.

Bu da çekiciydi.

Tanrım, *oradan çıkabilmem* için üzerimden *kalkması* gerekiyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye alay etti.

Nick şakacı.

Bu işte iyiydi; dün gece bu gösteriye başlamıştı. Hayır. Hayır.

Günler önce beni ona "merhaba" demeye zorladığında, o inanılmaz derecede iç gıcıklayıcı ve aynı zamanda tatlıydı.

Evet, Nick iyiydi. "Sen bir sikiksin," diye ilan ettim.

Rahatsız olmamış ve daha az eğlenmemiş görünüyordu.

"Sanırım sen binerken, inerken, giyinirken ve çıkarken bunu anladım."

"Sen de ben de olduğumuza göre, birlikte yatmamıza gerek yok. Birlikte yemek yememize. Ya da gereksiz söylemleri paylaşmamıza."

Şimdi daha da eğleniyor.

"Gereksiz konuşma mı?"

"Konuş," diye tersledim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye paylaştı. "Yine de, sadece belirtmek için, bana geri dönmeni istiyorum, böylece yemek yiyebiliriz, ikinci rüzgarımızı alabiliriz ve ayrılmadan önce çok fazla zamanımız olmadığı için beni emebilirsin. Sonra gidebiliriz. Daha sonra, tekrar takıldığımızda, iyiliğinin karşılığını veririm. Birbirimize karşı sadece sikişmiş oluruz. Şimdi, oda servisi geliyor ve şampanya içmek, meyve yemek ve bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çökene kadar sessizce yapmak istiyorsan, yap."

Bu hem iç gıcıklayıcı hem de komikti.

Her ikisini de tam anlamıyla deneyimleme şansım olmadı (kendime bunu yapmama izin verdiğimden değil).

Nick konuşmaya devam etti.

"Sessiz olmak istiyorsun, bu iyi bir değişiklik olur. Çoğu sürtük durmadan konuşur, ya ne kadar ilginç olduklarını düşündüklerini kafana sokmaya kararlıdırlar ya da durmadan konuşarak kulaklarının arasında ne kadar az şey olduğunu örterler. Dürüst olmak gerekirse, sadece benimle yatmanı sevmemin bir nedeni de bu. Sadece sikiştiğimizi anladığından değil, ki bu kesinlikle bir bonus. Ama sessizsin ve bu molayı kullanabilirim."

Bu hiç eğlenceli değildi.

"Kız kardeşlik için gücenme ihtiyacı hissediyorum," diye kibirli bir şekilde onu bilgilendirdim.

Eğlencesi önemli ölçüde arttı.

"Buyurun," diye izin verdi. "Gerçi bunu bir konferansla yapmaya niyetlisin, belki de oda servisi gelmeden gitmen iyi olur."

"Ama şimdi içimde kalmak için büyük bir arzu var." Bir gülümseme daha bıraktı.

Ve yine gitmem gerektiğini biliyordum. Kapı çalındı.

Nick o tarafa bakmak için başını çevirdi ve sonra bana döndü.

Bana hızlı bir öpücük verdi, sonra da "Meyve tabağı, şampanya ve oral seks zamanı." dedi.

Başka bir şey söylemeden üzerimden bıçağıyla sıyrıldı ve yataktan çıktı.

Kapıya doğru giderken kot pantolonunu kaptı.

Koridorda kayboldu.

Bunu yaptığında yataktan fırladım, en yakın giysiyi kaptım (ne yazık ki bu onun Henley'i oldu) ve banyoya daldım, kapıyı arkamdan kapattım.

Temizledim.

Dişlerimi fırçalamak için sağlanan olanakları kullandım.

Ve tüm bunları, o odadan çıktığımda giyinmem ve Nickel'de yemek yemediğim sürece bir daha asla girmemek Hotel Teatro'dan çıkmam gerektiğini bilerek yaptım.

Bu da Nick'i bir daha asla göremeyeceğin anlamına geliyor.

Eğlenceli olabilir. Ukala. Dürüst. Ateşli. Komik. Bana göz kulak olabilir.

Yara izimi görmüştü ve çirkin bulmamıştı. Onun hayatından çıkmam gerekiyordu.

Ben öyle bir şey yapmadım.

Sanki zihnim bana ait değilmiş, bedenim o zihin tarafından kontrol ediliyormuş gibi banyodan çıktım, kahvemi yudumladım, şampanyamı içtim, meyve tabağından bir şeyler atıştırdım ve Nick Sebring'e durmadan konuşan kadınların muhtemelen ondan çok etkilendikleri ve bu nedenle gergin oldukları ve daha nazik olması gerektiği konusunda ders verdim.

Ayrıca kız kardeşlik hakkında bilmesi gerektiğini düşündüğüm başka şeyler de paylaştım, özellikle de erkeklerin kadınların kışını tokatlaması hakkındaki görüşlerimi.

Bazı bölümlerde bana sırtıttı. Diğer kısımlarda alaycı şeyler söyledi. Birden fazla kez ukalalık yaptı. Ve tüm bunlar boyunca şakacıydı.

Ve oldukça çekici.

Oda servisinden sonra dizlerimin üzerine çöküp ona çektim. Ama doğrusu, sikini sevmiştim. Güzeldi ve tadı harikaydı. Yani bunu zaten yapacaktım.

Dokuzuncu Bölüm

Estetik

Olivia

O öğleden sonra geç saatlerde, Hotel Teatro'dan ayrıldıktan sonra (Nick'le otel odamızın kapısından çıkmadan önce son bir öpücükle kavga ettikten on dakika sonra otelden ayrıldık), evdeki ofisimde bilgisayarımın başında faturalarımı ödüyordum.

Telefonum çaldı.

Ona baktım, midem altüst oldu, kalbim yerinden fırladı ve gözlerimi sımsıkı kapattım.

Benim sorunum neydi?

Cevap verme Livvie. Cevap verme. Cevap verme Livvie. Elimi uzattım ve cevap verdim.

"Hey."

"Hey," diye cevap verdi Nick. "Bu gece açık salon yok. Teatro'ya gitmek istemiyorum. Bana gel. Yedi. Seni becermeden önce besleyeceğim. Adresi mesaj atarım."

Onun yeri mi?

Beni besler

miydi? Hiç

şansın yok.

"Sebring-"

"Spagetti sever misin?" diye sormak için araya girdi. Evet, spagettiye severdim.

Ama daha çok, onun iyi bir aşçı olup olmadığını umutsuzca, hatta hararetle bilmek istiyordum.

Doğal olarak, bunların hiçbirini paylaşmadım.

"Bu akşam seninle yatacağımı düşünürsek, yatıp yatmamam senin için önemli olmamalı" dedim.

"Spagetti yemeye niyetlendiğim bir akşam," diye karşılık verdi. "Madem öyle, saat sekizde gelirim," diye cevap verdim.

Kısa bir tereddütten sonra, "Sanırım şu devam ettiğini düşündüğün sikiş işini tanımlamalıyız," dedi.

Nedense bunu komik buldum.

Beni güldürmesine izin veremezdim. "Bir

sikişin tanımlanmaya ihtiyacı yoktur,

Sebring."

Beni görmezden geldi. "Aletime tırmanmak, ondan inmek ve eve gitmek konusunda iyi görünüyorsun."

"Evet, ben sevişmeyi böyle tanımlıyorum," diye onayladım.

"Tamam," dedi kısa bir süre ama işi bitmemişti. "Senden en karanlık sırlarını paylaşmanı istemiyorum Olivia, benimkileri de seninle paylaşmayacağımdan emin olabilirsin. Ama sana bakmak hiç de zor değil. Zeki, akıllı ve komiksin. Ve açıkçası, seni sıkmeden önce oturup spagetti yiyerek seninle konuşmayı, yerimde tek başıma oturup senin gelip sikime tırmanmanı beklemeye tercih ederim."

Hepsi güzeldi.

Bunun hoşuma gitmesine izin veremezdim. "Seb-"

"Arkadaş olmak zorunda değiliz," dedi. "Bu dost olamayacağımız anlamına gelmez. Bu bir bağ değil. Bağlılık aramıyorum. Bence ikimiz de kendi dünyamızda olduğumuz için bir bağ kurmamız akıllıca olmaz. O şey asla işe yaramaz. Kimse için değil."

Buna kesinlikle hakkı vardı.

Bunu onaylamama gerek duymadı, devam etti.

"Aile şirketinde iş bulmuşsun ve bu beni hiçbir şekilde ilgilendirmiyor. Ne senin işini ne de aileni işimde görmek istiyorum. Ama biz yetişkiniz. İkimizin de aklı başında, ya da en azından benim öyle ve senin sınırlar koyma ihtiyacınla birlikte ben de seninkini koyuyorum. Birinden zevk almanın birden fazla yolu vardır. Bana sadece vücudunu sunmak istiyorsan, kabul ederim. Ama seni becermektense sana daha uzun süre bakma fırsatı bulmayı tercih ederim. Eğer bu, yüzeysel olmaktan öteye gitmeyen birkaç sohbet etmemizi gerektiriyorsa, buna da varım."

Bana bir seçenek sunuyor, umutsuzca kaybolmamam için yolu işaretliyordu.

etmemem gerektiğini bildiğim bir seçenek. "Spagetti severim," diye açıkladım.

Lanet olsun.

"Yedi" dediğinde sesinde bana yönelik olmasını tercih edeceğim bir gülümseme vardı.

"Tamam."

"Görüşürüz,

Olivia."

"Güle güle,

Sebring."

Telefonu

kapattık.

On dakika sonra adresini mesaj attı.

Faturaları ödemeyi bitirdim.

Sonra ayakkabılar ve aksesuarlarla tam olarak mükemmel kıyafeti bulmak için çok uzun zaman harcadım ve tamamen, inanılmaz derecede muhteşem görünmek amacıyla hazırlandım ve aynı zamanda kıyafetimin önemli bir şey yapmıyormuşum, sadece bir adamın evine spagetti ve sikişmeye gidiyormuşum gibi görünmesini umdum.

Tüm bunları kendimi yolun işaretli olduğuna ikna ederek yaptım.

Ama zihnimin en derin köşelerinde zaten kaybolmuş olduğumu biliyordum.

* * * * *

Ayrılmadan önce, Harry'nin bana öğrettiği gibi (acil bir durumda, ki bunu öyle düşünmeye karar verdim), babamın arabama yerleştirdiği takip cihazını dikkatlice çıkardım.

Ayrıca, rastgele oturup evimi izlediklerinde çocuklardan herhangi birinin her zamanki yerlerinde olup olmadığını kontrol ettim.

Her şeyin yolunda olduğunu görünce dışarı çıktım.

Ama navigasyonum olmasına rağmen Nick'in evine giderken kayboldum.

Bunun nedeni uydu navigasyonuma güvenmememdi çünkü navigasyonun gösterdiği yerde yaşıyor olmasını beklemiyordum.

LoDo raylarının karşısında, Güney Platte Nehri boyunca kuzeydoğuda, Confluence Park'ın ötesinde ve bir grup çıkmaz sokak, tren rayları, tedarik depoları ve büyük depolama birimleri arasındaydı.

Şehrin bu ıssız bölgesinde bile binası bakımlıydı, istisnai olarak öyleydi, ancak şimdiki haline önce bir depo olduğu düşünülürse sıradan bir yerdi.

Yeni bir renovasyonu. Bunu biliyordum çünkü öyle görünüyordu, otoparkta çok az araba vardı (tam olarak iki) ve ön tarafta birimlerin satılık olduğunu söyleyen bir tabela vardı.

Bina, daha koyu gri ve siyah detaylarla açık griye boyanmıştı; bu detaylar çoğunlukla tuğla ve bazı tabelaların yanı sıra binanın dışında çeşitli demir merdiven boşluklarıydı (her iki tarafta birer tane olmak üzere dört tane vardı).

Büyük pencereler çok bölmeliydi, muhtemelen her zamanki gibiydiler ama yenileriyle değiştirildikleri belliydi.

Otoparkın tamamen yeniden yapılmış olması gerekiyordu, zira artık bir gün çok güzel olacak ve büyük ölçüde gölge yapacak yeni tomurcuklanmış ağaçların bulunduğu yeşil bir alana sahipti.

Ve binanın etrafındaki aydınlatma, fazla nüfusun olmadığı ve dağınık işyerlerinin kapanmasından sonra pek bir şeyin yaşanmadığı bu mahallede görülebileceği gibi, istenmeyen kişileri kötü amaçlar için oraya davet etmiyordu.

Nick'in mesajının bana verdiği birime giden işaretleri takip ettim ve Evoque'umu otoparktaki iki arabadan biri olan kırmızı bir Jaguar F-TYPE coupe'nin yanındaki bir yere kaydardım.

Araba muhteşemdi. Aynı zamanda tamamen Nick'in yakışıklısı, seksi, hızlı ve şıktı.

Nick'le o arabaya binmek istedim.

Nick'le asla o arabaya binmeyecektim.

Demir merdivenin tepesine baktığımda, yan tarafında 8. Birim yazan büyük, modern, siyah metal harflerin bulunduğu büyük, kare bir depo kapısı gördüğümde bu bilgi bana ağır geldi.

"Ne yapıyorsun Livvie?" Fısıldadım.

Ama bunu yaparken bile, gecikmeden kapımı ittim ve karanfil pembesi rugan Jimmy Choo, sivri topuklu pompamı dışarı çıkardım.

Arabamdan çıktım. Kilitlere bip sesi verdim. Demir basamakları çıktım. Ve girintide durup büyük, kare kapıyı çaldım.

Elimi ve başımı indirdim, ustalıkla solmuş (çünkü o şekilde almıştım), düşük belli kot pantolonumun paçalarından görünen muhteşem topuklu ayakkabılarımın sivri uçlarına baktım.

"Burada olmamalıydım," diye fısıldadım ayak parmaklarıma.

Sana zor değil.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Zeki, akıllı ve komiksin.

Yutkundum.

Ve , yerimde tek başıma oturup senin ortaya çıkıp sikime tırmanmanı beklemektense, seni sikmeden önce sana bakarak spagetti yemeyi ve seninle konuşmayı tercih ederim.

Belki bunu yapabilirim.

Çünkü bunu yapabilirdi.

Herhangi bir bağlılık istemiyordu. Sınırları biliyordu.

Ailemle hiçbir şey yapmak istemedi (akıllı adam) ve ailemin onunla hiçbir şey yapmamasını istedi (yine akıllı).

O biliyordu. Dünyamızda var olduğu şekliyle, yani gücü yeten insanlara bütünleyici hizmetler sunarak var olduğunu biliyordu.

Ve ailemin işinin bir parçası olarak bizim dünyamızda var olduğumu biliyordu, ki bu bizim dünyamızda ve diğerlerinde sadece zehirli bir işti (bu yüzden onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu).

Beni doğru yolda tutardı.

Çelik sürtünmesine benzeyen bir ses duydum ve ardından ağır çeliğin çelik üzerinde yuvarlanmasına benzeyen bir ses daha duydum. Başımı kaldırdım ve kapının yana kayışını izledim.

Nick Sebring, dün gece ilk kez kapıyı bir elbise gömleği ve güzel bir pantolonla açmak yerine kot pantolon, Henley ve deri ceketle açtığında olduğu gibi, evinde rahattı.

Bu yüzden sıradan.

Bu gece, güzel bir Henley ve solmuş bir kot değil.

Solmuş kot pantolon ve kobalt mavisi V yakalı kaşmir kazak.

Onu gördüğümde klitorisim karıncalanmaya başladı.

"Evet," diye fısıldadı ve bu kelimenin tonu bakışlarımın geniş göğsünden yüzüne gitmesine neden oldu.

Midem altüst oldu.

Gözleri beni boydan boya gezmeyi bıraktı ve tekrar yüzüme kayd.

"Spagetti yerken sana bakmayı, bunu tek başıma yapmaya tercih ," dedi.

Bitti.

Bu iyi hissettirdi.

Hayır, orada olmamalıydım.

"Uh...hey," diye .

Dudakları kıpırdadı, bana doğru bir adım attı, elimi tuttu ve beni içeri çekti.

Kapı geri çekilirken ve sürgü çevrilirken yine metalin sürtünme sesini duydum.

Ama etrafa bakıyordum.

Derinlemesine yıpranmış, dolayısıyla son derece çekici pırıl pırıl geniş tahta zeminler.

Sağ tarafta, geniş bir tuğla kemerden birkaç basamakla çıkılan odada bir kral yatak vardı. Bu alan genişti ve komodinin üzerindeki kırmızımsı pembe bir parıltı yayan modern bir lambanın yanı sıra ünitenin ön tarafındaki büyük kemerli, çok kanatlı pencereden gelen dış ışıklarla çok az aydınlatılıyordu.

Yatak odasında erkeksi, sağlam, ahşap mobilyalar vardı, hepsi minimal tasarıma sahipti, ancak tasarımın modası geçmeyecek, klasikleşecek bir modern eğilimi vardı.

Solda, başka bir devasa pencereye sahip bir oturma/TV alanı ve onun ötesinde muazzam bir açık alan. Bu alanda paslanmaz çelik tezgahlı ve aletli bir mutfak, siyah dolaplar ve kasap bloğu kaplı devasa bir ada yer alıyordu. Ayrıca altı kişilik, yüksek arkalı sandalyelere sahip modern bir yemek masası ve bunun ötesinde odaya bakan bir masanın yer aldığı bir alan da bulunuyordu; masanın üstündeki dağınıklıktan kullanılmış olduğu anlaşıyordu.

Arka duvar da çıplak tuğlaydı.

İçeride ve sağda, benim bulunduğum noktadan egzersiz ekipmanlarının bulunduğu alana çıkan basamaklı geniş bir tuğla kemer daha vardı.

Tesadüfi mobilyalar, halılar ve duvar resimleri de dahil olmak üzere mekanın tamamındaki tek uyumsuz parçanın oturma alanındaki eski bir La-Z-Boy yatar koltuk olduğunu fark ettim.

Mutfaktaki pırıl pırıl ve dumanı tüten tencerelerden yayılan sarımsak ve baharatların ağız sulandıran kokusu, barın üzerinde duran kocaman fiyonklu, ince saplı, uzun kırmızı şarap kadehi ve nefes alan şarap şişesi ve kasap bloğu adasındaki salata gereçleri, gıda maddeleri ve yarı içilmiş şarap kadehi bolluğu bile mükemmeldi.

Kadın kahramanın kendisi için fazla iyi olduğundan emin olduğu, güvenilir gözlere ve harika bir vücuda sahip ilginç seksi adam için profesyonelce giydirilmiş bir film seti gibiydi. Ta ki adam, onu fantastik yatak odasındaki kral yatağına yatırıp güzelce sevişmek için harcayacağı zamana değdiğine ikna edene kadar.

Filmin sonunda, o muhteşem evi terk edip şık bir kır evinde (daha çok bir banliyö gibi) dört yatak odalı bir ev satın almakta bir sakınca görmeyecek ve hemen bir Labrador yavrusu sahiplenip bir aile kurmaya başlayacaklardı.

Gerçek hayatta böyle bir yerin sahibi ve dekorasyonunu yapan (ya da dekorasyonunu denetleyen) bir adamın, eğitmek zorunda olduğu cahil bir kahramana karşı toleransı sıfır olurdu. Bunun yerine, sadece hayatının her alanında kendine güvenen bir kadını gözüne kestirirdi. Ayrıca kendini asla aslında bir banliyö olan şık bir taşra ortamında bulmazdı. Sonunda benimki gibi mini bir malikâneye ya da at yetiştirmeye başlayabilmesi için tamamen yenilenmiş bir kır evine yerleşebilirdi ama *asla* modaya uygun bir kır evi olmazdı.

Ve eğer bir köpek sahiplenirse, çok mutlu-çılgın-gürültülü olmadığı ve köpek ya ateşli bir köpek yardımcısı gibi gittiği her yere onunla birlikte gittiği ya da soğukkanlı bir şekilde takılıp babasının eve gelmesini beklediği sürece, hoşuna giden herhangi bir cinsi seçerdi.

Bu düşünceler kafamda anlamsızca dolaşırken, depodaki hammaddeleri çok güzel kullandıklarını fark ederek etrafıma bakındım. Nick'in mekânı parası ve zevki olan bir erkeğin bekâr evi olabilirdi. Ama bir kadın bu alanı kolayca kadınsı ve muhteşem bir hale getirebilirdi.

O binada yaşaması çok kötü. Piyasada bir şeyler arıyor olabilirdim (umarım yakında, ancak ikinci görüşmeden bir teklif gelmedi ve aslında kimseden ek görüntüleme gelmedi) ve bunun gibi bir alanla çalışabilirdim.

Gözlerini üzerimde hissettim ve başımı kaldırıp yanımdaki ona baktım. "Etkileyici," diye not ettim.

"Mutlu ölebilirim, sen de onaylıyorsun," mırıldandı, ama sözlerinde acı yoktu çünkü bulunduğu yerin loş ışığında bile gözlerinin eğlendiğini görebiliyordum.

Alay ediyordu.

Bunu görmezden geldim ve "Yine de La-Z-Boy'un estetiğinizi çarpıttığını size bildirmem gerektiğini hissediyorum" dedim.

Küstahça sözlerim bir hataydı.

Hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

Çünkü bunu söylemeyi bitirdiğim anda Nick'in kolu havaya kalktı. Neye niyetlendiğini anlayamadan kolunu boynuma doladı ve beni kendisine doğru çekmek için kullandı. Uzun, sağlam gövdesine tam zamanında çarparak kahkahalar attığını duydum ve hissettim.

Kahkahası da sesi kadar derin ve hoştu. Ve sonra biraz.

Bir sürü.

Bazılarının sesinin ve hissinin ömür boyu sürmesini çok istedim. Ne yazık ki öyle olmadı. Boynumdaki kolu biraz baskı yaptı ve Kaydığını hissettim ve yukarı bakınca bana bakacak şekilde ayarlandığını gördüm.

"Bu babamın. Hafızamı oluşturabildiğimden beri babamındı. Babam o sandalyeyi çok severdi. O koltukta kaç NASCAR yarışı ve futbol maçı izlediğine dair hiçbir fikrim yok, muhtemelen binlerce. Bir şey almak için mutfaktaki dolaplara tırmandığımda, cam sürahiyi devirip kırdığımda, sonra da düştüğümde beni dizinde tuttuğunu hatırlıyorum.

cam sürahinin üzerinde, bacağımı yarıdı. Derin. Uzun. On iki dikiş atıldı. Annem doktora götürmeden önce etrafına bir bandaj sararken babam beni orada tuttu." "O sandalyeyle ilgili bunun gibi milyonlarca hikâye var." diye bitirirken gözleri benden öteye kaydđ.

Bu işin gidiřatđ hoşuma gitmedi.

Bundan hiç hoşlanmadım, yapmamam gerektiğini bildiğim şeyleri yapmaya devam , nazikçe, "Bu ne kadar güzel olsa da, o sandalyenin on adım ötede olması hakkında iyi şeyler düşünmüyorum" dedim.

Sustu.

Tamamen.

Gözleri hariç.

Bana doğru geldiler, çalıştılar, değiştiler, bariz şoktan erimeye ve tatlı sıcaklığa geçtiler, ta ki onları benden kapatana ve gizlenene kadar.

"O lmedi Olivia," diye açıkladı sessizce ama ses tonunu bozmadan. "Annem o sandalyeden bıktđ. Gz zevkini bozduğunu söyledi. Sırf o sandalyeden kurtulmak için tüm aile odasını yeniden dekore etti. Gideceğini duyar duymaz Knight ve ben kimin alacađđ konusunda kavga etmeye bařladđk. Anya o köhne sandalyenin kendisine miras kalmayacađđını söyledi. Böylece Knight'la hayatımda bir kez olsun -ki bu abartđ değil- taşaklarımı ezecek bir kadına sahip olmadđđım için ben kazandım. Yine de, o sandalyenin değerı eksi beş yüz dolar ve Hawaii'den göndermek bana bir kol ve bacağa mal oldu, kıı çirkin, estetiğimi mahvediyor ve ıslak bir günde kokuyor. Yani ne kadar büyük bir ödül kazandığımdan emin değilim."

"Görünüşe göre kardeşinle benim kız kardeşimle olan ilişkimin aynısına sahiptin."

Hareket etmeye başladığında boynumdaki kolu sıkılaştı ve beni daha da içine çekti.

"Ortak bir noktamız var, dışarıda ikimiz de kontrolü seviyoruz, sen o ayakkabıların içinde, sen de o kotun içinde. Gerçi benim seni o ayakkabılar ve kot pantolonlar içinde sevmemin nedeni senin onları sevmenden farklı."

"Haklı olduğunuzdan şüpheleniyorum."

Bizi şarabın yanında durdurdu, beni tutuşunu bıraktđ, mavi gözlerinden bana eğlenen bir parıldı verdi ve emretti, "Sen doldur. Sonra da salata grevindesin. Ayıklamam gereken ekmekler falan var."

Bundan sonra, adada düzenlenmiş gıda maddelerinin bir parçası olan ekmeğe ulaşmak için mkemmek ama onun için ev olan bir pedin içinde barın etrafında rahatça dolaştı.

Çantamı bara koydum, ceketimi silktim, şarabı doldurdum ve "Daha ister misin?" diye sordum.

"Doldurmak iyi olur," diye mırıldandı ve uzun kolunu uzatıp arka tezgâhtaki bıçak bloğundan bir ekmek bıçağı aldı.

Barda dolaştım ve şarabını doldurdum. Sonra salata malzemelerini değerlendirdim. Ondan sonra salata görevini ben üstlendim, bir gözüm de ekmekleri ayıklayan Nick'in üzerindeydi. Aslında, pratikten doğduğu belli olan bir kolaylıkla, ezilmiş sarımsak, tereyağı ve zeytinyağını mikrodalgada ısıtmak, fırçalamak, peynir parçaları serpmek ve kızartmak da dahil olmak üzere ev yapımı sarımsaklı ekmek yapıyordu.

Fokurdayan sosa baktım.

"Ev yapımı ekmek, ev yapımı sos anlamına mı geliyor?" Ben sordum.

"Zamanım olmadı," diye mırıldandı şaşırtıcı bir şekilde, eğer olsaydı ev yapımı kırmızı sos da yapabileceğini ima eden bir mırıldanmaydı bu. "Umarım et seviyorsundur," diye devam etti. "Sosun içinde kıyılmış sığır filetosu ve İtalyan sosisi var."

"Et severim," diye teminat verdim.

Bunun üzerine dikkatini bana verdi ama neyse ki bana kaba, okullu, düşük zekalı bir yorum yapmadı.

Bana sadece dilinin ucunda bir tane olduğunu ve beni bundan kurtardığını söyleyen bir bakış attı.

Bakışına "Teşekkür ," diye karşılık verdim. Bir başka hata daha.

Tekrar gülmeye başladı.

Şaşkın bir havlamayla başlamadı, onun titreyen bedenini benimkine bastırmasıyla duyulabilir bir şamataya yol açtı ve bana normalin ötesinde bir şey yaşayabileceğimizi hissettirdi, aynı zamanda kalp durduracak kadar gerçektir.

Ama neredeyse o kadar hoştu. Salataya odaklandım.

Tüm sebzeler taze ve kaliteliydi. İkincisi ile şarap da öyleydi.

"Bunun için mi alışveriş yaptın?" Dilimlediğim domatese sordum. "Salonda yer olmadığını öğrendim, seni aradım, sonra da Pazar," diye cevap verdi.

Bunu öylece bir araya getirmedi.

Alışveriş yapmış.

Tanrım.

"Salonlardan bahsetmişken, bize Çarşamba gecesi için rezervasyon yaptırın."

Dikkatimi ona çevirdim. "Çarşamba gecesi olmaz."

Kaşlarını kaldırdı.

Sorulmamış sorusuna cevap verdim. "Annemle görev yemeği. Yemekten sonra acil servise gidip kalp atışlarımı kontrol etmelerini istemek gibi bir alışkanlığım var, yani eğer varsa, dişlerimin çıkma ihtimalini incelemek için nöbetçi dişçiye çağırıyorum. Bir vampirin bir vampir doğurduğundan nispeten emin olduğumdan ve hayatım boyunca bu özelliklerin şimdiye kadar gizli kaldığından beri."

Nick'ten daha derin, hoş bir kahkaha, bu sefer parıldayan okyanus mavisi gözlerini bana dikerek.

İşte o zaman bunun için çalıştığımı anladım.

Akıllı ve hızlı olmam gerekiyordu. Sınırlara saygı duyabilirdi ama kalbimin bunların ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını zaten biliyordum.

"Annenle yakın değiliz," diye bariz bir şekilde belirtti, gözleri hâlâ bana doğru parlıyordu.

"Nasıl tahmin ettin?" diye mırıldandım, başka tarafa bakıp domates dilimlerini yeşilliklere atarken.

"Olivia," diye . Ona

doğru baktım.

"Başka bir gece için yer ayırtacağım ama saat 10:30'a kadar orada olmamız planlanmıyor. Görevini yap. Sonra benimle orada buluş. Diş etlerini daha iyi seveceğin bir şekilde muayene edeceğim ve vampir olursan, beni emmende sakınca görmediğim pek çok yer var."

Başımı salladım ve ağzımda hafif bir kıvrım oluşmasına izin vererek tekrar başka tarafa baktım.

"Tanrım, gülümseyebiliyor," diye alay etti, hayatımın bana bunu yapabileceğim pek fazla fırsat sunmadığını ve Nick Sebring'e karşı tedbirli davranmak için bunları bana vermesine izin vermem gerektiğini hatırlattı.

Böylece eğri dengelenmiştir.

"Olivia" diye seslendiğinde adımın alay etmekle uzaktan yakından alakası yoktu.

Salatadan gözümü ayırmadım. "Açım, Sebring. Besle beni sonra sik beni. Sonra eve gitmem gerek. Gelecek hafta yoğun bir haftam var."

Salatanın son rötuşlarına odaklandığımda pişirme sonu seslerini duymadan önce sadece ocaktan gelen fokurtuların bozduğu bir sessizlik vardı.

İşim bitmişti ve ellerimi yıkamaya gitmek üzereydim ki Nick'in önünü sırtıma yasladığını hissettim.

Kollarını bana dolamadı ve sarılmadı ama yine de yakınlığında bir sıcaklık vardı.

"İkimiz de sahip olduğumuz şeyi seviyoruz," dedi kulağıma usulca. "Bu tekrar burada olacağın anlamına geliyor. O yüzden bilmelisin ki, biz seviştikten sonra kalman için davetiye açık. Gitmekle kendini göstermek istiyorsan, sen bilirsin. Ama sevişme şeklimizle uzun süre birbirimizle işimizin bitmeyeceğini düşünüyorum. Yatakta yanımda olmanı seviyorum çünkü bu sabah daha fazlasını alacağım anlamına geliyor. Sen de bunu istiyorsun, kal. Havanda değilsen, git. Sabah ilk iş olarak ilgilenmem gereken bir şey varsa, iş görüşmemiz gerektiğini paylaşırım ve seninle arabana kadar yürürüm. Ama bunun dışında, bilmen gerekir ki, davet her zaman açıktır."

Boynumu büküm ve gözlerimi ona diktim.

Ne diyeceğimi bilemedim. Az önce bana verdiği şey, Tommy dışında hayatımda kimsenin bana vermediği bir şeydi. Tommy'yle yaşadığımız şey tehlikeli ve aptalcaydı ve ben bunu yıllar sonra anlıyor olsam da ikimiz de bunu biliyorduk.

Ben de sadece "Teşekkür ederim." dedim.

Nick başını salladı, belime dokundu ve ocağa doğru ilerledi.

Baharatlı et soslu spagetti, harika sarımsaklı ekmek ve lezzetli bir taze salata yedik.

Başka bir deyişle, Nick yemek yapabiliyordu.

Bulaşıkları bırakmamız için ısrar etti ama şarabı yatak odasına götürdük. Hırçın, hızlı ve sert seviştik.

Ben kazandım.

Sonra Nick söz verdiği gibi yaptı ve o sabah oda servisinden sonra ona verdiğim iyiliği iade etti.

Ama onunki daha fazla sevişmeyle ve benim bir kez daha orgazm olmamla bitti. Bir orgazm daha yaşamama rağmen, bu sefer o kazandı.

Ondan sonra, çünkü akıllı olmak için ne demek istediğimi anlatmalıyım, giyindik ve benimle arabama kadar yürüdü.

Sürücü tarafındaki kapımda sert ve açgözlü bir şekilde öpüştük.

Arabayla uzaklaşırken dikiz aynamdan Nick'in koşarak merdivenleri çıkmasını izlerken neredeyse bir sokak lambasına çarpıyordum.

Onuncu Bölüm

Lanet Bir Sıkışma

Nick

10:38 - Çarşamba Gecesi

Geç kalmıştı.

Nick mutlu değildi.

Telefonuna baktı, on beş dakika önce ondan aldığı ve orada olacağını bildiren mesaja baktı.

Annesiyle bir akşam yemeği bu kadar uzun sürmemeliydi. O biliyordu. Bunu yapmasını birden fazla kez izlemişti.

Kahretsin.

Olivia Shade.

Sikilmişti ve her geçen gün daha da sikiliyordu, hem de istediği şekilde değil.

Buna son iki gece, normal buluşmalarından daha geç bir saatte, onun daveti üzerine evine gelmesi de dahildi. Oraya vardığında, hemen onun aletine tırmanmaya çalıştı (buna izin vermeyi bırakmadan önce başarılı olmasına izin verdi). O ona verdi ve o da ona verdi. İş bittikten sonra, kendi seçimine göre giyinmişler ve adam onu Range Rover'ına götürmüştü.

Geri çekilmedi. Konuşuyordu. Seks aynı agresiflikteydi ama konuşmalarında, yaralarının ortaya çıkmasında bir parça daha samimiyet vardı.

Ve ona tam erişim sağlamayı öğreniyordu. Adam yara izlerine dokunduğunda kesinlikle o andan çıkıyordu, ama daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde o ana geri dönüyor ve artık bundan kaçınmaya çalışmıyordu.

Ama bunun dışında ona hiçbir şey vermiyordu. Hiçbir şey. Arkadaşça davranma davetini kabul etti ama bunu sadece rahat olduğu noktaya kadar kabul etti, ki bu da çok fazla değildi.

Planının bu erken aşamasında Nick'in bunu kabul etmesi gerekirdi. Kadının yara izini "hak ettiğini", bu izi ona babasının verdiğini düşünmüştü. Bunu gerçek olarak bilmiyordu ama bu konuda duyduğu utanç, sadece kendisini işaretleyen bir kusuru olduğunu düşündüğü bir kadın olmasından daha derin bir utançtı ve bu iyi bir varsayımıydı.

O yara izinin ardında bir hikâye vardı ve Vincent Shade ile ilgiliydi. Bu gizemi yol boyunca çözecekti.

Olivia'nın, kardeşiyle olan ilişkisini kabullenmekte yaşadığı zorluğu anlayabilecek dünyadaki az sayıdaki insandan biri olabileceğini paylaşması ve babasının öldüğünü düşündüğü zamanki yumuşak kalpliliğinin şokunu ona yaşatması, korunması gerektiğini bildiği beklenmedik şeylerdi.

Bu yüzden Nick'in geri adım atması gerekiyordu.

Bu iş bittiğinde, onun güvenini kazandığında ve bunu Gölge Evi'ni çökertmek için yeterli bilgiyi toplamak için kullandığında, onun için en iyi senaryo, onun çekip gitmesi ve kendisinin ayakta kalmasıydı. Ondan nefret edeceğine hiç şüphe yoktu ama ayakta kalmaya devam edecekti.

Başka bir senaryoya göre, adam ihtiyacı olanı alıp hamlesini yaptığında, kadın da babasıyla birlikte dibe battı; kurşun yemek gibi gerçek anlamda değil, bir hapishane hücresinde uzun süre kalmak gibi mecazi anlamda.

En kötü ihtimalle, babasını öyle bir şekilde korurdu ki, o da yere düşerdi. Tam anlamıyla.

Ondan öğrendiklerinden ilk iş için çalışacağını zaten biliyordu.

Ama planına tamamen sadık kalmalıydı, bu yüzden kız ona karşı çalışırsa, buna katlanmak zorunda kalacaktı.

Ve onu indir.

Ona geri çekilmesi ve kendini toparlaması için iki gece vermişti, bunu yaparken kendisine de vermişti.

Artık geri dönme vakti gelmişti. Bunu yapmak için sabırsızlanıyordu.

Bu duyguyu kontrol etmek için, onu tekrar görmek için sabırsızlandığını da kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Bu, sevişmeleri gerektiği anlamına geliyordu, hem de çok fazla, böylece bu duyguyu çözebilirdi.

Gözlerini önündeki sahneye dikti, bir adam üç kızla yatıyordu, Nick'in ilgisini çekmeyen bir şeydi (adamın olmamasını ve sadece üç kızın olmasını tercih ederdi), geç kalacağını ve bunun en az bir çeyrek saat daha süreceğini biliyordu, oğlundan gelen telefona cevap verdi.

Bu yüzden, tam ortasında, arkasından kapının açıldığını duyunca şaşırdı.

Buna katlanmak zorundaydı.

Ne olursa olsun, onun güvenini kazanmak için, ona kendi güvenine sahip olduğu izlenimini vermeliydi.

Bu nedenle, gözlerini omzunun üzerinden ayırıp, elinde yeşil bir içecek, dar kesim, pahalı görünümlü bir balıkçı yaka, kendine özgü dar eteklerinden birini (sadece seksindeki kıvrımları görmek bile aletin sertleşmesine neden oluyordu) ve bir başka imzası olan topuklu ayakkabılarını giyerek ona doğru yürümesini izlerken bile konuşmaya devam etti.

"Çocukları ara. Üç kişi daha sana gelsin. İki adam çevreye, bir adam da içeriye yerleştirin. Ve Lee'ye söyle, eğer bu iş kötüye giderse, bana bir işaretleyici daha borçlu olacak. Güvende tutmamız gereken bu kadınları nereden buluyor, bilmiyorum. Şaka gibi olmaya başladı."

Adamın bakışları yukarıya yöneldi ve kadın önünde hareket ederken ona kilitlendi. Sonra başını çevirerek onun zarifçe yanındaki sandalyeye kıvrılışını izledi.

"Buraya üç adam daha getirmek en az yirmi dakika sürer Nick. Ve Stark tehdidin yakın olduğunu bildirdi," diye rapor verdi oğlu.

Önemli bir duruma dikkatini veren Nick ayakkabılarına baktı, bacaklarını uzatmış, ayaklarını önünde çaprazlamıştı. "Tamam Casey, o zaman benimle konuşmayı bırak, takviye olarak gelseler bile çocukları oraya götür ve işini yap."

"Kayıplar olabilir."

"Bu kayıplar benim adamlarım ya da güvende tuttuğunuz kadın olmadığı sürece benim için sorun yok."

"Tamam, Nick.

Hallediyorum." "Sonra görüşürüz. Ve rapor ."

"Tamamdır."

Bağlantıyı kesti ve Olivia'ya dönüp dikkatini ona verdiğini gördü. Kibirli, prenses kaşlarından birini kaldırdı.

"İş sorunları mı?" diye

sordu. Havalı müşteri,

ateşli. Ve sevimli.

Kahretsin.

"İşimde ortalama riskten daha fazla olabilecek birkaç kol var," diye yanıtladı.

"Anlıyorum," dedi yumuşak sesiyle, başını başka yöne çevirdi ve bir yudum almak için içkisini kaldırdı.

"Kavun mu?" diye içkisini tahmin etti.

"Ve votka," diye mırıldandı bardağın kenarına doğru.

Midori gibi, onun hoşuna giden ama Midori'nin hoşuna gitmeyen bir şey olmasını umuyordu.

Ama hayır.

İlave votka içmek zorunda kaldı.

"Yeni bir Ross var," diye belirtti.

"Hmm..." diye mırıldandı kayıtsızca, kulüpte yeni bir Ross istihdam etmelerinin nedeni buydu ve bunu açıklamak üzere değildi.

Viskisine uzandı.

Tekrar ona döndü. "Şaşırdım. Yıllardır üyeyim ve hiç personel değişimleri olmadı."

Omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

Onun görmediğini bildiği bir şekilde sahneye baktı ve "Bundan hoşlanmadım" diye mırıldandı.

"Kadın daha yüksek maaşlı bir iş bulabilirdi, evlenebilirdi ya başka yüzlerce şey yapabilirdi Olivia. Senin işin onun işi değil, onun işi de senin işin değil. Kulübün tarzı bu."

Olayı başıyla onayladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Annenle akşam yemeğinin neden neredeyse dört saat sürdüğünü bana söylemek ister misin?" diye sordu.

"Tuzağa düşürüldüm," diye

cevap verdi. Boynunun

kaşınmaya başladığını hissetti.

Pusuya düşürülmek mi?

"Bir daha söyle?" diye itti.

Ona baktı. "Tuzağa düşürüldüm. Annemle akşam yemeği değildi.

Annem, bir arkadaşı ve arkadaşının oğluyla birlikte akşam yemeği yedi."

İşte o zaman Nick çenesinin gerildiğini hissetti ve "Tekrar söyle," cümlesini sertçe tekrarladı.

"Bu bir tamirattı," diye açıkladı hazırlıksız bir şekilde.

Ama Nick'in onun sözleri karşısında duyduğu kıskançlık ateşi endişe vericiydi.

Ve sağlıksız.

Ve son olarak, o kadar şiddetli ve beklenmedikti ki, onu görmezden gelmek için elinde savaştacak hiçbir araç yoktu.

Tüm bunlardan tamamen habersiz olan Olivia konuşmaya devam etti.

"Hep birlikte akşam yemeği yedik ve bu işi daha da ileri götürmesi için talimat almıştı, bu da sonrasında onunla bir şeyler içmem gerektiği anlamına geliyordu. Annem ve arkadaşı gittiler. Bana bir içki ısmarladı ve ne yazık ki bu iki içkinin ardından beni becermekle ilgilendiğini ama aynı zamanda beni yemeğe götürmekle de ilgilendiğini açıkça paylaştı. Annemin gazabını kazanmamak için

Ona hak ettiğini düşündüğü ilgiyi göstermezsem annem beni cezalandıracağı için, aldığı içkileri içmekten ve akşam yemeği için plan yapmaktan başka çarem yoktu. Ancak zaten cinsel ilişki için planlarım olduğu için davetinin bu kısmını reddettim."

Nick çenesinin, yanağından şakağına kadar uzanan bir kasın dans ettiği noktaya kadar hissetti.

"Bu adamla randevulaştın mı?"

Omuz silkti ve sahneye geri döndü. "Bu yeni bir şey, anne çöpçatanlığı. Bana yönelttiği her anne ilgisinde olduğu gibi, yakında ilgisini kaybedecektir."

"Bu adamla randevulaşmışsın."

Bu öyle bir ifadeyle dile getirilmişti ki, dikkati hızla tekrar ona yöneldi.

"Evet, Sebring" diye fısıldamadan önce gözleri adamın yüzünde yavaşça gezindi.

Oyuna getirilen oyuncu olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye onu inceledi. Her zamanki gibi, ona hiçbir şey vermedi.

"Onunla çıkacaksın, yatmayacaksın," diye emretti.

Gövdesini bükerek tamamen ona döndü. "Sebring-"

"Beni eldivensiz alıyorsun. Beni hiç eldivenle almadın. Seviştiğin tüm erkeklerle bunu alışkanlık haline mi getirdin?"

Omuzları dikleşti ve gözleri karardı. "Kesinlikle hayır." "Ve ben buna inanıyorum... nasıl? Seni duvara karşı becerdim ve Günlerce defalarca, korumasız, sen bana selam bile vermeden önce."

"Endişelerinizi paylaşmak için oldukça geç bir zamanlama," diye belirtti. "Soruma cevap verin," diye talep etti.

"Bu sık rastlanan bir durum değil."

"Yaygın değil mi?"

"Eşsiz bir şey" diye cevap verdiğinde yumuşak sesi gergin bir çıtırtıya dönüştü.

"Buna inanmak zorundayım Olivia."

"Ben de aynı şeye inanmak zorundayım, Sebring."

"Senin yolunda yürüyen, beni becermen için gözlerimle yalvaran ben değildim," diye belirtti.

"Bu iş bitti" diyerek ayağa kalktığı anda, henüz açığa vurmadığı müthiş bir öfkeye sahip olduğunun göstergesi olan yakıcı ateşi hissetti.

İçkisini bırakmak için eğildi ve çantasına yöneldi ama adam onu çantasını almadan yakaladı ve onu durdurmak için bir hamle yapamadan kucağına aldı.

Belinden büküldü, bir elini adamın göğsüne yerleştirdi ve sertçe itti. "Bu iş bitti dedim," diye tekrarladı.

"Ne bitti?" diye karşılık verdi. "Buraya gelip bana bir adamın seni becermek istediğini ve *beni* becerirken onunla randevulaştığını ve bunu beni eldivensiz alarak yaptığını söyledikten sonra ilgili sorular sormama mı sinirlendin? Ya da başka bir şey."

"İşimiz bitti," diye sertçe karşılık verdi.

Siktir!

Bu sözleri hayaları, bağırsakları, şakaklarına saplanan ve kalbini yakan ateş de dahil olmak üzere pek çok yerinde hissetti.

Bu tepkinin Hettie hakkında olmasını istiyordu. Planıyla ilgili olmasını istedi. İntikamla ilgili olmasını istedi.

Ama Olivia Shade asla gülümsemezdi, yabancılarla öyle bir şekilde sevişirdi ki kendine izin verdiği tek bağlantının bu olduğu açıktı ve sırtında kötü yaralar vardı.

Ve Nick tüm bunların içinde boğuluyordu.

Nick bunu da kontrol edebilmek için, bunun sadece Hettie, planı ya da intikamıyla ilgili olmadığını kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Olivia Shade ile ilgiliydi. "Uh...

hayır değiliz," diye inkar etti.

Adamın göğsünü itmeyi bıraktı ve yüzünü yaklaştırdı. "Bizi başlatan şeyin sadece benim davetimle olduğunu bir an bile iddia etme. Evet, seni o gezintiye ben davet ettim. Ama bu davet her iki taraf için de geçerliydi."

"Yürüyüşe çıkmışsın," diye not etti.

"Yürümeye değer bir yürüyüş olduğunu açıkça belirtmişsiniz," diye karşılık verdi.

"Mesele şu ki, bana her geldiğinde hala o yürüyüşü yapıyorsun, neden bunun üzerine gittiğimizden emin değilim. Bu yürüyüşü sen yapıyorsun, başka bir adamla değil."

Her iki kaşı da havaya kalktı. "Özel bir ilişki istediğini mi söylüyorsun?"

"Kadın," diye homurdandı, eli sırtından yukarı çıkıp saçlarını yumrukladı, böylece yüzünü kendi yüzüne bir inç kadar yaklaştırabilirdi, "beni *eldivensiz* alıyorsun. Evet, bu özel bir şey olmalı. Biz sevişeceğiz, ben *seni* becereceğim. Senin siktiğin erkeklerin geçit töreni değil."

Kontrolünü kaybettikçe kadının öfkesinin sıcaklığını daha fazla hissetti.

"Ve şimdi *sana siktir* git diyorum, Sebring." Eliyle göğsüne yaptığı baskı geri geldi. "Bırak beni."

Onu sıkıca tuttu. "Hiç şansın yok. Senin benimle işin bitmedi ve benim de seninle işim bitmedi."

Daha sert itti. "Bir kez daha söyleyeceğim, bırak *gideyim*."

Onu daha da yaklaştırdı. "Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini ve beni annenin arkadaşının oğlunun sana verebileceği her türlü pislige maruz bırakmak *istediğini* mi söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, benim nasıl bir kadın olduğumu düşündüğün hakkında varsayımlarda bulunamazsın çünkü başladığımız şeye başladığımız şekilde başlamak için sana çekildim," diye karşılık verdi, narin sesi öfkeyle gerilmişti ve bunu inkâr edemezdi ve bunu saklamıyordu - acı. Duymaktan hoşlanmadığı bir acı. Onu hata yapmaya zorlayacak kadar incinmişti. "Sana söylüyorum, ben *hiçbir* erkeği korumasız almadım. Tommy'yi bile."

Nick vücudunun hareketsiz olduğunu hissetti.

Ama bunu yaparken, onun kilitlendiğini hissetti.

Tommy bile.

Tom Leary mi? Bir Shade askeri mi?

Lanet olası bir Gölge askeri, kralının gazabına uğradı ve dersini almak için yüzüne asit damlatıldı. İnsanların sadece yüzüne bakarak öğrendiğini bildiği ama kimsenin neden öğrendiğini bilmediği bir ders.

Aniden vücudu harekete geçince bu düşünce aklından uçup gitti.

Aynen öyle. Bir hata yapmıştı.

Onu kendine sıkıca kenetlemek için hemen harekete geçti.

Kendini hareketsiz bulduğunda çaresiz bir ses çıkardı, kolları ön tarafına sarılmıştı, bilekleri tutulmuştu, hareket ettirebildiği tek şey bacaklarıydı ve onlar da onun tarafına doğru konumlandırılmıştı, böylece herhangi bir hareket etkisizdi.

Tom Leary hakkındaki yorumunu araştırması gerekiyordu.

Ama o anda planının ilerlemesine değil de Olivia'nın gizemine odaklanmanın hata olacağını düşündü.

"Benden başka kimse yok mu?" diye sordu. "Sebring,"

diye ısırdı. "Neden ben?"

"Bırakın gideyim."

Onu hafifçe sarstı. "Neden ben, Olivia?"

Ona baktı, ağzı sıkı, gözlerinde gizlenmemiş bir öfke ve hayal kırıklığı vardı, her ikisinin de kendisi için olduğundan şüpheleniyordu ama akıl sağlığı için onu hedef almıştı.

"Sen benim dünyamdasın. mı?"

"Tom Leary'yi tanıyorum Olivia," diye nazikçe sordu. "O da sizin dünyanızdan."

Başını hafifçe salladı, eğer içinde bulundukları durum bu kadar yoğun olmasaydı bu çok sevimli bir hareket olurdu. Onu güldürmeye ya da en azından gülümsetmeye yeterdi.

Bunun yerine, sadece yeterince kötü olan lanet olası sevimli olarak kaydedildi. "O benim dünyamda. Arada fark var."

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

Ona ters ters baktı, yenildiğini bildiği halde dövüşemeyecek kadar vakurdu.

Adam onun bakışlarını tuttu ve bu da çok sevimliydi.

Gözleri kızın ağzına kaydı.

"Kahretsin, hemen şimdi bana sertçe binmeni istiyorum." Dudaklarının ayrılmasını izledi.

Bakışları kesildi.

Öfke ve hayal kırıklığı gitmiş, yüz ifadesindeki tek şey açlık olmuştu.

Adamın kalçasına sertçe vurduğunu hissetti.

Ve o da bunu istiyordu.

Tutuşu gevşedi. "Tırman Olivia."

Bu sefer kimin üstte olacağı konusunda bir savaş yoktu. Zorunluluk, onun yerde (ve o odada onu kesinlikle oraya götürmeyecekti) ya da yine duvarda olmasını istemediği ve izleme havasında olmadığı sürece üstte olmasını gerektiriyordu.

Ama onlar onlardı. Savaş vardı, kimin diğerinin hangi giysisini çekip çekiştireceği savaşıydı bu.

Ama eteğini kaldırdı, külotunu çıkardı ve sikini çıkardı. Sonra içine aldı.

Tepeye çıkabilirdi. Ama o kontrolü ele alıyordu.

Ve yaptı da. Gözleri büyüyor, amcığı sıırıslıkla oluyor, eli saçlarında dolaşıyor, diğer kolu beline dolanıyor ve yukarı doğru iterken onu kendine doğru çekiyor.

Kadının başını kendi başına doğru itti ve alınları çarpıştı.

Adam onu üzerinde, altında hareket ettirirken Olivia onun omuzlarına tutundu, bakışları kilitlendi.

"Sebring," diye nefes aldı.

Bunu ona ilk kez yapıyordu.

Aleti onun içindeyken dudaklarında adının geçmesi çok hoşuna gitmişti. Bu yüzden başını eğdi ve onun ağzını aldı.

Öpüştüler.

Sikiştiler.

Boşaldılar.

Onlar bunu yaparken tek yönlü bir pencerenin arkasında canlı bir seks sahnesi oynandı ve ikisi de hiç dikkat etmedi.

İkisi de aşağı inmişti, adam hâlâ kızın içindeydi ve ona sarılıyordu, eli şimdi kızın saçlarında nazikçe geziniyordu, kızın alnını omzuna koymasına izin vermişti.

"Onu sikmeyeceğim," diye fısıldadı.

Adam rahatladı.

Tamamen.

Ve onu sıkı. Lanet olası

bir sıkma. Durduramadı.

Nedenini biliyordu. Bunu biliyordu. tarafından
becerildiğini biliyordu. Onun kimi becerdiği umurunda
olmamalıydı.

Ama o yaptı.

Mesele (sadece) eldivensiz gitmek
değildi. Bundan çok daha fazlasıydı.

Sikey

im.

Kahr

etsin.

Sikey

im.

Evet, boğuluyordu. Ve
su yüzüne çıkması
gerekiyordu. Çok
yakında.

On Birinci Bölüm
Mükemmel Lanet Bir Dünya
Olivia

12:32 - Cuma Öğleden Sonra

Rioja'da Georgia'nın karşısına oturdum, peçetemi alıp silkeleyerek kucağıma koymadan önce sandalyeye zor dayadım ve çantamı kenara koydum. Bu, normalde oyalanmak isteyeceğim bir yer olan Rioja'yı seçmesine aldırmadan, bu işin çabucak bitmesini istediğimin göstergesiydi.

"David ortadan kayboldu."

Onun anonsu üzerine peçetemi kucağıma , "Bizden çaldığı yedi milyon altı yüz yirmi üç bin iki yüz kırk iki doların tadını çıkarmak için uzaklarda bir yerde olmak istemesi şaşırtıcı değil," diye paylaştım.

Kahverengi gözleri doldu ve ağzı sıkılaştı.

Georgia ve ben babamın düz siyah saçlarını ve zeytin tenini paylaşıyorduk. Onun kahverengi gözlerini almıştı. Annemin gözleri maviydi. Gözlerimin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlara ait olmayan bir şeyin bana ait olması hep hoşuma gitmiştir.

"Öğle yemeğine çıkmadan yarım saat önce hepsini bulmayı bitirdim," diye devam ettim. "Ve bu noktada, ne kadar önemsiz olsa da, David hakkındaki endişelerimi yıllardır paylaştığımı düşünürsek, 'Ben sana söylemişim' demeyi çok isterdim."

"Lütfen dikkatli ol Liv. Aniden iyi bir ruh halinde değilim."

Onun ruh halinin zaman zaman babamızınkine benzeyebileceğini düşünerek dikkatli olmaya karar verdim. Bu yüzden başımı çevirdiğimde bir garsonun bize doğru geldiğini gördüm.

Georgia zaten bir martini içti.

Limonlu ve misket limonlu maden suyu ve bir bardak Prosecco sipariş ettim.

"Gill ve Tommy'nin mümkün olan en kısa sürede onu geri getirmek üzere gönderilmesini öneriyorum. Getirebildikleri kadar paramızı geri getirmeleri de faydalı olacaktır," dedim garson kız uzaklaşırken.

Kız kardeşimin hâlâ kızgın olan gözleri bana dikildi. "Tommy?"

Başımı yana eğdim. "Daha fazla sorumluluğa ihtiyacı var, değil mi? Bakması gereken büyüyen bir ailesi var. Durgunlaşmayı bırakıp rütbesini yükseltmesinin zamanı geldi."

Öfke ve kardeş şefkati yüz savaşıırken, "Liv-"

Dikkatimi menüme çevirdim. "Sipariş verelim. Yapacak çok işim var ve bu akşam için planlarım var."

Hiçbir şey söylemedi. Garson kız içkilerimle geri geldi. Siparişlerimizi verdik. Sonra bir şey söyledi.

"Yıllar geçti. Ve şimdi Tommy'yi bu kadar kolay mı unuttun?" diye sordu beni dikkatle izleyerek.

"Bunu asla unutamayacağım," diye cevap verdim ve sonra aptalca devam ettim, açmamam gerektiğini çok iyi bildiğim bir konuyu açtım, "Öğretmeye gerek yokken öğrenilen iğrenç bir ders. Ama yine de, Tommy'nin verdiği dersi asla unutamayacak olsam da, ben Tommy'yi unuttum."

"Siz iki milyon dolar çaldınız," dedi dikkatle. Evet. Bu konuyu açmakla aptallık ettim.

Eski konulara girmek istemedim.

Ama bunu yapmaya o kadar alışmıştım ki, kız kardeşimin pek de nazik olmayan bir şekilde gösterdiklerini nazıkçe açıklamaya çalıştığımda, alışkanlıktan olsa gerek, "İnsan kendi parasını nasıl çalabilir?" diye sormaktan kendimi alamadım.

"Hiçbir şey kimsenin değildir bebeğim, bunu biliyorsun. Eğer Shade'inse, tüm Shade'lerindir."

Başımı salladım. "Evet, sırtımdan kaynar yağ dökülürken bundan bahsedildiğini hatırlıyorum."

İrkildi.

Konuşmaya devam ettim.

"Tamam, bu konuda sonsuza kadar diyebileceğimiz bir çıkmazda olduğumuzu . Tommy'den bıktım. Bunu tartışmayı *gerçekten* bıraktım. Yanlış yaptığım ve cezalandırılmayı hak ettiğim konusunda babamla aynı fikirde olduğun çok açık."

Sözümü kesmeye çalıştı. "Liv-

" Ama ben ısrar ettim.

"Bir insan olarak çalışmakta ve kendi paramı kazanmakta özgür olmam gerektiğini ve hapis ve işkence tehdidi olmaksızın seçtiğim kişiyle mutluluğun peşinden gitme hakkına sahip olmam gerektiğini düşündüğümü açıkça belirttim. Korkarım bu ideoloji hakkında oldukça güçlü hislerim var, ne kadar acımasızca

yanlış olduğu kanıtlandı. Dolayısıyla bir anlamaya varamayacağız, hatta uzlaşamayacağız. Bu yüzden baskılarımı biraz onurlu bir şekilde yaşamama izin verin."

Masaya doğru eğildi ve sesini alçaltarak şöyle dedi: "Daha önce milyonlarca kez söylediğim gibi, bu konuyu tartışmaya devam ediyoruz çünkü böyle konularda dikkatli olmalısın kardeşim. David'in bizden çaldığı için mutlu değilim ama onu bulmana sevindim. Babam David'e çok kızacak ama senin bu işi çözmene, Gill ve Tommy'yi işe dahil etmene, ailenle ilgilenmene çok sevinecek. Ama sen bu şekilde devam edersen, söylediğin saçmalıkları söylersen, yaptığın gibi davranırsan, bu saçmalıkların peşini bırakmazsan..." Bunu askıda bıraktı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bilmelisin ki babam senin sadakatine güvenmiyor."

Sahte bir şokla gözlerimin açılmasına izin verdim.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir tavırla sordum. "Ciddi olamazsın Georgie. Tanrım... Bu yüzden hâlâ evimi izliyor olmalı."

"Sadakat dersini bir kez öğrendin," diye tısladı ama söylemek zorunda kalmamayı dilemiş gibi söyledi. "Bu şekilde devam edersen, Liv, bunun aklına yattığından emin değil."

"Bir ders aldım," diye kabul ettim. "Ancak, öğretilen dersin sadakati satın almadığını not edeceğim. Nefret kazandırdı. Ve bu tartışmayı sonsuza dek bitirmek için, korkakça davranmayı bırakıp yüksek sesle söyleyeceğim. O adamdan nefret ediyorum. Benden hiç hoşlanmadığı için ben de ona karşılık verdim. Ama ondan sonra, ondan *nefret ettim*. Yaptığım şeyi yapmamın tek sebebi ona olan sadakatim değil. Çünkü sahip olduğum tek geçim kaynağı bu. Bir de başka seçeneğim olmadığı gerçeği var. Ve son olarak, tüm bunların tek iyi yanı, bunu yapıyorum çünkü *seni* seviyorum."

Son söylediğimde arkasına yaslandı, yüzü yumuşadı.

Keşke onu sevmeseydim diyerek tepkisini izledim. Bu bazı şeyleri çok daha kolaylaştırabilirdi.

Ama yaptım çünkü o benim kardeşimdi. Yaptım çünkü o her zaman, elinden geldiğince, arkamı kolladı.

Ve onun için ne kadar önemli olduğunu bu kadar kolay göstermesi de bunun nedenlerinden biriydi.

"Söylemeye gerek yok," diye söze girdim, "David'in çaldığı parayı geri almamız gerekiyor, bu yüzden bu noktada Gill'e bu emri vermek için hoş sohbetimize ara vermek isterseniz, beklerim. Ya da benim yapmamı tercih ederseniz, bu fırsatı şimdi değerlendireceğim."

"Ben yaparım," diye mırıldanarak çantasına uzandı.

O bunu ben de Prosecco yudumladım ve bunun ne kadar farklı olduğunu düşünmemeye çalıştım.

-Kız kardeşimle *tekrar* bu konuşmayı yapmak, içinde olmak istemediğim bir iş hakkında konuşmak, tarih olması gereken ama (ne yazık ki kısmen benim yüzümden) henüz yatışmadığını kabul etmek zorunda kaldığım tüm olanları *tekrar* hatırlamak - tüm bunları yakın geleceğimde dört gözle bekleyeceğim bir şeyle yapmak.

Bu, o gece Nick'te akşam yemeği idi, dün gece onun yatağında sevişirken biraz baskı altında kabul ettiğim bir şeydi.

Acı verici bir baskı
değil. Farklı bir tür.

Ama (kendi kendime söyledim) gerçek şu ki, onun evinde bir akşam yemeğini hiçbir felaket olmadan atlatmıştım. Kulüpte olduğumuz zamanlar hariç, o zamandan beri her gece orada seviştik. Onunla yaptığım ve hala kalbimi hızlandıran çirkin bir konuşmadan bahsetmiyorum bile, çünkü hissetmemesi gereken bir kıskançlık ve boyun eğmemem gereken bir ayrıcalık talebinden kaynaklanıyor gibiydi.

Evet, atlatmıştım.

Ve kız kardeşimle öğle yemeğinden sağ çıkardım.

Nick'le tekrar akşam yemeği çok kolay olacak.

Georgia hâlâ Gill'e emirler yemeklerimiz servis .

Kibarlık yapacak havada değildim ama gerçek şu ki, artık benim ve David'in olmak üzere iki işim vardı, bu yüzden harekete geçmem gerekiyordu. Bu nedenle yemeğe başlamadan önce beklemedim.

Telefonda konuşması bitince bana katıldı.

"Aksini tercih etmezseniz, David' ilgili şeyleri babama ben açıkla," diyerek makarnasına yumuldu.

"Bu iyi olur," diye kabul ettim, babamın yanında olmama fırsatı her şeyi kabul etmeye hazırdım. Ama güvenilir arkadaşının/çalışanının zimmetine para geçirdiğini duyduğunda kesinlikle orada olmayacaktım.

"Konuşmamız gereken başka şeyler var," dedi bana.

"David bir karmaşa bıraktı, o yüzden bunları tartışalım. Yapacak çok işim var," diye cevap verdim.

"Dört laboratuvar kurdum," diye açıkladı. "İki hafta öncesine kadar hepsi tamamen işlevseldi. Önümüzdeki hafta sonuna kadar ürün elde etmiş olacağız."

Çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişken durdum ve ona baktım. "Pardon?" Fısıldadım.

"Dört laboratuvar," diye tekrarladı. "Biraz zaman ve kaynak gerektirdi. Ama bu işle uğraşan insanlar ne yaptıklarını biliyorlar, iyi mal tedarik ediyorlar ve iyi pişiriyorlar. Adamlarınız önümüzdeki hafta sonuna kadar ürüne, hem de kavuşmuş olacak. Malları boşaltmak için kendilerini toparlamaları gerekiyor çünkü mallar gelmeye devam edecek."

"Ürün mü?" Ben sordum.

"Ice and E," diye gelişigüzel bir şekilde belirtti ve aynı şekilde gelişigüzel bir şekilde ağzına yiyecek tıktırdı.

Ona doğru eğilmeden önce sağa sola baktım ve "*Georgie!*" diye tısladım.

Bunu çeşitli nedenlerden dolayı yaptım, bunları şimdi duyuyor olmam ve onun sakın bir şekilde Rioja'da meth ve ecstasy pişirmeyi tartışıyor olması da dahil!

"Sana bir planım olduğunu söylemiştim," diye cevap verdi.

"Babam planını biliyor mu?"

Hiçbir şey söylemedi.

Aman Tanrım.

"Bir," diye saymaya başladım, bu işin üretim noktasına kadar ilerlemesinde yanlış olan her şeyi. "Valenzuela laboratuvarlarımız olduğunu duydu, savaştayız."

"Elimizde tuttuğumuz bir bölge var. İhlal etmemek için bu kadar dikkatli çalışacağız. Ondan uzak tutabilirsek ve yeterince uzun süre satışta akıllı davranırsak, genişleme zamanı geldiğinde, savaşacak askerlerimiz olacak ya da bazı bölgeleri bırakacak kadar akıllı olacak. Her neyse, *üretiyoruz* ve pişirdiğimiz şeyin çok iyi olduğuna eminim. Bizden satın almaya başlamayı kendi çıkarlarına uygun bulabilir."

O deliydi.

Benito Valenzuela'nın *ortağı* yoktu. *Anlaşma* yapmazdı. İsteddiği bir şey varsa ya da hoşuna gitmeyen bir şey oluyorsa, düşmanca devrallmalar gerçekleştirdi, düşmanca kısmı düşmanca olarak tanımlandı çünkü altı kanla çizildi.

Buna itiraz etmedim. Bunu biliyordu, bu yüzden delirmişti. Bunun yerine,

"İki, babam öğrendiğinde aklını kaçırarak" dedim. Başını salladı. "Kendine gelecektir."

"Onun neyi kabul edilebilir bulduğunu biliyorsun," diye hatırlattım. "Ve menümüzdeki bu iki ürün o değil."

"Artık seksenlerde değiliz Liv," dedi bıkkınlıkla, sanki kuralları ben koyuyormuşum gibi, oysa öyle değildi, hiçbir zaman da olmadı ve olmayacaktı. "Zamana ayak uydurmak zorunda. Elimize kokain ya da H alamayız çünkü"

Valenzuela işi bağladı. Yaratıcı olmak zorundaydım. Dahası, babamın kokain ve eroinin *elit* uyuşturucular olduğunu ve Shade'in sadece elit uyuşturucu sattığını düşünmesi çok saçma. Elit uyuşturucu diye bir şey yoktur. Uyuşturucu uyuşturucudur. Uyuşturucu paradır. Ve bizim paraya ihtiyacımız var."

"Seksenli yıllarda olmadığımızı biliyorum Georgie, ama bu babam ve kendini *kral* sanıyor. Böyle bir konuda onunla tartışmadan ilerleyemezsin. Sırf bu yüzden bile aklını kaçırarak."

Çatalını bıraktı ve bana doğru eğildi. "Bir şey yapmazsak, elimizdekileri kaybederiz. *Tüm* tutunmayı. Askerler. Elimizde ne kadar az toprak kaldıysa, ki çok fazla olmadığını biliyorsun. Yeniden inşa etmeliyiz. Bunu beş, yedi, on yıl önce, siz ya da ben depodaki ofislerimizi bile almadan önce yapmak zorundaydık. Şu anda bunu yapmak için zamanın çok olgunlaştığını söyleyebilirim, lanet olası asma çürüyor ve *ben* onunla birlikte çürümeyeceğim."

Hiddeti ve açıkçası ifadelerinin doğruluğu karşısında çenemi kapattım.

"Bunu iyi karşılamayacağını biliyorum, bu yüzden en başta onunla bu konuda konuşmadım," diye devam etti. "Ama başka seçeneği yok. Valenzuela ve Seth Townsend'in adamlarının burnunun dibinde halletmem gereken her şeyi halletmem yıllarımı aldı. O lanet motosiklet kulübünden, Nightingale'in adamlarından, Delgado'nun komandolarından, o iki lanet Sebring kardeşten ve Denver sokaklarını takip eden diğer tüm oyunculardan bahsetmiyorum bile."

"Etkileyici, Georgie," diye gerçeği söyledim ama özellikle Nick ve Knight'tan bahsettikten sonra yüzümü tamamen soğuk tuttum.

Kızgın, hayal kırıklığına uğramış gözleri ısındı. "Ve çocuklar rahatlayacak," diye devam ettim.

Başını salladı ve tekrar çatalını eline aldı. "Yapacaklar. Babam da atlatacak ve programa ayak uyduracak. David'le bu işi çözmen, aileye göz kulak olman yardımcı olacak. Meşru tarafın yeniden üretmesini sağlarız, elimizde kalan alanda kalemizi yeniden inşa ederiz, daha fazlası için bastırmaya başlarız. Valenzuela'nın bana karşı bir zaafı var. Aylardır ona yağ çekiyorum." Sırttı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sonunda, Gölge Evi için iyi şeyler görüyorum."

Makarnayı ağzına attı ve çiğnemeye başladı, hala sırttıyordu. Ben sırttımyordum.

İyi şeyler görmedim.

Her zaman rakipler ya da kolluk kuvvetleri tarafından koklanma tehlikesi olan laboratuvarlar gördüm ve Georgie'nin bu laboratuvarların Shade ile bağlantılı olmadığından emin olmak için ne gibi adımlar attığını merak ettim. Bir başka konuşma daha yapacaktık, ama halka açık bir restoranda değil.

Ayrıca çocuklarımızın kısa süre sonra sokakta ürün bulacaklarını ve bunun kimse tarafından fark edilmeyeceğini gördüm. Bu "herkes" ürünü nereden bulduğumuzu merak edecekti ve çocuklarımız stokta ürün varken, dolaplarımız boşken olduğundan daha savunmasızdı ve onları koruyacak herhangi bir yerde olduğumuzu hissetmiyordum.

Georgie de zaman zaman babamızı kontrol eder ve ona yol gösterirdi. Diğer zamanlarda, eğer bir şeyin peşini bırakmayacağını hissederse, bazı şeyleri rahatsız edici hale getirirdi. Hatta bu şeylerin Georgie'yi rahatsız etmesi gereken başka zamanlar da vardı ama Georgie onun en sevdiği ve varisi olduğu için hoşnutsuzluğunu bana aktarırdı.

Tutunmam tek şey kız kardeşimin aptal olmadığı ve tüm bunları bildiği idi. Çaresiz olsa bile, aptalca hareket edeceğini düşünmedim ve beni korumak için her zaman elinden geleni yaptı.

Belki işe yarar.

O haklıydı. Meşru işlerimiz bildiğimizden çok daha başarılıydı, daha önce yararlanamadığımız bir şeyden şimdi doğrudan yararlanıyorduk çünkü David işin kaymağını yiyordu. Bu aynı zamanda diğer paramızı aklamayı da kolaylaştırdı.

Belki de işler iyiye gidiyordu.

Bu umudu korumak istedim. En azından buna inanmak istedim.

Ama Gölge Evi'nin aşağı doğru sarmalının sonu olmadığı fikrinden kurtulamıyordum. Bildiğimiz dünyanın sonunun yakın olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bu sonun iyi bir son olmayacağı düşüncesinden kurtulamıyordum.

Herhangi birimiz için.

* * * * *

9:23 - O Akşam

Nick üzerimden yuvarlandı, beni de kendisiyle birlikte yuvarladı.

Kaçış hazırlıklarına başlamak için diğer tarafa dönmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu.

"Eve gitmem gerek, Sebring. Bu hafta sonu çalışmam gerekiyor."

"Dikkatin dağınık."

İkinmayı bıraktım, başımı arkaya eğdim ve gözlerini üzerimde gördüm, tüm bunları yaparken, dikkatimin dağıldığını düşündüğü için az önce yaptığımız şeyden zevk almadığına dair olması gerekenden (yani hiç) daha fazla endişe duydum.

"Hayır, değilim," diye reddettim.

Bana küçük bir gülümseme verdi ama bunu gözlerinde alışılmadık bir bakışla yaptı. "Tamam, başka şekilde ifade edeyim. Bu çok . Bunu sevdim. Ama seni oraya getirmek için çok çalışman gerekti ve normalde böyle bir çalışma ya da *herhangi bir* çalışma gerekmez çünkü sen her zaman en başından beri işin içindesin."

Tamam, yani iyiydi. Hoşuna gitti.

Endişelenecek bir şey olmadığından, "Sadece meşgulüm," diye mırıldanarak tekrar tutuşuna baskı yapmaya başladım.

Elini çeneme koyup dikkatimi tekrar ona vermemi sağlamak için bir koluyla beni bırakırken bile tutuşu garip bir şekilde sertleşti.

"Sadece evet, hayır ya da biraz," dedi beni cesaretlendiren bir ses tonuyla. "İyi misin?"

Küçük sırtışını ve gözlerindeki bakışı o zaman anladım.

Benim için endişeleniyordu.

Birinin benim için endişelenebileceği düşüncesinin kalbimi yerinden oynatmasının ne kadar güzel hissettirdiğine karşı bu kez kendimi tuttum.

Özellikle Nick.

"Evet," diye cevap verdim. "Ben iyiyim."

"Tamam, Shade," diye mırıldandı, eli geri kayarken parmakları saçlarımda geziniyordu. "Ama şunu söyleyeyim, bu bir 'hayır' ya da 'sayılır' olabilir ve nedenini bana yüklemene gerek yok. Yine de seni tekrar becererek daha iyi olmana yardımcı olabilirim. Ya da seni dışarı çıkarabilirim, böylece midenin kaldırabileceği kadar kavun boku ve votka içebilirsin ve söz veriyorum, ne kadar sarhoş olursan ol seni eve sağ salım götüreceğim. Ya da televizyonumun karşısında kendimizden geçeriz."

Nick'in hangi programların önünde "kendinden geçtiğini" bilmek için aniden duyduğum umutsuz arzuyla savaştım, aynı zamanda iyi değilsem bana her şeyi daha iyi hale getirmek için herhangi bir şey teklif etmesinin neden olduğu yoğun hoş duyguyu hissettim.

Bunu başardım ve "Çok makbule geçti" diye cevap verdim.

Parmaklarını saçlarımdan aşağı kaydırırken kıvrıldıklarını hissettim ve arkalarını kullanarak dalların arasından boynumu okşadı.

Ve bunu yaparken, dokunuşu ve gözlerindeki yeni bakış beni yeniden cesaretlendirdi.

"Biri mi var?" diye sordu sessizce.

"Sanırım ayrıcalıklar hakkında bir tartışma yapmıştık-" diye başladım.

"Sevişecek biri değil," diye kesti. "Ben olduğum için bunu anladığımı biliyorum. Birlikte çalışılacak biri."

Bu beni sadece desteklemekle kalmadı; tepeden tırnağa gerilmeme neden oldu. "Sebring-"

"Kız kardeşinle aranız iyi mi?"

"Bir çeşit," diye cevap vermenin güvenli olduğunu hissettim.

Cevabımı olduğu gibi okudu. "Yani değilsin. saçmalıklar için değil. Birine ihtiyacınız olduğunda değil."

"Bunun sen olamayacağını biliyorsun," dediğimde bedenimi onunkinin üzerinde gevşemeye zorladım.

"Anlıyorum," diye karşılık verdi hemen, şimdi sesi hoşnutsuz geliyordu. "Nerede olduğumuzu biliyoruz. Ama kız kardeşinle aranız o iyi değil. Annenle de sıkı fıkı . Benim olmamı istemiyorum. Sorduğum şey, senin için biri mi?"

Bana göre biri değildi.

Bir cevap bulmaya çalışırken, gözleri bana dikilip "Siktir" diye ısırıldığında yanlışlıkla bir cevap verdiğimi anladım.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim.

"Doğru," dedi kısaca, mutsuz ifadesi alışılmadık bir şekilde gizlenmemiştir. "Neysek oymuşuz gibi davranacağım çünkü bu benim için bir sık ifade etmiyor. Bunu söyleyerek, senin için kimsenin olmadığını bilmek berbat bir şey."

Kalbim tekrar çarptı çünkü bu da iyi hissettirdi.

Buna bir son vermeliydim.

"Sahip olduklarımızın sınırlarını hatırlamamızın önemli olduğu kısım burası," diye fısıldayarak sözlerimi nazıkçe paylaştım ama aynı zamanda sözlerinin neden olduğu acıyı da gizledim çünkü onları güvenlik için çok sevdim.

"Bana gözlerindeki o tatlı, hüzünlü bakışla bakıyorsun Olivia ve bana bu sözleri söylüyorsun..."

Başını salladı ve ben de bunu öylece bırakacağını düşündüm, hatta umdum.

Ama konuşmaya devam etti.

"Beni doyamıyormuş gibi beceriyorsun ve sanki amında boğulmamı istiyormuşsun gibi bana kendini veriyorsun ve sonra kendine bunun orada bittiğine inandığını söylüyorsun. Bunu yaparsan, sana bunu vermekten başka seçeneğim yok. Ama birbirimiz için ne olduğumuzu anlayabilirim ve yine de seni umursayabilirim. İşte şu anda o noktadayım, gözlerindeki o tatlı, hüzünlü bakışla, sana sahip olduktan sonra üzerimde yatarken. İki gün önce annen sana bok atarken de seninleydim ve bir şekilde yutmaktan başka çaren yoktu. Daha önce de yaranı benden saklamaya çalışıyordun."

Onu durdurmak için araya giremeden, acımasızca devam etti.

"Ve babamın öldüğünü düşündüğünde benim için acını gizlemediğin halde sana horozluk yaptığımı düşünerek beni kandırmana izin vereceğim. Buna ihtiyacın var, sana izin vereceğim çünkü bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Bana bunun saçmalık olduğunu söylemen buna izin verdiğin anlamına gelmiyor Sebring," diye araya bir sıkıştırma fırsatı bulduğumu belirttim ama daha fazlasını söyleyemedim.

"Ah evet," dedi sanki devam ediyormuş ve ben hiç konuşmamışım gibi, "ve ukalalık yaptıktan iki saniye sonra soğukkanlı Olivia Shade'mişsin gibi davranmaya çalışacağım."

Tereddütle, "Ukalalık yapmıyordum. Sadece ifadenizdeki bir tutarsızlığa işaret ."

Tavana doğru baktı. "Tanrım, ona bana ihtiyacı olursa, nasıl isterse orada olacağımı söylüyorum ve o bana 'uyumsuzluk' gibi kelimeler sarf ediyor."

Bana ihtiyacı var, ben oradayım.

Buna odaklanamadım.

Bunun yerine, daha da tereddütle, "O kelimeyi anlamıyor musun yoksa-?" diye sormaya başladım.

Gözleri bana kaydı ve etrafımdaki kolu sertleşti. "Evet, o kelimeyi anladım."

"Oh...tamam." İlk hece hırıltılı bir şekilde çıktı çünkü henüz tutuşunu gevşetmemişti.

Beni inceledi.

Sonra eli kolumun altına girene kadar kolunu sırtımdan yukarı kaydırды ve beni göğsünden yukarı çekerek göz göze gelmemizi sağladı.

"Mesele şu ki," dedi yumuşak bir sesle, "*bunu anladığımızı* gösterdik. Aşmadığımız çizgiler var. İkimiz de nedenini biliyoruz. İkimizin de kendimizi ve birbirimizi hayatımızdaki pisliklerden korumak için kalkanlarımız var. Ama bu demek değil ki

umurumuzda değil ama bu, ihtiyaç duyulduğunda birbirimize karşı nazik olamayacağımız anlamına gelmiyor."

"BEN... BEN..." Ne söylemek istediğimi bilmiyordum, bu yüzden zayıf bir şekilde bitirdim, "Aslında iyiyim, Sebring. Aklımda bazı şeyler var ama iyiyim."

Bana kaşlarını çattı.

Bunu kapatmak istedim. Hissettiğim şeyi hissetmekten kendimi alıkoymak istedim çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Ama haklıydı.

Biz hallederiz.

Ve eğer bu doğruysa -ki öyle olduğuna inanıyordu- ve ben de kendimi buna in, o zaman işi aldık demektir.

Yani ben alabilirim.

"Ancak, gerekirse seninle güvenli bir şekilde kafayı bulacağımdan emin olabilirsin ya da..." Omuz silktim, "diğer."

"Sevimli olabileceğinizi biliyorsunuz," dedi sert bir ifadeyle. Olabilir miyim?

"Hayır," dedim ona.

"Ve bu çok sinir bozucu," dedi, sesi bundan çok daha kötüymüş gibi çıkıyordu.

Gülümsemek için içimde derin bir arzu vardı. Bunun yerine dudaklarımı birbirine bastırdım.

Gözleri onlara kaydı ve birdenbire sinirlenmenin de ötesine geçti.

Bakışları tekrar benimkine döndü.

"Ve, sadece söylüyorum, mükemmel bir lanet olası dünyada, sana mutlu olmanın iyi olmadığını kimin öğrettiğini bilirdim, kendine gülümsemek için verdiğin süre boyunca bile, ve onları lanet olasıca becerirdim," diye ilan etti, sözleri ve tonları *kesinlikle* sinirlenmenin ötesinde olduğunu kanıtlıyordu.

Ama yine de bana karşı böyle bir duygu beslemesi hoşuma gitti.

Ve bundan hoşlanarak, "Sebring" diye fısıldadığımda bedenimin onunkinde eridiğini hissettim.

"Şimdi," diye beni sırtüstü yatırdı, "tüm bu saçmalıklara rağmen iyi değilim." Ağzı benimkine geldi. "O yüzden ben kendimi iyi hissedene kadar sevişeceğiz."

"Tamam," diye kabul ettim, kollarımı ona doladım, en azından bunu ona vermekten gayet memnundum.

Ben de

yaptım.

Seviştik.

Beni arabama kadar geçirdiğinde Nick'in ne kadar iyi hissettiğini bilmiyordum.

Ama onu terk etmek dışında kendimi harika hissediyordum.

On İkinci
Bölüm *Dikiz*
Aynası Olivia

5:26 - Cumartesi Akşamı

Telefonum çaldı, ona baktım ve karşı koyma zahmetine girmedim.

Telefonu ben

açtım. "Selam,"

diye selamladım.

"Hey," diye cevap verdi Nick. "Bir işim . Bu akşam yemek yiyemeyeceğim."

Kalbim sıkıştı.

"İşim bittiğinde sana mesaj atarım. Bana gelebilirsin ya da ben sana gelebilirim," diye bitirdi.

Kalbim hafifledi.

Bana gelmesini istedim. Onun evimdeki varlığını, yatağımdaki anısını istiyordum.

Ama onu izleyebilecek kimsenin bana geldiğini ya da Jaguar'ını arabamda görmesini istemedim.

"Bana mesaj at," dedim. "Ben sana

gelirim." "Tamam, sonra."

"Görüşürüz,

Sebring."

Telefonu

kapattık.

David'in ofisinde işimi bitirdim ve eve doğru yola koyuldum çünkü kendime akşam yemeği hazırlamam ve Nick beni ne zaman isterse o zaman hazır olmam gerekiyordu.

* * * * *

11:38 - Cumartesi Gecesi

Nick'ten mesaj geldiğinde (bu mesaj "evdeyim" şeklindeydi), boş vermeliydim. Geç olmuştu. Beklediğimden çok daha geç. Çok geç ve bu yüzden onu becermek için yanına gelmesini istediğin bir kadına mesaj atmak için çok kaba.

Uyanık olduğumu ve onu beklediğimi düşünmesine kesinlikle izin vermemeliydim.

Ve ona asla böyle bir geç çağrının beni arabama bindirip Denver sokaklarında sırf ondan bir doz almak için gezdireceği izlenimini vermemeliydim.

Yapmam gereken şey ertesi gün cevap vermek, uyumaya gittiğimi ve mesajını kaçırdığımı söylemekti.

Ya da iyisi, hiç cevap vermeyip benimle iletişim kurmasını sağlamak.

Bunların hepsini biliyordum.

Ancak yapabildiğim tek şey, evi izleyen biri var mı diye kontrol etmeden önce yirmi dakika geçmesine izin vermek oldu ve sonra garaja gidip arabamdaki takip cihazını çıkardım ve yola koyuldum.

Nick'ten bir mesaj daha gelmeden önce yola koyulduğumda biraz daha iyi hissediyordum.

Uyanık mısın?

Ona geri mesaj atmadım ve sadece araba kullandığımı için değil. Onun evine gittim. Park ettim. Demir merdivenlerden yukarı yürüdüm. En tepeye vardığımda kapıyı açmıştı.

Kapıyı kaydırıp beni kenara itmeden önce zar zor içeri girdim.

Beni duvara doğru itti.

Tam geri itecektim ki Nick öpüşmek istemediği için donakaldım. Ya da yaptı.

Ama o farklı bir öpücüğe yöneldi.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Kot pantolonumu ve külotumu kalçalarımın kadar indirdiğinde kalçalarımın sarsıldığını hissettiğimde keskin bir nefes aldım.

Dilinin dışarı fırladığını ve bacaklarımın arasındaki sıkı bağlantıya girmeye zorladığını hissettiğimde başımın arkasını duvarın tuğlasına gömdüm.

Ve ona daha fazla erişim sağlamak için otomatik olarak bacaklarımı daha geniş tutmaya çalışırken kot pantolonumun ısırdığını hissettim.

Nick'in daha fazla erişime ihtiyacı yoktu. Dilini yakın ıslaklığıma sokarak gayet iyi gidiyordu.

Evet.

Tanrım, evet.

Gayet iyi gidiyordu.

"Sebring," diye nefes aldım ve yukarı çıkarken dilini kaybettim.

Ama gözlerini aldım ve bakışları benimkini parmağını aldım ve parmağını klitorisime sıkıca itti.

Gözlerim kapandı ve dudaklarım ayrıldı. İşte o zaman Nick sonunda beni öptü.

* * * * *

1:02 - Pazar Sabahı

"Siktir," diye homurdandı Nick.

Çıplak kıcımla yatak odasının en üst basamağına çıkmıştım, sikini alırken bacaklarım kalçalarına dolanmıştı, ama çekildim, kıpırdandım, beni yatağa kadar takip etmesini sağlamak için altından sürünerek çıkmak için döndüm.

Beni yatağa kadar takip etmedi.

Bir kolunu karnıma doladı ve beni geri çekerek bacaklarının arasına aldı. Kalçalarımı birbirine bastırdı ama kalçalarımı bükerek tekrar içeri girdi.

İnledim ve üzerimdeki güçlü tutuşuna karşı kendimi geri çekmek için öne doğru çektim.

Onun kalın, derin ve açgözlü seslerinin benim yumuşak ve çaresiz seslerime karıştığını duydum ve bir elektrik dalgası klitorisimden meme uçlarıma doğru fırlarken bacaklarımın arasına ıslak bir dalga vurdu.

Daha sert geri ittim.

Nick daha hızlı soktu.

Yakındım ve bunun birlikte olmasını istiyordum.

Omzumun üzerinden ona bakmak için saçlarımı savurdum. "Gel," diye emrettim.

Beni becermeye devam ederken sıvı mavi gözleri bana geldi. "Gelme."

"Gel," diye tısladım.

Çekip gitti.

"Hayır!" Tersledim.

Doğruldu, ayaklarını kaldırdı ve beni de yanına aldı, kığım kalçalarında, sırtım önündeydi.

Kollarında dönmeye çalıştım.

Bunun yerine, Nick benimle birlikte düşerken ben de yatağa doğru düştüm. Dizlerimi toparlamaya ve ellerimi altına almaya çalıştım.

Nick ağırlığını beni bastırmak için kullandı, güçlü kalçalarını benimkilerin arasına itti ve sonra beni tekrar doldurdu, karnımın üzerindeyken derinlere doğru itti.

O güzelliği tam olarak yaşayabilmek için hareketsiz kaldım.

Durmadı ama bir elini altına soktu, doğruca aşağıya, parmağını klitorisime götürdü.

Kulağıma "Şimdi gel," diye seslendi.

Kalçalarımı kaldırarak sikini daha fazla almasını sağlarken aynı zamanda parmağına karşı dalgalandırdım.

"Sebring," diye nefes
nefese kaldım.

"Gel," diye emretti.

Tüm vücudum titremeye başladı. "*Gel*

lan," diye homurdandı.

Altında titreyerek . Olağanüstü
bir şekilde.

* * * * *

2:24 - Pazar Sabahı

Nick beni arabama yaslamıştı, bir kolu etrafımdaydı, diğer eli başımın yan tarafındaki saçlarımdaydı.

"Sen lanet olası bir kaçıksın," diye mırıldandı,
eğlenmiş görünüyordu. "Öyle miyim?" Kafam
karışmış bir sesle sordum.

"Olivia, benim yatağında uyumak ve birkaç saat sonra uyanmak yerine eve gidiyorsun, bir Pazar günü, sanırım bir yasanın tembel olması gereken bir gün, bu da seni yavaşça becereceğim ve sonra sana kahvaltı hazırlayacağım anlamına geliyor. Söylemiş olayım, harika tarçınlı Fransız tostı yaparım."

Nick'ten spagettiden fazlasını yemiştim, hepsi de güzeldi, bu yüzden harika tarçınlı Fransız tostı yaptığından hiç şüphem yoktu.

Tadına bakmak istediğimi de biliyordum.

Ama en çok bildiğim şey, aklımı başımda tutmak, akıllı olmak ve güvende kalmak için tutunacak tek şeyimin bu olduğuydu.

Gidiyorum.

Mesajlaşabiliriz. Telefon edebiliriz. Plan yapabiliriz. Onunla yemek yiyebilirdim. Onu becerebilirim. Sohbet edebilirdik.

Ama geceyi burada geçirmeyecektim.

"Belki başka bir zaman," dedim ona.

Bana baktı, ağzı seğiriyor, başı hafifçe titriyordu, başka zaman olmayacağını biliyordu.

"Lanet olası bir kaçık," diye mırıldandı yine, bu konuda üzgün görünmüyordu ve hâlâ eğlenmiş görünüyordu.

Gecenin tamamını geçirmediğim için üzgün görünmesini dileysem de onu eğlenirken görmek hoşuma gidiyordu.

Ben bu çelişkili duygularla başa çıkamadan eğildi, ağzını ağzıma dayadı, bir santim geri çekildi ve hâlâ ağzı seğirirken, "Bu gece yedi, bebeğim. Domuz pırzolası."

O zaman neden kırılmadığını ve neden eğlendiğini anladım. Çünkü sadece on beş buçuk saat içinde geri döneceğimi biliyordu.

Tamam, belki de ben bir deliydim.

Nick'in harika domuz pırzolası yaptığını hayal ettim. Ama ben tarçınlı Fransız tostuna takılmışım.

"Belki akşam yemeği yerine kahvaltı yapabiliriz," diye önerdim.

Ağzı seğirmeyi bırakıp gülümsemeye başladığında vücudu titremeye başladı. "Fransız tostumla ilgili bir kuralım var. O da sabah beni boşaltarak bunu hak etmen gerektiği."

Kaç kadının bunu hak ettiğini merak ettim.

Bunu merak ettiğim anda, içim rahat etsin diye merak etmeyi bıraktım.

"Hmm..." Mırıldandım.

Kahkahası duyulabilir hale gelirken gülümsemesi daha da büyüdü.

"Lanet olası bir kaçık" diye fısıldadığında gözleri otoparkın ışıklarında dans ediyordu.

Bu hoşuma gitti. Tatlı bir şakaydı, beni eğlenceli bulduğunu söylüyordu ve bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Çok fazla.

Tekrar içeri girdiğinde, ağzını ağzıma değdirdiğinde çok acıdı, ama bu sefer geri çekildiğinde gitmeme izin verdi.

"Eve sağ salım git," diye emretti.

Başımı salladım ve hemen arabama binmek için harekete geçtim.

Ve dikiz aynamdan her zaman yaptığı gibi park yerinde durmak yerine koşarak evine gitmesini izlediğimde yine canım acıdı.

Belki, dedim kendi kendime, beni arabayla uzaklaştırırken izledikten sonraki gece geri döndüğümde kalırım.

Olabilir.

Sonra tekrar düşündüm ki, evine doğru koştu çünkü beni arabayla giderken izlediğini görmemi istemedi.

Ya da ben onun yerinde olsaydım olacağı gibi, kendine bu yakınlığa izin vermedi, bunun yerine sahip olduklarımıza sırtını dönüp koşarak uzaklaşmak için kendini zorladı.

* * * * *

8:27 Pazar Gecesi

Gözlerimi televizyona dikerek, "Bu çok saçma,"

. Nick, "Bu harika," diye karşılık verdi.

Başımı çevirip yanımdaki koltukta oturan ona baktım.

Domuz pirzolasını her zaman yediğimiz yerde, onun barında yemek yerine televizyonun karşısında yememiz gerekiyordu. Çünkü Nick'in izlemek istediğini söylediği bir program vardı.

Ve bunu yapmıştık.

Ama şimdi tabaklarımız sehpanın üzerindeydi, Nick'in çıplak ayakları da öyle (benimkiler kanepede yanımda altımda duruyordu) ve Nick'in programının ikinci bölümündeydik.

Saçma sapan bir programdı.

"Göreceli bir kesinlikle söyleyebilirim ki Sebring, bir delinin elinde sadece bir tane, ama özellikle *beş tane* nükleer silah olsaydı, bu dünyadaki hemen hemen her ülkenin hükümeti onu durduracak kaynaklara sahipti ve bu kaynakları onu durdurmak için harcardı. *İşinde çok iyi olduğu* için anlaşılabilir bir şekilde CIA'den kovulan tek bir adam ve onun *yedi* farklı klavyede bir kez bile 'Kahretsin, bir tuşu kaçırdım' demeden yirmi yıllık deneyime sahip bir transkripsiyonistten daha hızlı yazan eşcinsel, sağır hacker yardımcısı değil."

Konuşmayı bıraktıktan sonra Nick'in yüzünde o kadar güzel bir ifadeyle bana baktığını fark ettim ki, tam olarak algılayabilmek için nefes almayı bırakmak zorunda kaldım.

Sonra bir kahkaha patlattı, aynı anda kolu fırladı ve beni boynumdan yakaladı. Beni tuttuğunda, hiç gecikmeden beni çekti, böylece bacaklarımın üzerinden kalkıp ona doğru yan tarafıma kıvrıldım yan tarafına çarptım. Sonra kolunu aşağı doğru kaydırarak bana doladı ve beni kendine yakın tuttu.

Bununla savaşmam gerektiğini söylememe gerek yoktu. Eğer m¼cadele edemiyorsam, o zaman uzaklaşmalıydım.

Aslında, Nick ve ben sevişiyor olmalıydık, böylece televizyon seyrederek takılmak yerine gidebilirdim.

Ama televizyon izliyorduk ve ben onunla savaşmıyordum. Savaşmayı bırakmıştım.

Elimizde ne varsa vardı ve . Ve daha da iyi olmaya devam etti.

Sadece birkaç hafta olmuştu ama Nick'in kendi hayatı olduğu belliydi, benim de kendi hayatım vardı, o paylaşmıyor ya da burnunu sokmuyordu, ben de sokmuyordum. Aramızdaki şey yüzeysel değildi ama aynı zamanda derin de değildi.

Hissettiğim şey güvende olduğuydu.

O bunu yapabildiğine göre, ben de yapabileceğime inanmaya başlamıştım.

Bu yüzden onun kucağında rahatladım ve kendimi onun kahkahasının sesinin, görüntüsünün ve hissinin tadını çıkarmaya bıraktım.

Onu kontrol altına aldığında (biraz) bana odaklandı.

"Pekala bebeğim, ne izliyorsun?"

"Belgeseller."

Kaşları havaya kalktı.

Sonra yine bir kahkaha patlattı. Yüksek sesle.

Bu sefer sertleştim.

"O *kadar* da komik değil," dedim kahkahasına karşılık ve o devam etse de ben susmadım. "Aslında hiç de komik değil. Belgeseller ilginçtir. Hatta dramatize ettikleri, oyuncuların tarihteki karakterleri canlandırdıkları bile var. Amerika'yı yaratan adamlar hakkında gerçekten iyi bir tane vardı. Büyüleyiciydi."

Nick hâlâ kıkırdayarak yüzünü bana doğru eğdi. "Olivia, eski özel kuvvetlerden, eski CIA'den bir baş belası ve onun eşcinsel, sağır hacker yardımcısının beş nükleer savaş başlığına sahip bir delinin peşine d¼řmesi kadar büyüleyici olmadığını garanti edebilirim."

"Böyle söyleyince tartışmak aptalca geliyor," diye karşılık verdim ama peşini bırakmadım. "Yine de tartışabilirim."

Yanındaki masanın üzerinde duran kumandayı aldı, programı duraklattı ve bana baktı.

"Doğru, bütün sezonu kaydettim. Bu gece birkaç bölüm daha izleyeceğiz. DVR'a kaydedebileceğim hoşuna giden bir şey bulursan, ayarlarım ve

yarın izleriz. Sonra karşılaştırırız."

Duyduğum kadarıyla (açıkçası gerçek bir deneyimim olmadığı için), bu bir erkekten, özellikle de hayatınızdaki bir erkekten (olduğu gibi) gelen şaşırtıcı bir teklifti.

"Sevdiğim bir şeyi deneyecek misin?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için sordum.

Beni tutuyordu, bu yüzden omuz silkişini hem hissettim hem de gördüm. "Elbette."

Bu hoşuma gitti.

Çok hoşuma gitmişti ve Nick'in domuz pirzolasını yedikten sonra Nick'in yerinde o kadar rahattım ki ona gülümsedim. Küçüktü ama hemen ortaya çıktı.

Ve gözleri doğrudan ona kaydı.

Tıpkı onun dokunuşu gibi, sanki bir hediyeymiş gibi ama dokunmazsa kaybolup gidecek bir serap olmasından korkuyordu.

O da dokundu, elini yüzüme götürdü, gözleri beni izlerken başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi.

Tabii ki, onun yoğunluğuyla solup gitti. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.

"Bazen beni öldürüyorsun bebeğim" diye fısıldadığında gözlerindeki bakış ve sesindeki sessiz, hüzünlü ton kalbimi sıkıştırdı.

Ona vermekten hoşlandığım bir şey olan kahkahalar attıktan sonra zorladığım için nefret ani hüznünden uzaklaşmak için gözlerimin uzaklaşmasına izin verdim.

Daha bitirmemişti.

"Hayır. Çoğu zaman."

Kararsız bir nefes aldım ve öne doğru eğildim. "Tabakları lavaboya götüreceğim."

Gitmeme izin vermedi.

Hatta tutuşu daha da sıkılaştı. "Olivia," diye seslendi.

Ona dönüp bakmadan önce kendimi hazırladım.

"Bırak onu," diye emretti. "Sakin ol," diye emretmeye devam etti.

Sonra beni sıktı, dikkatini tekrar televizyona verdi ve kumandayı tekrar eline aldı.

Konuşmaya başladığım yere gelene kadar geri sardı ve oynat tuşuna bastı.

Bulaşıkları bıraktım. Rahatladım. Ve iki buçuk bölüm boyunca, yalnız, eski özel kuvvetler, eski CIA ajanı ve onun eşcinsel, sağır hacker yardımcısının dünyayı beş nükleer savaş başlığını ele geçirmeyi başaran bir deliden kurtarmaya yaklaşımlarını izledim.

O kadar yakınlaştılar ki, sonraki dört gece, benim seçtiğim belgeselle birlikte (ki açıkçası o kadar da büyüleyici değildi) sezonun geri kalanını izledik.

Londra, Tokyo, Roma, New York ve Sidney'in nükleer olarak yok edilmesi planları engellenmiştir.

Ve itiraf etmeliyim ki, güvende olduklarında rahatlamıştım.

Sadece güvende oldukları için değil.

Ama program ikinci sezon için seçildi.

* * * * *

11:54 - Cuma Gecesi

Çenemi Nick'in göğüs kaslarının ortasına yerleştirdim ve gözlerimi onunkilere diktim.

Başını birkaç yastığa dayamıştı, boynu büküktü ve gözleri çoktan bana dikilmişti.

"Kayıpları var mıydı?" Ben sordum.

Kaşları birbirine yaklaşırken başının hafifçe sarsılmasını izledim.

"Ne?" diye sordu.

"Senin..." Kendimi tuhaf hissettim ama nedense sebat ettim. "Senin oğlanlar. Geçen hafta kulüpte biriyle konuşuyordun. Kayıplardan bahsetmiştiniz. Öyle miydi...miydi..." Bırakıp gitmek istedim ama daha önce de olduğu gibi kendimi ilerlemekten alıkoyamadım. "Her şey yolunda gitti mi?"

Dudakları gerildi.

"Olivia Shade bana bir soru soruyor, işim ve çocuklarımla ilgili endişelerini paylaşıyor, dolayısıyla benimle ilgili de aynı şeyi mi yapıyor?" diye takıldı.

Ellerimi yatağa uzatıp yukarı doğru iterken başka tarafa baktım ve mırıldandım: "Benim hatam. Gitme vakti geldi."

İtmedim.

Sırtım yatağa çarptı ve hareket edemedim çünkü Nick bir yandan üzerimi örtüyor bir yandan da bana sırtıyordu.

"Kayıp yok," diye açıkladı. "Takviye kuvvetler zamanında oraya ulaştı. Kötü adamlar ortaya çıktı, boku yediklerini gördüler, kızı almaya çalışmadılar ve adamlarım çatışmaya girdikten sonra geri çekildiler. Muhtemelen kendi takviye kuvvetlerini bekliyorlardı. Geri çekildiklerinde, ekibim kızı dışarı çıkardı ve başka bir güvenli eve yerleştirdi. Kardeşinin çenesinin düşük olduğunu öğrendik ve ilk yeri bu şekilde keşfedildi. Şimdi iş bitti, o güvende ve ben de paramı aldım" diye paylaştı.

"Sevindim," diye karşılık verdim sertçe.

Sırıtmayı kesmedi, hatta "Öyle diyorsun" diye cevap verirken sessizce gülmeye başladı.

"Gerçi senin hikâyen bitti, artık *gerçekten* gitme vaktim geldi."

Sırıtmayı ve gülmeyi bıraktı.

"Bırak beni, Sebring," diye emrettim. Beni inceledi.

Bunu yaparken bir elini kaldırdı ve ben nefesimi tutarken bir parmağını saç çizgimden aşağı doğru kaydırды çünkü Nick'in yaptığı çoğu şey gibi bu da güzel hissettiriyordu.

Ondan sonra başka bir şey söylemeden üzerimden indi. Giyindik.

Beni Evoque'uma götürdü.

Sürücü tarafındaki kapımda sertçe öpüştük.

Arabama bindim.

Arabayla uzaklaşırken dikiz aynamdan onun evine doğru koşarak merdivenlerden çıkışını izledim.

On Üçüncü Bölüm

Beauty Bound

Olivia

3:48 - Perşembe Öğleden Sonra

Depoya giderken Nick kulağıma, "Sadece malzemeleri mesaj at, Olivia," dedi.

"Ben getiririm," diye karşılık verdim.

"Bebğim, eve gitmeden önce markete gideceğim."

"Ve evinize varmadan önce arabayla size gelmem gerekiyor, böylece markete uğrayabilirim."

"İkimizin de gitmesine gerek

yok." Bu doğrudu.

"Beni her zaman besliyorsun," diye .

"Evet, kural bu. Kıçın benim evimde, seni ben beslerim."

"Bir sürü kuralın var." diye mırıldanarak döndüm.

"Kıçım senin evinde, kuralları sen koyarsın."

Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde sadece ikinci kez benim evimde olduğundan bahsetmişti.

Düşüncesi bile beni heyecanlandırdı.

Sonra bunun asla gerçekleşmeyeceğini hatırladığımda acı verici bir gümbürtüyle duvara çarpmış gibi hissettim.

"Belki bunu daha sonra konuşmalıyız," diye mırıldandıktan sonra daha yüksek sesle, "Ama bu akşam tatlı yapacağım ve yapacağım tatlı için malzeme alacağım," dedim.

"Kahretsin, başka bir telefon geldi ve seninle bu aptal tartışmaya devam edemeyeceğim için cevap vermem gerekiyor," diye cevap verdi yarı dalgın bir şekilde.

"Bu da demek oluyor ki tatlı getiriyorum."

"Her neyse. Altı mı?"

"Altı, Sebring. Görüşürüz o

zaman." "Görüşürüz, Olivia."

Telefonu kapattık.

Depoyu gördüm ve Nick'le konuştuğum için midemin sıcak ve mutlu olmaktan çıkıp midemin bulandığını hissettim.

David'le yaşadığımız olaydan bu yana ilk kez geri dönüyordum. Çünkü David'in ofisinde onun işini yapmak daha kolaydı.

Denver Teknik Merkezi, benim gibi yerel halk tarafından DTC olarak bilinir. Ayrıca depodan ve tek bir ofisi olan babamdan da nefret ediyordum, o da depodaydı. Bu nedenle başka bir yerde çalışarak ondan çok daha kolay kaçabiliyordum.

Telefonum tekrar çaldığında ismimin yazılı olduğu yere park ediyordum.

Nick'in diğer telefon görüşmesini bitirmiş olduğunu ve tatlı hakkındaki saçma tartışmamıza devam edebilmek için beni geri aradığını umarak telefona baktım.

Nick değildi.

Bu Dustin'di, annemin adam. İçimi çektim.

Dustin'le konuşmuştuk, onu ektiğimi annesiyle (o da annemle) paylaşmayacak kadar konuşmuştuk, ama onunla bir randevu ayarlamama yetecek kadar değil.

Ancak günler geçtikçe, konuşmalarımız uzadıkça, beni tekrar görmek istediğini daha kesin bir dille ifade ettikçe ve benim bahanelerim tükenmeye başladıkça bu konuda daha fazla ısrar ediyordu.

Gerçekten de işle meşguldüm. Ama çoğunlukla, birlikte vakit geçirmeyi tercih ettiğim başka bir adamla yatıyordum (birlikte yemek yiyip takıldıktan sonra), bu yüzden Dustin'e ayıracak vaktim yoktu.

Telefonumdan depoya baktım ve beni rahatsız eden ve hayatımın gerçekten bana ait olmadığını hatırlatan bir şeye karar verdim.

Aramanın sesli mesaja düşmesine izin verdim.

Eşyaları yüklerken birçok adamın gürültü yaptığı büyük ve gürültülü yükleme alanına açılan merdivenlerden yukarı çıktığımda ve neredeyse en tepede Tommy'ye çarptığımda gerçekten günümde olmadığımı anlayacaktım. Bu olay, ofislerin bulunduğu koridora girmek için kapıyı açtığımda meydana geldi.

"Liv," diye mırıldandı, hareket etmiyordu, kapıyı açmak için kolunu uzatmıştı. "Tom," diye cevap verdim, yanından geçmek için kaydım.

Kolumu tuttu.

Donup kaldım, bakışlarım kolumdaki eline kaydı. Ona doğru kaldırdım.

Gözlerimle verdiğim emre rağmen gitmeme izin vermedi.

"Konuşmamız gerek," diye paylaştı.

"Bir toplantı yaparız," diye cevap verdim.

Parmakları gerildi. "Böyle konuşma."

Kaşlarımı kaldırdım ve hafif bir merakın yüz hatlarımı etkilemesine izin verdim.

Yaklaştı. "İşler sarpa sardı. Seninle bir şey paylaştım. O zamandan beri seni görmedim. Seninle sikişiyor, biliyorum ve iyi olduğunu bilmeliyim."

"Ben iyiyim," dedim hemen, tuttuğu kolumu çekiştirerek. "Liv-"

"Tom, bırak gideyim. Yapmam gereken şeyler var." Gitmeme izin vermedi.

Kapının kapanmasına izin verirken bir eliyle beni tuttu ve diğer elini yüzündeki izlere hafifçe dokunmak için kaldırdı.

"Yaşayacak bir hayatım var ve onu nasıl yaşayacağıma dair tek bir seçeneğim var tatlım, ama onu yaşamalıyım ve çocuk istediğimi biliyorsun," diye paylaştı nazıkçe, ama nazıkçe de olsa, bunlar zaten bildiğim şeylerdi.

Çocuk istediğini biliyordum çünkü *çocuklarımız* olacaktı. Üç tane.

Ve hiçbir gangster olmayacaktı. " zaman karının hamile olması iyi bir şey," dedim. Çenesi boynuna doğru sarsıldı.

"Şimdi, eğer beni onun bebek partisini düzenlemeye ikna etmeye niyetli değilsen, ve sadece sana hatırlatmak için söylüyorum, o ve ben o kadar yakın değiliz, gitmeme izin vermeni istiyorum," diye rica ettim, kolumu tekrar çekerek.

Gitmeme izin vermedi. Daha da yaklaştı.

Bu, daha da sinirlendiğim anlamına geliyordu.

"Acı çektiğini biliyorum Liv," diye açıkladı.

"Canım , Tom. Meşgulüm. Şimdi bırak gideyim."

"Konuşmamız gereken şeyler var, muhtemelen çok daha önce de konuşmamız gerekiyordu ama aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, her zaman çok hamdı. Ama artık bundan kaçınamayız. Ve işlerin bu şekilde değişmesi, aramızdaki ilişkinin de değişmesi anlamına gelebilir-"

"Konuşmamız gereken bir şey yok," diye araya girdim. "Yapman gereken tek bir şey var, o da gitmeme izin vermen."

"Tatlım-"

Öfkemin buzgibiparladığını hissettim. "Bırak... beni... *gideyim*," diye bağırdım. Tommy gözlerini kırptırdı.

Sonra beni bıraktı.

Serbest bırakılsam bile daha az hoşnutsuz değildim ve dünyamızdaki yeni rollerimizde Tommy'nin bunu bilmesi gerekiyordu.

Ben de onunla paylaştım.

"Bir daha emre hemen itaat etmezsen Tom, bu beni mutlu etmeyecek."

Gözlerini dikti.

"Şimdi, ne yapman gerekiyorsa onu yapmaya devam et," diye bitirdim sözümü, başımı sertçe salladım, kapıyı çekerek açtım ve koridora çıktım.

Arkamdaki gürültüyü bastıran kapının kapandığını duydum.

Bugünün benim günüm olmayacağının ikinci göstergesi, ayaklarımın beni ofisime doğru götürmesini izlemekten başımı zar zor kaldırdığımda babamın bana doğru yürüdüğünü görmem oldu.

Lanet olsun.

"Olivia," diye . "Baba,"

diye cevap verdim.

Kapımda durdum. O

da benimle durdu.

Onu içeri aldım.

Onu haftalardır ilk kez gördüğümde yaşlı görüldüğünü fark ettim.

Yakışıklıydı. Orta boylu, eğimli omuzlu, ama yakışıklı olmak için yeterince klasik, ona bir üstünlük kazandırmak için yeterince sert olan güçlü, ilginç bir yüzü vardı.

Her şey eriyordu. İçki. Erkek kardeşler. Üç eş, hiçbiri (ilki annem hariç) uzun sürmedi ama hepsi de herkesin başına bela olacak kadar uzun sürdü (buna annem de dahil, ne yazık ki ebediyen). Büyük yaşamak.

Böyle yaşadığınızda genç ölmek istemenizin bir nedeni vardı, çünkü hayatınızı yüzünüze taktığınız noktaya gelmek istemiyordunuz.

Bu beni ne kadar hasta etse de, ne yazık ki babamın sonunun bu kadar uzun sürmediğini düşünmeden edemedim.

"Biriyle görüşüğünü duydum," diye açıkladı.

Kalbim duracak gibi oldu.

Nick'e giderken bir kuyruğu mu kaçırmıştım?

Babam resüsitasyona ihtiyacım olduğunu fark etmedi.

"Sonunda annenle konuda hemfikiriz," dedi. Ne konusunda?

"Pardon?" Ben sordum.

"Dustin Culver," diye cevap verdi. "Senin için iyi bir eşleşme. Hoşuma gitti."

Yükleme katının kapısının açıldığını duydum ve Gill'in içeri girdiğini görmek için o tarafa baktım.

Gill geri döndü.

Bunun David hakkında ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Babam da onu gördü çünkü "Hoşça kal Olivia" dışında başka bir şey söylemeden o tarafa doğru yürüdü.

Kendimi hiç hoşlanmadığım bir şekilde tuhaf hissederek onu izledim ve Gill'le birlikte kapıdan çıkıp gözden kaybolurken de onu izlemeye devam ettim.

"Yo." sesini duyduğumda gürültü yine bastırılmıştı. Georgia'nın ofis kapısına baktım ve onun kapıda durduğunu gördüm.

Koridorun aşağısına bakıyordu.

"Babamın sesini mi duydum?" diye sordu salona.

"Evet," diye cevap verdim ve o da bana baktı. "Gill'le birlikte kaçtı."

"Buraya gel," diye emretti ve hiç beklemeden ofisine girdi. İçimi çektim ve onu takip ettim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve masasının önündeki sandalyelere doğru yürüdüm. Çoktan masanın arkasına oturmuştu.

Bir sandalyenin arkasında durup elimi sandalyenin üzerine koyarak uzun süre kalmaya niyetli olmadığımı belirttim.

Anlattıklarım umurunda değil gibiydi. Benimle konuşurken bir yandan da bir şey arıyormuş gibi masasındaki kâğıtları karıştırıyordu.

"Kısa bir özet," diye başladı. "Arzımız talebimizi aşıyor. Böyle olacağını biliyordum ama bizim çocuklar o kadar uzun süre yokluk çektiler ki ürüne dönüşmek için can atıyorlar. Valenzuela bölgesine meydan okumak için henüz çok erken, bu yüzden Tommy Valenzuela'nın etki alanının dışına çıkmayı önerdi, yani Fort Collins ve Greeley'de zayıf bir şekilde korunan bazı bölgelere. Tommy yarın Miguel'le birlikte bu konuyu araştırmak üzere yola çıkıyor."

"Peki babam tüm bunlar hakkında ne dedi?" Ben sordum.

"Henüz ona söylemedim" diye kayıtsızca cevap verdiğinde sırtım dikleşti.

Şaka yapıyor
olmalıydı. "Ne?" diye
sordum. diye sordum.

Önce bana baktı, sonra da masasında aradığı şeye dönerek, "Ona söylemedim," diye tekrarladı.

"Ama, Georgie-"

"Sen de ona söylemeyeceksin."

"Georgia-"

Birdenbire gözlerini benimkilere kilitledi. "Sen değilsin. Ve sen de etrafta dolanmayı bırakıp o lanet Culver denen adamla bir randevu ayarlayacaksın."

"Ne?" Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti hissederken bu sefer fısıltıydı.

Babam ve Georgia Dustin'den bahsederken ikisi de annemle konuşmamıştı, bu yüzden ikisinin de bilmemesi mi gerekiyordu?

Neler oluyordu?

Soruma cevap vermedi. Bakışlarımı bıraktı ve masasında her ne yapıyorsa ona geri döndü, ama yine konuşmaya devam etti.

"Gill David'i bulamadı. Bu çok sinir bozucu. Tüm bunlar olurken ona ihtiyacımız var, bu yüzden onu eve çağırdım. Onu bulması için Raid Miller ile anlaştım. Raid'in parasıyla sen ilgileneceksin. Ona zaten yarısını verdim, ama ne yapacağını biliyorsun. Diğer yarısını teslimatta isteyecektir. Ücretini biliyorsun. Raid dalga geçmez, yakında David'i alırız. Paranın en kısa sürede kasamda olmasını sağla. O bu işi hallederken ben de Miller'la iletişim kuracağım."

"Ben her zaman Raid ile çalışırım."

Yine gözlerini bana dikti. "Bu sefer onunla birlikte çalışıyorum. Babamla konuştuk ve senin tam zamanlı olarak David'in işini yapmanı istiyoruz. Senin yaptığın bazı işlerle ben ilgileneceğim. Çocukları Tommy devralacak."

David'in işinin tamamen meşru olduğunu düşünerek bunun bir nimet olduğuna inanmak isteyerek ona baktım. Yani, para aklamak için benim dışımda bazı şeyler kullanması meşruydu, David'in "resmi olarak" haberi yoktu, böylece "resmi olarak" inkar edebilir ve herhangi birimizin başına bir şey gelirse paramızı güvende tutabilirdi. Bu, başımız sıkıştığında o paraya sahip olabilmemiz ya da o sıkışmışlıktan kurtulmak için mücadele edebilmemiz içindi.

David'in paranın büyük bir kısmını çaldığı düşünülürse bu artık bir şakaydı, ancak mal varlığımızı koruyacak birine ihtiyacımız olması durumunda finansal bir güvence olması gerekiyordu.

İş pek heyecan verici değildi ama bu iş yapmanın beni hapse attırmayacağı gerçeği hakkında söylenecek çok şey vardı.

İşimden nefret ettiğimden bahsetmiyorum bile, sadece hapse girmeme neden olabileceği için değil.

Depodan da nefret ederdim.

David'in DTC'deki küçük ama gösterişli ofisi, asistanı ve yarı zamanlı muhasebecisi depodan çok daha iyiydi.

Ancak üzerinde çok az konuşulan ya da hiç konuşulmayan pek çok değişiklik oluyordu. Babam bazılarından haberdar değildi ve bu da beni son derece huzursuz ediyordu. Georgia da kafasına takabiliyor, odaklanabiliyor ve bu yüzden ani ya da belirsiz davranabiliyordu. Ancak şu anki tavrı talepkâr ve umursamazdı, birincisi bir tür olabilirdi. İkincisi, nadiren.

Ve son olarak, çocuklarla ben ilgileniyordum ve bu kadar uzun süre yanımda kalmalarının tek nedeni de benim bunu yapmamdı. Onlarla Tommy hakkında hiç konuşmadım ama ondan emir alacak kadar ona saygı duymaları konusunda endişelerim vardı. Ama en azından bir geçiş dönemi olmalıydı, eğer yoksa bunu inşa edebilirdim.

"David'in saçmalıklarını bulduğunuz için ödülünüz," diye devam etti Georgia. "Şimdi, zaman istediğin gibi, temizsin. Aylık toplantılar yapacağız ama sen temiz kalacaksın. Babam bu olaydan David'in işini yapacak kişinin aileden biri olması gerektiğini öğrendiğimizi düşünüyor ve ben de buna katılıyorum. O kişi sensin."

"I..." Başımı salladım sonra hızla başımı salladım. "Tamam, Georgia.

Ama-" Daha ileri gidemedim.

"Ofisinden temizlemen gerekenleri temizle ve benimle birlikte gözden geçirmen gereken her şeyi gözden geçirmen için bir toplantı yapalım," diye emretti. "Ama önümüzdeki Cuma gününe kadar resmi olarak depodan çıkmanı istiyorum."

Tekrar başımı salladım. "Doğru, ama bence geçiş süreci hakkında konuşmalıyız-" "Ve Culver'la bir randevu ayarlamalıyız," diye benim üzerimden konuştu, belli ki

Çünkü dikkati masasına geri dönmüştü ve vücut dili beni kovduğunu gösteriyordu.

Ama yine Dustin'den bahsetmişti ki bu garip ve rahatsız ediciydi.

"Annemle mi konuşuyorsun?" İnanmayarak sordum.

"İkimiz de zeytin dalı uzattık," diyerek beni şok etti. "Yakın zamanda martini içerken uğraşmayacağım ama voodoo bebeğini de dinlendirdim."

Yani Dustin'den bahseden annemdi. Ve muhtemelen babamla paylaşan da Georgia'ydı. "Georgia," diye seslendim.

"Ne?" diye sordu, ihtiyacı olan şeyi, bir klasörü buldu ve açıp içindeki şeye odaklanırken bir kalem aldı.

"Georgie," dedim sessizce.

Dikkatini bana çevirdi.

"Babamla konuşmalısın," diye tavsiye ettim. Hiçbir şey söylemedi.

Tavsiye vermeye devam ettim.

"Valenzuela'nın bölgesi dışında genişleme konusuna katılıyorum, ancak dağıtımı yapabilecek yerel halka satış yapmalıyız. Kendi adamlarımızı oraya göndermemeliyiz. Ve lütfen sabırlı olun. Çok hızlı hareket etmeyin."

"Seni anlıyorum Liv, ama bebeğim, yapacak işlerim var," diye cevap verdi.

Başımı yana doğru eğdim. "Bana söylemediğin bir şey mi var?" "Babamın David'in yaptığı o boktan şey yüzünden aklını kaçırmaması dışında, o Onu buldurmaya ve paramızı geri almak da dahil olmak üzere bu işe bir son vermeye hevesliydi ve bu işi çözdüğünüz için şaşırdı ve memnun oldu... hayır."

Hiç tereddüt etmedi, gözlerinde hiçbir kayma olmadı.

Georgie'nin herkese başarılı bir şekilde yalan söyleyebileceğini sanıyordum. Ama bana değil.

Ben de rahatladım.

Tamam, belki de her şey iyiydi.

"Çocukların Tommy'ye geçişine yardım etmeliyim," dedim ona. "Zaten yapıldı."

Bundan hoşlanmadım.

"Georgie-"

Bir elini bana doğru kaldırdı. "Onlara çok kolay davranıyorsun Liv. Onlar iyi. Gelen paraları, giden malları var. Ve Tommy kesinlikle yıllardır seni izliyor. O çocukları ve onlarla nasıl başa çıkacağını biliyor. Şimdiden işe yarıyor."

Buna inanabilirim.

"Tamam, o zaman bırakayım da sen hallet," diye mırıldandım ve gitmek için döndüm. "Teşekkürler" dedi arkamdan, ama uzaktan. Yoluna devam ediyordu.

Ben de onun ofisinin kapısını kapatıp kendi ofisime geçmeden önce dosyadaki kâğıtları işaretlemesine bir göz atarak yoluma devam ettim.

Haftalardır orada olduğum için kendimi tuhaf hissediyordum. Özellikle de tam o anda, iş tanımımın değiştiğine dair beklenmedik ama kesinlikle istenmeyen haberle birlikte. Yapmayı çok tercih ettiğim bir şeye dönüştü. Bir şey

daha güvenli. Belki bunu yaparken geceleri bir ya da iki saat uyuyabilirim, kafam rahat olur ve kendimi kısmen (ama tamamen değil, asla değil) temiz hissederim.

Beni gülümsetmesi gereken bir şeydi.

Kahretsin, beni neşeyle döndürmesi gereken bir şeydi.

Neşeyle dönmedim.

Çünkü beklenmedik bir şeydi. Ve hızlıydı. Benimle bu konuda neredeyse hiç konuşulmamıştı ve kız kardeşim kararlı olabilirdi, ama aptal değildi, hepimiz arasında en akli başında olanın ben olduğumu biliyordu ve her şeyi enine boyuna konuşurdu.

Laboratuvarları faaliyete geçirmeden önce de bu konu hakkında konuşmamıştı.

Benimle değil.

Babamızla değil.

Bir şeyler değişiyordu ve her ne kadar doğru hissetmek istesem de, yanlış hissediyordum ve bildiğim dünyanın ayaklarımın altından kaydığını daha az hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyordu.

Ve her zamankinden daha da fazla, bu değişimin sonuçlarını durdurmak için güçsüzdüm.

Yerin yarılıp beni yutması anlamına gelse bile.

* * * * *

10:42 - O Akşam

"Hey."

Gözlerim Nick'in süper havalı kırmızımsı pembe parıltılı ışığını düşünmekten yüzüne kayd.

Yatağının başucundaki yastık yığının başını ve omuzlarını dayamış, göğsü açıkta, vücudunun alt kısmı kısmen çarşaflara dolanmış bir şekilde kıvrılmıştı.

Her nasılsa, orgazm ve orgazm sonrası sarılma benzeri manevralar (bunları yaparken Nick sarılmıyordu, ben de sarılmıyordum - ikimiz de hâlâ sarılıyorduk) arasında pozisyon değiştirmişt.

Çarşaflarının bir kısmı bacaklarıma, bir kısmı da kığıma dolanmıştı ama sırtım, yara izim de dahil olmak üzere açıktaydı ve kolumu karnına, çenemi koluma dayamıştım ve dikkatimi dünyamda gezindiğini hissettiğim kıyamete vermiştim.

Dikkatini çektiğinde, her şeyin bir sırası olduğuna karar verdim ve çarşafı kışımı ve yaralarımı örtecek şekilde kaydırdım.

Gözlerinin kısa bir süreliğine o yöne kaydığını, ağzının hafif bir hayal kırıklığı gibi görünen bir şekilde gerildiğini izledim. Bu, yara izimle ilgili herhangi bir utanç belirtisi gösterdiğimde yaptığı bir şeydi. Gerçi itiraf etmeliyim ki, benim bunu yapmam daha nadiren oluyordu. O anda nedense kendimi savunmasız hissediyordum.

Aynı zamanda bana dönüp baktığında yüz ifadesinden silip attığı bir şeydi bu.

"Bir milyon mil uzaktasın," diye belirtti.

"Senin başka biri olmanı istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Gülümsemeden önce gözlerini kırıştırdı, vücudu hafifçe titriyordu, gülümseyen dudakları mırıldandı, "Ve bir erkeğin içini nasıl boşaltacağını biliyor."

"Güvenebileceğim biri," diye açıkladım. Esprisi anında uçup gitti.

"Aslında," diye devam ettim gülünç ve kesinlikle aptalca, "bu lanet olası gezegende güvenebileceğim tek bir lanet olası insan olsaydı iyi olurdu."

Bunun saçma ve aptalca olduğunu biliyordum ama yine de dışarı çıkmak iyi hissettiriyordu, bunun yeterli olduğuna ve eve gitme zamanının geldiğine karar verdim.

Ben de kalktım ve yataktan çıkmak için etrafımda döndüm.

Nick'ten öğrendiğim kadarıyla, çabamı boşa harcamamalıydım. Böyle bir bomba atarsam, peşini bırakmaz ve benim de yapamamamı sağlardı.

Bu yüzden kendimi sırtüstü yatmış, çarşafı daha fazla dolanmış, şimdi umutsuzca dolanmış bulmam sürpriz değildi ve bu da yetmezmiş gibi, ağırlığının büyük bir kısmı üzerime biniyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Ona baktım ve sertçe baktım, aradım, bir şey bulmaya çalıştım, kesinlikle benimle nerede olduğunu, *gerçekten* nerede olduğunu söyleyecek herhangi bir şey.

Ama görebildiğim tek şey marjinal bir endişeydi, gerisini saklıyordu.

Bu da bana karşı ne durumda olduğunu gösteriyordu.

Bu da tam olarak onunla olduğum yerd. Ve son olarak, tam olarak her zaman olacağımız yerdeydik.

Hiçbir zaman iyi değildim ama bu ne o içindi, ne onun için, ne de başkası için. Olan oldu ve hepsi benim içindi.

Bu yüzden sözlerimi tarttım ve ona güvenli olduğunu düşündüğüm şeyi verdim.

"Sadece bugün bazı ilginç şeyler öğrendim, bunlar beni iyiye götürebilir ya

da..." Omuz silktim, "Hayır."

"Dur tahmin edeyim, Olivia Shade iyimser biri değil," dedi.

Neredeyse gülümseyecektim.

Bunun yerine, "Bardağımın yarısı her zaman boş olmuştur. Yani, o lanet şeyin içinde bir şey olduğu zaman."

Savaşta ki yüz hatlarını tekrar izledim, kesin bir endişe ve aynı zamanda merak, bir miktar tedirginlik gibi görünen şeylerle birlikte.

Ama endişeye kapıldı.

"Bir anlaşma yapmak ister misin?" diye sordu sessizce.

Tehlikeli bir zemine doğru kaydığımızı hissettiğimde boyun kaslarımın gerildiğini hissettim. Tek söylediğim "Sebring," oldu.

"Yarım saat, her şeyi ortaya döktün, ne varsa bana verdin, her şeyi bana bıraktın. Endişeleniyorsan, içini dök. Tavsiye istersen, sana dürüstçe veririm. Sessizlik konisi. Bu yataktan öteye gitmez. Sadece sen ve ben. Ve o yarım saatten sonra unutulur. Bir daha asla konuşmayacağız ve benimle gömüldüğüne güvenebilirsin. Sen de buna güvenebilirsin Olivia. Yemin . Senin sen olmadığın, benim de ben olmadığım yarım saatin var. Biz başka insanlarız, birbirimiz için başka bir şeyiz ve bu süre zarfında benden ihtiyacın olanı aldığını ve güvenle aldığını ruhunun derinliklerine kadar bilebilirsin."

Bakışlarım kaymadan önce yakışıklı yüzüne yerleşmiş güzel mavi gözlerine baktım. Dikenli siyah saçlarına. Kordonlu boynuna. Hatta biçimli kulaklarına. Hepsini içime çekiyordum, bunu istiyordum. İstemek ve gerçekten sahip olmak, sadece yarım saatliğine bile olsa. İnanamayacağın kadar istemek.

Bu isteğin tadını ağızımda hissedebiliyordum.

Hatta sonsuza dek, onun ihtiyacım olan her şey olduğu o otuz kısa dakikadan beslenerek yaşayabileceğimi hayal ettim, çıplak, ağırlığı beni ısıtıyor, spermi hala içimde, çarşaflarına dolanmış, yatağında güvende, *güvende*, beni gömen bokun bir ipucunu bile *birine* boşaltmak için güvende.

Ve boğazımdaki karıncalanma o kadar kötü acıyordu ki, beni boğacakmış gibi hissediyordum, bunu ne kadar çok istediğimi biliyordum ve onun kelimelerini kullanıyordum - ruhumun derinliklerinde bunu asla riske atamayacağımı biliyordum.

Bu da asla sahip anlamına geliyordu.

Onunlayken olmaz.

Kimseyle değil.

Ama bu acı kimseyle ilgili değildi.

Bu acı Nick'le hiç yapamamakla ilgiliydi.

"Olivia," diye fısıldadı ve adımı söyleyiş şeklinden hissettiklerimin en azından bir kısmının içimden dışarı sızdığını anladım.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Geceyi burada geçir," diye nazikçe ısrar etti.

Tanrım, ben de bunu istiyordum. Tekrar Nick'in yanında uyumayı. Onun yanında uyanmayı. Her gece bu istekle savaştım. Her gece, *çok* istediğim bir arzuyla savaştım.

Sadece bir kez daha sahip olmak için. Bir kez daha.

Başımı salladım ve acıya karşı yutkundum.

Daha da yaklaştı, eli boynumun yan tarafını okşamak için yukarı çıktı.

"Anlaşmayı değiştir. Bütün geceyi al. Olmamızı istediğin şey olmak için sabaha kadar vaktimiz var," diye zorladı. "Yemin ederim, burada güvendesin. Sana bunu verebilirim Olivia. Sana bütün geceyi verebilirim. Sana söz veriyorum."

O gece.

Cennete.

Mutluluk.

Benim için bir sonsuzluk.

Başımı tekrar salladım.

"Her neyse, onu bana vermezsen, onunla ne yapacaksın?" diye sordu.

Başımı tekrar salladım.

"Ver onu bana," diye fısıldadı.

"Gitmem gerek, Sebring."

"Ver onu bana, Olivia."

"Lütfen bırak beni."

baktık. Boynumu

okşadı.

Boğazımdaki yanmayla savaştım.

Sonunda başını eğdi, burnu yanağımda kayarak ağzını kulağımın hemen önündeki deriye değdirdi.

Ve sonra dünyamı paramparça etti.

"O anlaşmayı kabul etmedin ve bunu anlıyorum Olivia. Bu akıllıca. Biliyorum, ben de aynı şeyi yapardım," dedi dudakları tenimde gezinirken. "Teklif ettiğim şeyi kabul etmedin ama şu anda bir şey söylemem gerekiyor. Bir kez söyleyeceğim ve bilmen gereken şey bu."

Bu girişle birlikte daha da yaklaştı ve bana verdi.

"Eğer içinde ne varsa serbest bırakırsan, bir erkeği inanılmaz derecede mutlu edersin. Onun kuramayacağı bir hayal olursun. Her şey olursun. Sana hiçbir şey veremeyecek bir adamla yatmamalısın. Güvenebileceğin ve senin onun her şeyi olman dışında dünyada kesin hiçbir şey bilmeyen birini bulmalısın. Yarın gece bana geri dönmeni istiyorum. Ve bir sonraki. Ve bir sonrakinde. Ama umarım bir gün ortadan kaybolursun ve senden bir daha haber alamam, kimse senden haber alamaz. Ve bunu umuyorum çünkü hak ettiğin şeyi o gün alacağını biliyorum. Senin onun her şeyi olduğunu düşünen, güvendiğin bir adamla kendini serbest bırakabilmek."

Konuşmayı bıraktığında başımı çevirdim ve yavaş, derin bir nefes aldım, onu içime çektim, burnum tenine değdi, öldüğüm gün son düşüncemin, son hissimin, deneyimlediğim son kokunun bu nefesin anısı olacağını biliyordum.

İstedğim ama asla sahip olamayacağım şeyi çizmek. Nick Sebring'i çiziyorum.

Bana güvenebileceğim ve her şeyi olduğumu düşünen o adamın *kendisi* olmadığını ve asla olmayacağını söyleyen Nick Sebring'i çizmek.

Sonra fısıldadım, "Sebring, lütfen üzerimden kalk."

Üzerimden inmeden hemen önce ağırlığının daha fazlasını almışım, güçlü vücudu yenilgiyle çökmüş gibi hissettim.

Ve ne yazık ki, şefkatle denecek kadar nazik bir şekilde, beni çarşaplardan kurtarmaya ve ayağa kaldırmaya yardım etti.

Giyindim. O da giyindi, böylece ikimizin de hoşuna gitmeyen ve ikimizin de durdurmaya gücünün yetmediği dansımızı yapabildik.

Başka bir deyişle, benimle arabama kadar yürüyebilirsin diye.

Şoför kapımın önünde durduk ve bana ne olduğumuzu hatırlatacak sert, kaba bir öpücük istedim.

Ama alamayacağımı biliyordum. Alamadım.

Bunun yerine iki elini yüzümü kavrayacak şekilde kaldırdı ve boşluğumun derinliklerine girdi. "Yarın gece dönecek misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Evet," diye fısıldadı, sanki söylemek acı veriyormuş gibi.

"Sebring, sana benden daha fazlasını verebilecek bir kadınla da yatman gerektiğini biliyorsun," diye belirttim.

Dünyamı çoktan paramparça etmişti.

Ama o zaman beni yok etti.

"Ne gariptir ki daha fazlasının ne olduğunu bir türlü bulamıyorum."

Yavaşça gözlerimi kapattım.

Dudakları alnıma değmeden önce onun kaydığını

hissettim. Gözlerimi açtım.

"Yarın gece, Olivia."

Başımı salladım.

Beni bıraktı ve uzaklaştı.

Arabama bindim ve uzaklaşmadan önce çenemi kaldırmak için ona sadece kısa bir süre baktım.

Bir kez olsun dikiz aynasından bakmadım.

Ama kendimi kenara çekip gözyaşlarına boğulmaya bıraktığımda çok uzakta olduğumdan emin oldum.

Sahip olduğum tek şey, bana kendimi toparlama, yola geri dönme, eve gitme, yatağa girme ve nefes almaya devam etme gücü veren tek şey biliyordum.

Dört gözle bekleyeceğim bir şey olduğunu biliyordum.

Ertesi akşam Nick'le ona sahip olabileceğim şekilde ve onun da bana sahip olabileceği şekilde birlikte olacağımı biliyordum.

Sadece birkaç saat uzaklıkta.

Sadece birkaç saat.

Ve yine Nick'i alırdım.

* * * * *

Nick

Nick merdivenlerin başında durdu ve Olivia'nın Range Rover'ının arka ışıklarını artık göremeyene kadar karanlık sokakları izledi.

Ancak o zaman birliğine girdi.

Kapıyı arkasından kaydırarak kapattı ve sürgüledi. Evine baktı.

Harika bir yerdi. Hoşuna gitmişti. Bunun için çok çalışmıştı. Oradaki her şeyi hak etmişti.

Kolay yolu bulmaya çalıştığı, Knight'ın gölgesi altında yaşadığı, kardeşini asla yenemeyeceğine göre onu hayattaki iyi şeyleri elde etmek için kullanabileceğine karar verdiği günler geride kaldı.

Şimdi onlar onunlardı ama sadece o yaptığı için. Çok çalışmıştı. Başardı.
Yani evet, evini seviyordu. Arabasını seviyordu. Kıyafetlerini
seviyordu. Hepsine sahipti ve hepsini seviyordu.

Her şeye sahipti.

Anlaşmayı teklif ettikten sonra Olivia'nın yüzündeki ifade beynini
kabarttı. Lanet olsun, her şeye sahip değildi.

Ve Olivia Shade bir gizem değildi.

Birlikte geçirdikleri zaman boyunca, Olivia Shade'in olması gerektiği gibi
olmasına izin verilmeyen enfes bir güzelliğe sahip olduğunu artık soluduğu
havadan bile biliyordu.

Güzellik sınırı.

O görülebilen bir hayalet değildi. Lüks
bir kafeste rehineydi.

Yara izinin nasıl oluştuğu gibi, bunu da kesin olarak bilemezdi çünkü asla
soramazdı çünkü asla söylemezdi.

Hâlâ bunu taşaklarına kadar
biliyordu. Onu serbest bırakmak
onun işi değildi. Onunla hiçbir
ilgisi yoktu.

O onun son oyunu değildi.

Onu kendi haline
bırakmalıydı.

Onunla ilişkisini bitirmeli ve başka bir yol bulmalıydı.

Onu, hayatına bulaşan çirkin bir şeyden kurtaracak güce sahipti. Ve onu
bundan kurtaracaktı.

Onu Nick Sebring'den kurtaracaktı.

Bölüm On Dört

Alışkanlık

Olivia

17:12 - Ertesi Gün

Telefonuma baktım.

David'in ofisindeydim, şimdi benim ofisim, çalışıyordum, yetişmeye çalışıyordum. İşi Georgia'ya kaydırana kadar hâlâ iki işin altında gömülüydüm.

İşi düşünmüyordum.

Normalde şimdiye kadar Nick bana mesaj atardı. Ne zaman gelebileceğimi söylerdi. Genellikle saat altı civarında ve genellikle ne pişireceğini de söyleyerek.

Metin yok.

Bekledim. Çalıştım. Endişelendim.

Saat yediye doğru eve gittim ve Nick'ten hâlâ haber yoktu.

Kendime büyük bir salata yaptım, kocaman mutfağında tek başıma yedim ve saat dokuza yaklaşırken "*İyi misin?*" diye mesaj attım.

Sonunda yatağa gittim.

Üç haftadır ilk kez Nick bana vurabilsin diye Nick'in yatağına vurmadan kendi yatağıma giriyordum.

Bütün gece dönüp durdum, telefonum yatağımın yanındaydı. Şafak söktü.

Nick'ten de bir şey çıkmadı.

* * * * *

20:36 - Üç Gün Sonra

Nick'in kapısını çaldım.

Jaguar oradaydı. Merdivenlerde, girintili girişinde, hatta sokaktan bile göremediğim devasa pencereler yanıyordu; yatak odasından gelen yumuşak ışıltı, oturma odasından gelen daha parlak bir ışıltı.

Hiçbir şey duymadım.

Kapıya cevap vermedi.

Giydiğim siyah Valentino platform, sivri burunlu ayakkabıların büyük imza fiyonklarına baktım.

O fiyonklar, çok basit, yine de güzel bir şey.
En azından dünyada sahip olabileceğim bir güzellik vardı.
Nick'in kapısına baktım.
İçerideydi.
Ama biz bitmiştik.
Akıllı olan oydu. Güçlü
olan.
Tanrıya şükür içimizden biri öyleydi.
Başım dik bir şekilde merdivenlerden indim. Dostça davranıyorduk. İletişim
kurmayı bırakmıştı. Artık sadece onu kontrol eden bir tanıdığım.
Kanıtım yoktu ama yine de iyi olduğunu
biliyordum. Hayatıma devam edebilirdim.
Evet, ben olsam devam ederdim.
Dört gözle bekleyecek bir şey yok, artık yok.
Ama sorun değildi. Doğal olarak nefes almaya
devam edecektim. Bu bir alışkanlıktı.
Merdivenlerin dibine kadar geldim, arabama gittim, bindim ve uzaklaştım.
Nick'in birimine bakmadım bile. O
zaten bir hatıraydı.

* * * * *

Nick

Nick pencerenin önünde durmuş, dişlerini sıkmış, kasları yanaklarında
zıplarken onun arabasına doğru yürümesini izliyordu.

Tam bir denge.
Bir prenses gibi.
Prensesi.
Yetişkin olan.
"Kahretsin," diye fısıldadı.
Range Rover'ına bindi ve uzaklaştı. Ve bunu
bir kez bile kafasını kaldırmadan yaptı.
Bir kere bile.
Bu iyiydi.

Eğer kadın baksaydı, adam kendini onun peşinden gitmekten alıkoyamazdı. Böylesi herkes için daha iyiydi. Özellikle Olivia için.

* * * * *

19:19 - Gelecek Cuma

Nick telefonundaki mesajlara baktı.

Sen iyi misin?

Dün kaçırdım. Bu gece mi?

Sebring, her şey yolunda mı?

Ondan sonra, hiçbir şey.

Turner'ın yanındaki tabureye kaydığını görünce kafasını kaldırdı ve ağzı sıkıştı. Beş dakika önce tualeti kullanmak için tabureden kaymıştı. Geri döndüğünde Nick Olivia'yı düşünmeye dalmıştı ve onun geri geldiğini hissetmemişti.

Turner ona dikkatle bakarak, "Yanıtlar biraz yavaş, Sebring," diye mırıldandı.

Nick cevap vermedi. Arkadaşından uzaklaştı, içkisinin kalanını geri atmak için kaldırdı, gözleri barın sonunda ona bakan bir kadına takıldı.

Kadın ona, onun açılışı olan gülümsemesini verdi. Gözlerini kaçırdı ve viskisini geri attı.

Dikkatini Turner'a geri verdi.

"Harkin ve Shade'e ulaşmak için başka bir yola ihtiyacım var," dedi ona. Turner onun bakışlarını tuttu, dudakları şimdi incelmışti.

"Ciddi misin?" diye sorabilsin diye yüzlerini açtılar.

Nick barmenin geçtiğini gördü, dikkatini çekti ve başını Eric'e doğru eğmeden önce çenesini kaldırdı.

Barmen başıyla onayladı.

Nick tekrar Turner'a baktı. "Olivia işe yaramayacak."

"Sana yardımcı olacak bir alet bilmediği için mi yoksa aletini onun içinde tutmayı çok sevdiğin için mi onu sana yardımcı olması için kullanmıyorsun?" Turner sordu.

"Bunu tartışmayacağız," dedi Nick. "Senin hiçbir fikrin yok, tamam mı? Olivia hakkında paylaşmak istediğin düşüncelerin varsa, bu olmayacak."

"Görünüşe göre sende bir düzen var, bir işte çalışıyorsun, o iş sırasında am buluyorsun, sen de buna kanıyorsun."

Nick tamamen Eric'e döndü. "Dikkatli ol," diye uyardı.

Turner alaycı bir tavırla başını yana eğdi. "Dikkatli ol, Hettie hakkında mı konuşayım yoksa Olivia Shade hakkında mı konuşayım?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağımızı söylediğimi duydun mu?" Nick sordu.

"Olivia Shade hakkında konuşmadığınızı söylediğinizi duydum," diye karşılık verdi Eric.

"Evet, ben de öyle dedim," diye onayladı Nick.

Turner'ın ifadesi kızgınlıktan sinirliliğe doğru kayarken, "Tanrım, kardeşim. O Olivia Shade." Yaklaştı ve alçak sesle, "Hettie'nin idam edilmesini emreden adamın kızı," dedi.

Nick'in yanıtı da bir o kadar alçakçaydı. "Yanılıyor olabilirim ama sanırım bunu senden daha iyi hatırlıyorum."

"Bana öyle geliyor ki, o kaltağı korurken bunu unutmuş olabilirsin." Nick bu kez fısıltıyla, "Dikkatli ol," diye tekrarlardı.

Turner arkasına yaslandı. "Ciddi misin lan sen? Hettie senindi ama aynı zamanda *benim* ekibimin bir üyesiydi. *Benim* gözetimim altında öldürüldü. Ve sen bunu anlıyorsun, Nick. Sen de o ekibin bir üyesi olduğun için anladığını biliyorum."

İçkileri barın üzerine bırakılırken Turner barmene şöyle bir baktı.

Nick gözlerini Turner'dan ayırmadı ve ancak barmen gittikten sonra konuştu.

Sonra sordu: "Tom Leary'nin asidini kazanmak için ne yaptığını biliyor musun?" "Denver lore, kardeşim," diye homurdandı Eric, hâlâ kızgındı.

"Leary bir yürüyüş,

Shade'e yanlış yapan askerlere ders vermek için."

"Evet, bunu biliyorum. Ama o asidi *neden* kazandığını biliyor musun?"

"Shade'in dersin ne için olduğunu umursadığını sanmıyorum, sadece dersin öğrenildiğini ve sadece Leary tarafından değil, ona gözlerini diken herkes tarafından öğrenildiğini düşünüyorum."

"Olivia'nın sırtı yanmış."

Nick, Eric'in başının şiddetle seğirmesini izledi. "Ne oluyor lan?" diye sordu sessizce.

"Asit değil. Ne olduğuna dair bir fikrim yok ama çok fazla yara izi bıraktı. Leary'nin hak ettiğinden çok daha fazla. Olivia'bak, testislerimde hissediyorum, o yara izlerini almanın getirdiği acıyı."

Turner'ın kaşları . "Babası mı?"

"Bir kaza olabilir. Bir sürü saçmalık olabilir. Yani, babası Vincent Shade olmasaydı ve bu saçmalıkları yapmasıyla tanınmasaydı olabilirdi. Ama onları 'hak ettiğini' söyledi. Bir kaza geçirdin, hiç bu terminolojiyi kullandın mı?"

Eric votka taşlarına döndü ve "Hayır," diye mırıldanarak kaldırdı. Turner içkisini yudumlarken Nick, "O asla gülümsemez," dedi.

Arkadaşı bakışlarını tekrar Nick'e çevirdi ama konuşmadı.

"Doğru değil, iki kez. Onu sayısız kez becerdim, haftalarca her gece evimde ağırladım. Onunla yemek yedim. Akılsızca televizyon izledik. İki kez gülümsediğini gördüm ve ikisi de zar zor sayıldı. Gülümsemesini hissettim ama görmedim. Beni asla içeri almazdı, Eric. Babasını koruduğu için değil, çünkü eğer yaparsa ve yakalanırsa, ne olacak? O biliyor. O yaraları gördüm, o yüzden biliyorum. Görevimde başarısız olmayacağım ama küçük bir şansım var ve onunla benim aramda yakalanırsa, ona ödetecek. Ve bunun sorumlusu ben olmayacağım."

Turner ona, "Kadın onun işinin bir parçası, Nick," diye hatırlattı.

"Annesinden nefret ediyor. Kız kardeşiyle nispeten yakın olduğunu hissediyorum ama bu bir yere kadar. Ama onun hakkında hiç konuşmuyor. Sanki hiç yokmuş gibi. Ve bunun nedeni ikimizin de kendimize bir şeyler saklıyor olmamız değil çünkü bizim gibi insanlar böyledir. O tanıdığım en ulaşılmaz insan. Ama azıcık bile , gözlerinin içine bakmak, bir sefalet çukuruna düşmek gibi bir şey."

"Tanrım," diye mırıldandı Turner.

"Evet," diye mırıldandı Nick, Olivia'nın gözlerindeki o bakışı hatırladı ve içkisini almak için bara doğru kaydı.

"Eğer bunu ona yapan babasıysa, neden gitmiyor?" Turner sordu.

Nick cevap vermeden önce sağlıklı bir nefes çekti.

"Sırtının küçük kısmından kalçasının üst kısmına kadar. Çok fazla bir alan değil ama başına gelenler için çok fazla." Gözlerini Turner'a çevirdi. "Parçalanmış, dostum. Bir santimetre bile sağlıklı deri kalmamış. Bunu babam yaptı. Bunu hak etmek için ne yaptıysa öğrendi. Denver'daki ilim mi?" Başını salladı ama "Öğrenmiş. Evet, Eric. Öğrendi. Ama özel olarak öğrendi. Ve bunun tekrar olmasından çok korkuyor. O bağlı, dostum. Dar etekler ve pahalı ayakkabılar giyen ve bir malikanede yaşayan bir mahkum."

Eric, "Onu indirirsen, kızı kurtaramazsın," dedi.

"Ben de onu alt etmek için üzerine yürümeyeceğim."

Eric, "Sen olduğunu anlayacaktır," diye belirtti.

Nick ağzının gerildiğini hissetti ve içkisine geri döndü.

Öyleydi. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

"Nick," diye Turner.

Nick arkadaşına baktı. "Öyle olacak. Ve kesinlikle onunla ilişkiye başladığımda ne durumda olduğumu anlayacak. Ama o şekilde bitirmediğimi de bilecek. Ve bu saygıyı kazananın kendisi olduğunu bilecek. Çok fazla olmayabilir ama bir şey olacak."

Eric ona, "Dostum, o senin en iyi yolun," diye hatırlattı.

Nick biraz daha viski içti ve yanıt vermedi.

"Cinayetin zaman aşımı yoktur," diye devam etti Eric. "Harkin aleyhine tanıklık edersen, bir federal ajanı öldürdüğü için ölüm cezasına çarptırılır."

Nick tekrar arkadaşına baktı. "Bunu seninle yüzlerce kez paylaşmadığımdan değil ama belki bu sefer izin verirsin. Gizli bir muhbir olarak ortaya çıktım ve Harkin'i açıkça ispiyonladım, Shade hiçbir şey hissetmedi. Ve bunu sadece Harkin değil, Shade de ödeyecek. Georgia Shade bir joker, ama o bir Shade. İntikam peşinde olacak. Ve Harkin gibi düşük seviyeli bir oyuncu için WITSEC'e girme fikrine sıcak bakmıyorum. Ailemin kışını tehlikeye atmayı da sevmem. Bu Vincent Shade yüzünden bir kez oldu, bir daha olmasına izin vermeyeceğim. Tanık koruma programına girmem ve bir mucize olur da Shade intikam almazsa, işime bir köstebek girerse, sahip olduğum tüm müşterileri kaybederim. Ben de yemek yemeyi severim Eric."

Eric'in dudakları tekrar inceldi, kimsenin onunla bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyordu ama yine de Nick'i anladı ve o da başını salladı.

Nick arkasını döndü ve başka bir şey söylemedi. Eric de onunla birlikte sessizliğe gömüldü.

Dakikalar sonra Eric sessizliği bozdu.

"İçeri girmenin bir yolunu buldum, konuşacağız."

Nick bardağına , "Minnettarım," diye mırıldandı, gözlerini kaldırdı ve barmenin dikkatini çekti.

Bir içki daha aldı.

Eric de öyle.

Barın diğer tarafındaki kızın kendisine iki kez daha baktığını fark etti.

Eve yalnız gitti.

* * * * *

11:17 - O Gece

Nick mutfak tezgâhının başında durmuş, parmakları bir bardak viskiye daha sarılmış, diğer elinde çerçeveli bir fotoğraf tutuyordu.

Resim Hettie'ye aitti. Kıza benzeyen bir kadın. Güzel bir kız.

Olgun bir kız.

Ama bir

kız.

Nick hayattayken onun hep bir kız gibi görüneceğini ve ölene kadar da öyle kalacağını düşünmüştü. O günün onlarca yıl sonra geleceğini düşünmüştü.

Ama sonunda, nefret ettiği bir şekilde, haklı olduğu ortaya çıkmıştı.

Sarı saçlar, ince telli ama yumuşaktı. Büyük mavi gözler. Burnunda çiller vardı.

Bir aptal gibi davranabilirdi. Bazen sakardı. Büyük bir aptal olmakla ilgili bir sorunu yoktu.

Ayrıca kendisinden beş santim daha uzun olan iki yüz elli kiloluk bir adamı da alt edebilirdi.

FBI'dan o kadar uzak görünüyordu ki çok komikti.

Bu da onu gizli için mükemmel yapıyordu.

Çerçevesindeki resmine baktı, yıllardır sakladığı bir şeydi bu.

Olivia'yı davet etmeye başladığında kaldırdığı bir şey.

Ve onun yıllar içinde dekorun bir parçası haline geldiğini fark ederek resmine baktı. Yıllardır yatak odasıyla antrenman odası arasındaki duvarda duran sandığın üzerinde, şu ya da bu şekilde durmasına pek dikkat etmemişti.

O bir hatıraydı.

O ölmüştü ve kendi kendine onun asla bu hale gelmeyeceğine yemin etmişti. Ama o bir hatıraydı.

Mutlu bir tane.

Acımasız ölümünün şokunun yarası kapanırken, geri kalanlar, güzel zamanlar yüzeye çıkmıştı.

Hettie gülümsüyor. Gülüyor. Şakalaşıyor. Erkeklerden biriydi ama tam bir kız gibiydi. Harika kafa atıyor. Yumurtaların içine ediyor. Onun için her yemek pişirdiğinde aldığı ilk lokmada orgazm oluyormuş gibi davranıyordu.

Hettie. Mutlu bir anı.

Ama bir anı.

Ve orada durup ona ve çillerine baktı ve bunu bir kez olsun onun sikik yumurtalarını özlemeden yaptı.

Olivia'nın lanet bir fotoğrafını çekmiş olmayı dileyerek yaptı bunu. "Ben bir pisliğim," diye fısıldadı resme.

Sen bir pislik değilsin, tatlım. İkimiz de kime aşık olacağını kontrol edemeyeceğini çok iyi biliyoruz, diye fısıldadı Hettie onun beynine ve sırtı dikleşti.

Aşık olmak mı?

"Tanrım, kahretsin, şimdi de ben bir deliyim," diye mırıldandı.

Kararlılıkla dikkatini viskisine verdi. Yuttu.

Bunu yaptıktan sonra, belki de deli olmadığını düşündü.

Belki de içkiyi bırakması gerekiyordu.

Bu düşünceyle resmi sandığa doğru götürdü ama eskiden olduğu yere koymadı.

Olivia'yı doğurduğunda onu sakladığı çekmeceye yerleştirdi. Ve yatak odasına doğru ilerlerken Hettie'yi zihninden uzaklaştırdı.

Sorun, Olivia'yı da aklından çıkarmaya çalışmasıydı. Hettie ile başardı.

Ama onu kendisinden kurtarmaya karar verdiği o geceden beri yaptığı gibi, Olivia onu bütün gece uyutmadı.

* * * * *

6:23 - Pazar Akşamı

"Tamam, bana neden bir yıldır uyumamış gibi görüldüğünü ve kara kara düşündüğünü söylemek ister misin?"

Nick oturduğu yerden görebildiği Denver'ın ışıklarını düşünmekten vazgeçip Anya ve Knight'ın dairesinin tavandan tabana pencerelerine baktı.

Anya'nın yaklaştığını gördü.

Onun yaklaştığını hissetmemişti.

Kahretsin, aklını başına toplaması gerekiyordu. Turner, Hettie ve Deacon ona bundan daha iyisini öğretmişti.

Geniş oturma odasından mutfağın bulunduğu diğerk tarafa baktı. Knight ve iki kızı da oradaydı, yemek pişiriyorlardı. Knight'ın gülümsediğini, Kat'in kıkırdadığını ve Kasha'nın kendi dünyasında, babasına ve kız kardeşine yardım etmediğini ama nedense mutfağın ortasında dönüp durduğunu gördü.

İşte yine oldu. Knight dokunduğu her şeyde doğaldı. Baba olmakta bile.

Bunun gerçekten sürpriz olmayan kısımları da vardı. Anneleri, o zamanlar her şeyi berbat etmişti, Knight'ı doğurmuş ve ona koruyucusu olması için isim vermişti.

Ama Nick, kardeşinin iki küçük kızla birlikte mutfakta rahatça oturabileceğini, birinin kendi dünyasında mutlu bir şekilde dönmesine izin verirken diğerkinin kıkırdamasını sağlayabileceğini milyon yıl geçse tahmin etmezdi.

Ve Nick bir milyon yıl geçse de kardeşinin buna sahip olduğunu görmekten mutlu olacağını, bunun bir parçası olmaktan memnun olacağını ve bu yüzden kendini daha az hissetmeyeceğini tahmin edemezdi.

Anya'ya geri döndü.

Ve Anya, kendisinin de asla istemeyeceğini tahmin ettiğı bir şekilde, ama şimdi onsuz emin olmadığı bir şekilde, hiç sahip olmadığı kız kardeşi olarak, bunu ortaya koydu.

"Artık Hettie'yi düşünmüyorum."

Kafası karışmış görünüyordu ve temkinli bir şekilde konuştu, "Ben... şey, bunu söyleme şeklinizden anlayamıyorum. Bu iyi bir şey mi?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Nick. "Kafasından vurulmasını izlediğın sevdiğın birini düşünmemek iyi bir şey mi?"

Kadının yüzünde küçük bir irkilme belirdi ve adam keşke bu kadar açık konuşmasaydım diye hayıflandı.

O özür dilemeye fırsat bulamadan gözleri mutfağa kaydı ve daha da yaklaştı.

"Eninde sonunda iyileşmek ve hayatına devam edebilmek için onu düşünmeyi bırakmalısın," dedi ona yumuşak bir sesle.

Nick Denver'ın ışıklarına baktı.

"Bence bu sağlıklı, Nick," diye devam etti ve sonra güvence verdi, "Ve bu bir ihanet değıl. Tatlım, biliyorsun..." Nick onun daha da yaklaştığını hissetti, "yıllar oldu."

"Başka biri daha var," diye mırıldandı.

"Güzel," diye cevap verdi.

Ona döndü. "Ona sahip olamam."

Ağız aşağı doğru döndü. "Kötü."

Nick geceye geri döndü. "Belki de Denver'dan siktir olup gitmeli ve her şeye yeniden başlamalıyım."

"Her ne kadar bir seçenek olsa da, Kasha'nın bu düşünceye çok kızacağını düşünüyorum. Kat de bu konuda kız kardeşinden geri kalmazdı ama daha sessiz olurdu. Ve kardeşin de aklını kaçırdı."

Nick aynı zamanda ağır hissetmesine de bayılmıştı. Anya'nın parmaklarının kendi parmaklarının çevresinde kıvrıldığını da hissetti.

"Ama kendine dikkat etmelisin," diye fısıldadı.

Ona baktı ve yüzünü yaklaştırdı. "Knight'tan sonra aşık olabilir misin?"

Hâlâ fısıldıyordu ama "Asla" dediğinde çok sertti. Çenesindeki o kasın kıpırdadığını hissetti.

"Ama bu yapmayacağım anlamına gelmez-" diye devam etmeye çalıştı.

Bok gibi bir şeydi, ama ve Nick'in o sırada nasıl davrandığından sonra, Nick şimdi Anya'nın başka bir erkekle birlikte olması fikrini düşünmeyi bile midesi kaldırmıyordu.

Nick onun kesti, "Konuşmayı kesmeliyiz."

"Başka birine karşı bir şeyler hissediyorsan, Nick, bu-"

"Onun için her şeyi hissetmeye ne dersin?" Nick sordu, şimdi kesinlikle ortaya döküyordu. Anya için her şeyi ortaya döküyor ve kendisine bile itiraf etmediği şeyleri yüksek sesle itiraf ediyordu. "Oysa bunun sadece Hettie için olması gerekiyordu. Bu ne anlama geliyor?"

Yine kafası karışmış ve korkmuş görünecek kadar tedirgin görünüyordu. "Bu, ona neden sahip olamadığını anlamadığım anlamına geliyor."

"Onun güvenliği için."

"Bu hiç mantıklı değil."

Tekrar başını salladı. "Ne yazık ki daha fazla açıklama yapamam."

"Hayır Nick, demek istediğim şu ki, bir kadın için gezegende sevdiği adamdan daha güvenli bir yer yoktur."

Nick konuşmadan kardeşinin kadınına baktı. Kadın sadece "Nick-" diyerek onu sessizliğinden uyandırdı.

"Oradaydım ve Hettie'nin canını aldıklarında orası onun için güvenli değildi" dedi.

"Ne yazık ki Hettie söyleyeceklerimi doğrulamak için burada değil ama aynı olmayacağını tahmin ediyorum," diye nazikçe cevap verdi. "Eğer onun hayatını almak zorunda kalsaydık, sen

O sırada orada olmak son anlarında sahip olduğu tek güvenli şeydi."

Anya haklıydı. Hettie bunu doğrulayacaktı. Gözleri onu hiç terk etmediğı için bunu biliyordu. Onu kurtaramasa bile, sadece orada bulunarak ve Harkin silahı kafasına dayadığında onu ne kadar sevdiğini bilerek ona bir şeyler verdiğini biliyordu.

"Yeni kızın-" diye etti Anya.

"Onunla olmaması gerekiyordu. Olmamalıydı. Olamaz," dedi ona.

Nick'e bakıp elini sıkmadan önce kısa bir süre mutfığa doğru baktı, "İşte o zamanlar gerçek olduğunu anladığın anlardır. Olmaması gerektiğinde. Olmaması gerektiğinde. Buna izin vermemeniz gerektiğinde. Ve bu dünyada onu durdurabilecek hiçbir şey yoktur." Sesi temkinli bir hal aldı. "Hettie'ye olan da bu değil miydi?"

"Bu farklı," diye paylaştı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Söylediklerin her ne kadar hoşuma gitse de bebeğim, bu kadın için güvenli olan son şey benim."

"Anlamıyorum."

Nick başını mutfığa doğru sallayarak, "Ben de senin bunu yapmamamı seviyorum," dedi. "Bu seni bundan koruduğı anlamına geliyor, Anya. Sen bunu hissetmiyorsun. Tek onun seni güvende tutmak için verdiği şey. Ama dışarıda senin kadar şanslı olmayan kadınlar var ve biz onlardan biri hakkında konuşuyoruz. Hayat karmaşık, çirkin ve bu çirkinlik aşırı olabilir. Benim yapmam gereken bir iş var ve o da bunun ortasında. Eğer bir seçeneğı olduğunu bilseydi, çirkin ya da daha çirkinini seçerdi. Ve ben ikincisiyim."

"Hayatın karmaşık olduğunu biliyorum Nick, ama aşk öyle değil." "Ve kardeşim de sana bunu veriyor."

"Hayır, bu işler böyledir ve sen de Hettie'yle bunun bir versiyonunu yaşamıştın, ikinizin birlikte olmak gibi bir derdi yoktu ve ikinizin de umurunda değildi. Tehlikeli bir operasyon sırasında aşık olan bir ajan ve muhbir mi?" Başını iki yana salladı. "İkiniz de bunun çeşitli nedenlerden dolayı riskli olduğunu biliyordunuz. İkiniz de bunun peşinden gittiniz. Elinizde olana sahiptiniz ve umarım şimdi bu şansı kullandığınız için mutlusunuzdur çünkü dünya bu şansa çok uzun süre sahip olamamanıza neden oldu ama en azından ikinizin de bunu yapacak cesarete sahip olduğunuzu bilerek rahatlayabilirsiniz. Bu kızda farklı olan ne?"

"Bu kızda farklı olan şey aynı. Bu işi doğru düzgün halledemezsem, birimiz, diğeri ya da ikimiz birden ölebiliriz. Bunu bir kez yaşadım Anya. Tekrar yaşamaya niyetim yok."

Gözlerini ona dikti.

Sonra, "Nick, tatlım, sana gerçekten ölümcül tehlike riski olmayan bir kız bulmamız gerekiyor" dedi. "Belki de hepimiz kiliseye gitmeye başlamalıyız" önerisinde bulunduğunda komik bir şekilde çaresiz görünmeye başladı.

O ruh halinde bile Nick, Anya'nın kendisini *ya da* kardeşini Tanrı'nın evine sürüklediği düşüncesi karşısında kahkahalarını tutamadı.

Gerçi bunu ona ayarlayacak bir kadın bulmak için yapıyordu ama bu da durumu daha az komik kılmıyordu.

"Anne, komik olan ne?" Kasha oturma odasının öbür ucundan bağırdı ve Nick o tarafa baktığında, kaynağını daha yakından öğrenmek için annesi amcasına doğru yola çıktığını gördü.

Anya, "Yetişkin işi, bebeğim," diye cevap verdi.

Bu, Kasha'nın yüzünü sertleştirdi, bu da bir şeyler uydurmak zorunda kalacakları anlamına geliyordu çünkü bunun peşini bırakmayacaktı.

Ama Anya dikkatini kızına verirken, Nick de kendi dikkatini kardeşine çevirdi.

Knight, kadınının Nick'i güldürmüş olmasından duyduğu rahatlamayı gizlemedi. Nick ruh halini saklamaya çalışmıştı ama bu konuda berbat olduğunu biliyordu.

Knight, Nick göz göze geldiklerinde de devam eden endişesini gizlemedi.

Ancak Knight, Kat'in dikkatini çekince sonunda onu sakladı.

Çok daha sonra, kızlar yatağa girdiğinde ve Anya mutfakta arkadaşı Viv'le telefonda konuşurken sıra Knight'a gelecekti.

Müzik kısık sesle çalarken, ikisi de oturma odasındaki kanepede, ellerinde içkilerle otururken Knight, "Bir şekilde seni bağlamış," diye mırıldandı.

"Bağlarım çözüldü," diye yalan söyledi Nick.

Knight alçak sesle, "Görünüşe göre sahip olamadığın kıza karşı bir şeyler hissediyorsun," dediğinde temkinli bir şekilde ilerliyor gibiydi.

Yeterince ihtiyatlı davranmadı.

"Kardeşime aşık olacak güzel bir kızda gözü olan yirmili yaşlarında bir pislik değilim. Ve o zamanlar, Anya'yı ilk tanıdığım da, sen onun için var değildin. Ta ki sen var olana kadar. Sonra her şey seninle ilgili oldu."

Knight şimdi pek memnun görünmüyordu. "Bunun üzerinden geçmemize gerek yok Nick."

"O zaman bilmediğin konularda konuşma, Knight," diye karşılık verdi Nick. "Bilmiyorum, benimle paylaş," diye davet etti Knight.

"Bu gece içimden sadece bir kez bunu söylemek geldi, kardeşim. Anya'da var. O sana verebilir."

Ağabeyi onu inceledikten sonra, "Seni ," diye tekrarladı. "Ben gevşedim." "için gevşemedin," diye gözlemledi Knight.

"Hayır. Benim için değil. Mükemmel dünyada bu gece burada olurdu, böylece Kasha'ya onu gülümsetmek için bir şans verebilirdim."

"Kash bu konuda iyidir."

"Olivia'yla arayı bozdu, ona insan boyutunda bir Barbie araba alırdım."

Knight onun bakışlarını tuttu ve fısıldadı, "Siktir, seni bağladı."

"Asla mutlu olamayacak Knight, bunu biliyorum. Ve evet, bu beni ."

"Onu mutlu etmek istiyorsun."

"Asla mutlu olamayacak."

"Onu mutlu etmek istiyorsun."

"Evet, var olmayan o mükemmel dünyada onu mutlu etmek isterdim."

Ama mükemmel bir dünyada yaşamıyoruz, Knight."

Çenesini ön kapiya doğru sallayarak, "Günde belirli zamanlarda, o eşikten geçtiğim zamanlarda yapıyorum," dedi.

Knight'ın buna sahip olmasını seviyordu. Nick, babası annelerini tüm pisliklerinden kurtardıktan sonra hayatına başlamıştı. Knight hayatına Nick gibi başlamamıştı, annesi temiz ve ayıktı ve fahişelik yapmıyordu.

Evet, Knight'ın buna sahip olmasından memnundu.

Babasının annesini bulup kışını temizlemesinden ve bunu Knight'a vermesinden memnundu.

Ve Anya'nın ona diğer her şeyi vermesinden memnundu. Ama bu Knight içindi.

"Bazı insanlar bunu anlamıyor, Knight."

Knight onu bir kez daha inceledikten sonra, "Bitir şu işi. Sadece bu adamları dışarı çıkarın."

"Canlarının yanması

gerek." "Sadece

onları dışarı çıkar."

"Dört buçuk yıldır Hettie sadece bir anı. O hale söz vermiştim. Başaramadım. Başka seçeneğim yoktu. Ben insanım ve böyle şeyler olur."

Hayatta kalmak, geçmişe saplanıp kalmış yürüyen ölümler olmamak. Deacon bana bunu öğretti ve ben de öğrendim. Çok iyi. Ama onun başlattığı işi bitirmek zorundayım. Buna da söz verdim. Ve bu tutmam gereken bir söz."

"Kardeşim, söylediklerinin ne kadar saçma olduğu hakkında bir fikrin var mı? Olivia Shade bu karmaşanın içinde. Onları indirmek yerine o adamları indirirsen, o da gider. Şu an mutlu olmayabilir. Ama o kadını dar etekleri ve topuklu ayakkabılarıyla gördüm. Turuncu bir tulum giyip birinin kaltağı olmaktan çok daha az mutlu olacaktır."

"Bir yolunu bulurum," diye mırıldandı Nick.

"Siktir," diye mırıldandı Knight karşılığında. "Onunkini kurtarmaya çalışırken kendini kaybetme."

"Onun işlerini halletmeden kendi işlerimi halletmenin bir yolu yok. Onun benden nefret etmesini ve turuncu bir tulum giyerek bunu yapmamasını sağlamalıyım."

Knight öfkeyle içkisine, "Kahretsin, belki de bu piçleri dışarı çıkarırım," dedi. Nick onun bir yudum almasını izledi.

İş bittiğinde kardeşinin dikkatini çekerek şöyle dedi: "Belki de bu benim bir pislik olmamın kefaretidir. Senin aksine, annemin aksine iyi büyüdüm ve hala ona bok atıyorum. Babama bok atıyorum. Sen de. Lanet olası bir gibi davranmak. Belki de . Hettie'yle neden böyle oldu. Olivia'yla neden böyle oldu. Bilmiyorum. Bunu bin yıl düşünsem de asla bilemem. Sadece yoluma devam etmeli ve bir eşikten geçip kendi mükemmel dünya versiyonuma gireceğim bir hayat bulmayı ummalıyım."

Knight konuşmak için ağzını açtı ama Nick durmadığı için konuşamadı.

"Bildiğim şey, bir pislik olabilirdim ama öyle olmamayı öğrendim. Başka şeyler de öğrendim. Senden. Hettie'den. Babamdan, annemden, Anya'dan. Ve Hettie'nin bana verdiği bir şey de insanları nasıl okuyacağımı. Ve Olivia Shade'in turuncu bir tulumdan kurtarılmaktan çok daha fazlasını hak ettiğini çok iyi biliyorum kardeşim. Babasının Hettie'nin ölümünden sorumlu olması, benim görevimin ona bunu ödetmek, işini bitirmek, onu adalete teslim etmek olması, ona daha fazlasını veren ben olamam. Ama taşaklarıma kadar, Knight, bunu hak ettiğini biliyorum."

Knight onu duydu. Knight her zaman dinlerdi. Sadece son dört buçuk yıldır Nick bunu fark etmişti.

Bu kez kardeşi onu duyunca Knight, "Benden bir şey istiyor musun?" diye sordu.

"Olivia'nın kendine mutlu bir hayat bulabilmesi için bu işin bitmesini istiyorum. Ama sen bu konuda yardımcı olamazsın, bu yüzden yapmanı istediğim şeyi yapıyorsun. Olmana asla izin vermediğim ağabey oluyorsun."

"Zor bir iş değil, Nick," dedi Knight.

"Artık değil," diye yanıtladı Nick.

Knight ona bir bakış daha attıktan sonra bir içki daha aldı.

Ondan sonra, neyse ki, konuyu kapattılar.

Nick eve gitti.

Uyumadı.

* * * * *

Şövalye

8:23 - *Ertesi Sabah*

Knight, kadınıyla seviştikten sonra ve ona iyice sokulduktan sonra mışıl mışıl uyumuştı.

Ama aklında bir şeylerle uyandı. O yüzden aradı.

Ve emri o verdi.

"Her şeyi bulun. Görünmez yap. Bana ver. Ve nasıl yaparsan yap, asla Nick'e ya da bana geri dönmeyecek."

En yakın arkadaşlarından biri ve ekibinin eski bir üyesi olan Sylvie Creed - eski diyorum çünkü artık kocası ve çocuklarıyla Phoenix'te yaşıyor - "Tamamdır," diye cevap verdi.

Knight daha iyi hissederek telefonu kapattı.

Sylvie ve adamı Tucker, ikisi de özel dedektifti ve bu işin en iyilerindendi, ona ihtiyacı olanı bulacaklardı.

Bu da Nick'in ihtiyacı olanı alacakları anlamına geliyordu. Nick bunu kendi başına yapmak istiyordu.

Bunu yapabilir.

Yardım alacağını bilme zamanı kadar bilmesine gerek yoktu.

On Beşinci Bölüm

Bir Göz

Nick

10:12 - Salı Sabahı, İki Hafta Sonra

"Nick, şu Ralphie denen adam yine telefonda."

Nick masasından, iki eliyle kapı pervazına asılı duran asistanı Bernadette'e baktı; gövdesi ofisin içinde sallanırken alt bedeni ofisin dışında kalmıştı.

Ona son bir buçuk hafta içinde Ralphie denen adamın aradığı üç seferde verdiği cevabın aynısını verdi.

"Umarım bunu son üç seferde söylediğimden daha net ifade edebilmişimdir Bernie. Yani bir sanat galerisinden, *herhangi bir* sanat galerisinden ya da *herhangi bir* satış görüşmesi yapmak istemiyorum."

"Sana söyledim," dedi sinirli bir şekilde. "Sana bir şey *satmıyor*. Birinin sizin için bir şey aldığını ve onu kurmak için sizden randevu alması gerektiğini söylüyor."

"Saçmalık Bernie, bu beni telefona bağlamak için bir hile."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama ilgilenmediğimizi ve arama listelerinde olmak istemediğimizi söylememe rağmen sürekli aramasının nedeni, birinin sizin için bir tablo satın aldığında *ısrar etmesi*."

Nick masasına dönerek, "Bana sözde sanat eseri satın alan kişiyi bulun ki onları arayıp sanat eserine ihtiyacım olmadığını söyleyebileyim," diye emretti.

Bernadette, "Tamamdır, patron," diye karşılık verdi.

Jefe.

Tanrım.

Kocası Dante'yi de aradı.

Neden ukala bir asistan tuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Görüşme sırasında bile ukalalık etmişti.

Belki de büyürken bir dangalak olduğu ve yirmili yaşlarında da öyle kaldığı için karma onu kıcıktan tekmelemiyordur.

Belki de acıdan zevk alıyordur.

Bernadette'i aklından çıkardı ve on dakika sonra tekrar kapısında belirdiğinde bir telefon görüşmesi yapmak üzereydi.

"Kahve almaya gidiyorum, ister misin?" diye sordu.

"Yarım saat içinde Hawk'la buluşmam var, sen dönmeden gitmiş olacağım, o yüzden hayır," diye cevap verdi.

"Ben ve çocuklar için kahve ısmarlamak ister misin?" diye ısrar etti. "Bu bir indirim olacak. Ekip oluşturmaktan bahsetmiyorum bile."

İçini çekti ve Bernadette'e sık sık yaptığı şeyi yaptı çünkü görünüşe göre acıdan zevk alıyordu.

"Küçük kasayı vur."

"Yakaladım seni," diye mırıldandı, sırtı geri döndü ve koridorda dönüp adamın bakışlarını tekrar yakaladı. "Oh, evet, ve Ralphie denen adam tablonun Olivia Shade adında bir kadına ait olduğunu söyledi."

Nick hareketsiz kaldı.

Bernie konuşmaya devam etti.

"Yani, tamamen bir satış görüşmesi. Olivia Shade diye birini tanıımıyorsun."

"Galeri neydi?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki hiç ses çıkmıyor gibiydi.

Görünüşe göre değilmiş.

"Tekrar gelir misin?" diye sordu.

"Galeri," diye . "Adı ne?"

Başı seğirdi. "Olivia Shade diye birini tanıyor musun?" Nick gözlerini ona dikti.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, gözleri parladı ve ne demek istediğini anladığını biliyordu, bu da sonunda ona onu neden işe aldığını hatırlattı.

"Şimdi bana o lanet galerinin adını söyle."

"Adı Art," diye yanıtladı Bernadette. "Şehir merkezindeki. Larimer Meydanı'na yakın."

"Teşekkürler," diye cevap verdi ve dizüstü bilgisayarına döndü. Kadın kapıda gözden kayboldu.

Nick, Art'ın web sitesini ve numarasını buldu. Numarayı aradı. "Art, ben Ralphie," diye cevap verdi bir adam.

"Ralphie..." Kahretsin... Yetişkin bir erkek kendisine bu adla hitap edilmesine gerçekten izin veriyor muydu? "Bu Nick Sebring. Asistanım-"

"Tanrıya şükür Bay Sebring," diye araya girdi Ralphie. "Aradığınıza çok sevindim. Bu parçayı almalısınız. *Muhteşem* ve yeni bir ev için can atıyor. Bayan Shade sizin için oldukça beğenmiş görünüyordu. Yine de büyük ve hizmetimizin bir parçası da teslimat ve kurulumu içeriyor. Bu yüzden takvimim burada açık ve eğer yapabilirsek-"

Nick, "Bu gece saat beş ," diye açıkladı.

"Ah... şey, bir bakayım. Yapabilirim-"

"Bu gece," dedi Nick. "Beş ."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Elbette Bay Sebring. Bu akşam. Beş ."

"Doğru, adresimi ister misiniz?"

"Eğer sakıncası yoksa."

Nick verdi o için onu. O zaman Nick değiştirildi sadece ve en kısa Telefonu yüzüne kapatmadan önce birkaç hoşbeş etti. Daha sonra göğsündeki sıkıntıyı görmezden geldi ve toplantısına gitti.

* * * * *

5:57 - O Akşam

Ralphie, "Görüyorum ki Bayan Shade'in bir gözü var," dedi.

Ralphie yakışıklı ama kesinlikle eşcinsel bir adamdı ve Nick'in yanında durmuş, iki kemerin arasında göğsünün üzerine yerleştirilmiş olan büyük tabloyu inceliyordu.

Evet, bir gözü vardı.

Tanrım.

Prenses resim seçebilir.

"Oh!" Ralphie ağladı ve giydiği pahalı takım elbisenin ceketinin içine uzandı. "Bunu sana vermemiz için bize bıraktı," dedi ve bir zarf çıkarıp Nick'e uzattı. "Al bakalım. Şimdi, eğer memnun kaldıysanız, sizi akşamınızla baş başa bırakacağız. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa, bir ayarlama ya da sadece başka bir yere asmamızı isterseniz, aramaktan çekinmeyin. Ancak, sadece söylüyorum, bu tablo *tam oraya asılmak için yapıldı*. Ama başka bir yere asmamızı isterseniz, hizmet etmek için yaşıyoruz."

"Bu iyi. Teşekkürler," diye mırıldandı Nick, bir yandan zarfı alırken bir yandan da bahşiş vermek için cüzdanına uzandı.

Ralphie onlara emirler yağdırırken, yanında getirdiği, taşıma ve yerleştirme işlerini yapan iki adama gidebileceklerini işaret etmekle meşguldü. Ama dikkatini tekrar Nick'e çevirdiğinde başını salladı ve ne demek istediğini açıkça belirtmek için iki elini de kaldırıp iki yana salladı.

"Bahşiş kabul etmiyoruz. Ama düşünceniz takdire şayandır."

Bahşiş yok.

Benzin istasyonlarında görevlinin kasanın arkasından ayrılmadığı bahşış kavanozlarının olduğu bugünlerde, bu bir sürprizdi. Ama iyi bir sürprizdi.

Daha fazla sanata ihtiyaç duyma ihtimaline karşı bunu aklına not etti. Nick başıyla onayladı ve onu kapıya kadar geçirdi.

Adam zar zor temizledikten sonra kapıyı sürgüledi. Sonra zarfa doğru baktı.

Önünde *Nick Sebring* yazıyordu.

Eğimli, akıcı, alışılmadık, neredeyse sanatsal bir el yazısı vardı.

Gözlerini resme çevirdi.

Devasa bir şeydi, her yeri dolduruyordu.

Aynı zamanda inanılmazdı. Tuval tamamen okyanusu anımsatan koyu mavi bir tonda boyanmıştı, ancak bu sadece dibe yakın bir yerde şeftali ve kırmızılarla bazı kahverengiler ve siyahlardan oluşan bir dizi dalgalı çizgiyle kesilmişti.

Çizgilere benziyorlardı ve Nick birçok kişinin bunu gözden kaçırdığını tahmin edebiliyordu. Ama o hemen gördü.

Bazı kıvrımlar, kabarıklıklar ve dairelerle, kesinlikle renklendirmeyele, çizgiler sevişen bir erkek ve kadının soyut bir tasviriydi.

Ve Olivia için alışılmadık bir seçim, kadın sırt üstü yatıyordu.

Buna gülümsemek istedi.

Gülümsemedi.

Zarfa baktı, yırtarak açtı ve ön yüzünde geleneksel **OSA** monogramı kabartması olan kalın, krem rengi bir kart çıkardı.

Kısa bir süre, yaptığı araştırmalar sonucunda Olivia'nın göbek adının Amalie olduğunu öğrendiği gerçeğini düşündü. Ve o tuğrayı görünce, onun isminin bildiği en güzel isim olduğunu düşündü.

Sonra notu açtı ve okudu,

Nick -

En son birlikte olduğumuzda söylediklerinle bana vermen gerekeni verdin.

Bu resimle de aynı şeyi iade ediyorum.

Söylemesi gereken şeyi zayıf bir şekilde gösteriyor ama en azından bir şey ifade ediyor.

Umarım bir gün rüyanda bile göremeyeceğin kadını bulursun. Bunu hak ediyorsun.

Ama bana verdikleriniz için size teşekkür etmek istiyorum. Hiçbir şey ifade etmeyecek bir şeyi durduracak güce sahip olan kişi olmak da dahil.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, birlikteyken hiçbir şey gibi hissetmiyordum. Onu bulduğunuzda, sizi mutlu ettiğinden emin olun. Eğer bir rüyanın ötesinde değilse, öyle olanı bulun. Daha azına razı olma. Eğer razı olursan, bu dünyada sahip olduğum son umut da yok olur ve karamsarlığım sonsuza dek sürer.

İyi ol, Nick. Ve mutlu olun.

Sana da,

- Livvie

Ona bir kez bile Nick dememişti. O da ona bir kez bile Livvie dememişti. Ama onun Nick'i olmuştu.

Ve Livvie'yi ona vermesini güvenli hale getirmemişti.

Nota baktı ve tekrar okudu.

Ve sonra tekrar.

Hiçbir şey ifade etmeyecek bir şeyi durduracak güce sahip olan kişi olmak da dahil.

Tükürük ağzını doldurdu.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, birlikteyken hiçbir şey gibi hissetmiyorduk.

Resme baktı.

Bu dünyada sahip olduğum son umut da yok olacaktı.

Telefonunu çıkardı. Bunu hiç düşünmeden yaptı.

Mesajlarında onun adını yazarken düşünmemeye devam etti.

Kelimeleri yazmak için başparmağını kullandı.

Gönder tuşuna bastı.

Kızın gönderdiği cevap mesajlarını

görmezden geldi. Onun yerine

beklemeye koyuldu.

On Altıncı
Bölüm O Olivia'ya
İndirgenmiş

Nick'in evine giderken neredeyse çıldırmıştım ama kesinlikle paniklemişim.

O kadar ki, yola çıkmadan önce arabamdaki takip cihazını çıkarmayı neredeyse unutuyordum.

Hatırladım. Ve izleyen biri var mı diye baktım. Ancak o zaman havalandım.

Ama hızlı yaptım.

Mesajı beni korkuttu.

Buraya gel. Şimdi.

Hiç talepkar olmamıştı. Bu şekilde değil. Mesajla değil. Telefonda bile. Aslında, biraz otoriter olabilse de, normalde rahat biriydi ve kulüpte yaşadığımız tartışma dışında, her zaman iyi bir ruh halindeydi.

Buraya gel. Şimdi. İyi bir ruh hali demedi.

Ayrıca otoriter de değildi.

Zorunlu ve talepkârdı.

Özellikle de haftalardır hiç görüşmemişken.

İyi misin? ve Sebring, bana cevap ver mesajlarına yanıt alamadım.

Ben de dediğini yapmak için

yola çıktım. Endişelendim.

Bir kardeşi vardı. Kardeşinin bir ailesi vardı. Nick'in de çalışanları vardı.

Bunun dışında bana kimsem olup olmadığını sormuştu ama ben ona hiç sormamıştım.

Ve ilişkimiz, tüm arkadaşlarını, bira içmek için buluşabileceği dostlarını, hala görüşmeye devam ettiği lise sevgililerini paylaşmadığı bir ilişkiydi.

Onun da kimsesi olmayabilir.

Aslında, bizim dünyamızda, gerçekten güvenebileceğiniz çok az kişi vardı.

Ve birine ihtiyacı olabilirdi.

Özellikle de kardeşinin ya da kardeşinin ailesinin başına bir şey geldiği için birine ihtiyacı varsa.

Şövalye Sebring kendini ve işini kendine sakladı.

Bu, işi için tehlike olmadığı anlamına gelmiyordu. Koruma sağladığı kızlardan herhangi birine zarar veren olursa, cezasının şu olacağı biliniyordu

hızlı ve acımasız.

Bu düşman anlamına gelebilir.

Ama bu sadece hayat olabilir. Bir araba kazası. Bir hastalık. Herhangi bir şey.

Hayat her zaman yaşanırdı ve benim deneyimim, yaşam sırasında çoğunun berbat olduğuydu.

Yani evet, endişeliydim. Hiçbir şey duymamıştım ama bu alışılmadık bir durum değildi. Hayatın doğrudan içinde olduğum günlerde bile, içinde bulunduğum konum nedeniyle haberler bana yavaş ulaşırdı. Şimdi ise bana hiç ulaşmayabilirdi.

Tanrım, ya biri Knight'ın Anya'sının peşine düşerse? Ya da kızlarından birinin?

Bu benim için bir terördü. Hiç mantıklı gelmiyordu. Tommy ile olanlardan sonra asla çocuk sahibi olmamaya karar verdim.

Ama bazen geceleri soğuk terler dökerek uyandım, rüyamda babamın ya da Georgia'nın bir düşmanının bebeklerim üzerinden ödeme yapmaya karar verdiğini gördüm.

Ya da ben bir şey yapmıştım ve babam ya da Georgia bunu ödemek için bebeklerimi kullanmıştı.

Hayır, hiç çocuk sahibi olmayı düşünmedim.

Ayrıca Nick'in mesajı üzüntü değil öfke olarak yorumlanabileceği için de endişeliydim.

Ona o tabloyu ben almıştım. Üzerinden günler geçmişti ve hiçbir haber alamamıştım.

Ama belki de hoşuna .

Bununla birlikte, reddetme hakkı vardı ve galeride çalışan yakışıklı Ralphie'ye Nick'in bu hakka sahip olduğunu bildiğinden emin olmasını söylemiştim. Yani onu zorluyor değildim.

Ama belki de benimle ilgili anılar istemedi. Belki de rüyasında inşa edemediği kızı bulduğunda, beş bin dolarlık bir tabloya bakıp beni hatırlamak istemedi. Belki de her şeyi bu kadar kesin bir şekilde bitirdikten sonra tabloyu ona vererek yapışkanlık yaptığımı düşündü, notumda yapışkanlık yazmasa bile.

Ancak bunların hiçbiri kızgın bir *şekilde gelmesine* neden olmadı. *Şimdi*. Sırf bunu benimle paylaşabilirsin diye. Ralphie'ye istemediğini söyleyip beni görmezden gelmeye devam edebilirdi.

Yani hayır.

olduğunu düşünmemiştim.

Her neyse -Şövalye, Anya, Nick'in yeğenlerinden biri- her şeyin yoluna girmesini umuyordum.

Ve Knight, Anya ya da herhangi bir şey söz konusu olduğunda beni çağırmış olmasının ne kadar anlamlı olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Nick'in Jaguar'ının yanına geldiğimde o kadar telaşlıydım ki, onun evine döndüğümü fark etmemiştim. Bir daha olacağımı hiç düşünmediğim bir yer. Ama yine de, her gün, hatta her saat düşündüğüm, bir kez daha, ama daha iyisi, ruhum beni her harekete geçirdiğinde geri dönme şansına sahip olmayı dilediğim bir yerdi, çünkü hayallerin mükemmel dünyasında, Nick gibi orası da bana aitti.

Hayır, bunu düşünmemiştim.

Hızla arabamdan indim, kapıyı kapattım ve Nick'in birimine bakıp kapısının çoktan açıldığını gördüğümde kalbimin göğsüme çarptığını hissettim.

Geldiğimi her zaman biliyordu, muhtemelen arabamı duymuştu, ama ben merdivenlere vurmadan önce asla kapısını açmadı.

Bu bana bunu yaptırdı: merdivenleri hızla çıktım, etek ve topuklu ayakkabılarla elimden geldiğince koştum.

Nick beni yarı yolda karşıladı.

Ve yüzündeki acı kalbime bir parça dehşet gönderdi.

"Nick," diye fısıldadım, yanındaki basamakta durdum, elimi göğsüne koymak için kaldırdım, gözlerim onunkilere yapıştı. "Tanrım, tatlım. Ne oldu?"

Nedense ben konuştukça acının daha da derinleştiğini gördüm.

Ama cevap vermedi. Elimi göğsünden çekip aldı, parmakları benimkilere öyle sert sarıldı ki canımı yaktı. Sonra beni merdivenlerden yukarı o kadar hızlı sürükledi ki ayağım takıldı ve neredeyse düşüyordum.

Fark etmemiş gibiydi. Beni kendi birimine çekene kadar sürüklemeye devam etti. Kapıyı kapatmak için aniden durdu.

Ani duruşunun kolumda yarattığı sarsıntı beni ona doğru düşürdü ama umurumda değildi.

Tamamen Nick'le ilgiliydim.

Kapıyı sürgülediğinde ve bana döndüğünde, elimi onunkinden çektim, ikisini de göğsüne doğru kaldırdım ve eğildim. Ona o kadar odaklanmışım ki, ellerini kalçalarımaya götürüp beni geri iterek ilerlediğini fark etmedim.

Sadece yalvardım, "Konuş
benimle." Benimle
konuşmadı.

Bana baktı, gözlerinin mavisi açıkça çalkantılıydı, duygularının dürüstlüğü bana hiç vermediği bir şeydi.

Bu da kötü olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Tanrım, tatlım. Ne oldu?" Fısıldadım. Cevap vermedi.

"Knight mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

Hayal meyal, bizi durdurduğunu fark ettim, böylece sadece orada duruyorduk, dokunuyorduk ama hareket etmiyorduk.

"Anya?" Dikkatlice bastırdım.

"Bunu yapmaya niyetin yok," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Pardon?" Ben sordum.

Parmakları kalçalarımın saplandı ve "Mutlu olmamı istiyorsun," dedi.

Kafamın seğirdiğini hissettim, şimdi kafam daha da karışmıştı.

"Ben... Ben anlamıyorum." Başımı salladım. "Yani, evet. Tabii ki. Senin mutlu olmanı istiyorum. Yine de, anlamıyorum-"

"Ama bunu yapmaya niyetiniz yok," diye tekrarladı.

Söylediğini sandığım şey karşısında kalbim sıkışmaya başladı ve bana destek olması için parmaklarımı gömleğinin göğsüne sokmak zorunda kaldım.

"Pardon?" Nefes aldım.

"Bunu yapmaya niyetin yok."

Uzaklaşmak için gitmesine izin verdim.

Nick'in parmakları kalçalarımın ayrıldı ve kolları beni sardı.

Sıkı.

Beni vücuduna yapıştırıyor.

"Sebring-"

Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "*Nick*," diye havladı, o kadar şiddetle ki irkildim. "Ne oluyor?" diye sorarken gerildim.

"Resmini aldım Olivia. Notunu aldım," diye açıkladı ama bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. "Mutlu olmamı istiyorsun. Ama bunu yapmaya niyetin yok."

Bunu yapmaya niyetim yoktu.

Haklıydı; bunu yapmaya niyetim yoktu.

Asla bilemeyeceği şey ise onu mutlu etme ayrıcalığına sahip olmak için ölebileceğim ve öldürebileceğimdi.

Bu, hayatın bana sunduğu bir yetenek değildi.

"İkimiz de senin için öyle olamayacağımızı biliyoruz," diye hatırlattım ona.

"Evet," diye ısırdı, sanki bu kelimeyi çıkarmak zorundaymış gibi, çünkü tadı iğrenç ötesiydi. "Benim bilmeyip senin bildiğin şey, senin hiç kimse için öyle olamayacağını."

Tamamen hareketsiz kaldım.

"Yapabilir misin?" diye kestirip attı ama cevabımı beklemedi. "Kimse için öyle olamazsın."

"Sebring-"

Kollarıyla beni sıktı. "*Nick*." Başımı salladım. "Neden biz-?"

"Güzel soru, Olivia. Neden? Neden kimse için böyle olamıyorsun? Neden mutlu olamıyorsun?"

Haftalardır birlikte değildik.

Bu kadar çok şeyi nasıl ? Dikkatlice uzaklaşmaya çalıştım.

Kolları sıkılaştı ve bu sefer gevşemediler.

Çekilmeye çalışmayı bıraktım.

"Geri sarıyoruz," diye karar verdi. "Benim için neden öyle olamadığını biliyorum. Benim için neden böyle olamayacağını neden paylaşamayacağımı da biliyorum. Bilmek istediğim şey, neden benim için öyle olamayacağını düşünüyorsun."

"Paylaşamıyorsun ve bunu anlıyorum. Neden anlamalısın." "Hayır, anlamıyorum."

"Yapmak zorundasın."

Bana doğru eğildi. "Baban pisliğin teki. Gezegen onu yok etse daha iyi olurdu. Kız kardeşinden emin değilim ama onun da aynı olduğunu düşünüyorum. Toprakta yatmayı hak eden askerlerin olduğunu biliyorsun."

Sözleri üzerine kollarını sıkıca kavradım ama o beni bırakmadı.

Yine kıpırdamadan durdum ve ellerimi aramızda tutarak bana verebileceği kadar mesafe bıraktım.

"Sana sahip olamamamın bir nedeni de bu. Ama sen bununla ilgili değilsin. Sen onlar değilsin. Bunu benimle paylaşmadın. Hâlâ taşaklarıma kadar biliyorum. Sen de biliyorsun çünkü bunu yaşıyorsun. Peki neden bana sahip olmana izin vermiyorsun?" diye sordu.

Sen onlar değilsin.

Evet, beni . "Sebring-"

Kaybetti.

"*Nick!*" gürledi ve beni aniden, sert bir şekilde salladı.

"Nick," diye fısıldadım, ellerimi göğsüne bastırdım, için değil ama yatıştırıcı olduğunu umduğum bir hareketle.

Sakinleşti ve gözlerindeki hengâme yatıştı.

Tanrım, sadece bu, onun adı ve benim basit bir dokunuşum ve o sakinleşti. Bana bu kadar mı uyumluydu?

"Seni kim yaktı?" fısıldadı. Olamaz.

Gözlerimi kapattım.

"Livvie."

Boğazım tılandı.

Kimse bana Livvie

demedi. Hiç kimse.

Livvie diye biri . Hiç

kimse için.

Ama ben.

"Bebeğim, seni kim yaktı?" Nick itti. Gözlerimi açtım.

"Seni kim yaktı?" diye sordu.

Gözlerimi maviye diktim.

"Seni kim yaktı, bebeğim?"

"Seninle olamam," dedim ona. "Seni kim yaktı Livvie?"

"Seninle olamam, Nick."

"Seni kim yaktı?"

"Seninle birlikte olamam çünkü babam bir pislik ve onun pis kokusunun üzerine sinmesini istemeyecek kadar sana değer veriyorum."

Nick sustu.

Ama odaya dinleme cihazı yerleştirildi.

Beni duydu ve anladı. Her

kelimemi.

Beni yakaladı.

Beni kimin yaktığını biliyordu.

Babamın beni yaktığını biliyordu, ben diye bir şey yoktu. Sadece Vincent Shade'in kızı vardı ve ben bile yoktum, kendimi başkasına veremezdim.

Elektriğin tenime çarptığını hissettim, ama Nick için yalvarışımı zorlamak zorunda kaldım.

"Bırakın gideyim."

Nick hareket etmedi ya da konuşmadı.

Ellerimi yukarı kaydurdım ve boynunun iki yanına doladım. "Beni bırakmalısın tatlım," diye fısıldadım.

Sonra hareket etti.

Ağzını benimkinin üzerine kapattı ve beni öptü.

Karşı koymaya zahmet etmedim. Onu görmeyeli, ona dokunmayalı, sesini duymayalı haftalar olmuştu. İkimiz için de sağlıklı olduğunu bildiğim bir şeyin başlamasını engellemek için onunla savaşırsam, onsuz geçen haftaların ardından ona duyduğum ihtiyacı yenmek imkânsızdı.

Yani, hayır.

Karşı koymadım.

Ben de onu öptüm.

Bizi yatağına doğru götürdü.

Yolda birbirimizin kıyafetlerini yırttık. Yırtılma sesleri duydum. Gömleğinden birkaç düğme kopardığımı biliyordum. İkisi de umurumda değildi.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Kısmen giyinik bir şekilde yatağına düştük. Çılgınca ama hafif bir çalışmayla bunu düzelttik.

Daha önce seks bizim için bir kontrol savaşıyken, şimdi bir savaştı. Aç değildik.

. Çılgıncaydı. Terkedilmiş.

Hiç düşünmedim. Bir tane bile. Hissettiklerimden ve ona hissettirebileceklerimden başka bir şey düşünmüyordum.

Karşılığında Nick'in yoğunluğu beni koza gibi sardı. Dünya eriyip gitti. Yatak odası bile yoktu. Yatağı da. Bunlar tesadüftü. Var olmadan var oldular.

Sadece o vardı. Çıkardığı sesler. Vücudunun hissi. Kokusu. Elleri üzerimdeydi. Benimkiler onun üzerinde. Dillerimiz. Dişlerimiz. Onun siki. Amım.

Nick'e güvenerek, sadece onun olduğu, sadece onun olduğu, başka hiçbir şeyin olmadığı o ana güvenerek sonunda teslim oldum ve ona her şeyimi verdim.

Ona gerçek beni verdim.

Nick'le güvendeyim, teslim oldum.

Kazandığı pozisyonda rahatlarırken, eli enseme dolandı, yanağımı yatağına bastırdı, kollarım altımda, kığım havada,

sikini alırken, teslim olduğumu hissetti ve daha hızlı girdi.

"Benim misin?" diye homurdandı.

"Evet," diye

fısıldadım. Beni

yakalamıştı.

Bu yüzden daha fazlasını talep etti.

Başparmağının kıcıma girdiğini hissettim.

Gözlerim mutlulukla kapandı ve bedenim titremeye başladı. "Benim misin?" diye hırladı.

"Evet," diye nefes aldım.

Başparmağıyla kıcımı ve sikiyle amımı sikerken boynumdaki eli beni tuttu.

"Benim misin?" diye .

"Evet." I tekrarladı. "Evet, Nick. Sakla lanet olsun Ben. Lütfen.

Devam et.

lanet...ben."

Beni becermeye devam etti ve titremem ürpertiye dönüştü, beni aldığını hissettikçe ve odayı dolduran seslerimizi dinledikçe şiddeti daha da arttı. Sikişmemizin sesi. Onun alçak homurtuları. Benim ağır nefes alışım.

Birdenbire kendimi kaybedeceğimi biliyordum, orgazmım beni boğacaktı ve bunun olmasına izin veremezdim. Kendimi tutmalıydım. O anı sonsuza kadar yaşamak zorundaydım. Bitemezdi. Asla geri alamazdım. Asla Nick'ten başka bir şey olamayacaktım. Asla tamamen bana ait olamayacaktı.

"Hayır," diye fısıldadım, kelime kırılıyordu, itişlerine karşı kilitlenmeye çalışıyordum, böylece bizi zamanda dondurabilirdim, doruk noktamı uzak tutabilirdim, o anda sahip olduğumuz şeye sonsuza dek sahip olabilirdim.

"Livvie?"

"Hayır," diye inledim. "Seni... kaybetmek... istemiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Başparmağı kıcımdan nazikçe kaydı ve boynumdaki eli göğsüme takılana kadar içeri, aşağı ve yukarı hareket etti.

İçimde güçlenmeye devam ederken beni yukarı çekti, dudakları şimdi kulağımdaydı.

"Ben buradayım," dedi.

Gözlerimi kapattım.

Çekildi, beni çevirdi, yatakta sırtüstü yatırdı ve kalçalarımı kavradı, yukarı ve içine doğru çekti, böylece dizlerinin çömeldi, yine içimde, beni alıyordu.

Gözlerimi açtım ve bakışları benimkileri tuttu.

"Tam burada, Livvie."

Elimi uzatıp karın kaslarına bir tokat atarken gözlerimdeki yaşların yükseldiğini hissettim, içime girerken çalıştıklarını hissettim, bakışları benimkilere kilitlenmişti.

"Nick."

"Buradayım, bebeğim."

Diğer elimi geriye attım, yatak başlığına doğru ittim ve o beni alırken kendimi ona doğru ittim.

"Siktir," diye homurdandı, yüzü

kararıyordu. Çok yaklaşmıştı.

Karın kaslarındaki elim kıvrıldı, tırnaklarım eti çiziyordu.

Yaklaşmışım.

Sikini derinlere soktu.

"*Siktir*," diye inledi.

"Nick," diye fısıldadım, sonra Nick beni becermeye devam ederken vücudum paramparça olurken kontrolsüzce kemerlerimi kırdım, kalçalarımı sertçe kavradım, beni ona doğru çektim, derin bir iç çektim, hepsi içime ateş ederken.

Eşzamanlı orgazm.

Çok güzel.

Onu kaybedeceksem, o anı kaybedeceksem, bunun olması için mükemmel bir yoldu.

Tam aşağı iniyordum ki sıcaklığının gövdeyi kapladığını hissettim ve içime düştüğünü fark ettim, yüzü yanımdaki yastığın içindeydi.

Ellerimi ona koydum, hareket ettirdim, okşadım, ezberledim, vücudumun artçı şoklarla hafifçe sarsıldığını hissettim, dudaklarım ayrıldı, gözlerim kapandı, nefesim sabitlendi.

Nick boynuma doğru hırlayarak, "Geceyi burada geçireceksin,"

dedi. Vücudum sıvı gibi olmuştu.

Onun sözleriyle katılaştı.

Başını kaldırdı.

Gözlerimi açtım. "Yapamayız-"

Sözümü kesti. "Bunu ." "Çözülecek bir şey yok."

Başımın üzerinden baktı ve mırıldandı, "Senin bu lanet olası bir kaçık olma kısmını sevimli bulmuyorum."

"Sebring," diye seslendim sessizce.

Bana baktı, yüzünde seks ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı.

Bu bakış o kadar hoşuma gitti ki amımın hissettim. O da hissetti.

"Tanrım," diye , kalçaları benimkilere çarpıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sikimi sağdığın için özür dileme," diye emretti.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sözleri karşısında tekrar sarsılmamaya çalıştım. "Bu gece buraya sana ihtiyacım olduğunu düşünerek geldin."

Cevap vermemeye karar verdim, çünkü bunu daha önce açıkça belirtmişim ve cevabı zaten biliyordu.

"Tek yaptığım seni öpmekti ve şimdi gömleğimi terziye götürüp yeni düğmeler taktırmam gerekiyor," diye devam etti.

Sessizliğimi sürdürdüm, yine sadece bu gerçekten olduğu ve bunu inkar etmenin bir anlamı olmadığı için değil.

"Ve şimdi nihayet vücudunun benim olduğunu, amının benim olduğunu, kışının benim olduğunu, *her şeyinin* benim olduğunu ve sana ihtiyacın olanı vermem için *bana güvenebileceğini* anlıyorsun çünkü," daha da yaklaştı, "*sadece bana güvenebilirsin* ve inşa ettiğimiz bu boktan karmaşada çözmemiz gereken hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

"I-"

"Kapa çeneni," diye hırladı.

Bana söylediği için değil, sinirlendiğim ve bana sinirliyken konuşmamam öğretildiği için ağzımı kapattım.

"Geceyi burada geçireceksin," diye tekrarladı. "Şimdi, yemek yedin mi?" Yemek yedim mi?

Deli miydi o?

Ona ters ters

baktım.

"Olivia, yemek yedin mi?" diye sordu

sabırsızlıkla. "Bunu yapmayacağız," diye ilan ettim.

"Öyleyiz," diye karşılık verdi. "Ve bu tartışma yapıldı. Şimdi söyle bana, yemek yedin mi?"

"Siz kabaca sözümü kesmeden önce tek bir kelime ettiğim düşünülürse, tartışma yapılmadı."

"Buraya sana ihtiyacım olduğunu düşünerek mi geldin?"

"Beni kandırmak için mi mesaj attın?" Geri döndüm.

"Hayır, sana mesaj attım çünkü bana o muhteşem tabloyu verdiğin için kışının burada olmasını istedim ama o lanet olası notu yazarak kendi mutluluğunu aramayacağını açıkça belirttim.

Bu da bu konuda bir şeyler yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Bu beni kızdırsa da iyi oldu çünkü bunu yapmak için bir bahane arıyordum ve sen bana bir bahane verdin. Ve kışını tekmeledikten sonra, onu etiketlemeye niyetlendim. Hepsi bitti. Ve cevap verme zahmetine girmene gerek yok. Buraya sana ihtiyacım olduğunu düşünerek geldiğini bildiğimi bildiğin gibi biliyorum. Bu da her şeyi açıklıyor."

"Sebring-"

O kadar yaklaştı ki burnunun ucu benimkine değdi.

"Livvie, bunu çözeceğiz."

Nick üstümdeydi, siki hâlâ içimdeydi, titremeye başladım ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı.

Bunu hissetti. Gözlerinde parlayan öfkeyi gördüğümde anladım, sonra öfkesini içine gömdü ve kollarını altıma sokarak beni tuttu.

"Onun çıkmıyorsun," diye fısıldadı.

"Sebring-"

"Seni yaktı. Onun çizgisine uyacaksın. Çizgiyi asla aşmayacaksın. Sen yaptın ve onun dersini hak ettin. Şimdi o lanet çizgiyi asla aşmayacaksın. Haksız mıyım?"

Gözlerine kapıldım, mavinin beni içine çekmesine izin verdim ve benim için yine sadece o vardı.

"O bana sahip."

Bakışlarında yine bir öfke parıltısı belirdi, sonra içimden çıktı ve beni kollarının arasına alarak yanlarımıza yuvarlandı.

"Senin sahibin benim,"

diye buyurdu. "Sebring-"

"Livvie, on dakika önce kendini bana teslim ettin. Sen bana aitken o sana sahip olamaz."

"Anlamıyorsun."

"Yanığ ı hissetmedim ama izlerini görüyorum, o yüzden anlıyorum bebeğim. Ama o iş bitti. Kulüpteki sandalyeme yürüdüğün an bitti. O zaman sana sahiptim. Ve sen de bana sahipsin."

Gözlerimi kapattım ve çenemi boğazıma gömdüm.

Tanrım, ona sahip olmak istiyordum. Benim olmasını istedim. Ben de onun bana sahip olmasını istedim.

Nick'in dudaklarını saçımın tepesinde hissettim.

"Bunu doğru yapacağız. Ağırdan alacağız. Güven inşa edeceğiz. Bir yolunu bulacağız.

Ve bunu akıllıca yap. Benimle misin Livvie?"

Başımı eğerek dudaklarımı boğazına dayadım ama gözlerimi açmadan hararetle fısıldadım: "Bilemez. Bu benimle ilgili değil. Ama bilmemeli. Bunu tekrar yaşayamam. Benim başıma gelmesini değil. İzlerken."

Nick kolunu omurgamdan yukarı kaydırды ve boynumun arkasına doladı.

"Leary," dedi sessizce.

Dudaklarımı boğazının derinliklerine bastırdım ve "Bilemez" diye mırıldandım. "Bilmeyecek, tatlım."

"Bilemez," diye tekrarlardım.

"Bana dokunmayacak."

"O bilemez."

"Şşşt," diye beni susturdu, boynumdaki eli saçlarımı karıştırmak için yer değiştirdi.

Biraz zaman aldı ama sonunda işe yaradı. Yanağım boğazına şekilde başımı çevirdim ve kollarında rahatladım.

"Seni güvende tutmam gerek Sebring," diye fısıldadım. "Ben güvendeyim Livvie."

"Seni güvende tutmama izin vermelisin."

"Eğer bu gitmene izin vermem anlamına geliyorsa, böyle bir şey ." İçimi çektim ve "Evimi izliyorlar" dedim.

"Tamam," diye yavaşça cevap verdi. "Arabamda bir takip cihazı var." Vücudunun gerildiğini hissettim.

"Siktir," diye kestirip attı. "Sen-?"

"Buraya gelmeden önce çıkarıyorum."

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra "Lüks kafes," dedi ama başka bir şey söylemedi. İşte o zaman şansımı denedim ve ona kendimden biraz daha verdim. "Kulüpten haberleri yok. Gittiğimde beni Harry götürüyor."

"Harry?"

"Başka bir zamandan kalma. Bana sadıktır. İşin inceliklerini de biliyor. Arabamdaki takip cihazını nasıl bulacağımı ve onların haberi olmadan nasıl çıkaracağımı bana o gösterdi."

"Doğru."

Nick yine başka bir şey söylemedi ve ben söylemedim. Sadece kollarına uzandım ve sadece Nick ve benim olduğumuz hissini geri kazanmaya çalıştım.

Ama korku istila etmeye devam etti. Nick bunu hissetti.

"Bana zarar vermeyecek ve sana da zarar vermeyeceğinden eminim Olivia. Buna güvenmek için hiçbir nedenin yok ama bunu çözeriz, inşa ederiz, sonunda benimle oraya varırsın."

Korku beni boğmaya başladı ve birazını serbest bırakmak için "Beni kolay bırakmayacak" diye paylaştım.

"Onun için ne kadar zor olduğu umurumda değil." Nedense daha fazlası olmasını bekledim.

Ama yoktu.

Hepsi bu kadar. Bu kadar basit.

Nick'e göre bu kaçınılmaz bir sonuçtu.

Hayır, o bile değil.

Nick'e göre bitmişti.

Artık Vincent Shade'in değildim.

Nick Sebring'e aittim.

Biraz şaşkınlıkla, bu basit düşünce üzerine gerginliğin üzerimden çekildiğini hissettim.

O da hissetti.

"Şimdi bebeğim, bu sefer bana cevap ver. Yemek yedin mi? Çünkü ben yemedim ve açlıktan ölüyorum."

"Hayır," diye cevap verdim. "Yemek yemedim."

"Doğru," diye mırıldandı. Kollarını etrafımda sıkarak beni yatağa doğru sürükledi, böylece yüz yüze geldik. Gözlerimi açtım ve sözünü bitirmesi için tam zamanında onunkileri yakaladım: "Buzdolabında hiçbir şey yok. O yüzden pizza sipariş ediyoruz."

Nick bize pizza sipariş ediyordu.

Sevgilisiyle birlikte geceyi onun evinde geçiren, sevişen ve pizza sipariş eden bir kızdım.

Normal.

Basit.

Gerçek.

son gerginlik de uçup gitti. "Umarım biranız vardır."

Konsantrasyonu değişti ve "Gidip biraz alayım" diye mırıldandı. "Sebring?" Ben seslendim.

Dikkati tekrar bana odaklandı.

Söyleyecek bir şeyim vardı ama o mavi gözlerle karşılaştığımda içimden hiçbir şey gelmiyordu.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Ona doğru ilerledim ve ağzımı onunkine değdirdim, gözlerim açıktı ve iletişim kurmayı umuyordum.

Beni okuduğunu hissediyordum çünkü bir eli saçlarımda geziniyor, diğeri kıcıımı avuçlamak için aşağı kayıyor ve dudaklarıma dokunup sıcak, sert, kaba bir öpücüğe dönüştürerek içime yuvarlanıyordu.

Öpüşmeyi bizi tekrar yuvarlayarak bitirdi, o sırt üstü yattı, ben onun üstündeydim, bunun üzerine hemen kıcıımı tokatladı ve ağzıma karşı mırıldandı, "Şimdi git bana pizza menüsünü getir. Famous's. Üst çekmece, mutfağın sol arka ."

Ağzından çıkan tek bir kelime bile duymadım.

"Kıcıımı tokatladın," diye ilan ettim, gözlerim kısılmıştı.

"Tekrar yap, bana menüyü getirme. Dönerken de telefonumu al. Pantolonumun içinde."

Yukarı ittim.

Benimle birlikte geldi ve beni aşağı indirdi, gövdem onunkinin altında kalacak şekilde büküldü, yatağa geri döndü, çıplak kıcıımı tekrar tokatlayabilmesi için vücudumun alt kısmı yan yattı.

Gözlerimin kısılmadan önce yuvarlaklaştığını hissettim.

"Sana söyleneni yapacak mısın yoksa benimle dövüşecek misin?" diye sordu. Gülümsemeye karşı mücadele ediyor gibi görünüyordu.

"Bundan zevk alıyorsun," diye suçladım.

"Sen de bundan zevk alıyorsun Olivia ve bunu inkar etme çünkü bunu kanıtlamam gerekecek ve bu da pizzayı geciktirecek ki bu da can sıkıcı olur."

"I-" Çırpınmaya başladım ama eli tatlı bir şekilde yatıştırmadan ve ağzı ağzıma gelmeden hemen önce kıcıma tekrar çarptı.

Derin sesi nazik ve bir o kadar da , "Livvie, git adamına pizza menüsünü ve telefonunu getir. Tamam mı bebeğim?"

Bu isteği elini içeri kaydırarak sonlandırdı, parmak uçları bacaklarımin arasında kayıyor, biri klitorisimin üzerinde fısıldıyordu.

"Tamam Nick," diye nefes aldım.

Gözleri gülümsedi ve beni önce kısa, sert bir öpücük verdi. Ona menüyü ve telefonunu getirdim.

Beni yatağında tutan Nick pizza sipariş etti.

Giyindikten sonra beni yatağında bıraktı ve bana bira almak için dışarı çıktı.

Geri geldi ve pizza yedik, bira içtik ve sonra yavaş, uzun ve güzel bir şekilde seviştik.

Nick'le birlikte onun yatağında
uyuyakalmışım. Ben de orada
uyandım.

Hem uykuya dalarken hem de uyandığımda Nick beni tutuyordu. Normaldi.

Çok

basit.

Gerçek.

Ve korkutucu.

On Yedinci Bölüm

Limit Yok

Nick

7:28 - *Ertesi Sabah*

Duştan sonra Nick, dolabında pantolonunu çekerken Olivia'nın izini kaybetti.

Onu mutfağında buldu, ıslak saçları yeni kurumuştı, çarşaf gibi dümdüzdü, perçemleri kaşlarına doğru diken diken olmuştu, üzerinde bir gün önceki gömleği vardı ve fazla düğmesi kalmadığı için zar zor ilikleniyordu.

Bir şeyler yapıyordu ve umdu ki kahve yapıyordu.

Ama çantasını barın üzerinde, bir gece önce arabasında bıraktığını söylediği yerden aldıktan sonra koyduğu yerde gördü.

"Telefonun yanında mı?" diye sordu, mutfığa doğru ilerlerken gözleri çantasındaydı.

"Evet," diye cevap verdi.

"Bugün alacağım, tatlım. Adamlarımdan biri baksın. Üzerinde seni izleyecek bir şey olmadığından emin ol."

Onun bakışlarını hissetti ve yüz hatlarına kazınmış paniği görmek için bakışlarını çantasından çevirdi.

Dün geceki gibi, sadece kendi babasının onu yaktığını doğrulayan bilgiye değil, aynı zamanda onu kontrol etmek için onu takip eden pislige de tepkisini geri püskürttü.

Bunun yerine hızla barın etrafından dolaştı ve onu kollarına aldı. "Her şey yoluna girecek," dedi ona.

Ellerini adamın pazularına dayadı, başı arkaya eğikti ve ifadesinden emin değildi.

"Sence burada olduğumu biliyorlar mıdır?" diye sordu.

Eğer şimdi ya da daha önce onu ziyaret ettiğini bilselerdi, ikisi de bunun çok farkında olurdu.

"Hayır," diye cevap verdi ve ona daha fazlasını verdi, "Ve bunu yapsalar bile, bu bilgiyi sadece bir izleyiciden alsalar bile, kimi ziyaret ettiğinizi bilemezler. Bu birim bana ait çünkü bina benim. Tadilatı ortağı olduğum bir şirket yaptı. Ama birim, bina, arabam, hiçbir şeyin izini sürmek kolay değil. İş için kendimi uzun zaman önce sildim. Sadece işleri kolaylaştırıyor. Varlığımı bilen tek kişi vergi dairesi ama o bile

Beni denetlemesinler diye üç mali müşavire para ödüyorum. Yani, dışarıda durup beni izlemedikleri ve kapıyı açtığımı görmedikleri sürece, kiminle görüştüğünüzü bilmeyecekler. Ayrıca bu binada yedi gün yirmi dört saat izlenen bir güvenlik var, yani misafirimiz olsaydı bunu da bilirdim."

Ona karşı gevşedi, ama sadece hafifçe.

"çok şeyimiz var," diye belirtti. Gerçekten de vardı.

". "Sebring-

"Shade," diyerek onun sözünü kesti, bir kolunu onun etrafından çekip yüzünü kavradı ve kendi kolunu onunkine yaklaştırdı. "Bunu yapacağız. Acele etmeyeceğiz çünkü biz hallederiz. Bir yolunu bulacağız. Bu arada, istediğin gibi hareket edebilmen için güvende olduğundan emin olacağım, en önemlisi de benimle birlikte olmanı güvenli hale getireceğim. Bugünden itibaren. Bir günlüğüne telefonun olmadan yapabilir misin?"

Başını salladı.

"Doğru. Bu gece buraya dönüyorsun."

Tekrar başını salladı.

"Altı, Olivia. Ve eğer burada olmazsam, sana bir anahtar vereceğim."

"Kapınızı açacak kaba kuvvete sahip olduğumdan emin değilim." Sırıttı. "Kulağa kızgın geliyor ama çocuk oynucağı."

"Doğru," diye mırıldandı, gözleri onun boğazına kaydı.

"Livvie," diye seslendi.

Bakışları geri geldi.

Adam onu rahatlatmak için daha fazla söz söyleyemeden kadın konuştu ve tıpkı dün gece yaptığı gibi konuşurken, adam onun gözlerindeki derin bakışı yakaladı.

"Bana bir anahtar vereceksin."

Bu her erkek ve kadın için çok şey ifade ediyordu, bunu biliyordu.

Onlar için bu iletişimin sağladığı güven seviyesi tavan yapmıştı.

Ve bu konudaki hisleri onun görmesi için orada değildi, ama derinlemesine bakmak için çaba sarf ettiği için bunu ona verdi.

"Sana bir anahtar vereceğim," diye sessizce onayladı.

Ona doğru eğildi, yumuşak bedeni onun sert bedenine boyun eğdi.

"Kahretsin, tatlı olmayı bırakmalısın yoksa seni adaya karşı sikkem gerekecek ve bu sabah hiç zamanım yok," diye uyardı. "Kahveye ve harekete geçmeye ihtiyacım var."

"Tamam," dedi yumuşak sesiyle.

"Şimdi kahve yap," diye emretti.

Gözlerini devirdi. Bunu
hiç yapmamıştı.

Şimdi vücuduyla tatlı davranıyordu ve her zamanki gibi sevimliydi.

Elini aşağı doğru hareket ettirdi, gömleğini yakaladı, yukarı çekti ve çıplak olduğunu hissettiğinde kıkına vurmak üzereydi.

"Siktir," diye homurdandı.

"Sebring?"

Parmaklarını onun kık yanaklarına geçirdi.

Dudakları ayrıldı ve göz kapakları aşağı
indi.

Sikeyim.

Başka bir şey söylemeden onu döndürdü ve adanın üzerine eğdi, gömleğini yukarı çekti ve çıplak kıkını gördü.

"Kahretsin," diye inledi, sertleşen horozu katılaşıyordu.

"Sebring," diye fısıldadı ve kıkını eğdi.

Bir davet.

İsa.

Prensesi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. Kadının çekişine karşı güçsüz kalınca pantolonunu indirdi. "Dayan," diye emretti.

Ellerini adanın kenarlarına doğru kaydırды. Adam sikini kadının ıslak amına soktu.

Sikeyim.

Onu sert ve hızlı bir şekilde aldı. Kadın onun için sert ve hızlı boşaldı. Derinden vurdu, sert yaptı ama neyse ki o kadar hızlı değildi.

İşi bittiğinde, hâlâ ağır ağır nefes alıyordu, onu çevirdi, kaldırdı ve kıkını adasına yerleştirdi, bacaklarının arasına girecek şekilde itti. Olmak istediği yere geldiğinde onu öptü.

Bu işi bitirdikten sonra ona yakın durup sıkıca sarıldı ve sessizce, "Seni içinde seviyorum Liv, ama uyanık olduğum her dakikayı seni becererek geçirme dürtümle savaşılabilmem için külot iyi olurdu," dedi.

"Hmm..." diye mırıldandı cevap olarak, güzel yeşil gözleri seksle daha da güzel puslanmıştı.

Kesinlikle külot giymeyecekti.

Evet, onun sahibiydi. Kendi kendine markaya direndiğini söylüyordu ama kadın haftalar önce onu derinden yakmıştı.

Bunu kabul eden ve hâlâ onun çekimine karşı güçsüz olan Nick onu tekrar öptü. Sonra onu ayağa kaldırdı.

Temizlenmek için yatak odasının yanındaki ana banyoya gitti.
Kadın dışarı çıktığında, adam onun yapmaya başladığı kahveyi bitirmiş ve ona bir anahtar getirmişti.
Kendine bir seyahat bardağı doldurdu.
Cep telefonunu aldı ve ona verdi. O da onunla birlikte kapıya doğru yürüdü.
Onu oradan öptü ve mırıldandı, "Bunu benden sonra sürükle." "Evet, efendim," diye alay etti.
"Zaten geç kaldım. Beni kışkırtma," diye uyardı.
Dudakları , bir gülümseme değildi, tam olarak da değildi ama bir şeydi.
Bunu kabul ederdi.
Şimdilik.
"Altı,
bebeğim."
Başını
salladı.
Olivia Shade'evinde kendisi olmadan bıraktı ve kapıyı kendi elleriyle kapattı.
Sürgünün sesini duydu.
Livvie içeride güvendenyken Jaguar'ına doğru yürüdü.

* * * * *

11:56 - O Sabah Geç Saatlerde

"Tamam..." Knight sesi titreyerek konuştu.
Nick kardeşinin burnundan bir nefes alışını izledi. Sonra bitirdi, "Ne?"
Kardeşi ofisindeydi, kapı kapalıydı, Nick ona tam bir brifing veriyordu.
Olivia'nın yara izlerini paylaşmıştı.
Pek çok kişi Knight Sebring'in telekızlardan oluşan bir ahıra müşteri incelemesi ve koruma da dahil olmak üzere yönetim hizmetleri sağlama amacını yanlış anlayabilirdi. Çoğu insan bunu aldığı yüzde onluk pay için yaptığını, kadınlardan para kazandığını düşünecektir.
Bunu yüzde on için yapmıyordu.
Bunu yapıyordu çünkü o bir Şövalye'ydi, onu tanımlayan bir isim, onu kalkan olarak kullanmak amacıyla bir fahişeden doğan bir bebek. Knight onu korumuştı.

annesini hatırladığı sürece. Yapmayı öğrendiği ilk şey buydu.

Böyle bir şeyi atlatmak zordu.

Söylemeye gerek yok, o olduğu için, bir kadının herhangi bir nedenle yakılması Knight Sebring için büyük bir şey değildi.

"Beni duydun," dedi Nick sessizce. "Olayı çözme konusunda o kadar ilerlemedik, o yüzden hikâyeyi doğrudan paylaşmadı ama söylediğine göre Tom Leary ile bir şeyler yaşamış ve babası bundan hoşlanmamış. Amacına ulaşmış. Babasının ona sahip olduğunu ve bizi öğrenip bana zarar vereceğinden çok korktuğunu söylüyor."

"Onu yaktı."

"Knight, kardeşim, odaklanman gerek." "*Lanet olası kızını yaktı.*" Nick sessizliğe gömüldü.

Knight'a kendini toparlaması için birkaç vuruş verdi.

Sonra usulca, "Bunu hissediyorum kardeşim," dedi.

"Biliyorum," diye Knight. "Bunun içinde boğulabilirsin, Knight."

"Yapabileceğini biliyorum."

"Beni oraya götürmene izin veremem. Bunun içinde boğulamam. Odaklanmalıyım. Bu yüzden onu kilitlemelisin yoksa onu serbest bırakacağım. Şimdi iki görevim var ve yeni önceliğim Livvie. Onu serbest bırakırsam her şeyi berbat ederim ve ikimiz de güvende olmayız."

Knight, Nick'in arkasındaki duvara baktı.

Burnundan bir nefes daha çekti. Sonra tekrar

Nick'e baktı.

"Şu orospu çocuklarını dışarı çıkarın," diye kestirip attı

Knight. "Olivia'nın sahibi var. Georgia bir joker."

"Shade ve askerinin işini bitirirsen, kız kardeşinin senin ya da kız arkadaşının peşine düşeceğinden endişeleniyorsun," dedi Knight kesin bir ifadeyle.

"Bu iki kadını da yıllardır yakından izliyorum Knight. Georgia, yaptığı hiçbir şeyi bir olmadan yaptığı izlenimini vermiyor. Ve eğer aile dinamiği , acı çekerek sadakate zorlamak havalıysa, ne yapacağını kimse bilemez. Georgia tahtın varisi. Bu işe girişmeden önce onun nasıl bir kadın olduğunu bilmeliyim çünkü Georgia ile nasıl gideceğine karar vermeliyim. I

Bu işi halledersek Olivia özgür olacak. O ve ben tehdit oluşturan yeni bir düşman satın almayacağız."

Knight ona, "Tamam, o zaman seninle paylaşacağım bir şey var, seni kızdıracak ama buna katlanmak zorundasın çünkü bu senin lehine de işliyor," dedi.

Nick sessiz kaldı ama bunu gergin bir şekilde yaptı.

"Sylvie ve Creed'i bu işe ben ayarladım," dedi Knight. "İki haftadır Denver'dalar ve Olivia'yı senin için çalıştırıyorlar."

Nick tepkisini kontrol etmek için masasına baktı.

"Bunu sadece senin yapmak istediğini biliyorum ama seni bağladı," diye açıkladı kardeşi.

Nick Knight'a baktı.

Knight ona, "Gölge Evi kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyor," diye bilgi verdi. "Mal üreten laboratuvarları var, adamlar sokaklara salıyor. Olivia depodan çıkarıldı, işin yasal kısmına alındı. Ve Raid de-"

"Depodaki her ofise dinleme cihazı yerleştirdim, Knight. Bütün bunları biliyorum. Georgia onu David Littleton'ı bulması için çağırdığında Raid bana kendisi söyledi. Onu bulmuş. Onu teslim etti. Ve David Littleton o zamandan beri görülmedi. Laboratuvarlar Turner'ın radarında. Giriş çıkışlar ve teslimatlar izleniyor. Ama bunların hiçbirisi Shades'le fiziksel ya da kağıt üzerinde bağlantılı değil. Georgia her şeyi bölümlere ayırmış. En yakın adamları Harkin ve Leary bile bu laboratuvarlarla doğrudan ilgilenmiyor. Ve Vincent Shade onların varlığından bile haberdar değil. Yani o şerefsizlerden biri kadar, bunların hiçbirini Shade Hanesi'ne zarar vermek için kullanamam."

Derin bir nefes aldı ve bitirdi.

"Creed ve Sylvie'yi yılın Phoenix'te yaşamaya değer tek zamanında buraya sürükledin ve bunu bir hiç uğruna yaptın. Ben hallederim."

Knight etkilenmiş
görünüyordu. Nick
sinirlenmemeye çalıştı.

"Nedense Georgia hiçbir şey söylemiyor," diye devam etti. "Vincent onun Denver uyuşturucu piyasasında yeniden yer edindiğini bilmiyor. Nedenini bilmiyorum. Ama tahminimce, yıllardır Vincent'in beceriksiz yönetiminden dolayı hayal kırıklığına uğramış, ayrıca Vincent onun varisi olduğunu açıkça belirtmiş, ama Vincent hem yüzüne karşı hem de başkalarına ondan bahsederken küçümseyici ve aşağılayıcı davranıyor. Ben olsaydım, buna uzun süre katlanmazdım. Sanırım

O da aynı şeyleri hissediyor, çünkü çok uzun süredir bu duruma katlanıyor, bıkmış durumda ve yönetimi ele geçirmeye hazırlanıyor."

"Bu mantıklı," dedi Knight.

"Sorun şu ki, eğer Georgia şu anda başarılı olan ama yasadışı operasyonlarının arkasındaki beyin ve güçse ve babasının hiçbir şeyden haberi yoksa, Vincent Shade'i alaşağı etmek için Turner'a verecek hiçbir şeyim yok."

"Sylvie ve Creed, uzun süredir Shade'in en güvendiği teğmen olarak kabul edilen Harkin'in artık Shade'in adamı olmadığını bildiriyor. Sadece o değil, Tom Leary de onun eteğine bağlı. Yani Georgia'nın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarırsanız ve kızınızı güvende tutmak için o silahın üzerine atlarsanız, en azından Harkin'i alaşağı edebilirsiniz çünkü araları çok sıkı, bu yüzden Georgia Shade ve üretim laboratuvarlarıyla derin ilişkiler içinde olduğunu biliyoruz."

"Plan asla Harkin'i öldürmek değildi, Knight. Emirlerle uyuyordu ama tetiği o çekti. Plan her zaman Harkin'i ortadan kaldırmaktı."

Knight'ın bakışları onun üzerindeydi ama Nick'in kararına karşı hiçbir şey söylemedi.

"Şükürler olsun ki Marcus ve benim korumam yıpranmamış," diye mırıldandı Knight.

Knight ve ekibi Nick'i dört buçuk yıl önce çıkardıklarında, Knight ve Marcus Sloan'ın Nick'in kendi korumaları altında olduğunu açıkça belirttikleri ve bunu geniş çapta yaptıkları gerçeği göz önüne alındığında, bu kesin bir "şükürler olsun" demektir. Ayrıca ona bir şey olursa, ona zarar veren hiç kimseden geriye bir şey kalmayana kadar, özellikle de Gölge Evi ile uzaktan bile olsa bağlı olan herkes dahil, kana kan olacağını açıkça belirttiler. Ve hem Knight hem de Sloan, ordularında gerçek nedenlerle sadık olan çok daha fazla adamla bunu garanti edebilirlerdi.

Ayrıca Nick'in artık FBI ile bağlantısı olmadığını ve en başta onlarla yaptığı işbirliğinin kızların kaçırılmasıyla ilgili olduğunu, Denver'da yaygın olarak bilinen bir aile meselesi olduğunu paylaşmışlardı.

Yalan

söylemediler.

Resmi olarak.

Vincent Shade'in bilmediği ve sonunda onu gafil avlayan şeyin bir önemi yoktu.

Shade Nick'i kendi haline bırakmış, Nick de planını uygularken hata yapmamaya dikkat etmişti. Shade'e göre Nick, Hettie sayesinde dersini almıştı ve Shade'i rahat bırakarak iyiliğinin karşılığını veriyordu.

Ve bu arada Nick, sadık bir orduyu da içeren kendi tehdidini oluşturmuştu. Ama Shade onu bir tehdit olarak görürse, Shade'in bunu görmezden geleceğini biliyordu. Knight'ı bile görmezden gelirdi.

Ama Marcus Sloan'ın karşısına çıkmayacaktı.

"Georgia Shade'in Hettie ve FBI ile neler yaşandığına dair bir fikri var mı?" Knight sordu.

"Shade, Harkin ve Leary dışında kimse bundan bahsetmiyor, ama sadece Shade'in ofisinde. Georgia asla. Kesinlikle Olivia da değil. Kendim dinlemiyorum ama raporlar onun laboratuvarlarda neler olup bittiği hakkında pek bir şey bilmediğini, gayrimeşru operasyonlardan tamamen uzaklaştırıldığını, askerlerle bağlarının kesildiğini ve artık depo ile yakın bir iletişim içinde olmadığını söylüyor."

"Biri ele geçirmeye hazırlanırken kardeş kardeşi mi koruyor?" Knight kaşlarını kaldırarak sordu. "Ya da ele geçirmeye hazırlanırken kız kardeşin kız kardeşi kesmesi mi?"

Nick, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdikten sonra ağzı gerildi.

Olivia'nın yeni ofisinde dinleme cihazı yoktu. Ama haftalar önce kız kardeşiyle yaptığı konuşmanın raporunu almıştı, Georgia'nın Olivia'yı Dustin Culver'la görüşmeye başlaması için nazik olmayan bir şekilde dürtmesi de buna dahildi.

Culver'ın, heyecanlanmaya değmeyecek birkaç yarı kirli müvekkil dışında yasadışı hiçbir şeyle bağı olmayan bir avukat olduğu düşünülürse, bu garip bir buluşmaydı. Ve Nick'in Georgia'nın bunu neden zorladığına dair hiçbir fikri yoktu çünkü onun dürtmeleri dışında ne Georgia ne de Shade Culver'dan bahsetmişti.

sonra, Olivia planının odak noktası değildi, Nick onunla görüşmeye başlayıp başlamadığını bilmiyordu.

Ya da onu becermek.

Bu, o gece tartıştıkları konular listesinin en başına çizildi.

"Nick," diye seslendi Knight.

Nick kardeşine odaklandı.

"Birini bulup mutlu olmak için şansını denemeni istiyorum. Seçtiğin yolu seçtiğin için gerçekten heyecanlanmadım, senin kızın değil, ikinizin de kat etmesi gereken zorlu bir yol. Ama ben ihtiyacım olanı çoktan buldum. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. İhtiyacın olanı buldun, senin için mutluyum ve arkadayım. Ama beni buraya çağırmakla tek istediğin bu muydu? Bir kadın bulduğunu söylemek için.

mutlu etmeye çalışmak mı istiyorsun? Yoksa benden bir şey mi istiyorsun?"

"Seni buraya çağırdım çünkü Olivia hakkındaki kararımı bilmeni istedim. Seni buraya çağırdım çünkü yürüdüğüm yolun bu olduğunu ve inişli çıkışlı olacağını bilmen gerekiyor. Ve seni buraya çağırdım çünkü bu yolda sana ihtiyacım olabilir ve bu konuda seni uyarmam gerekiyordu."

"Bu operasyonu başlatmak için dostun Turner'ı, lanet olası bir federali ve orada bulunan diğer tüm işaretçileri yanına aldın ve benden hiçbir şey istemedin." Knight gülümsedi. "Kendimi dışlanmış hissediyordum."

"Düşün, yıllar boyunca senden yeterince şey istedim."

Kardeşi gülümsemeyi bıraktı ve şöyle dedi: "Öğrenecek çok şeyin kalmadı. Öğrenmeye başladın ve bunu doğru bir şekilde yapmak için uğraşmadın. Ama yine de öğrenmen gereken bir şey var, söz konusu aile olduğunda Nick, yiyeceğim bokun bir sınırı var. Ama vereceğim sevginin sınırı yoktur."

Nick ağzını kapalı tuttu ama bunu boğazını aniden tıkayan yumruya karşı yutkunmak için yaptı.

Knight bunu bıraktı ve oturduğu yerden kalktı.

Nick de onunla birlikte kalktı.

Knight, "Kıcını Anya'nın ve benim evime biftek yemeye getir, hemen," diye buyurdu.

Nick ona, "Onu izliyorlar, kardeşim," dedi.

Ağabeyinin gözleri karardı ve şöyle dedi: "Kuyruğunu temizle ve kıcını kaldırıp Anya'yla bana biftek yemeye gel Nick. En kısa zamanda."

"Doğru. Sadece o değil. Bana zaman vermelisin. Çok sıkı kapandı. Görünüşte soğuktan buza kadar soğuk, dostum. O yüzeyin altındaki sıcaklığı bilmiyorsun, onu sevmek kolay değil."

"Kat ve Kasha bunu . Onu terk etmeyi bilmiyorlar." "Ciddiyim, Knight."

Knight başını eğdi. "Bu kadın, onu güvene almak için kıcını ortaya koyacağın, dört buçuk yıldır yaşadığın ve nefes aldığın görevi tehlikeye atacığın kadın, yıllar boyunca barımızda birden fazla kez biftek yiyecek. Sanırım ilk seferinde bize karşı biraz soğuk ve rahatsız olmasını görmezden gelebiliriz. O yüzden en kısa zamanda onu Anya'nın ve benim evime getirin."

Nick, "Tanrım, sen otoriter bir orospu çocuğusun," diye mırıldandı. "Zaten hep öyleydin."

"Yarısını bile bilmiyorsun," diye mırıldandı Knight, ama bunu sırtarak yaptı.

Muhtemelen yarısını bile bilmiyordu. Bildiği tek şey, bilmek istemediğiydi. Nick sırtarak karşılık verdi. "Ofisimden çık. Yapacak işlerim var." Knight kapıya doğru ilerlerken sırtmayı bırakmadı.

Kapıyı açmadan önce durdu ve geri döndü.

"Anya bunu kolaylaştırdı. Bana aşık oldu, bana güzelliğini verdi, bunun için beni zorlamadı. Azıcık bile. Onun gibi pek çok kadın benim gibi bir adama katlanmaz. Kim olduğumu. Ne olduğumu. Nasıl biriyim. Ne yaptığımı. Neredeyse hiç tereddüt etmeden kabul etti. Buna ihtiyacım vardı. İçine doğduğum hayat, bu kadar önemli bir şeyin kolay gelmesine ihtiyacım vardı."

Nick yine sessiz kaldı, kardeşinin gözlerini tuttu ve Knight'ın ona vermesi gerekeni vermesine izin verdi.

"Sen, kardeşim, hayata kolay başladın," diye devam etti Knight. "Sana karşı büyük bir sevgim var, bu yüzden bunu söylemek zor ama söyleyeceğim. Önemli olan şey için çalışman gerektiğini seviyorum. Eğer bunun için çalışırsan, elde edersin. Neden çalışmaya değer olduğunu anlarsın. Bunu asla unutmazsınız. Ve sonunda tüm bu saçmalıkları atlattıktan sonra benim şu anda bulunduğum yere geleceksin, sonunda her şey kolaylaştığında, atlatmaya devam etmenin ne kadar değerli olduğunu anlayacaksın. Ama sonuç olarak, senin bu işin üstesinden gelebilecek cesarete ve yüreğe sahip bir adam olduğunu biliyorum."

Nick, kardeşinin bunu anlaması için gereken zamanı verdi ve bu onun için bir şey ifade ediyordu.

Sonra ona bok verdi.

"İçten ağabey nasihatleri bitti mi?" Knight'ın ağzı, "Siktir git," diye kapandı.

"Kız arkadaşım ile tanışmak istiyorsan, önce bize gelmen daha güvenli olur. Ama ben tek hünerli bir midilli değilim, bu yüzden bifttek olmayacak."

"Şimdi de bifteğime saygısızlık ediyor," diye mırıldandı Knight. "Çık dışarı. Yapacak işlerim var."

Knight sırttı ve döndü.

Nick adını söylediğinde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. Dışarıda adamları vardı Bernadette.

Umurunda değildi.

"Bil diye söylüyorum, ben de seni seviyorum."

Şövalye Sebring'in gözlerinde farklı bir karanlık parladı, sonra başını salladı, tekrar sırttı ve gözden kayboldu.

Nick işine geri döndü.

* * * * *

6:02 - O Akşam

Motorun homurtusunun yaklaştığını duyar duymaz Nick kapıyı kaydırarak açtı ve merdivenlerin başında durdu.

Güvenlik şirketini, babasının ekibi tarafından kullanıldığını envantere geçirdiği herhangi bir arabaya ya da kameralarda defalarca görünen binayla ilgisi olmayan herhangi birine dikkat etmesi konusunda uyarmış olmasına rağmen, bölgeyi taradı. Bunu yaptığı sırada kadının arabasından inip arka tarafa gittiğini, kahverengi kâğıt poşetlerin saplarını tuttuğunu ve zarifçe merdivenlerden yukarı çıktığını gördü.

Kadın sahanlığa , adam onu bir koluyla yakaladı ve içeri soktu.

Onu eşikten geçirdiğinde öpmeye başlamıştı. Kapıyı kapatırken de bunu yapmaya devam etti.

Başını sürgüyü eve çevirdiğinde kaldırdı. "Bakkaliye mi?" diye sordu.

"Yemek yapıyorum."

Haftalar önce ilişkilerini bitirdiği o gece, browni, bir paket hazır vanilyalı pudingle çırpılmış krema ve mini Reese's Fıstık Ezmesi Bardaklarından başka bir şey içermeyen çılgın bir tatlı yapmıştı. İnanılmazdı ama profesyonel yiyiciler bile şeker komasına girmeden önce ağızlarına sadece iki kaşık atabiliyorlardı.

Sevdiği birinin ölümünü izlemişti ve bir sandalyeye bağlanmıştı, kurtarılmadan sadece birkaç dakika önce kesin bir ölümle karşı karşıyaydı. Bunun onu felç etmesine izin vermedi. Onu beslemesine izin verdi. Bu nedenle, o zamandan beri çeşitli ciddi şeyler yaptı ve gördü.

Nick fazla korkmuyordu.

Olivia, mutfaktaki çabalarının sonuçlarıyla bir kez karşılaştıktan sonra, yiyeceklerle birlikte onun içine Tanrı korkusu yerleştirdi.

Onu mutfığa doğru itti ve "Belki de mutfak sınırlarını belirlemeliyiz" dedi.

"Yüce Tanrım, Nick Sebring'den daha fazla kural."

"Mutfağımda bir şey yaptığın ilk ve tek seferde neredeyse şeker komasına giriyordum, öyle ki seni becerebilmem an meselesiydi." Vücudu kilitlendi ve kibirli bir şekilde, "Bu tam bir Amerikan tatlısı. Her gururlu, kırmızı kanlı Amerikalı, bir yere bayrak dikmeye ya da altın madalya kazanmaya gitmeden önce bundan kocaman bir kâseyi gülümseyerek rahatlıkla tüketebilmelidir. madalya ya da başka bir şey."

"Bu şampiyonların tatlısı değil, bebeğim."

"Kesinlikle öyle."

"Ona bakarken bile damarlarım sertleşti."

Ona ters ters baktı.

Kız sevimli ve komik davranıyordu, bu yüzden Nick ona sıkıca sarıldı ve kahkahalar atarken yüzünü kızın boynuna gömdü.

Kız kulağına gülmeyi bıraktı, "Bunu yapmana bayılıyorum."

Başını kaldırdı ve yine gözlerinin derinliklerinde ona bir şeyler veren gülümsemeyen prensesine baktı.

"Yiyecekleri bırak," diye emretti.

"Sebring-"

"Bırak şu lanet bakkaliyeyi."

Ona baktı ama derine bakmasına gerek yoktu. Adam ona yüzeysel olarak veriyordu.

Çantaların yere çarpma seslerini duyarken onun dudaklarını yalamasını izledi.

İşte o zaman Nick onu aldı, yatağa götürdü ve becerdi.

Çok sonra onu yatağında bıraktı, çıplaktı, doymuştu, uyukluyordu, çarşafına dolanmıştı. Çantaları geri aldı. Bir paket kalın kesilmiş domuz pastırması, bir poşet baharatlı, dondurulmuş kıvırcık patates kızartması, bir sürahi kanola yağı ve kocaman bir şişe Ranch sosu ortaya çıkardıktan sonra neyi kaldırdığına dikkat etmeyi bıraktı.

Ev yapımı soslu patates kızartması ve püre yaptı, taze kuru fasulye ve bezelye haşladı.

Televizyonun karşısında yemek yediler, Nick kot pantolon ve tişört giymişti, Olivia ise yine onun gömleğini giymişti.

Bu, yemek yedikten sonra hiç konuşmadıkları anlamına geliyordu. Hiçbir şeyi . Elini kızın kalçasının içinde gezdirirken buldu ve

i amaşıırı olmadığını keşfetti.

Böylece kanepede seviştiler. Sonra yatağına geçtiler. Ve

Nick, Livvie'ye sarılarak uyuyakaldı.

Sonunda, iki gün üst üste, haftalardır istediğı şeyi elde etti. Tam da bunu yaparken uykuya dalmak.

Ve aynı şekilde uyanmak.

On Sekizinci Bölüm

Uygun Değil

Olivia

9:15 - Cuma Gecesi

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım.

Nick'in yatağında, göğsümü Nick'in karın kaslarına dayamıştım, kollarımı hafifçe göğüs kaslarının üzerinde kavuşturmuştum, başımı arkaya eğmiştim, gözlerim onun yatak başlığına yaslandığı yerdeydi.

Saçımın bir tutamıyla oynuyordu.

Bana annesinden, babasından ve kardeşinden bahsetti. Annesinin nasıl keş bir fahişe olduğunu, Knight'ın bunun içinde doğduğunu, babasının bir fahişeye aşık olan bir tuvaletçi olduğunu.

Babası da bir infazcıydı, hem yumrukları hem de çalıştığı adam aracılığıyla arkasında güç olan bir hayattaydı. Böylece onu ve oğlunu dışarı çıkarıp temizlerken pezevengini korkutabilirdi.

Bu konuda başarılı olduktan kısa bir süre sonra evlendiler, Nick doğdu ve Nick'in babası Knight'ı resmen evlat edindi.

"Özür dileyecek bir şey yok Liv," diye cevap verdi. "Bunu hissetmedim. Bunu yaşamadım. Ben sadece onların yarattığı ve katlanmak zorunda kaldıkları pislik bir çocuktum, oysa ben kendimi dışlanmış hissederken onların beni güvenli ve normal kılmak için her şeyi göze aldıklarını anladım."

Bunu da paylaşmıştı. Tüm ailesine karşı nasıl bir pislik olduğunu. Arkadaşlarına. Hatta Anya'yla Knight'ın ilk zamanlarında bile.

"Bunu anlamak herkes için çok akıllıca, Sebring," dedim ona. "Kimse kendini dışlanmış hissetmekten hoşlanmaz ve sen onların paylaştığı şeyin senin bir parçası olmak isteyeceğin bir şey olmadığını anlayamayacak kadar gençtin. Onlar sadece senin ailen ve sen onlara uymadın. Uyum sağlayamamak acı verir, özellikle de aile içinde. Tabii ki bunu çözebilecek kadar olgunlaşana kadar hissettiğiniz tek şey buydu."

"Çok ileri gittim ve çok uzun sürdü," diye mırıldandı, gözlerini saçlarımı döndüren parmaklarına dikerek.

"Evet, çok ileri gittin ama bu sadece gerçekten çok uzun sürdüyse affedilemez. Sen şu anda olduğun adamsın. Onlar da bunu biliyor. Birbirinizin hayatındasınız. Yani belli ki çok uzun sürmemiş."

Bana baktı ve mavi gözlerini sıvı hale getiren sıcaklık ruhuma yerleşmiş gibi hissettirdi.

"Bilge hakkında ne diyorsun?" diye sordu
usulca. Bu benim de ruhuma yerleşti.

Sesi hala yumuşak ve artık nazikti, "Sığmamanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi bebeğim?" diye sordu.

Nick'in yapacağımızı söylediği şeyi yapıyorduk. Ağırdan alıyorduk. Acele etmiyorduk.

Anlamaya çalışıyorum. Zorlamamak. Sadece yaşamak. Birbirimize alışmak.

Bana, yeniden başladığımızdan beri, ilk kez işleri ağır bir yere götürdüğünü söyledi.

Paylaşmamız gerekiyordu. Bunu gerekiyordu.

Yine de böyle sorular sorduğunda beni çoktan anladığını biliyordum.

Haklı olduğunu belirtmek için omuz silktim. "Her zaman kötümser biri olarak, bunun olmayacağını uzun zaman önce hissettim ve istemekten vazgeçtim."

Saçımdan bir tutam parmağına dolandı, onunla çenemi okşadı, sesi hâlâ nazikti ama şimdi aynı zamanda dikkatliydi. "Bu yara izi babanın seni uygun hale getirmeye çalışma şekli mi?"

Bana Sebrings hakkında kimsenin bilmediği bir şey vermişti. Bu bilgiyi verirken eksiksiz, dürüst ve pek de hoş olmayan bir şekilde vermişti.

Hayatları ve geçmişleriyle ilgili bu türden derinlemesine ayrıntılar, elde edilebilecek olsaydı her yerde olurdu. Bu ayrıntılar Knight'ın yaptıklarını neden yaptığının dair fikir veriyordu. Kardeşlerin paylaştığı geçmişi açıklıyordu. Bunların hiçbirini onu ya da kardeşini tehlikeye atmıyordu ama her türlü bilgi çeşitli şekillerde kullanılabilirdi.

Ama bu bilgi, olarak, kimseyi .

Nick bana vermişti. Açık ve dürüst bir şekilde, bizim dünyamızda ona, Knight'a, Anya'ya, ailesine zarar vermek için kullanılabilecek silahlara dönüştürülebilecek parçalarını bana vermişti.

Bana vermişti. Bana
güvenmişti.

Ve bu her şey demekti.

"Tommy ile kaçtım," diye açıkladım.

Nick'in gözlerinde okuduğum duygular anında parladı ve belki de tepki sağlıklı değildi.

Ama ben sevdim.

Çünkü kıskançlıktı.

Bununla birlikte, onu yatıştırırmam da gerekiyordu.

"Artık bitti. Çoktan bitti. Çoktan öldü. Ama o zamanlar birbirimize aşıktık. Meksika'ya gitmiştik. Jet Ski işi yapacak ve bebekler yapacaktık. Aptaldık, gençtik ve umutluyduk, bu da bizi daha aptal yapıyordu. Babam bizi buldu. Bizi geri sürükledi. Dersini verdi."

Sözlerim devam ederken gözlerim ondan uzaklaştı.

"Georgia'ya bunun sözde çaldığımız parayla ilgili olduğunu söyledi. Ama biz bir şey çalmamıştık. Bir kısmı benim, bir kısmı Tommy'nindi. Sanırım babam bunu ona ne yaptığını sorgulamasın diye söyledi. Verdiği dersi. Ama bunu sadece bana değil. Tommy'ye de. Ama Georgia'ya da öğretti. İnkâr ediyor olabilir ama öğrendi. Mesele Tommy ve benim yanımda götürdüğümüz para değildi. Benimle ve hatta Tom'la ilgiliydi."

Nick'e döndüm ve hikâyemin içinde kaybolmuş bir şekilde anlatmaya devam ettim. Ama ona doğru baktığımda bile onu zar zor görüyordum.

"Babam bize sahipti ve istediğimizi yapmakta ya da istediğimiz kişiyle birlikte olmakta özgür değildik. Biz aile değildik. Biz emirlere itaat etmeyen ve cezalandırılması gereken bir asker değildik. Bizi ne zaman kullanmak isterse onun için hazır olması gereken aletlerdik. Köleler. Köleler. Söyleneni yapardık, başka bir şey yapmazdık. Ve Georgia benden üç yaş büyük. Tommy ve benim aramda olanlardan önce de erkeklerle görüştü ve hatta bazılarıyla birlikte oldu. Sonra olmadı. O da benim gibi öğrendi."

Nick hâlâ çenemi okşuyor, gözlerimi tutuyor ama bir şey söylemiyordu.

Ben de "Garip olan ne biliyor musun?" diye sordum.

Nick sessizce, "Bununla ilgili her şey tuhaf," dedi.

Muhtemelen haksız değildi ama ben o hayatı bilmiyordum.

Bunu sözlü olarak paylaşmadım ama Nick'in "Peki sence tuhaf olan ne Livvie?" diye sorduğunda beni hala anladığını biliyordum.

"Beni hiç umursamıyor," dedim ona. "Onu haftalardır görmedim. Umurunda bile değil. Telefon etmedi. Rapor vermemi istemedi. E-posta göndermedi. Onunla öğle yemeğinde buluşmamı istedi. Akşam yemeğine gelmemi istedi. Bu sadece kontrolle ilgili. Onun istediği yerde, onun istediği şeyi yapmamdan gayet memnun. Ama hepsi bu. Açık olan nedenlerden dolayı benim için bir hiç. Ama ben de onun için bir hiçim. Ve bu onun çocuğu olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Bana öğrettiği dersi bana öğretmiş olması gibi basit olmayan bir gerçek için gerçekten bir anlam ifade etmiyor."

"Hayır, ," diye onayladı ve gözlerinin bana odaklandığını fark ettim. "Acıyor mu?"

"Hayır."

"Bebeğim, o seni yaktı. Baban. Bunu sana baban yaptı. Bunu anlayamıyorum. Ve bunu ailesine olan bağlılığı ve sadakati yüzünden yapmadı."

"Acımıyor, Sebring."

Çenemi okşamayı bıraktı ve çenemi avuçladı, gizlenemeyen bir güvensizlikle, "Olivia-" diye söze başladı.

"Normal birinin canını yakabilir," diye fısıldadım. "Ben normal değilim. Bu hayalet bir uzuv gibi değil, sahip olduğun, kullandığın, ihtiyaç duyduğun ve gittiğinde özlediğin bir şey. Ben buna hiç sahip olmadım. Hiç sevgim olmadı. Bağlılık. Sadakat. Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin. Beni bağladıklarında ve üzerime yağ döktüğünde bile aklım orada değildi. Olduğunu hissediyordum ama sadece bir şey . Canım yanıyordu. İnanılmaz derecede acıyordu. Ama ben orada değildim. Zihnim her zaman olduğu yerdeydi. Hayatta kalabilmek ve tamamen çıldırmamak için başka bir yerde."

Konuşmayı

kestim. Sonra

hareketsiz

kaldım.

Çünkü Nick hareketsizdi. Hava hareketsizdi. Oda hareketsizdi. Aslında, bana bakarken dünyanın durduğunu hayal ettim, daha önce başarıyla bastırıldığı öfke bakışlarında bariz bir şekilde yanıyordu.

"Nicky-" diye fısıldadım, göğsüne doğru ilerlerken.

"O depodan çıktın, değil mi?" diye .

"I..." Kararsızca başımı salladım çünkü ona henüz iş değişikliğimden bahsetmemiştim ve bana *çıkmanı* mı söylüyordu yoksa *çıktığımı* mı onaylıyordu bilmiyordum. "Evet. Sen-?"

"Bebeğim, ben her şeyi biliyorum," diye açıkladı, tam olarak anlamadığım soruyu yanıtlarken. "Sadece şunu anla. Kız kardeşinin laboratuvarlarını biliyorum. Raid Miller'ın şu anda işini yaptığın adamı bulduğunu biliyorum. Ve Raid onu geri getirdiğinden beri kimsenin o adamı görmediğini de biliyorum."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ama Nick konuşmasını bitirmemişti.

"Her şeyi bilmek benim işim. Bir şeyleri öğrenmek için pek çok yolum var ve bu yolları kullanıyorum. Çok sık bilgi ticareti yapmıyorum. Bu yapışkan bir durumdur ve her şeyi takip etmeniz gerekir, yeraltındaki değişimlere dikkat edin, çünkü istemediğiniz biriyle hiç kimseyken karşılaşabilirsiniz ama sonunda önemli biri olurlar ve dünyamızda bağlılıklar değişir

Her gün. Ama yine de bilmek zorundayım. Ben paramı insanlar için bir şeyler olarak kazanıyorum. İnsanlara bir şeyler teslim ederek. Çeşitli şekillerde güvenlik sağlıyorum. Bilgi güçtür ve işimi yapmak ve adamlarımın işlerini yapabilmelerini ve güvenli bir şekilde yapabilmelerini sağlamak için alabildiğim kadar bilgiye ihtiyacım var."

"Tamam," dedim konuşmayı kestiğinde.

"Yani biliyorum."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Ve o depodan uzak durmanızı istiyorum," diye emretti.

"Yapamam Sebring," dedim ve öfkeli gözlerindeki hayal kırıklığını izleyerek devam ettim: "Depomun dışındayım ama gelecek hafta babam ve Georgia ile bir toplantım var. DTC'de yaptığım şeyi yapmamı istiyorlar ama aynı zamanda yaptığım şeyle ilgili raporlar da istiyorlar. David, benden önce bu işi yapan adam-"

"Senin malını çaldı ve bir ton para çaldı."

Otomatik olarak göğsünden yukarı doğru itmeye başladım.

Yüzeysel bilgi başka bir şeydi. Sokaklarda yaygındı. Herkes bunu çeşitli yollarla toplayabilirdi.

Ama böyle bir detay?

Yatağın üzerinde duran kolu bana dolandı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Liv, bu bir sır değil," dedi bana.

"Raid- mi?" Buna inanamayarak sormaya başladım. Raiden Miller bir ödül avcısıydı ve iyi bir ödül avcısıydı, bunun bir parçası da sağduyulu bir ruha sahip olmasıydı.

"Adam ortadan kayboldu ve Harkin peşinden gitti. Harkin beceriksizdir ve hiçbir zaman incelikleriyle tanınmamıştır. Ama baban istediği her yerde istediği her şeyi yapabileceğini ve söyleyebileceğini düşünüyor. Littleton'ın kendisini becerdiği ve onu geri aldığında ne yapmayı planladığı konusunda öfkelerini kusmuş. Dediğim gibi, bu bir sır değil."

"Tanrım, babam tam bir aptal," diye fısıldadım Nick'in boğazına. "Liv."

Yüzüne baktım.

"David Littleton'a ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım ve "Mürettebatımız içinde ilk kaybolan David değildi. Bazı kararlardan haberdar olabilirim ama bu kararların mekanizmalarından nadiren haberdar olurum. İşin bu işlevleri hiçbir zaman benim rolümün bir parçası olmadı."

"Bu şekilde kalsın," diye emretti.

Bu emri yerine getirmenin zor olmayacağını düşünerek başımı salladım.

"Kız kardeşin hamleler yapıyor," diye ilan etti. "Yaptığı bazı şeyleri neden yaptığını kimse bilmiyor ama herkes izliyor. *Herkes izliyor*. Kıçına dikkat et ve bundan olabildiğince uzak dur. Benimle misin?"

Başımı salladım.

"Ve bunu onunla paylaşmayacaksın," diye uyardı. "Radarın altında uçmadığını zaten bilmiyor, o bir moron. Kız kardeşini tanımıyorum ama bildiğim kadarıyla geri zekâlı izlenimi vermiyor. Sen öyle değilsin. Bizimle birlikte çözmemiz gereken şeylerden biri de bu yataktan, bu evden dışarıya ne gideceğimiz. Ama hemen belirtiyim ki, bilgi paylaşarak ailenizin güvenliğini sağlamak için kesinlikle bir kanal değilim. Benimle misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Kelimeleri söyle Livvie," diye sertçe talep etti ama bunu şefkatle yapmayı da başardı.

Ona kelimeleri verdim. "Seninleyim Nick."

Rahatlamasını bekliyordum.

O yapmadı.

Ve yapmadı çünkü benim için endişeleniyordu.

"Bu da depoda minimum zaman anlamına geliyor" dedi.

"Zaten en sevdiğim yer değil, o yüzden zaten uzak duruyorum tatlım," diye onu temin ettim.

" yapmaya devam et," diye homurdandı. Sonra, "O tamirata ne oldu?" Ne sorduğunu çok iyi biliyordum.

Dudağımı ısırdım ve daha fazla bastırdım.

Karın kaslarını kıvrımadan önce gözlerinde bir öfke parlaması daha oldu ve kendimi Nick'in vücuduyla sırt üstü yatağa yapışmış halde buldum.

"Onunla çıktın," diye hırladı.

Çıkmıştım. Nick benimle ilişkisini bitirdiğinden beri Dustin'le üç kez çıkmıştım. İkisinde de içkiyle yetinmeyi başardım. Ama bir akşam yemeği vardı.

Ve birkaç öpücük.

Seks yok. Sevişmek bile yok.

Ama ertesi akşam bir randevumuz vardı.

"İlişkimiz bitmek üzereydi, Sebring," diye hatırlattım ona. "Bitti," diye ısırdı.

"I-"

"Bitir şunu Liv. Derhal."

Gözlerimin
büyüdüğünü hissettim.

"Yani... *şimdi* mi?"

"Telefonunu almamı ister misin?"

Şimdi demek istedi.

"Sebring, yarın gece onunla görüşeceğim. Görüştüğümde-"

Korkutucu bir ses tonuyla "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğunda ağzımı kapattım.

"Yemekte açıklayacağım," diye söz verdim. "O iyi bir adam. Bu-"

"Hemen bitir, Liv."

"Biliyor musun," diye başladım sertçe, "sözümü kesmen beni pek mutlu etmiyor."

Konuşmayı bıraktığım an, benden ve yataktan yuvarlandı.

Dirseklerime kadar itmeden önce yorganı üzerime çektim ve yatak odasından oturma odasına doğru çıplak bir şekilde yürümesini izledim. Sonra sehpadan çantamı almasını, açmasını ve karıştırmalarını izledim.

Bana doğru yürürken geniş göğsü, kesik karın kasları, kalın kalçaları ve çok güzel siki dikkatimi dağıttı.

Ağırlığı bana tekrar çarptığında dikkatim dağıldı ve telefonum avucumun içine gırıyordu çünkü onu oraya itiyordu.

"Buna hemen bir son ver Livvie," dedi.

"Anneme geri dönecek," dedim ona.

"Bir erkeğin olduğunda annene katlanmak zorunda kalmamak için bir erkekle mi çıkacaksın?" diye sordu kuşkuyla.

"Annemi tanı mıyorsun," diye mırıldanırken gözlerim yana kaydı. "Liv."

Adım bir anlamla titreşiyordu ve tehlikeli bir anlamı vardı.

Titreşim fiziksel olsa ve benimde oldukça hoş bir şekilde kaysa bile.

Gözlerimi ona diktim. "İyi anlaşıyoruz. O iyi bir adam. İlginç biri. Benden hoşlanıyor. İlişkimizi bitirmek için ne sebep verebilirim ki? Ona seninle birlikte olduğumu söyleyemem, bu Georgia'ya, sonra da babama ulaşır ve ikimiz de babamın onaylamadığı bir şeyi yapmamın sonuçlarının hoş olmadığını biliyoruz."

"Yeni bir işin olduğunu ve ona odaklanman gerektiğini söyle. Ona karşı bir şey hissetmediğini söyle. Diyelim ki şu anda hayatında bir ilişkiye odaklanamayacağın bir yerdesin. Bilmiyorum. Benim bir sikim var. O şey kolay geliyor. Sadece çalış."

Hayır, yapmadı.

Geri alması için ona bir şans verdim.

"Bir sakin var ve bu bok kolay mı geliyor?"

"Bir erkek bir kadından vurulmak ister, onun duyguları hakkında endişelenmez. İşine bakar ve bebeğim, bu konuda kendini kaybetmek için yüzünün berbat olduğunu görüyorum ama bir düşün. Neden uzatıyorsun? Bir anlamı yok. Onunla on yıl evli kaldıktan sonra boşanmak istemiyorsun. Onu birkaç haftadır görmüyorsun bile. Hayat, hassas davranarak zaman kaybetmek için çok kısa."

"Biliyor musun, bunun en kötü yanı haklı olman," diye tersledim. Sırıttı ama sırtışının içinden "Bitir şunu" diye emretti.

"Peki," diye

ısırdım.

Üzerime yattı.

Onun altına

uzandım.

Hareket etmedi.

Hareket

edemedim.

"Biraz mahremiyet?" Ben rica

ettim. "Uh...hayır."

Ona göz kırptım.

Sonra sinirlendim.

"Yalan söylemiyorum. Tamam dedim, bitireceğim. Bu yüzden bitireceğim. Gidebilirsin ve ben de öyle yapacağım. Bitireceğim," diye söz verdim.

"Onunla konuşurken seni yiyeceğim, böylece sana kimin sahip olduğunu hatırlayacaksın ve bu boku çabuk yap ki gecemize devam edebilelim."

Midem iyi bir şekilde düştü.

"Şimdi onu ara bebeğim," diye emretti, vücudumdan aşağı kayarak.

"Sebring-"

Bir bacağımı genişçe itti ve aynı zamanda elini iç uyluğumda gezdirdi.

Cesedi düştü.

Telefonumu hızla kaldırdım ve meşgul ettim.

Nick karşı uyluğumun iç kısmını öptü. Dudağım

titredi ve ekranımdaki tuşlara bastım. Telefonu

kulağıma götürdüm.

Dustin ikinci sesinde cevap verdi.

Nick bana baktı.

Ağzımdan çıktıktan saniyeler sonra ne olduğunu unuttuğum bir bahane uydurup her şeyi bitirirken sesim gırtlaktan ve gergin çıkıyordu.

Belli belirsiz de olsa, Dustin'in sesinin hayal kırıklığına uğramış gibi geldiğini ve zorlayacakmış gibi göründüğünü fark ettim ama bunun yerine "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Sen iyi bir adamsın ve saygı duyduğum bir adama böyle şeyler söylemek kolay değil," diye cevap verdim, sonra Nick klitorisimi derinlemesine emdiğinde çıkarmak istediğim sesi yuttum. "Ve soğuk algınlığına yakalanıyorum" diye bitirmeye zorladım.

Dustin daha fazlasını söyledi ve bu güzeldi çünkü o iyi bir adamdı.

Ama daha çok, onu telefondan uzaklaştırmak ve Nick'in beni becermesine konsantre için acele ettim.

Bunu başardım, aramayı sonlandırmak için düğmeye bastım ve telefonu yanımdaki yatağa fırlattım, diğer elim Nick'in başına giderek onu bana doğru tuttu.

Ama o kalktı.

Gözlerini üzerimde görmek için bir dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim sabırsızlıkla.

"Güzel, bebeğim" diye fısıldarken yüzü tembelleşti.

Sonra yuvarlandı, bana kenetlendi, beni onunla birlikte zorladı, böylece o sırtüstü yattı ve ben de başının üstündeydim.

Kalçalarımın çaktı. Yüzünü sürdüm.

Dustin'e söylediğim yalan değildi. İyi bir adamdan ayrılmak kolay değildi.

Hayatımda ilk defa, şans , kolay olmayan bir şeyi yapmak bana bir ödül getirdi.

Gerçekten iyi bir tane.

Ve bu da başka bir yol açtı. Nick

Sebring'in yanında uyumak.

Hayatımda ilk defa kolay olmayan bir şeyi yapmaya değdi. Bu beni neredeyse mutlu hissettirdi.

İliklerime kadar bunun ikimiz için de sefaletle sonuçlanacağından korktuğum kısım hariç.

On Dokuzuncu
Bölüm Beşinci
Koridorda Temizlik Nick

8:03 - Bir Sonraki Pazartesi Sabahı

Nick, adamı Curt kapıya gelmeden önce ancak ofisindeki masasına oturabilmişti. "Bir dakika?" Curt rica etti.

Nick onun yüzündeki ifadeyi yakaladı ve çenesini kaldırdı.

Curt içeri girip kapıyı kapatırken masasının arkasındaki yerine oturmadı.

Nick'in masasına doğru yürüdü ve karşısında durdu.

"Georgia Shade bu hafta sonu ofislerinin taranmasını emretti," diye bildirdi.

Nick'in boynuna yayılmaya başlayan kaşıntı durdu.

"Onlar için standart uygulama Curt, bunu biliyorsun," diye cevap verdi.

"Böcekler iyidir. Yıllardır tespit edilmeden yerlerinde duruyorlardı."

Curt'ün sesi alçaldı. "Farklı türden bir tarama, Nick. Bunu her kim yaptıysa, sanki doğrudan onlara gidiyormuş gibi hepsinin yerini belirledi. Dün öğleden beri o depodan hiçbir şey alamadık."

O kaşıntı geri geldi.

"Sanki onlara doğru gidiyormuş gibi mi?" Nick sordu.

Curt ona "Pisliğimizi temizlemesi bir saatini aldı," dedi.

"Ondan önce bir şey duydun mu?" Nick sordu.

"Georgia emri verdi. Bir isim söylemedi. Onları çeken adamın Shade ekibinden mi yoksa serbest çalışan biri mi olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Ama etrafta dolaşmadı."

Nick ve adamı birbirlerinin gözlerini

tuttular. Bu hiç iyi değildi.

Bu bir sızıntı anlamına geliyordu.

Nick'in ekibinde sızıntı yoktu ama bir şeyler oldu. Yeni bağlılıklar satın alındı ya da zorlandı. Bunun doğru olduğundan emin olmak için çaba harcaması gerekecekti.

Knight'ın ekibi sıkıydı. Knight'ın adamlarından hiçbirinin Nick'in kardeşine anlattıklarını paylaşmasına imkân yoktu. Ama o kadar gidemezdi. Orada

Knight'ın bu bilgiyi ekibinden herhangi biriyle paylaşması için bir neden yoktu ve olana kadar da bunu yapmayacaktı.

Onun bu işte olduğunu bilen ve bu tür bir işi nasıl yaptığını bilen, yani Nick'in kullandığı ekipman türünü bilen ve bunların nereye yerleştirilebileceğini tahmin edebilen diğer tek kişi Turner'dı.

Nick, Hettie ile Federaller için çalışırken iki kez Nick'in muhbirlik pozisyonu tehlikeye girmişti.

İlkinde neredeyse ölüyordu. Hawk Delgado, Sylvie ve Tucker Creed'in yardımıyla araya girmiş, başka bir iş üzerinde çalışmış ve bunu yaparken Turner'ın ekibinin hedeflediği daha büyük operasyondaki küçük çaplı bir oyuncunun yakalanmasını sağlamıştı. Nick kaçmış, Turner ve ekibi de Nick'in peşine düşmüş ve onu korumuştur.

İkincisi de neredeyse aynı şekilde sona erdi; Hettie öldü ve oyuncular Federal sıcaklık nedeniyle geri adım attıkları için operasyon hiçbir zaman sonuçlanmadı.

Nick, Turner'ın onu becermemesi için hayatını ortaya .

Bu, ekibinden birinin iki taraflı oynamadığı anlamına gelmiyordu.

Açıkçası, her iki olayda da sorular sorulmuştu. Nick'in nasıl yaratıldığı. Nick ve Hettie'nin, Hettie'nin hayatını sona erdiren pozisyona nasıl getirildikleri.

İç soruşturma, herkes temiz çıktı.

Nick bundan hiç hoşlanmamıştı ama bunu üstlenmek onun görevi değildi.

Kendini toparlamak, hayatını düzene sokmak, Livvie'nin yanına yerleşmek ve Hettie ile başladığı işi bitirmek ve onun hayatının erken sonlanmasının intikamını almaktı.

Sikeyim.

Şimdi o boku almak zorundaydı.

"Eşyalarımızı değiştirmesi için bir adam göndermemizi mi istiyorsun?" Curt, Nick'i düşüncelerinden uzaklaştırarak sordu.

"Hayır," diye cevapladı, bu cevabı vermek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu. Ama bir sızıntıları vardı, bu çok riskliydi. Gölge Evi'ni duyamamak hoşuna gitmiyordu. Ama en azından Olivia artık o lanet depoda değildi. "Bazı şeylere bakmam lazım, sana haber veririm," diye bitirdi.

Curt, Nick'in sözlerinden doğru bir anlam çıkararak başını salladı ve kapıdan çıktı.

Nick cep telefonunu çıkardı, sandalyesine oturdu ve telefonuna baktı.

Turner'la bağlantı kurmak istedi. Ekibiyle ilgili iç soruşturmanın boktan olduğu konusunda onu uyarmak istiyordu.

Turner'ın bahçesinde bir yılan vardı.

Ama Nick'in önce kendi adamlarını temizlemesi gerekiyordu.

Ve Turner'a gittiğinde ona verecek sağlam bir bilgisi olmalıydı. Nick başparmağını ekranda gezdirdi ve telefonunu kulağına götürdü.

"Nick," diye selamladı Knight.

"Sylvie ve Creed hâlâ şehirde mi?" Nick sordu.

"Hayır, ama " diye cevap verirken kardeşinin sesi daha uyanıktı.

Nick derin bir nefes aldı.

Sonra da "Onlar için birkaç isim var" dedi.

* * * * *

Olivia

2:25 - Bir Sonraki Perşembe Öğleden Sonrası

Deponun koridorundan babamın ofisine doğru ilerledim, ilk aylık toplantımızın hızlı geçmesini ve oradan çıkabilmeyi umuyordum.

Temiz yaşamaya alışmanın ne kadar kolay olduğunu düşünerek yaptım bunu. Koridorda yürürken, sanki her haliyle buranın kiri üzerime çöküyor, gözeneklerimi tikiyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Gill ya da diğer çocuklarımız babamın kapısının dışındaydı ama içeriden sesler duydum.

Kapıyı çaldım.

Hiç cevap alamadım. Ne bir "". Ne de "".

İki buçuktaki toplantımız için erkenciydim ama o kadar da erken değil, bu yüzden Georgia'nın içeride olmasını bekliyordum, belki Gill, Tommy, Miguel, her kimse ve beni bekliyorlardı.

Bildiğim tek şey, eğer babam içeri istemezse, " buradan" cevabını alacağımdı. Kolu çevirdim ve içeri girdim.

Gördüğüm şey karşısında donup kaldım, hayatım boyunca aldığım eğitimin yüzümü ve vücudumdaki her türlü belirgin çizgiyi yok etmesine şükrettim.

"İçeri gel Olivia, uzun sürmez," dedi babam sinirli bir şekilde, eliyle beni işaret ederken, gözleri sinirli bir şekilde önünde oturan adamdaydı.

İçeri girmek istemedim.

Ama sadece babam bana el salladığı için değil, içeri girmem gerekiyordu. Ben de girdim.

Babamın önünde oturan adam bana baktı. Gözleri, üzerimi kaplayan pislik hissini daha da artıracak şekilde vücudumda gezindi ve tekrar babama döndü.

Drake Nair, "Beklemekten bıktım, Vincent," diyerek beni başından savdı. Drake Nair.

Adamı tanıyordum ve bildiklerimin bir kısmı da ortadan kaybolacağıydı. Sonra yeniden ortaya çıkacaktı.

Bildiğim kadarıyla bir süredir ortalıkta yoktu. Şimdi geri dönmüştü.

Drake Nair'i tanıyan tek kişi ben değildim. Denver'daki herkes Drake Nair'i tanırdı.

Denver'daki herkes onun o kadar da zeki olmadığını biliyordu ama zengindi ve zengin adamlar, akıllı ya da aptal, bir işi yaptırmak için para ödeyebilirdi.

Ayrıca onun sümüklü bir sansar olduğunu da biliyorlardı.

Ve son olarak, Denver'daki herkes Drake Nair'in Knight Sebring'den nefret ettiğini biliyordu.

O zamanlar Nick benim için sadece bir isim olduğu için takip etmiyordum ama yine de Sebring/Nair savaşında bir şeyler olduğunu en son duyduğumdan bu yana yıllar geçmiş olması gerektiğini biliyordum.

Nair'in kirli oynadığı söyleniyordu (şaşırtıcı değil). Ama Knight Sebring her zaman galip gelmişti.

Knight ve Nair'in bir zamanlar ortak oldukları ve sonra olmadıkları dışında ne hakkında olduğunu pek bilmiyordum.

Nair'in son uzun süreli ortadan kayboluşuyla aradaki husumetin azalmış gibi biliyordum.

Ama şimdi içimde çok kötü bir his vardı çünkü babamın Drake Nair'i tanıdığını bilmiyordum ve ondan, geçmişinden, Knight Sebring'e olan nefretinden ve tüm bunların şu anda babamın ofisinde otururken tesadüf olmasından hoşlanmıyordum.

Babam ona, "Sen bir aptalsın, yine onun peşinden gidiyorsun," dedi.

Odanın öbür ucuna, babamın kirli pencerelerine doğru ilerledim, tartışmaları benim için önemsizmiş gibi davrandım ama bunu yaparken dikkatle ve korkuyla dinledim.

"Kardeşinin ne kadar korunduğu umurunda değil. Çok sıkılar. Kardeşi giderse, bu acı verir," diye karşılık verdi Nair. "Kolay vuruş. Nick'i patakla. Bir tane

Sebring'e büyük bir darbe. Cidden Vincent, bununla bir sorunun olamaz."

Nefes almaya devam etmek için çok mücadele ettim, pencereden dışarı baktım, konuşmalarının benim için o kadar da ilginç olmadığı görüntüsünü vermeyi umuyordum, oysa şimdi o kadar çok dinliyordum ki kulaklarımın kanamaması bir mucizeydi.

"Tarihlerimiz, saygı, sen orada oturuyorsun," dedi babam. "Saçma sapan konuşuyorsun Drake, buna ayıracak vaktim yok."

Odadaki tansiyonun yükseldiğini hissettim ve bu yüzden Nair'e baktım.

Yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. "Yıllar önce yaptığın şeyden geri adım atman korkaklıktı."

Hiç iyi değil.

Babam korkak denmesinden hoşlanmazdı.

Gill'in bu senaryoya dahil olma zamanı gelmişti.

Pencereden iki adım uzaklaştım, çantamı omzumdan kaydırdım, gözlerim Nair'e yapışmıştı.

Babamın bakışlarını hissettim ve ona baktım.

Başını sallamadan önce birkaç dakika beni incelerken düşünceli görünüyordu.

Başımı salladım, çantamın askısını omzuma geri taktım ve geri çekildim.

Babam tekrar Nair'e baktı. "Sana saygı gösterdim. Zaman istedin, buluşmak istedin, ben de sana verdim. Ofisimde oturup bunu geri vermeyecek misin?"

Nair, "Benim işim de seninkiyle birlikte boka sardı, Federaller kapattı," diye karşılık verdi.

Federaller mi?

Bu da ne?

"Sebring'in canını yakmak istiyorsam kaynaklara ihtiyacım var," dedi Nair. "Bu benim sorunum değil," diye yanıtladı babam.

"İhtiyacım olan kaynaklar para değil. Buna sahibim ve vermekte de iyiyim" diyen Nair, ardından "Hem de *çok*" diye vurguladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, babam buna cevap vermeye tenezzül etmedi.

Nair, "İndirin onu, benden çaldığı orospuları geri aldığınızda, onun yarasının bir yüzdesini size keseceğim," diye pazarlık yaptı.

Babam arkasına yaslanıp "İşimiz bitti" demeden önce bana baktı.

Nair omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimin içine baktı ama çok kısa bir süre için, babama dönmeden önce göğüslerimi ve kalçalarımı inceledi.

"Söylenenlere göre kızlarınız aptal değil. Kolay parayı ve amdan kolay para kazanılacağını biliyorlar."

Dudağım kıvrıldı.

Babam, "Bir gün kızların olur, geri gel ve bunu tekrarla," diyerek beni şok etti.

Şok olmamıştım çünkü babam bu işin içindeydi. Değildi, hiç olmadı ve ben bunu biliyordum.

Sadece kızları yüzünden öyle olmadığını ima etmesine çok şaşırdım.

Drake Nair'i de şok etti. Ve onu eğlendirdi. Nair'in çıkardığı inanmaz yuhalama sesinden anladım.

"İşimiz bitti, Nair," diye buyurdu babam, bunu tuhaf bir şekilde huzursuzlanıyormuş gibi yaparak. "Kızlarımla bir toplantım var."

Nair sandalyesinden kalkarak, "Ben geri geleceğim, sen de aklını başına topla," dedi.

"Aklını başına alması gerekenin ben olmadığımı söyleyebilirim. Her iki Sebring de dokunulmazdır ve bu size özellikle Şövalye Sebring'in bunu şahsen ve *defalarca* belirtmiş olması nedeniyle gösterilmiştir."

En azından bu bir rahatlamaydı.

"Geçmişte iyi ortaklıklar yaptık Vincent, *defalarca*," diye karşılık verdi Nair. "İkimiz de birlikte iyi iş çıkardık."

Öyle mi?

Bu benim için yeni bir
haberdi. Mutsuz bir
haber.

Nair'in işi bitmemişti.

"Ve bunu unutmadan akıllıca olur çünkü uzun zamandır pek akıllı değilsin ve iyi ortaklara ihtiyacın var ve Leon sana haddini bildirdiğinden beri var."

Nefesimi tuttum.

Kimse, tek bir kişi bile babama Leon Jackson'dan
bahsetmedi. Hiç kimse.

"Misafirimiz kapıya giden yolu kaybetmiş Olivia," dediğinde babamın sesi kontrollü bir öfkeyle gürlüyordu. Ona yolu göstermesi için Gill'i arayabilirsin."

"Valenzuela sonunda dalga geçmeyi bıraktı, seni çiğneyip tükürdü," diye tısladı Nair, her "sen" deyişinde parmağını babama doğru havada salladı, sonra döndü ve bana doğru salladı. "Valenzuela *seni* açık artırmaya çıkarıyor,

Satın alıyorum. Seni d  llerimle kapla, sonra da o amcığı benim i in  alıştır." Babama d  nd  . "Ve Denver'daki herkes Valenzuela'nın zamanını beklediğini biliyor. Bu bok aşağı inecek. Hata yapmayın. Bunu ink  r eden tek kişi sensin. Beni duyuyor musun?"

"Tarihimiz," diye fısıldadı babam, "koca kıcını kapımdan  ıkarman i in sana altmış saniye veriyor."

"Siktir ," diye t  k  rd   Nair. "Bunu yapacak cesaretin olsaydı, sen-"  aresizce  antamdan telefonumu  ıkarıyordum.

 ok ge  kalmıştım.

Nair konuşmayı kesti   nk   babam masasından silahını  ıkardı.

"Doğru," diye alay etti Nair, yağılı bir sırıtışla.

Telefonumda hızlıca Gill'in numarasını aradım. Kapı a ıldı.

Georgia i eri girdi.

Babam tetiğı  ekti.

Nair'in kafası patladı.

Sadece 45'liğini  ıkarmak *zorunda kaldı*.

G  zlerimi kapattım, i imden y  kselen mide bulantısını yuttum, pencereye d  nd  m ve elimdeki telefonu bıraktım.

"Ciddi misin?" Georgia kızgınlığını saklamadan sordu. "Temizlik faturamız şimdiden tavan yaptı."

"Yeniden planla," diye bağırdı babam. "Ve şu pisliğı temizle."

G  zlerimi a tım ve kirlerin arasından baktım. "Olivia?" Babam seslendi.

Başımı ona  evirdim. şimdi kapıya yakındı.

Bakışlarımı tuttu ve başını salladı, g  r  n  şe g  re ağır bir şey s  yl  yordu, sanki bir nedenden dolayı benimle gurur duyuyordu.

T  ylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Babam arkasını d  nd  , dışarı  ıktı ve kapıyı  arptı. Tekrar pencereden dışarı baktım.

Sonra Georgia'nın telefonla konuştuğunu duydum: "Evet, Gill. Henrietta'yı ara. Ağır iş torbaları getir. Beşinci koridoru temizleyin."

 iimi  ektim.

"Liv," diye seslendi

bana. Kız kardeşime

baktım.

Kal  asını tutmuş, telefonu y  z  n  n   n  nde, g  zleri , başparmağı ekranda hareket ediyordu.

"Önümüzdeki perşembeye nasıl hazırlandın?" diye sordu. Aman Tanrım.
Benim ailem.

* * * * *

Nick

5:38 - O Akşam

Binasının yeraltı otoparkına gitmek için merdivenlerden aşağı koşan Nick, o gün Olivia'yı dördüncü kez aradı.

Endişeliydi.

Bu onun üçüncü aramasıydı, ilkinde o sabah cevap vermişti. Öğleden sonraki son ikisine ise cevap vermemişti. Ama aynı zamanda o öğleden sonra üç kez mesaj atmıştı ve bunların hiçbirine cevap vermemişti.

O depoda kulakları yoktu. Ve bir sızıntısı vardı.

O öğleden sonra o depoda bir toplantısı vardı.

Engereklerle çalışıyordu.

Ve o da onun kızıydı.

Bunu öğrenirlerse, saldırırlar.

Tam olarak anlayamadığı bu tehdit başlarının üzerindeyken her gün işe gitmesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

Ancak Gölge Evi'ne erişimi kesildiği ve Sylvie ile Creed Phoenix'ten yeni dönüp işe koyuldukları için Nick kadının daha yakından izliyordu.

Evet, kız cevap vermeyince adam endişelenmiş.

Şimdi, telefon çekmediği için, kız cevap verdiğinde rahatlamıştı. Ayrıca Nick'le birlikte olmadığı sürece nereye giderse gitsin peşine bir adam takmaya karar verdi.

"Sebring," dedi selamlayarak.

"İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı.

Daha hızlı koştu. "Neler oluyor?"

"Telefon için değil," dedi, sesi yerin derinliklerine indikçe kesiliyordu ama onu duyuyordu.

Sikeyim.

Telefonunun takip edilmediğini biliyordu. Adamları gittikten sonra ona o. söylemişti.

Hâlâ telefonda söyleyemediği bir şey vardı.

Sikeyim.

Kapıyı iterek içeri girdi. "Eve geliyorum. Sen neredesin?" "Senin barda kavun boku ve votka içiyorum."

"Yirmi dakika içinde orada ol." "Tamam, tatlım."

Bağlantıyı kesti, arabasına bindi ve muhtemelen bir sürü insanı kızdırdı. Evine giden otuz dakikalık yolu yirmi dakikada kat eden insanlar.

Adımlarını ikişer ikişer atarak koşar adımlarla ilerledi.

Kapıyı çekip açtı, arkasından kapattı, sürgüledi ve onu barında, dar eteği hâlâ üzerinde, topuklu ayakkabılarını çıkarmış, son zamanlardaki faaliyetlerinin kanıtı mutfakı kirletmiş, eli yeşil bir içkiye sarılmış halde görmek için hızla birimine doğru yürüdü.

"Yemek yapıyorum ve çoğunlukla bittiği tartışamazsınız," diye ilan etti.

Harika kokuyordu ve muhtemelen her ısırik ömründen bir yıl eksiltecekti.

"Eve erken gelmişsin," diyerek ona doğru ilerledi.

"Babam bana sahip olduğunu düşünse de, çalışma saatlerimi kendim belirleme eğilimindeyim. Bu yüzden bugün öğleden sonra kendime izin verdim, markete gidip erzak alacağım ve yemek pişirmeye başlamak için seni buraya getireceğim çünkü aile işiyle ilgili aylık toplantımız beklenmedik koşullar nedeniyle ertelendi."

Adam ona yakın durdu ve kadın bakışlarını korumak için başını geriye eğdi.

Saçlarının omuzlarından kayarak sırtına dökülüşünü izlemek, dar kazağının yakından ne kadar yumuşak görüldüğünü görmek, ağzının tam orada olması, onu öpmek istedi.

Ama onun gözlerinde ne olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Seni gerçekten iyi yapmayan ne Livvie?" diye sordu sessizce.

"İyi haberlerim var ve... sanırım... iyi var," diye açıkladı. Başının sarsıldığını hissetti.

Sonra da "Liv" diyerek sabrının tükenmekte olduğu konusunda onu uyardı. "Tahminimce Drake Nair'i tanıyorsun."

Nick vücudunun katılaştığını hissetti. Nair'i tanıyordu.

Nair'i kardeşinin bir düşmanı olarak tanıyordu.

Ayrıca Nair'in tam bir pislik olduğunu da biliyordu.

Ayrıca Nair'in Hettie'nin ölümüne neden olan insan kaçakçılığı işine karıştığını da biliyordu.

Son olarak, Olivia ile sevişmek ve sadece birlikte olmak arasında yaptıkları tüm o tanışma ve bir şeyleri çözme sürecinde, babasını yok etmeyi, bir aile uşağını öldürmeyi planladığını ve Olivia ile ilk kez dikkatlice planlanmış entrikalar sayesinde tanıştığını, çünkü onu bu planı harekete geçirmek için kullanmayı planladığını nasıl açıklayacağını bulamadığını biliyordu.

Bilmediği şey ise Olivia'nın durup dururken Nair'i gündeme getirirken neden soğuk davrandığıydı.

"Evet," diye sıkıca onayladı. "Nair'i tanıyorum."

"Şey..." elini uzattı, "o öldü." Nick ona bakakaldı.

"Bir daha söyle?" diye sordu.

"Valenzuela'nın onu çiğneyip tükürdükten sonra beni açık artırmaya çıkardığını ve Nair'in beni satın alacağını, üzerime çullanacağını ve sonra da satışa çıkaracağını babama söylediği sıralarda, babam 45'liğiyle kafasını uçurdu. Dokuz milimetresini seçebilirdi, bu çok daha az pis olurdu. Ama babam temizlik yapmıyor, hatta sipariş bile vermiyor, o yüzden dağınıklığı umursamıyor."

Nick, elleri yumruk olurken yanağındaki kasların gerildiğini hissetti.

Nair uzun zamandır baş belasıyken bunun aniden olması Nick'i şaşırtmış olsa da, Nair'in ölmesine hiç de kızmamıştı.

Adam pisliğin tekiydi. Knight'la çok boktan şekillerde uğraşmıştı. Ve Nick'in sahip olmaktan hoşlanmadığı bir anıydı, çünkü Nick bu adamı bir pislik olduğu zamanlarda kardeşiyle karısını ayırmaya çalışmak için kullanmıştı.

Ama kızgındı çünkü Vincent Shade'e tüm bu nedenlerden dolayı ama özellikle de Nair'in Nick'in karısının önünde bu saçmalığı söylediği için minnettar hissediyordu.

Ve çok kızgındı çünkü Vincent Shade'e minnettar olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

İçkisini kaldırıp bir yudum alarak, "Baba şefkatinin nadir, hatta eşsiz bir gösterisi," dedi. Tekrar indirdikten sonra devam etti. "Hem babalık şefkatinin ilk göstergesi olması açısından

Sevgiyi hatırlıyorum, bilmiyorum... *hiç* ve bir adamın kafasını 45'likle uçurmak, sevgiyi göstermenin çılgınca, çılgınca, çılgınca bir yoludur."

"Sen iyi misin?" Nick sordu, sesi hâlâ gergin çıkıyordu.

"Evet," diye gelişigüzel cevap verdi. "Yeterince . Bana kan ya da beyin maddesi isabet etmedi."

"Livvie," diye fısıldadı, bu kez nazıkçe uyararak saçmalıklarına bir son vermesi gerektiğini söyledi.

"Bunu kim yapıyor?" diye fısıldadı ve adam onun gözlerinin derbunun gerçekleştiğini gördü.

Kendini

kaybediyordu. Nick

daha yakına kaydı.

"Georgia az önce Gill'i aradı, temizlik siparişi verdi ve toplantımızı ne zaman yeniden planlayabileceğimizi sordu. *Bunu* kim yapar ki?" diye sordu.

İki elini kaldırdı ve kızın yüzünü çerçeveledi.

"Nair berbattı," dedi. "Herkes onun berbat olduğunu biliyor. Ama şimdi o *öldü* ve benim sadece markete gidip eve dönmem ve yemek yapmam mı gerekiyor?" Başını onun ellerine doğru salladı. "Bir adam öldü."

"Livvie-"

O da ellerini kaldırdı ve adamın boynunun iki yanında sıkıca kavuşturdu.

"Bunun benim hayatım olmasını istemiyorum," diye fısıldadı şiddetle. "Ama şimdi, *senin* da istemiyorum. Görmüyor musun? Şimdi neden yapamayacağımı anlamıyor musun?"

Bu mu? Neden sana sahip olamıyorum? Neden *kimseye* sahip olamıyorum?"

Adam buna tepki veremeden, yani kızın gittiği yere bir son veremeden, kız onu bıraktı, tuttuğu yerden çekildi, tabureden atladı ve büyük bir adım attı. Bir kolunu mutfığa doğru uzatarak konuşmaya devam etti.

"Tatlım, ben geldim," diye alaycı bir şekilde seslendi. "Oh güzel, tatlım. Akşam yemeği için taco fantezisi ve bu arada, bu öğleden sonra babam gözümün önünde birini öldürdü."

"Liv-"

Ona doğru eğildi, hareket o kadar ani olmuştu ki acı veriyor gibiydi.

"Bu *delilik*," diye tısladı.

"Bebeğim-"

Arkasına yaslandı. "Peki sen ne yapacaksın? Polisi arayamazsın. Ya da yapabilirsin. Sonra intikam olarak babam seni öldürür ya da ben ölürüm ya da kardeşin ölür ya da çocuklarının annesi ölür ya da-"

Ona doğru iki adım attı, onu kollarının arasına aldı ve "Livvie, dur" diye emretti.

Kendini kaskatı tuttu ve sonra o kadar derine sarktı ki ağırlığının çoğunu almak zorunda kaldı.

"Bunu yapamayız," dedi göğsüne doğru.

"Seni çıkaracağım," diye ilan etti.

Yine kaskatı kesildi.

Sonra başı geriye gitti ve "Ne?" diye sordu. "Seni dışarı çıkarıyorum."

"Nicky," diye fısıldadı, elleri yukarı kalktı, ceketinin içine girdi ve gömleğinin belinin yanlarında kıvrıldı.

Bunu yaptı ama başka bir şey söylemedi.

Çocukken ailesi ona Nicky derdi. Bir çocuğun hayatında nefret etme zamanı gelene kadar bu ismi sevmiştir. Yıllardır kimse bu ismi kullanmamıştır. Onlarca yıl.

Olivia'dan yine hoşlandı.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, sadece yapacağım" dedi. "Bunu yapacağım ki sen güvende ol, ben güvende olayım. Herkes güvende olacak. Endişe yok. Sadece özgür. Bunu çözmem için bana zaman vermelisin. Her ne kadar bunun hemen şimdi olmasını ve polisleri arayıp babanın bugün cinayet işlediğini söyleyerek bunu yapmayı istesem de, planımın bundan daha karmaşık olması gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden cesur olacağız, sineye çekeceğiz, taco extravaganza yiyeceğiz, her ne haltsa, ve seni olabildiğince çabuk güvene alacağım."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim," diye cevap verdi. "Eminim," diye karşılık verdi adam hızlı ve kararlı bir şekilde.

Gözlerinde şaşkınlık vardı.

Sonra ağzından "Buna inanıyor musun?" diye fısıldadı.

"Kesinlikle."

Birkaç vuruş sürdü. Yavaş geldi.

Ama o zaman saf güzellik bakışlarına girdi.

"Neden senin inanman beni de inandırıyor?" diye sordu o muhteşem, narin sesiyle.

"Çünkü ben sırf sen yaptın diye taco extravaganza'yı, her ne haltsa, yiyecek adamım. Ayrıca, taco extravaganza'nın mideme bir örs gibi oturması kuvvetle muhtemel olsa bile, birden fazla kez benim için gelmeni sağlamak için çaba gösterecek adamım. Ve ben

Ayrıca uyandığım her gün benim için bir önceki günden daha anlamlı olduğunu bilen adamım. Ve ben dün benim için çok şey ifade ettiğini bilen adamım, bu yüzden bugün daha fazla şey ifade ediyorsun. Ve ben iki öncelikli görevi olan bir adamım. Seni nefret ettiğin bir hayattan kurtarmak ve seni sık sık ve kolayca gülümseyeceğin bir yere götürmek."

Yeşil gözlerindeki güzellik . Ama sulandı.

Bu yüzden Nick'in elini yanağına götürmekten başka çaresi yoktu, böylece başparmağıyla dışarı sızan ıslaklığı yakalayabilecekti.

"Doğru, işte bu yüzden senin inanman beni de inandırıyor," dedi yine o yumuşak, tatlı, muhteşem sesiyle. Bir prenses sesi. Onun prenses sesi.

"İşte bu yüzden," diye onayladı.

Başparmağının yakalayamadığı diğer gözünden de ıslaklık sızdı. Kolunu kızın üzerinden çekmek istemediği için dudaklarıyla ıslığı süpürmekten başka çaresi yoktu.

Bunu yaptı.

Kollarını adamın ortasına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

Adam orada olduğu için alnını onunkine değdirdi.

Kadın derin bir nefes aldı.

Sadece yakın durdu.

Kendini toparladı.

Birkaç santim uzaklaştı ama sadece mutfağa doğru bakmak için. Hızlıca bir sayım yaptı ve geriye baktı.

"Bütün bir şişe Fransız sosu mu?" diye sordu. "Güven bana," diye yanıtladı.

"Kutu peynirli makarna mı?" diye devam etti. "Güven bana."

"Taco extraganza nedir?" diye sordu kuşkuyla.

Ve sonra oldu. Asla unutamayacağını bildiği bir an. Hayatında değil.

Ona verdi.

Açık ve dışarıdaydı ve bir kez , ilk kez, . "Tatlım, *bana güven.*" diye tekrarlarken gülümsedi.

Oh, evet.

Evet.

Ona sahipti.

Hiç sahiplenilmemişti.

Hettie tarafından bile.

Ama o . Hepsi onun.

Olivia'nın.

O anda bunu biliyordu çünkü o anda her şeyi yapabileceğini de biliyordu, kesinlikle her şeyi, dilenmek, ödünç almak, çalmak, öldürmek, sürünmek, yalan söylemek, hile yapmak, ölmek, taco extravaganza yemek...

Hepsi sadece gülümsemesi için.

* * * * *

8:58 - *O Gece*

Yanağı adamın kalçasında, eli saçlarında, adam ayaklarını sehpanın üzerine uzatmış televizyon izlerken Knight'ın arabasının sesini duydu.

"O burada Liv," diye mırıldandı. "Dur tatlım," mırıldandı.

Programı durdurdu ve kadın ayağa kalktı.

Yiyecekleri o getirmişti.

Yanında bir çanta da getirmişti ve şimdi yumuşak, siyah, bol paçalı bir pantolon ve gri bir atlet giymişti.

"Ben bulaşıkları yıkayayım," dedi.

"Bu işi bitirdiğimde yardım et," diye cevap verdi.

Çıplak ayaklarıyla daha az zarif olmayan mutfığa doğru süzülmeden önce tişörtünün üzerinden köprücük kemiğine dokunmak için uzandı.

Kapıya gitti, sürgüyü çevirdi ve sürgüyü kaydırarak açtı.

Sahanlığa doğru yürüdü, kapıyı arkasından kaydırarak kapattı ve kardeşinin tepeye yaklaştığını gördü.

Knight hâlâ iki adım aşağıdayken, "Beni çağırma alışkanlığından pek hoşlanmıyorum," dedi.

"Livvie burada," diye Nick.

"Ve?" Knight sahanlığa varıp durduğunda sordu.

"Ve her şey yoluna girene kadar, yakın olma fırsatım var ve her gün o deliler için çalışmaya gittiğinde bunu sineye çekmek zorunda kaldığımda onun güvende olduğunu biliyorum, bunu kabul ediyorum."

Knight'ın kızgınlığının bir kısmı azaldı.

"Önemli olmasaydı aramazdım," diye etti Nick. "Ve eğer riske atabilseydim sana telefonda söyledim."

"Kulübe gitmem lazım, bana anlatmak ister misin?" "Vincent Shade bugün Drake Nair'i öldürdü."

Knight, "Tekrar et," diye emretmeden önce başını geriye doğru salladı.

"Onun hayatımda olmasının bu tür şeylerin hayatımda olması anlamına geldiği korkusunu atlattıktan sonra bana bilgi verdi. Nair, Shade ile birlikteydi ve onu ortak olmaya ikna etmeye çalışıyordu, seni saf dışı bıraktıktan sonra kızlarını ele geçirdiğinde onların sırtından yüzde alacaktı. Bunun acısını çıkarmak için de beni vurmayı planlıyordu. Shade bu teklifi kabul etmek istemedi. Nair çirkinleşti. Shade onu 45'likle yüzünden vurdu."

"Tanrım," diye fısıldadı Knight.

"İyi haber şu ki, tekrarlayan baş ağrısı senin için sona erdi." Knight onu yakından izledi. "Kötü haber var mı?"

"Federallerden bahsedilmesi kafasını karıştırdı, ancak bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için etrafta dolaşmasına yetecek kadar değil. Tüm bunlardan nefret ettiği gerçeği dışında babasının ne yaptığı ya da ne yapacağı pek umurunda değil. Ama artık nihai amacımın onu bu karmaşadan kurtarmak olduğunu biliyor olsa da, bu oyunun nasıl başladığını bilmiyor. Bu yüzden etrafta dolanmaması iyi çünkü onu nasıl kurtaracağımı bulamadığım gibi, oyunun nasıl başladığını ona nasıl anlatacağımı da bulamadım."

"Siktir, Nick," diye mırıldandı Knight.

"Bir fikrin var mı?" Nick sordu.

Knight sessizce, "Hayır, kardeşim," diye cevap verdi. "Bu konuda seni anlıyorum. Bu rahatsız edici bir konuşma olacak."

"Unh-hunh," diye mırıldandı Nick.

Knight, "Tavsiye, geç olsun güç olmasın," dedi.

"Doğru," diye mırıldandı Nick de. Nefesini içine çekti, kapıya baktı ve sonra kardeşine döndü. "Onunla tanışmak ister misin?"

Knight'ın dikkati yoğunlaştı. "Kesinlikle."

Mükemmel bir andı. Knight'ın geldiğini biliyordu. Nedenini de biliyordu. Nick'in onu soğukta bırakmayacağını düşünmüş olmalıydı. Ve Knight burada kalamazdı, bu yüzden Olivia'nın uzun süre yerinde kalması gerekmiyordu.

İlk toplantı bitti, bir sonraki daha kolay geçecekti.

Kapıyı kaydırarak açtı ve çıkardığı ses yeterli bir uyarı değilse, "Bebeğim, gitmeden önce Knight'a bir merhaba demek ister misin?" diye seslendi.

Nick'in tahmin etmesi gerekseydi, kızın buz tuttuğunu söylerdi. Taş gibi soğuk. Kibar, kesinlikle, ama hakaret sınırında olabilecek prenses tarzında mesafeli.

Kız mutfaktan onlara doğru yürürken, elleri onları kurulamak için bir bezi ovmakla meşgulken, bunu neredeyse takıntılı bir şekilde yaparken, gözleri Knight'ın üzerinde, pantolonunun geniş paçaları çok uzun olduğunda çok şaşırdı.

Ayağı takıldı, neyse ki çok yakındaydı da uçmaya başladığında adam hamle yapıp onu güverteye çarpmadan yakalayabildi.

Kız adama yapıştığında havlu yere düştü ve adam onu doğruldu ve yaklaştırdı, kız ona bakmak için başını geriye attı, yüzü güzel ve dehşete kapılmıştı.

Orada soğukkanlı bir prenses
yoktu. "Kahretsin, lanet olsun,"
diye fısıldadı.

Orada da soğukkanlı bir prenses yok.

Başarısız bir şekilde ısırmaya çalıştığı kahkahası boğazından ağzının çatısına doğru sıyrılarak burnundan eğlenceli bir tırmalama sesi çıkardı.

Knight bunu duyunca, "Kardeşim," diye uyardı.

Her ikisi de Knight'a bakarken Nick kadınına, kadın da Nick'e sarıldı.

"Ben... um... selam, hey... um, merhaba," diye
kekeledi. Ve orada soğukkanlı bir prenses
yoktu.

Nick'in vücudu titremeye başladı.

Dönüp ona dik dik baktı ve kürek kemiğine vurabilmek için sırtına doladığı kolunu çözdü.

Alçak sesle ama duyulabilir bir şekilde
eğleniyordu. "Kapa çeneni," diye mırıldandı
nefesinin altında. "Sevimli olabiliyor," dedi
Knight'a.

Knight Nick'in kadınına bakıyordu, dudakları ve Nick kardeşinin bunu çoktan anladığını düşündü.

"Ve lanet olası bir kaçık," diye etti
Nick. "Nicky, kapa çeneni," diye
tısladı kadın.

Knight'ın kaşları kalktı ve bakışları Nick'e kaydı.

"Nicky?"

Nick hâlâ kısık sesle gülerek, "Şimdi kapa ," diye
cevap verdi. Knight ona gülümsedi ve sonra Olivia'ya
döndü.

"Tanıştığımıza memnun oldum Olivia. Ve gitmem gerektiğinde bunu
yaptığım için üzgünüm."

"Ben... ben de, tanıştığımıza memnun oldum. Gitmek zorunda olduğunuz için de üzgünüm," dedi hızlıca ve bariz bir gerginlikle.

"Yakında bir araya geliriz, Anya ve kızlarımla tanışırsın, olur mu?" Knight önerdi.

Olivia ona karşı gerildi ama başını sallayarak, "Evet, bu iyi olur," dedi. Knight, "Tamam, gitmeliyim," diye mırıldandı ve Nick'e baktı. "Kapıyı aldım,

Kardeşim. Sıcak kal. Haberler için teşekkürler ve görüşmek üzere." "Görüşürüz, Şövalye."

Knight ona başıyla selam verdi, Olivia'ya bir kez daha gülümsedi ve dönüp dışarı çıktı.

"Aman Tanrım, kardeşinin önünde ayağım takıldı ve siktir dedim," diye fısıldadı Olivia kapı kapandığı anda dehşet içinde.

Onu önüne çekti ve "Çok tatlıydı," dedi. "Siktir dedim," diye tekrarladı.

"Bebeğim, o kelimeyi daha önce duydu."

"Şüphesiz," diye karşılık verdi. "Ve kardeşinin kız arkadaşının bir gangsterin kızı olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, bunu benden duymak hiç de sürpriz değil."

Sikeyim.

Sonunda anladı.

Onu daha yakına çekti.

"Senin hakkında kötü şeyler düşünmüyor."

"Düşmanın babamın elinde öldüğünü bildirmek için onu daha önce çağırdığınızı düşünürsek, emin misiniz?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"O senin dünyanda doğdu. Senin hakkında benim asla anlayamayacağım şeyleri anlıyor. Umurumda bile değil. Onun da olmadığına eminim. O kim olduğunu biliyor ve sen de onun kim olduğunu biliyorsun. O yüzden olduğu kişi olarak yargılamıyor," diye kararlılıkla karşılık verdi Nick.

Bu onu susturdu.

"Pisliğin ya da dangalağın teki değilseniz, o zaman yargılar," diye devam etti. "Ve sen de değilsin."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Çok ," diye tekrarladı. Kız onun omzuna baktı.

Onu salladı.

Onun gözlerine baktı.

"Öyleyse silkin," diye emretti.

"Tamam Nick," dedi kadın
usulca.

"Şimdi, sanırım sindirim sistemime verdiğin meydan okumanın üstesinden geldim, böylece seni bayılmadan ya da kusmadan becerebilirim."

Kaşlarını çattı.

Bunu görmezden geldi ve "Bunu yapma zamanı" diye buyurdu.

"İşlerimizi çözerken önemli bir bilgiyi paylaşmak istiyorum, yemeklerimle alay etmen beni eğlendirmiyor, Nick Sebring."

"Bebeğim, bir *şişe* Fransız sosunu taco baharatıyla tatlandırılmış kıymanın içine boşalttın, un ekmeğini *kızarttın*, üzerine mac 'n' cheese, onun üzerine biftek, onun üzerine ekşi krema, peynir ve guac koydun ve bu boku önüme koydun. Hayatımda yediğim en güzel şeydi. Ve bir beslenme uzmanı bunu görseydi, küplere binerdi."

"Hayat kısa ve çoğunlukla berbat, bu yüzden bir beslenme uzmanının ne düşündüğü kimin umurunda?" diye karşılık verdi. "Hoşunuza giden bazı şeyler olmalı. Ben meyve yiyorum. Sebze yiyorum. Haftada iki kez pilates yapıyorum. Haftada dört kez bir saat koşu bandında yürüyorum. Arada bir kendinizi taco fantezisi gibi bir şeyle şımartmanız gerekiyor. Bu hayatı yaşamaya değer kılıyor."

"Hayatı yaşamaya değer kılmak için orgazm ve akılsız televizyon gibi başka yollar bulmaya ne dersiniz?" diye karşılık verdi.

"Hayatı yaşamaya değer kılan şeylerin bir sınırı var mı? Çünkü eğer varsa, seni buldum, bu *büyük* bir destek, ama yine de yaklaştığımı bile sanmıyorum."

Seni yakaladım, bu büyük bir destek. Siktir, bu iyi hissettirdi.

Gerçekten iyi.

"Şimdi seni tamamen becereceğim," dedi ve kızın elinden tutup yatak odasına doğru sürükledi.

"Sebring, bulaşıklar bitmedi."

Onu merdivenlerden yukarı çekti, "Shade, umursama."

"Sebring-"

Durdu ve onu kendine çekti. "Soyun,"
diye homurdandı.

Ona inatla baktı.

Bunu nasıl aşacağını biliyordu ve gömleğini çıkararak bunu yaptı.

Gözleri adamın göğsüne inerken bakışları dalgalandı.

Elleri kemerine gitti.

Elleri tankına gitti. Onu
çırılçıplak bıraktı.
Orgazm yarışında onu yendi.
Ama bununla birlikte, Nick ikinci bitirmeyi hiç umursamadı.

Yirminci Bölüm

Bokun İçinden Geç

Nick

6:13 - Ertesi Sabah

Geldikten hemen sonra Livvie'nin üzerine yığılmak yerine yuvarlanarak onu da yanında götürdü.

Ağırlığını ona verdi, kalçaları adamın kalçalarını kavradı, yüzü adamın boynundaydı, nefesi ağırlaşmıştı, yumuşak vücudu adamın kollarında akışkandı, hâlâ orgazmdan iniyordu.

Tanrım, haftalardır onunla birlikteydi ve her sevişmesi bir öncekinden daha iyiydi.

Birçok göstergeden biri, eğer bu pisliğin içinden geçebilirlerse, geleceklerinin parlak olduğuydu.

Ama önce pisliğin içinden geçmeleri gerekiyordu.

Bu amaçla, her ikisinin de nefes alış verişini eşitlenmeden önce onu sıkıca kavradı ve ona sessizce, "Bugünden itibaren sana bir erkek koyacağım bebeğim. Nereye gidersen git."

Kızın kendisine karşı gerildiğini hissetti, bundan nefret ediyordu ama devam etti. "batmayacak. Ama o senin üzerindeyken bile, mesaj attığımda ya da telefon ettiğimde, cevap vermenizi istiyorum. Eğer hemen yapamıyorsan, en kısa zamanda yap. Dün yapmadın ve bu beni huzursuz etti."

"Tamam Nick," diye kabul etti. Bir nefes verdi.

Sonra bir sonraki olası bok yığınınına çarptı.

"İyi uyudun mu?"

Başını kaldırdı ve şafaktan önceki karanlıkta ona baktı. "Evet," diye yalan söyledi.

Bir elini onun sırtına doğru kaydırды.

"Bebeğim," diye başladı nazikçe, "sana sahip olduğum her gece huzursuzdun." "İyi uyuyamıyorum."

"Kafandaki bok mu?" diye sordu.

"I..." Söyleyeceği her şeyi bıraktı ve basitçe "Evet" diye cevap verdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Alnını onunkine koymadan önce bir süre onun üzerinde kıpırdamadan yattı. Adam elini kadının sırtına doğru kaydırarak saçlarına doladı.

"Livvie?" diye seslendi.

"Sanırım az önce yaptın," dedi, başını aşağı kaydırarak burnunu adamın çenesinin menteşesine dayadı.

"Pardon?"

"Bu konuda yardımcı oldum. Sanırım az önce yaptın Nicky," dedi ona, yumuşak sesindeki sözcüklerin karnına sertçe vurduğunu hissetti.

Bu yüzden "İyi," dedi
hırçınca. Sessizleştiler ve
birbirlerine .

Ne yazık ki onu yana yatırmak ve içinden çıkmak zorunda kaldı. "Duş zamanı Liv," diye mırıldandı.

"Tamam tatlım," mırıldandı. Onları
yataktan çıkardı.

Bu pisliğin içinden geçtikten sonra, onları sabahın en iyi ikinci kısmına götürdü.

Duşları.

* * * * *

5:22 - O Akşam

Nick'in telefonu çaldı, açıp kulağına götürdü. "Sebring."

O gün Liv'e ayarladığı adam Jed, "Kuyruğu var," dedi. "Adam onu ofisinden evine kadar takip etmiş. Etrafta takılıyor, evini gözetliyor."

"Seni o mu yaptı?" Nick sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama gidecekmiş gibi görünmüyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı Nick, o kaşıntı yine boynuna yayılıyordu, zihni bunun Liv'in söylediği gibi standart bir prosedür olduğunu umuyordu. Böcekleri çekiliyordu ama içgüdüleri ona başka bir şey söylüyordu. Sonra Jed'e, daha yüksek sesle, "Sağ ol dostum. Buralarda ol, tamam mı?"

". "

Nick telefonu kapattıktan sonra tekrar
Olivia'yı aradı. "Selam tatlım," diye cevap
verdi.

"Bir kuyruğun vardı. Evinizi gözetliyor."

Birkaç dakika cevap vermedi, sonra alçak sesle "Kahretsin" dediğini duydu ve pencereye gidip gözcüsünü etiketlediğini anladı.

"Sana geliyorum," dedi.

"Sebring-" "Beni görmeyecek," diye söze başladığında sesi keskindi.

"Bunu emin misin?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı.

Birkaç dakika daha cevap vermeden önce, "Havuzun kapılarını açacağım. Sence etrafta olmadığımı biliyorlar mı ve bu yüzden mi yanımda biri var?"

"Hiçbir fikrim yok, bebeğim. Ama bundan sonra her şeyi daha iyi takip edeceğiz." Ve kesinlikle takip edeceklerdi.

"Doğru," diye yanıtladı.

"Ofiste yapmam gereken bazı işler var. Yola çıktığımda sana haber veririm. Ayrıca adamım hâlâ peşinde, gözetmenini izliyor. Durum değişirse sana haber veririm."

"Tamam, Nick."

"Görüşürüz Liv."

"Hoşça kal, tatlım."

Telefonu kapattılar. Yapması gereken şeyleri yaptı, ona mesaj attı, ofisten çıktı ve evinden üç blok ötedeki sokağa park etti. Ara sokaktan yaklaştı, arka kapıdan içeri girdi (kilit almayı aklına not etti) ve havuzun yanındaki Fransız kapıdan eve girdi.

Koridorun sonunda durmuş, onun yaklaşmasını izliyordu.

Onu orada dururken gördü ama daha çok yaklaşırken onun yerini alıyordu.

"Jeeves'e söyle, viskimi şimdi alacağım," dediğinde dört adım kadar yaklaşmıştı -ve bunu yapması biraz zaman aldı.

Vücudunun seğirmesini izledi.

Ve kız gülmeye başlayınca durdu. Lanet olsun.

Sikişmek.

Cehennem.

Onu hiç gülerken

görmemişti. Bu onu

değiştirdi. Tamamen.

O soğukkanlı, dengeli, zarif prenses gitmişti.

Kahkahası da sesi gibi yumuşak, hatta ama yüzünü, vücudunun hatlarını değiştiriyordu.

O artık erkek nüfusunun sadece yüzde yarısının yaklaşmaya cesaret edebileceği, bok gibi havalı, bok gibi ateşli bir kık parçası değildi çünkü onun vaadi riske değer olduğunu haykırsa bile, verdiği her titreşim çarpıp yanacağını söyleyordu.

Onun yerinde cehennem kadar tatlı, sık kadar ateşli bir kık vardı, kaza yapıp yanmış olsanız bile fark etmezdi çünkü o size kadife gibi acı verirdi ve yine de onun numarasını alırdınız çünkü maçı izlemek için onun ekibiyle takılmaya davet edilmişsiniz.

Ona ulaştığında Livvie hâlâ elindeydi. Livvie'yi kollarının arasına aldı.

Ellerini boynunun iki yanına kaldırdı, parmaklarını hafifçe tutmak için kıvırdı ve hala sessizce gülerek başını geriye eğdi ve onun bakışlarını yakaladı.

"Selam," diye selamladı, yeşil gözleri ışıl ışıldı ve dans ediyordu. Kahretsin, ona fena halde aşık oluyordu.

"Hey," diye homurdandı, sıcaklık ve memnuniyet, tedirginlik, hayal kırıklığı ve sabırsızlık hissediyordu.

Ve bunları en son hissediyordu çünkü ara sokaktan gizlice evine girmek zorunda kaldığı için kızgındı. Kızın peşine bir erkek takmak zorunda kaldığı için kızgındı. Kız hemen mesaj atmazsa endişelenmek zorunda kaldığı için kızgındı. Ve onu arabasına bindirip yemeğe çıkaramadığı için kızgındı, böylece kazandığı güzelliği tüm dünyaya gösterebilecekti.

Kahkahası soldu ama bu kez mutluluğunun kısa sürmesi için kendisini suçladı.

"Sebring, ne ?" diye sordu, onu dikkatle inceleyerek.

"Vegas'a gidiyoruz."

Ona göz kırptı.

"Pardon?"

"Gelecek hafta sonu," dedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Bu işi hallet. Ama Cuma gecesi Vegas'a uçuyoruz, Pazar gününe kadar kalacağız. Sen ve ben, seviştiğimiz gibi sevişebileceğimiz ama bunu yatağımızdan çıkmadan yapabileceğimiz, dışarı çıkıp yemek yiyebileceğimiz, kumar oynayabileceğimiz, içki içebileceğimiz ve ne yapmak istiyorsak yapabileceğimiz bir yere gidiyoruz ve kimin gördüğü önemli değil çünkü kimse izlemiyor."

Onun içinde eridi, bu fikirden hoşlandığını birazcık bile saklamadı.

"Gelecek hafta sonu. Vegas," diye kabul etti.

"Gelecek hafta sonu. Vegas," diye onayladı.

Mutluluğu kahkahalarla değil, tatlı bir gülümsemeyle geri geldi.

"Kendi halledeceğim," diye söz verdi. "Ben de benimkini halledeceğim." O da aynısını yaptı.

"Tamam, bu bir plan. Bir süredir eve gelmedim, bu yüzden akşam yemeği için bir seçeneğimiz var. Isıtılmış konserve istiridye çorbası ya da Çin yemeği."

"Bu bir seçim mi?" diye sordu.

"Doğru," diye mırıldandı. "Çin teslimatı."

Bir koluyla bıraktı, kendi tarafına çekti ve evinin önü olan devasa alana doğru yürüttü. "Menün var mı?"

"Evet," diye cevap verdi, onun elinden kurtulup bir çekmeceye doğru ilerledi.

Barın önünde durdu. "Canın Çin yemeği istiyorsa anlarım. Ama senin özel bir hibachi şefin yok mu, hani şu kocaman mermer plakalardan birini kaydırıp ızgarasına ulaşan?"

Ona bir bakış fırlattı, gözleri hâlâ aydınlıktı, dudakları yukarı kalkıktı.

"Ya da belki pizzacını göreve çağırabilirsin. Odun fırının dışarıda mı?" diye itti.

Çekmecesinden dönüp ona geldi ve kalın, muhteşem, her şeyiyle pahalı tezgâhın geniş alanına bir menü fırlattı.

"Yakışıklı, uzun boylu, yapılı ve çok iyi bir seks partneri olduğun için kendini şanslı saymalısın, yoksa ukalalığın sorun yaratacak kadar sinir bozucu olurdu."

"Seks partneri mi?" diye alay etti. "Menüye bak, Sebring."

"Ukalalık mı?" diye takılmaya devam etti. "Menü," diye emretti.

"Sorunlu olarak mı?"

Gözlerini tavana doğru devirdi.

Sırıtmaya başladı.

"Bebeğim, buraya gel," diye sırtarak emretti. "Seni henüz öpmedim. Bunu yaptıktan sonra menüye bakacağım."

Gözlerini ona doğru devirdi. "Ve yine aynı derecede sorunlu bir şekilde otoriter olduğunuzda şanslısınız."

"Buraya gelmiyorsun," diye belirtti.

"Sen bana gelebilecek durumdayken neden benim oraya gitmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

"Çünkü sen bu sarayda başıboş dolaşmaya alışkınsın ama ben değilim. Sipariş verdikten sonra bana yapacağın tur için enerjimi korumam gerek."

Çince."

Bu da dudaklarının bir kez daha yukarı doğru kıvrılmasını sağladı. Kabul etti. Memnuniyetle.

Kadın da kışını adama doğru uzattı, yaklaştı, ayak parmaklarının üzerinde yuvarlanırken önünü adama bastırdı, başını geriye doğru eğdi ve adam koluyla onu çevreledi.

Ağzını uzattı. da aldı.

Ayrıldıklarında da yakınımızda durup sessizce tavsiyelerde bulundu: "Zencefilli tavuk ve Moğol bifteği muhteşem. Pekin domuzu da hiç fena değil."

"Hepsini sipariş edeceğim. Çin yemek artıkları asla kötü olmaz.

Yumurtalı ekmek ister misin?" "Evet."

"Çorba mı?"

"Sıcak ve ekşi."

Yumurtalı, sıcak ve ekşi bir kızdı. Siktir, rüyalarının kadını.

Kesinlikle aşık oluyorum.

"Biran var mı?" diye devam etti.

"Evet."

"Viski mi?"

Yüzü düştü. "Sadece Glenlivet ama burbonum da var, Maker's Mark." "İkisi de berbat değil bebeğim," diye güvence verdi.

Gözleri yeniden parladı.

"Unutmayasın diye söylüyorum," diye başladı. "Bugün benim için dün olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyorsun."

Dudakları aralandı ve gözleri farklı bir şekilde parladı.

"Ve dün benim için çok şey ifade ettin," diye bitirdi.

"Nicky," diye fısıldadı, gözlerinin dibindeki parıltı titriyordu.

Onu sıktı. "Buna alış Liv. şeyleri sık sık söylemeye niyetliyim ve her söylediğimde ağlamayı istemiyorum."

Ağzı kapandı ve gözlerindeki parlaklık tekrar değişti. "Ağlamıyorum."

"Çok yaklaştın."

"Tatlı olmaya çalışıyordun."

"Dediğim gibi, buna alış." "O

zaman sen bir pisliktin."

"Sen de buna alışsan iyi olur."

Nick'e

sırıtarak baktı.

Başını tezgâha doğru sallayarak, "Sipariş ver, Sebring. Acıktım."

"Nasıl istersen bebeğim," diye mırıldandı ve telefonunu çıkarmak için ceketinin iç cebine uzandı.

Gitmesine izin vermeyerek emretti.

İşi bittikten sonra ceketini çıkardı ve kadın onu düşündüğünden daha da büyük olan evini gezdirdi. Evin satılık olduğunu da zaten biliyordu, neredeyse hiç alıcı çıkmamıştı, beş milyon doların üzerinde bir fiyatla listelendiği düşünülürse bu sürpriz sayılmazdı.

Burası buna değerdi, ancak nüfusun çok küçük bir yüzdesinin bunu karşılayabileceği düşünülduğünde, bir alıcının çıkması biraz zaman alacaktı.

Ve o zamana kadar, kızın satılacağını ve onun yanına taşınacağını biliyordu.

Aile odasında televizyonun önünde yemek yediler. Onun yatağında seviştiler.

Ve Nick, sevişene kadar Jed'den gözetmeninin gittiğini bildiren bir mesaj almadı (belli ki işlerini bitirene kadar almamıştı).

Bundan hoşlanmadı.

Yine de, içinden geçmek zorunda kaldıkları pisliklerin hiçbirini sevmiyordu.

Oyalanmayı bırakma zamanı gelmişti. Onları bu pislikten kurtarmak ve ölü bir Hettie'ye verdiği sözü yerine getirmek için oluşturması gereken karmaşık planı oluşturma zamanıydı.

İşi bitirmenin, yolumuza devam etmenin ve ikisini de mutlu günlerine götürmenin zamanı gelmişti.

Ama önce, bir erkek olarak görevi ona hayatın yaşamaya değer olduğuna dair daha fazla neden sunmak olduğu için, kadını Vegas'a götürecekti.

* * * * *

7:48 - Cumartesi Sabahı

Nick uyandığında Livvie'nin parmağını göğsünde gezdirdiğini hissetti.

Dokunuşu hafif ve tatlıydı ve kaburgalarına kadar izini sürerken de öyle kaldı.

Ağzını adamın boğazının dibine yerleştirdi, köprücük kemiğini takip etti.

Saçlarının omzunda kaydığını hissettiğinde, ona doğru döndü, onu iki kolunun arasına aldı ve yanlarından tuttu.

Bacağını onun kalçasına dayadı, parmakları şimdi onun sırtını takip ediyordu, yüzü onun boğazındaydı.

"Senin evin gibi," diye mırıldandı, sesi uykulu geliyordu.

"Güzel," diye mırıldandı, "günaydın" daha uygun olduğu için neden böyle dediğinden emin değildi, ilk kez onun yatağında uyandıklarından bahsetmiyordu bile.

Belki de onunkini tercih ediyordu. "Sensin," diye devam etti.

"Evet," diye cevap verdi gereksiz yere, çünkü öyleydi. Hiç konuşmadı çünkü kadın durmuştu ama konuşmaya devam ettiği için kendini konuşkan hissediyor gibiydi.

"Orada kendimi güvende hissediyorum."

Kahretsin, bu hoşuna gitmişti.

Gözlerini kapadı ve onu çekti. "Güzel," diye fısıldadı.

Daha da yaklaştı, parmakları artık onun sırtında akılsızca çizim yapmıyordu, bunun yerine eli onun latına sıkıca bastır.

"Ama ben seni burada seviyorum," dedi, sesi daha yumuşak, daha boğuk ve her ikisi de duygu doluydu.

Onu sırt üstü yuvarladı, başını kaldırıp gözlerini yakaladı.

Evet, hissediyordu.

Hem de çok.

Nick hiçbir şey söylemedi.

"Seni evimde seviyorum," diye devam etti. Bacağını kalçasına dayamış olan Nick, onu yuvarladığında ikisinin arasından düşmüştü. Şimdi baldırını Nick'in kalçasının arkasına dolamıştı. "Seni burada seviyorum çünkü bu iş berbat olursa, onu kaybedersem, seni kaybedersem, buna sahip olacağım."

Karnı yanmaya başladı. Gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan yumruğunu sert aletin etrafına sardı ve ucunu ona sürtmeye başladı.

Onun ılık nemli ıslaklığını

hissetti. Yüzünü yaklaştırdı.

Nefesi hızlandı, gözleri hafifçe bulanıklaştı ama yine de odaklandı ve fısıldamaya devam etti.

"Bu berbat bir şey, burada tek başıma başıboş dolaşabilirim ve bunu yaparken daha mutlu olurum, sadece senin burada benimle olduğun anılara sahip olurum."

O boku çıkardı. zamanı.

Amını yakaladı ve yavaşça Olivia'nın yumuşak kıvrımlarına doğru .

Dudaklarını yaladı, sırtını kamburlaştırdı, diğer bacağı adamın kıkına dolandı, iki eli de adamın sırtındaki kaslara sertçe bastırdı.

"Bu iş berbat olmayacak," diye homurdandı, dışarı süzülüp acele etmedi ve aynı süzülüğü geri yaptı.

"Tamam, Nick."

Onun içinde hareket etmeye devam etti.

"Daha çok anı biriktireceğiz. Burada. Benim evimde. İsteddiğimiz her yerde."

"Tamam tatlım," diye nefes aldı.

"Bir bok kaybetmeyeceğiz," diye söz verdi.

Hareket etmeye devam etti, daha derine indi.

Bir elini yukarı kaydırıp ve boynunun arkasına sıkıca doladı, diğer kolunu da tutunmak için ona doladı.

"Bunu iyi yapacağım," diye söz verdi.

Kalçalarını yukarı kaldırarak adamın gözlerinin içine baktı, şimdi nefes nefese kalmıştı. "İnanmalısın," diye emretti.

"İnan," diye fısıldadı. Daha hızlı gitti.

Daha sıkı tutundu.

"İnanmalısın Livvie," diye homurdandı.

"İnanıyorum, tatlım."

Ağzını aldı. Amını sikti. Onun için çok sert boşaldı. Adam kızın içine boşaldı.

Üstte kaldı ve elini kızın saçlarının arkasına dolayarak onu sabit tuttu ve kulağına, "Artık böyle konuşmak yok. Böyle düşünürsen, uyuyamazsın. Böyle düşünürsen endişelenirsin. Bunu bırakmalısın Liv. Her şeyi yoluna koyacağım. Bırakmalısın ve inanmalısın."

"Bırakacağım."

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum,

Nick." Nefesini

içine çekti. Bıraktı.

Kadının vücudunun ona boyun eğdiğini hissetti. O da bırakmıştı.

Bıraktım, devam etme zamanı gelmişti.
Ve bugün cumartesiydi. İyi şeylere geçmek için zamanları vardı.
Böylece devam etti, başını kaldırdı ve tekrar Livvie'sini öptü.

* * * * *

8:27 - Pazar Sabahı

Sırtını ve omuzlarını yatak başlığına dayamış, dizleri bükülmüş, ayakları yatakta, eli Livvie'nin saçlarıyla doluydu ve onu tutarak yukarı doğru itti, onun ağzıyla sikini almasını izledi.

"Siktir," diye homurdandı.

Saçlarını hafifçe bükerek, üflememek için hareketsiz kaldı.

Üflemedi.

O itmeden, kadın sallanmaya başladı.

Sikeyim.

"Livvie, alacağın tek uyarı bu olacak," diye hırladı.

Ritmini bozmadan, yukarı doğru kayarken, ağzıyla onu serbest bırakırken elini sikinin etrafına sardı.

Sonra onu sikerken ateşli, aç gözlerini ona dikti. Tanrım.

Sikeyim.

"Beni oraya götür bebeğim," diye emretti kalın bir sesle, eli hâlâ kızın saçlarındaydı ve onu sıkıca kavramıştı.

Bacaklarının arasında kaldı ama üzerine eğildi, hala onu beceriyordu, eli kalçasının yanındaki yatakta, güzel yüzü, muhteşem çıplak vücudu ve görebildiği tek şey sikini yumrukluyordu.

"Siktir," diye homurdandı, yukarı doğru iterek elini becerdi.

Gözlerindeki bakıştan daha aç bir ses çıkardı.

"Siktir," diye fısıldadı ve onu oraya götürürken gözlerini kapattı ve karnına ateş ederek patladı.

Onu sağarak kuruttu, tatlı tatlı okşadı ve adam onu yanına bastırarak, yanağını omzunda, elini hâlâ saçlarında hissederek aşağı indi.

Hafifçe çekiştirdi, çenesini eğdi ve ağzını almadan önce kızın gözlerini yakaladı.

Tadı güzel olduğu için, ona aşık olduğu için ve bunu hak ettiği için onu derin ve ıslak bir şekilde öptü ve bunu çok uzun bir süre yaptı.

Adam, kadının sikini bırakmasının ardından ağzını serbest bıraktı ve kolunu göğüs kafesine doladı.

Gözlerini açtığında onun kendisine baktığını gördü.

"Peki, bu bana tarçınlı Fransız tostı kazandırdı mı?" diye sordu. Nick ona baktı.

Sonra bir kahkaha patlattı.

* * * * *

9:02 - Aynı Pazar Sabahı

Livvie yanında, kolunun kıvrımında, mutfak tezgâhının başında dururken, kız arkadaşına hazırladığı akçaağaç şurubuna bulanmış, çıtır çıtır tarçınlı Fransız tostuyla dolu çatalı ağzına götürdü.

Dudakları çatalın etrafına kapandığında, adam çatalı dışarı kaydırđı. Kız çiğnedi. Gözlerinin mutluluk ve merakla büyüdüğünü ve onun için bir önceki günden... hatta bir önceki andan bile daha anlamlı olduğunu gördü.

Ve bunu öyle bir şekilde yaptı ki, onunla geçirdiği her anın kendisine aynı hissi vereceğini biliyordu.

Aşık olmuyordu. Ona sahipti.

O onundu.

Yutkundu ve hemen "Her sabah yumurtalı ekmek için sana sakso çekebilir miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye cevap verdi aynı anda. Derin bir nefes aldı ve kahkahalara boğuldu. Evet.

Kesinlikle.

Livvie ile geçirdiğim her an.

Ona da aynı hissi veriyordu. Bir şekilde biliyordu.

O biliyordu.

Ona bunu şimdi ve sonsuza dek vereceğini biliyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Sen Kime ?

Nick

5:45 - Bir Sonraki Cuma Akşamı

Nick koridordaki koltuğa oturmuş, önüne bakıyordu, sadece yolcu otobüsünde arkada oturanlar iskeleyle çıkıyordu.

Liv yanında değildi.

Bir saat önce yolda olduğuna dair mesaj atmıştı.

DTC'den DIA'ya gitmek bir saat sürmedi.

Uçağa binmeden önce bekleme salonunda yerini aldıktan sonra, son yirmi dakikadır birinci sınıftaki koltuğunda otururken, ona üç kez mesaj atmış ve bir kez de telefon etmişti.

Elinde hiçbir şey yok.

Boynu kaşınıyordu.

Derisi yüzölüyordu.

Planlarını birlikte yapmışlar, biletlerini ayrı ayrı almışlar ve yirmi üç saat kırk dokuz dakika önce onun barında yan yana dizilmiş dizüstü bilgisayarlarında bitişik koltuklarını seçmişlerdi.

Şimdi hiçbir şey alamıyordu.

Bir mesajla biplediğinde elindeki telefona baktı. Hemen telefonu açtı.

Liv'den gelen bir mesaj değildi. Sylvie'den bir mesajdı.

Knight'in adamları temiz. Hiç şaşırmadım. Adamların temiz. Yine sürpriz değil.

Şimdi odak noktası Federaller.

Şüphelendiği gibi.

Bunun doğrulanması iyi oldu. Sonunda onu ve Hettie'yi içeriden kimin becerdiğini bilmek harika olacaktı.

Sylvie'ye cevap vermedi. Olivia'ya da başka bir mesaj göndermedi.

Onunla ilgilenen oğluna bir tane gönderdi.

Kadınım nerede?

Cevap hemen geldi.

On beş dakika önce DIA'nın kapısına çarptığında soyuldu. Kuyruğu yoktu, ben de iyi olduğunu düşündüm. Seninle değil mi?

Başparmağı telefonunda hareket etmeye hazırken, yumuşak, narin, soluk soluğa bir "Başardım!" sesi duyunca kafasını kaldırdı.

Kızarmış ve telaşlı görünen Olivia'nın köşeden koridora doğru koşarken uçuş görevlisine özür dileyerek gülümsediğini gördü.

Gözleri ona geldi.

Gülümsemesi daha da

büyüdü.

Oturduğu yerden kaydı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Sadece ona değil, geç kalmasına, adamın ödünü koparmamış gibi gülümsemesine ve son olarak yanında bavulunun olmamasına da.

"Selam tatlım," diye selamladı ona doğru ilerlerken. Ona ulaştığında elini karın kaslarına koydu ve öpmek için uzandı.

Adam kaşlarını çatmaya devam edince gülümsemesi dalgalandı, gözleri karıştı ve öpücüğünü adamın çenesine yöneltti.

Uçuş görevlisi birazdan kapıyı kapatacaklarını anons ederken koltuğuna kaydı.

Oturdu ve Casey'e mesaj attı. *O burada, her şey .*

Sonra kız arkadaşına döndü.

Olivia çantasını önündeki koltuğun altına sıkıştırırken, "Bütün hafta sonu bu kıyafeti mi giyeceksin?" diye sordu.

Doğruldu, emniyet kemerini kavradı ve ona baktı. "Pardon?"

"Bebeğim," diye . "Bagaj."

"Kontrol ettim."

Ona baktı.

"Bu yüzden geç kaldım," diye açıkladı. "225'te trafik vardı. Sadece bir tır yoldan çıktı ama herkes aval aval bakmak için yavaşlamak zorunda kaldı. Sonra çantamı kontrol etmem gerekti."

"Endişelenmemem için mesajlarıma geri dönmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sana yolda olduğumu söyledim ve mesaj atıp araba kullanmadığımı biliyorsun, Nick," diye karşılık verdi, kemerini takarken dikkati kucağındaydı. Bunu bitirdikten sonra tekrar ona baktı. "Ve seni aramak ya da mesaj atmak sana ulaşmamı geciktirirdi."

"Çantanızı kontrol etmek sizi de geciktirdi."

Başını, adamın söylediklerini tatsız bulduğunu belirten bir baş titremesi gibi kısaltılmış bir şekilde salladı.

Ses tonu *da* aynı şeyi ifade ediyordu: "Ben yanımda bir şey *taşımam*."

"Liv, iki günlüğüne gidiyoruz."

Bunun üzerine ona baktı.

Sonra bir elini kaldırarak önünü süpürdü ve başının etrafında bir hareketle bitirdi ve kuşkuyla sordu: "Sence *bu*, güvenlik görevlilerinin sıvı taşıma izinlerinde mi oluyor?"

Nick vücudunun sarsıldığını hissetti. Sonra bir kahkaha patlattı.

"Hayır," diye tersledi kahkahaları arasında. "değil. Bir gün. İki gün. Üç. Fark etmez. Elden teslim için *bir* saatliğine gitmem gerekir."

Hâlâ gülüyordu, onu boynundan yakaladı, kendine çekti ve derin bir öpücükle ağzına aldı.

O da onu aynı derinlikte öptü.

Yine de başını kaldırdığında, "*Bu* çok daha iyi bir 'Merhaba Livvie'ydi. Hafta sonu tatilimiz için heyecanlıyım."

"Merhaba bebeğim. Hafta sonu için *çok* heyecanlıyım."

Dudakları büküldü ve mırıldandı, "Bu da olur."

Ona gülümsedi.

Ağzının kıvrılması durdu ve o da gülümsedi.

Uçak kapıdan geri dönmeye başladı ve uçuş görevlisi güvenlik konuşmasına başladı.

* * * * *

7:45 - *Vegas Saati*

Olivia Cosmopolitan'daki sütlerine girerken, "Umarım açsındır," dedi, Nick de onu takip ediyordu, omzunda kocaman bir bavul taşıyordu. "*Çünkü açlıktan* ölüyorum ve o Swarovski avizeyi daha yakından incelemem *gerekıyor*, umarım bunu bir kokteyl eşliğinde yaparım... *oh!*"

Oh!'un nedeni, adamın eşyalarını atmış olması ve kız yatağa yaklaştığında onu yatağın üzerine atmış olmasıydı.

Eteğini yukarı itmekte gecikmedi.

"Nick, tatlım, ben açım."

Göğsünü yatağa yasladı, kalçalarını yatağın kenarına dayadı, kadının bacaklarını araladı ve dirseklerinin üzerine kalkmış olduğunu görmek için ona baktı.

"Ben de öyle."

"Ama Nicky, ben gerçekten açım," diye fısıldadı o , umurunda olmayan ama yine de sikinde hissettiği kelimeler.

Külotunun köşebentini tuttu ve yana doğru büktü. Gözleri kapandı ve bacakları eriyerek açıldı.
"Ben de öyle," diye tekrarlayarak
hırladı. Kadın cevap vermedi.
Ağzını bıraktı. Baş
geriye düştü.
Önce Nick yedi.
Kadını daha sonra besledi.

* * * * *

10:52 - Cumartesi Sabahı

Perdeler kapalı, kapıda Rahatsız Etmeyin tabelası, önlü arkalı, Nick, Livvie'siyle birlikte kral yatağında çırılçıplak ve sarmaş dolaş yatıyordu.

"Dağlar," diye fısıldadı boğazına, vücudu sıcak ve huzurluydu, kolları onu hafifçe tutuyordu, göğüsleri göğsünü okşuyordu, bacakları onunkilere dolanmıştı. "Hiçliğin ortasında bir ev ama yakınında bir kasaba olsun, böylece kötü havalarda market alışverişi için çok uzağa gitmek zorunda kalmayayım."

Güne sevişerek başlamıştı.

Olivia şimdi ona fısıldayacak havadaydı. Her şey hakkında fısıldamak.

Çok fazla kelime olması anlamında her şey değil. Söylediği kelimelerin çok şey anlatması anlamında her şey.

Ama Nick hiçbir şey söylemedi. Parmaklarını Liv'in yumuşak saçlarında gezdirirken, onun her şeyini daha fazla istediğinin bir göstergesi olarak sadece sessizliğiyle karşılık verdi.

"Ev büyük ama gösterişli değil. Rustik. Ev gibi. İçinde yaşanmış," diye devam etti sessizce.

Kız ona hayalindeki geleceği anlatırken Nick sessiz kaldı.

"Kasabada iyi insanlar var," diye devam etti. "Beni *tanıyorlar* ama Ben. Dostça. Ben arkadaş canlısı olacağım. Ama benim hayatım evde geçecek." Bunun üzerine Nick konuştu.

"Çocuklar mı?"

Bu kez Liv sessiz kaldı.

Başının gölgeli tepesini görebilmek için çenesini eğdi.

"Livvie?"

"," dedi boğazına. *Yapamaz mı?*

Refleks olarak saçlarıyla oynamayı bıraktı ve her iki kolunu da ona daha sıkı sardı.

"Yapamaz mısın?"

Başını geriye doğru eğdi. "Güvenli değil." Yapabilirdi.

Hayatındaki o çakallar yüzünden bunu yapamazdı. "Seni güvende tutacağım Liv."

Başını iki yana salladı.

"Güvenli değil," diye tekrarladı.

Onu daha da yakınına çekerek göz göze gelmelerini sağladı. "Oraya varırız, o yere varırız, çocuk isteriz, güvenli hale getiririm."

"Bana ulaşmak için kullanabilecekleri hiçbir şeyleri olamaz," dedi ve sözlerini şöyle bitirdi: "Ya da sana."

"Denklemden yer almayacaklar."

"Nick-"

"Livvie, dürüst olmak gerekirse, kibirli bir pislik gibi görünmek istemem ama bakması zor biri olmadığımı biliyorum ve sen de çok güzelsin. Kafamın içinde bir beyin olduğunu göstermem biraz zaman almış olabilir ama sonunda gösterdim. Ben aptal değilim ve sen de aptal olmaktan çok uzaksın. O noktaya gelirse, çocuk yapmamız *gerekir*. Bu dünyaya o güzelliği vermek bizim görevimiz."

Perdelerin arasından sızan ışıpta onun dudaklarının aralandığını gördü, bir an için yaklaştı ama sonra hafifçe uzaklaştı.

Onu tekrar kendine çekti.

"Bir çocuğumun ben istemiyorum," dedi.

"Senin hiçbir sorunun yok," dedi, her kelimesi çelik gibiydi.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Nick," diye cevap verdi, her kelimesi yumuşak ve acı doluydu.

"Ne demek istediğini anlıyorum ve böyle bir şey ."

"Belki de annem Georgia ve beni doğurmadan önce bunu düşündü, pes etti ve çekip gitti," diye belirtti.

"Ve belki de annen aptal, zayıf, işe yaramaz bir sürtüktür," diye karşılık verdi. "Belki olmayan şey sen *değilsin*."

"Nick."

Tek söylediği onun adıydı.

O da ona bakmaya devam etti.

"Oraya varırız... ve şunu bil ki bebeğim, bizi oraya götürüyorum ve gittiğimiz yeri seviyorum... Seni dağlara götüreceğimi söyleyemem, böylece ortadan kaybolabilirsin. Benim bir işim var. O işle ilgilenmeliyim. Ve o iş şehirde. Söyleyebileceğim , sana orada ziyaret edebileceğimiz bir yer bulacağım. Ve evde olduğumuzda, o evi nerede yaparsak , seni güvende tutacağım. Ve eğer o yere varırsak, bir aile olacağız. Bunu yaptığımızda, *onları* güvende tutacağım. Sen özgür ve rahat yaşayacaksın. Onlar da özgür ve rahat yaşayacaklar. İşte bunu söyleyebilirim. Ve devam edeceğiz, gideceğimiz yere varacağız, yol boyunca ne söz verdiyseniz onu yapmalı ve inanmalısınız."

"İnan," dedi, sanki bu kelimeyi ağzında yuvarlıyormuş gibi ve bunu ondan daha önce istemiş ve ona vereceğine söz vermiş olsa bile, hala tadının nasıl olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu.

Kahretsin, ama ailesi ona çok zarar vermişti.

"İnan," dedi kararlı bir şekilde.

Onun başının yan tarafını yastığa bastırışını izledi ve sesi sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi şaşkındı.

"Gittiğimiz yeri beğendin mi?"

Bir kahkaha attı ve bunun yerine onu sıkarak bacağını kalçalarının arasında daha derine kaydırды.

"Ah, evet," diye bariz olanı işaret etti.

"Dünyaya bu güzelliği vermek bizim görevimiz mi?" Bunu şaşkınlıkla söylemedi.

Harikaydı.

"Evet, bebeğim," diye cevap verdi.

Ellerini düz bir şekilde adamın teninde gezdirerek sırtından göğsüne doğru kaydırды. "Ben... şey, senden hoşlanıyorum Nick."

Bir anda vücudu kontrol edemediği bir mizahla titremeye başladı. "Şey, bu iyi," diye cevap verdi.

Adamın göğsüne sertçe bastırды ve "Lütfen gülme" diye fısıldadı. Adam gülmeyi kesti.

"Senden hoşlanıyorum Nick,"

diye tekrarladı. Sikeyim.

Öyle demek istemedi.

Daha fazlasını kastetti.

"Ben de senden hoşlanıyorum Livvie," diye fısıldadı ona doğru yuvarlanarak. "Ve nereye gittiğimizi seviyorum," dedi ona, neredeyse utangaç bir şekilde. *Hay sikeyim.*

Onun üzerine yerleşti. "Sevindim, tatlım." "Üç bebek istiyorum."
Oh, evet.
Kendi seçimi, ikide duracak.
Ona üç vermek istiyordu, o da bunu verecekti.
Ağzını onunkine götürdü.
"Üç tane istiyorsun, üç tane alacağız," diye mırıldandı dudaklarına karşı.
"Dağları düşün tatlım," diye cevap verdi. "Sanırım ikimizin de biraz huzura ihtiyacı var."
Pazartesi günü dağ mülklerine bakıyordu.
Ellerini sırtından aşağıya, kışının küçük düzensiz derinin üzerinde gezdirdi.
Kız irkilmedi, uzaklaşmadı, hiçbir tepki vermedi.
Pek çok açıdan bir yerlere varıyordu. "Bunu düşüneceğim," diye mırıldandı.
"Güzel," diye fısıldadı.
Kelimeyi söylemesine izin verdi ve sonra dilini onun ağzına soktu. Kadın parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi.
Onu öpmeyi bitirdiğinde, bir elini göğsünün etrafında dolaştırıp yukarı doğru çekerken boğazını sıkmaya başladı.
"Beni inandırmanın bu kadar kolay olmasına bayılıyorum," dedi kulağına.
Kahretsin.
Onunla tekrar sevişmek istiyordu, yavaşça yapmak, uzun sürmesini sağlamak. Kız biraz daha tatlılaşırsa, onu becermek zorunda kalacaktı.
"Bebeğim?" diye seslendi. "Evet?"
Elini onun göğsüne doladı. "Kapa çeneni."
"Tamam," diye nefes aldı.
Onun tenine karşı sırttı ve başparmağını göğüs ucuna sürttü.
Ellerinden biri adamın saçlarında kasıldı, çekiştirdi. Diğeri omurgasından aşağı doğru kaymaya başladı.
Olivia sesini kesti.
Nick de acele etmedi ve onunla sevişti.

* * * * *

Nick takım elbiseli, kravatsız, Olivia ise topuklu ayakkabıları ve çok beğendiği küçük siyah elbisesiyle Vegas'taki Cosmopolitan Otelinin asansörlerinden çıktılar.

Yanlarından geçen üç adam, Nick'le birlikte Liv'in yanından geçerken gözleri Liv'e takılı kaldığı için birbirlerine çarptıklarında kamusal alana ancak girebilmişlerdi.

Nick adamlardan aşağıya, kolunda sımsıkı tuttuğu kadına baktı. Kadın habersizdi.

Nick gülümsüyordu.

Ön kapıdan çıktılar. Bir taksiye bindiler.

Ve Nick ilk kez kadınının yemeğe çıkardı.

* * * * *

11:58 - Cumartesi Gecesi

Kıçı adamın yanındaki kadife kanepede, ama ağırlığının çoğunu kristallerden bir koza içinde asılı duran bir barda ona doğru bastırmış, gözleri kaygısız ve mutlu olan Olivia, "Bir kokteyle daha ihtiyacım var," dedi.

Çakırkeyif olmanın da ötesinde, kafayı bulmaya doğru gidiyordu. Nick bundan kız arkadaşına bahsetmemiştir.

Karşıya baktı, garson kızla göz göze geldi ve çenesini kaldırdı.

Liv'in elinin karnında kaydığını hissetti ve ona tekrar bakmak için başını eğdi.

"Teşekkürler bebeğim," diye fısıldadı. Adam cevap vermedi.

Bunun yerine, onun gözlerindeki o bakışı içti, onun yanında sıkıca bastırıldığını hissetti.

Bu onundu. Bunu hak etmişti.

Kendine o anı yaşattıktan sonra hak ettiğini aldı, başını eğdi ve onu öptü. Ağızını bırakıp tekrar yüzüne baktığında bunun yeterli olmadığını anladı.

Bir sonraki parti, bir çift, yanlarından geçerken onları durdurdu. "Üzgünüm," dedi. "Ama bir fotoğraf çekebilir misiniz?"

Kız arkadaşının yanındaki adam önce Nick'e, sonra Liv'e baktı ve başını sallayarak Nick'in kamerayı çalıştırıp uzattığı telefonu aldı.

"Ne kadar eğlenceli! Vegas anıları," diye bağırdı Olivia. Kolunu çoktan adamın karnına dolamış, daha da yaklaşmıştı.

Adam gülümsedi, kız gülümsedi. Nişan aldı, düğmeye dokundu ve Nick'e telefonunu geri verdi.

"İyi geceler, dostum," dedi kolunu tekrar kadınına dolayarak ve onu götürmeye başlarken.

Kadını el salladı.

Olivia ona sokulmaya devam etti ama el salladı.

"Sağ ol dostum," diye mırıldandı Nick ve telefonuna baktı. Olivia tekrar içeri girdi.

"Ooo, tatlım," diye mırıldandı. "Bu iyiydi."

Değildi, yanıliyordu. İlk fotoğrafları iyi değildi. Harikaydı.

Olivia onun yanına sıkıca sokulmuştu, başı arkaya yatıktı, yanağı adamın çenesinin alt tarafına yaslanmıştı, yüzünde sadece yarısını görebilseniz bile kaçıramayacağınız kocaman bir gülümseme vardı.

Nick kolunu kız arkadaşına dolamıştı, kameraya bakıyordu, tam da ona gülümsüyordu.

o.

Kaygısız görünüyorlardı. Mutlu görünüyorlardı.

Kaygısız görünüyordu.

Mutlu görünüyordu.

Evet. Harikaydı.

Garson kız kokteylini getirdi.

"Harika," diye mırıldandı ona doğru eğilerek. Nick garsona başıyla onay verdi.

Liv içkisini kaptıktan sonra arkasına yaslandı ve Nick'le göz göze geldi. Bir yudum almadan önce, "Sanırım kumar oynama vakti geldi," dedi.

Sırıttı. "Sen nasıl istersen Livvie."

O da sıırıttı, sonra içkisini yana salladı ve elini uzattı.

ağzını onunkine yaklaştırdı ve dokundu.

Gözleri bir ipucu kadar uzakta, "Gidelim Nicky," diye fısıldadı.

Gittiler. Onu tam olarak gitmek istediği yere götürdü. Yapmak istediği her şeyi yaptı.

Ona verebileceği her şeyi verdi.
Ve bunu Vegas'ta, Denver'da, eğer Ay'a inerlerse orada yapmaya devam edecekti.

Sadece kızını kaygısız tutmak
için. Ve mutlu.

* * * * *

3:32 - Pazar Sabahı

Rahatsız Etmeyin tabelası yine kapının üzerindeydi.

Nick biraz sarhoştı. Livvie
kafayı bulmuştu.

Akşam yemeğinden ve yemek sonrası kokteyllerden sonra Nick barbut oyununda üç bin dolar kaybetmişti.

Nick o yükü bıraktıktan sonra Liv kumar makinesinde üç yüz dolar kazanmıştı.

Övündü.

O da ovaladı.

Odalarının kapısı arkalarından kapandığında Nick gecenin skorunu belirlemeye koyuldu.

Biraz zaman aldı ve her zamanki gibi kadın adil davranmadı. Bu sefer, o da yapmadı.

Ama bu, onun kazanmak istemediğini bildiği bir oyundu.

Bu yüzden onu yataklarında çırlıçıplak soyduğunda, bir elini bacaklarının arasına sokarak kasık kemiğini avuçladı. Yanında diz çökerek onu dizlerinin üzerine çekti, kıcı havadaydı ve sert ama nazık bir eliyle boynunun arkasına sararak onu tuttu.

Sonra elini kadının bacaklarının arasından çekip komodine uzandı ve çekmeceyi açtı.

İçinde, yanında getirdiği ve o bakmıyorken oraya koyduğu, yumuşak kahverengi deriden yapılmış kısa saplı bir kürek vardı.

Çıkardı ve kıcına sürttü.

Kızın hafifçe soluduğunu duydu ama ne kıpırdadı ne de itiraz etti.

Bir sırıtış gömdü.

Kahretsin, tam onun kızıydı.

İtiraf etme zamanı geldi.

"Sen kime aitsin?" diye sordu.

Boynundaki eli itti ve kığını küreğe bastırdı.

Yanaklarına indirdi. Çatırtı havayı kirletti. Kalçaları sarsıldı, sonra bacakları kilitlendi ama Nick hâlâ titrediklerini görebiliyordu.

"Sen kime aitsin?" diye tekrarladı. Kadın hareket etmedi.

Onun üzerine eğildi.

"Olivia, sen kime aitsin?"

Sinsi bir saldırıyla elini uzatıp adamın taşaklarını avuçladı.

Bu o kadar iyi hissettirdi ki, iniltisini bastırmak için dudağını ısırđı ve kürekle kığına bir kez daha vurdu.

Yorganın içinde inlediğini duydu. İyi türden bir sızlanma. Aletinde hissettiğı türden bir inilti.

"Sen kime aitsin bebeğim?" diye sordu.

Taşaklarına nazikçe masaj yaptı.

İsa.

"Sen kime aitsin Livvie?"

Dizlerini yatağın üzerinde daha uzağı kaydırdı.

İsa.

Raketin kenarını bacaklarının arasında gezdirdi.

Kızın tüm alt tarafı titremeye başladı.

"Sen kime ?" diye itti, hâlâ onu okşuyordu. Kadın kığını daha da yukarı kaldırdı.

Ona istediğı şeyi verdi ve tekrar vurdu. "Evet," diye fısıldadı.

Evet.

"Kime aitsin?" Hiçbir şeye.

Ona vurdu.

Elini yukarı kaydırdı ve parmaklarını onun sikinin etrafına sardı. Hayır, adil oynamıyordu ve adam buna bayılıyordu.

"Sen kime , bebeğim?" Onu okşadı.

Dişlerini sıktı ve onu tokatladı. Ve tekrar. Ve tekrar.

Başını Nicky'nin elleri arasında döndürdü ve gözlerini onunkilere dikti. "Sen, Nicky, ben sana aidim."

"Yarak, Liv, şimdi," diye homurdanarak boynunu bıraktı.
Anında belini büktü. Kını havada tutarak adamın sikini bütünüyle yuttu.
Sikeyim.

Evet.

bırakmadan önce homurdandı ve başparmağını ağzına aldı. Kreği onun
deliğine doğru kaydrdı ve pedini içeri bastırdı.

"Lütfen Nicky," diye fsldadı adamın sikinin başına doğru.

Onun kendisini emmesini izlerken bir yandan da kını
beceriyordu.

Tam ağzına boşalacakken başparmağını dışarı kaydrdı ve sertçe emretti,
"Kalk bebeğim. Yüzünü yatak başlığına dn, dayan ve amn bana ver."

Hiç vakit kaybetmeden onu dışarı kaydrdı ve yerine yerleştirdi.

Bir kolunu kadnn karnına doladı, sikini tuttu ve başını yerleştirdi.

"Sen kime atsin Livvie?" diye fsldadı kulağına. Livvie
boynunu büktü ve adamın gözlerini yakaladı.

Onunkiler yeşil renkte parlıyordu, öyle parlak ve yakıcıydı ki,
dağlanmış hissetti. Hayır. Hayır.

Hissetmedim.

Öyleydi işte.

"Sen," inledi ve aşağı inip kendini sertçe becermeye başladığında eli
arasından çekilmek zorunda kaldı.

Muhteşem.

O devraldı.

Srtn dikleştirdi ve ona izin verdi.

Daha da iyiydi.

Homurdanarak, szlanarak ve inleyerek sikiştiler, sertçe yaptılar, Nick onu
oraya götürdü ve sonra Olivia Nick'i oraya götürdü.

Kadın temizlenmiş, ışıklar snmş ve adam uykuya dalmak üzereyken kadın
göğsünün derisine doğru mrldandı.

"Kracak bir şeyiniz var mı?"

Karanlığın içinden tavana doğru sırttı.

Yanılmıştı.

Hayallerindeki kadın o değildi.

O bir ryann bile ötesinde bir kadındı.

"Sana *ok* sahibim," diye mrldandı.

"Her neyse," diye karşılık verdi, sesi hoşnutsuz geliyordu ama bunu daha da sokularak yapıyordu.

"Seni de bağla," diye ilan etti.

Kadın onaylamayan bir ses çıkardı ama vücudu adama daha da yaklaştı.

"Gözlerini bağla," diye devam etti.

"Her *neyse*," diye tekrarladı vurgu yaparak.

"Ağzını da tıka. Kıçını tıka. Sonuna kadar git."

Liv ona doğru kaydı. "*Her neyse*, Nicky. Şimdi kapa ."

"Kıçına vurduktan sonra benim için sertleştin ve daha fazlasını almaktan bahsederken bile tahrik oluyorsun" diye belirtti.

Başını kaldırdı ve "Kapa çeneni Nicky" diye tersledi.

Bir elini doğrulttu ve yüzünü kavradı.

"Bilmelisin bebeğim, sen de bana sahipsin."

Tekrar onun içinde eridi, yanağını onun avucuna bastırdı.

Adam ona doğru eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

İşi bittiğinde, "Şimdi uyu," diye emretti.

Eğildi, ağzını adamın çenesinde gezdirdi ve sonra tekrar içine yerleşti.

Liv iyice sokuldu. Nick

de ona . Ve uykuya

daldılar.

* * * * *

9:25 - Pazar Gecesi

Uçağa kemerleri bağlanmış, inişe hazırlanmışlardı ve Olivia başını onun omzuna koyarak yana yatmıştı. Ön kolları kolçağın üzerindeydi ve el ele tutuşuyorlardı.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" Nick onun sorduğunu duydu. Başını çevirdi ve kızın tepesini öptü.

"Evet," diye yanıtladı ve "Seni dağlara götüreceğim, belki gelecek ay," diye paylaştı.

"Bu iyi olurdu," diye mırıldandı, parmaklarını onun elinde sıkarak.

Cevap vermedi, sadece uçuş görevlisinin işine devam etmesini izledi.

"Güvende olmak istiyorum."

Tekrar başını çevirdi, bu kez kız omzundan başını kaldırıp ona bakarken aşağıya bakmak için.

"Özgür olmak istiyorum," diye devam etti. "Seni oraya götüreceğim," diye söz verdi.

"Hayır, yani, ben... bu..." Başını salladı ama devam etti. "Bu senin işin değil. Bunu çözmem gerekiyor. Bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum... En son aileden ayrılmayı denediğimde pek iyi gitmemişti."

Nick sözünü kesti, "Bebeğim, bu benim işim."

Bakışları şaşkınlaştı. "Bu benim hayatım, Nick." "Artık değil."

Hafif bir kızgınlıkla birlikte kafası karışık görünmeye devam etti. "Yani şimdi nereye gideceğimize karar verdiğine göre, benim hayatım senin mi?"

Hayatının herhangi birinin hayatı olmasından bıkmıştı. Ama haklı sayılırdı.

"Hayır," diye yanıtladı. "Artık nereye gittiğimiz konusunda aynı fikirde olduğumuza göre, o gelecek *bizim*. Artık sadece sen değilsin Liv. Sadece ben de değilim. Biziz. O gelecek, bizim geleceğimiz, ikimizle ilgili. Güvende ve özgür olmanı ve kendi hayatına sahip olmanı istiyorum ama yanılmıyorsam ikimiz de bu hayatın içinde benim olacağım konusunda hemfikiriz. Eğer durum buysa, sana göz kulak olmak benim işim. Bana göz kulak olacağın zamanlar ve yollar olacak. Ama şimdi, en son denediğinde olanlardan sonra, ben bunu başarırken senin güvende olmanı istiyorum. Bu yüzden bu sefer sıra bende."

"Haksız değilsin," dedi yumuşak bir sesle, gözlerinde çok hoşuna giden yeni bir şey parlıyordu. "İkimiz de aynı fikirdeyiz."

Sırıttı. "Biliyorum."

O da , küçük bir sırıtmaydı ama kolay geldi.

Bunu hâlâ içinde hissediyordu.

Mutluluğunun ona çok fazla gelmesini, bu hissin durmasını, aynı zamanda durmamasını umuyordu.

"Bilin diye söylüyorum, Vail'i seviyorum ama favorim Winter Park," diye açıkladı. "Eğlenceli, güzel ve o kadar da gösterişli değil."

Sırıttı daha da büyüdü. "Not edildi."

"Bir VRBO bulmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Keyfine bak," diye cevap verdi.

"Bana birkaç tarih vermeniz gerekecek," dedi ona.

"Ofise gittiğimde onları alacağım."

Başını tekrar onun omzuna koyup sessizleşmeden önce ona parlak, mutlu gözlerle baktı ve elini sıktı.

Onun elini tuttu.

İnmişler.

Nick geri çekildi, böylece ondan önce karaya çıktı.

Çantasını tek başına almak ve arabasına tek başına taşımak zorunda kalacağını biliyordu (ve bundan hoşlanmıyordu).

Arabasına tek başına gitti, bu onun da hoşlanmadığı bir şeydi.

Yirmi beş dakika sonra kızın evinin arka kapısından içeri girdi ve kızın verdiği anahtarla havuz kapısından içeri girdi. Ayrıca ona verdiği kodla alarmini da kapattı.

On beş dakika sonra ona katıldı.

Geldiğinde, televizyonun karşısında bir içki paylaştılar. Olivia haberler sırasında bayıldı. Nick onu uyandırdı ve yatmasına yardım etti.

Başı yastığa çarptı, yere yığıldı.

Ama Nick ona yaslanmış yatıyor, tavana bakıyor ve bir şeyler yapma zamanının geldiğini biliyordu.

Bunu bilerek ve onu nasıl güvende ve özgür kılacağını merak ederek orada yatıyordu.

Bunu bilerek, bunu yapma ihtiyacı duyarak ve aynı zamanda kadınıyla Vegas'ta bir hafta sonu geçirdiğini, sevişmedikleri, yemedikleri, içmedikleri, önemli şeyler hakkında fısıldaşmadıkları ya da eğlenmedikleri iki saatlik uçak yolculuğu yaptığını ve başladıklarında onunla nerede olduğunu *hâlâ* itiraf etmediğini bilerek orada yatıyordu.

Vegas'a gitmeleri iyi oldu. Sahip oldukları şeyle rahatlıyordu. İnanıyordu. Güveniyordu.

Yarın.

Bu bokun yarın ortaya çıkması

gerekiyordu. Vegas'a ihtiyaçları vardı.

Artık zamanı gelmişti.

Nick kafasını ve hayatını düzene soktuğundan beri çok şey öğrenmişti.

Ne yazık ki son ders en zor olacaktı.

Bu ders, ertelememesi gerektiridir.

Yirmi İkinci Bölüm

The Brightside

Olivia

10:23 - Pazartesi Sabahı

Telefonum çaldığında deponun etrafındaki park alanına doğru ilerliyordum. Gösterge bilgisayarında Nick olduğunu gördüm ve Evoque'umu bir noktaya yönlendirirken aramayı cevapladım.

"Hey," diye selam verdim.

"Depoda ne yapıyorsun?" sordu sert bir tavırla. Hâlâ beni takip eden bir adamı vardı.

Adamlarının yapacak daha iyi işleri olmalıydı. Beni her yerde takip eden birini harcamanın pahalı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ve birinin beni takip etmesi, *neden* takip edilmem gerektiğini hatırlattı ki bu hiç hoş değildi.

O günler sona erdiğinde çok mutlu olurdum.

"Georgia mesaj attı," diye açıklamaya başladım. Bir noktaya süzöldükten sonra arabayı park ettim. "Buluşmak istedi. Bugünkü programı bana ulaşamayacağı şekildeydi, bu yüzden ben ona geliyorum."

"Adamım o deponun yakınına bile yaklaşamaz Liv," dedi bana.

"Bu sadece kız kardeşimle bir buluşma. Önemli bir değil. Önerdiğim bazı yeni yatırımları gözden geçirmek istiyor."

"Bundan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı sanki benimle konuşmuyormuş gibi. Benim de hoşuma gitmiyordu. Depoda olmaktan hiç hoşlanmamıştım. Ama bu bir gün sona erecekti. İnandım.

Nick Sebring, Tom Leary değildi.

Ve artık yirmi beş yaşındaki Olivia Shade değildim. Zekiydim ve anlayışlıydım. Omuzlarımın üzerinde iyi bir kafam vardı.

Ve Nick Sebring gibi bir adamı benimle bir gelecek hakkında konuşturabilirim.

Bebekler.

Olmadığım tek şey güçlüydü. Bununla yüzleşebilmek için bunu kendime itiraf etmek zorundaydım.

Gücüm tükenmişti.

Hayır, içimdeki gücü yakmalarına *izin verirdim*.

O zaman ne yapmak istiyorlarsa yapmalarına izin verirdim ve mücadeleyi bırakırdım. Hayal kurmayı bırakırdım.

İnanmayı bırakırdım.

Şimdi Nick bana başka bir yol gösteriyordu. Bir zamanlar başka bir adamdı, belki de o kadar iyi olmayan bir adamdı ve öğrenmişti. Küçük, bencil ve çıkarıcı olmamayı öğrenmişti.

Büyümüşü. Kendi kendisinin adamı olmuştu. Kaderinin efendisi olmuştu.

Ve bende bir şey gördü.

Gerçekten ne olduğunu bilmiyordum.

Ama görürse, beğenirse, *onunla* bir gelecek isterse, ona vermek istedim.

değmesini istedim. Kendim

için istedim.

Nick'in büyümesi gerekiyordu.

Büyümeme gerek yoktu. Ben büyümüşüm. Çok büyümüşüm. Kendimi bir milyon yaşında hissediyordum.

Yani hayır, gerek yoktu.

Omurgamı geliştirmem

gerekiyordu.

Nick bana göz kulak olmak istedi. Beni özgür kılmanın bir yolunu bulmak istedi.

Buna bayıldım.

Ama yardım etmek zorundaydım.

Ve bu mücadeleye degecek bir mücadele vermem gerekiyordu (ve bu bir mücadele olacaktı).

o.

Uçakta tüm bunları düşünüyor, Nick'in de içinde bir hayat istiyordum, Bizi götürdüğü geleceği istemenin yanı sıra tüm bunlarla hesaplaşırken, aynı zamanda çok korktuğumu da itiraf etmek zorundaydım.

Ama omurgalı olmanın cesur ve aptal olmakla, iki ayağıyla birden atlamakla, ufukla buluşmak için acele etmekle ilgili olmadığını anlamaya başlıyordum, böylece güneş tepeye çıktığında seni kör edecekti.

Korkularının kaynağını bilmek, onları anlamak, onları alt etmek ve yine de onları fethetmek için ileri gitmekle ilgiliydi.

Planının ne olduğunu bilmiyordum.

Her ne olursa olsun, yolun geri kalanında onunla birlikte olmaya layık olduğumu hissetmek için tüm yol boyunca onunla birlikte olacak gücü bulmam gerektiğini biliyordum.

"Girip çıkacağım," diye güvence verdim ona. "Georgia'nın üzerinde her türlü şey var. Zaten bu tür şeylerle hiçbir zaman fazla ilgilenmemiştir. Muhtemelen yarım saat içinde ofisime gitmek üzere arabama dönmüş olurum."

"Oradan çıktığında bana mesaj atmanı istiyorum," diye emretti.

Sabırla, "Ben mesaj atıp araba kullanmam, Nick," diye hatırlattım.

"O zaman kenara çek Olivia ve bana mesaj at ya da şu anda yaptığın gibi beni ara ve lanet olası Bluetooth'undan konuş benimle."

Bu sert talep ve arkasındaki açık tedirginlik karşısında, kafa derimin üzerinde bir ürperti hissettim.

Yine de Nick'e tekrar güvence verdim. "Sadece Georgie'yle buluşacağım, tatlım." "Oradan çıktığında öyle ya da böyle benimle iletişime geç, bebeğim. Öyle mi?"

"Evet, Nick."

"Adamım bekliyor olacak. Ayrıldığınızda sizi tekrar alacak. Yine de iyi olduğunu doğrudan senden duymak istiyorum."

"Tamam, tatlım." "Tamam

Liv. Görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattı.

Ön camdan deponun köhne dış cephesine baktım, bir nefes aldım ve Nick'in çağrısının bende bıraktığı tuhaf duyguyu üzerimden attım. Bunu yaptıktan sonra kapımı açtım.

Deponun içinde ofislerin bulunduğu salona çıkan merdivenlerden yukarı doğru yürüyordum ki telefonuma bir mesaj geldi.

Kitabı elime alıp okurken hareket etmeye devam ettim.

Georgia'ydı. *gördüm. Babamın ofisinde buluşalım.*

Nick'in aramasından sonra hissettiğim gariplikle birlikte, o mesajla ilgili mutlu düşünceler hissetmiyordum.

Ama bu benim kız kardeşimdi. Georgie'ydi. Babam bir şeye sinirlense bile beni kollardı.

Ve babam beni kendi halime bırakıyordu. Aslında, David olayını hallettikten ve Tommy'den ayrıldıktan sonra, benim gibi bir kızı olduğunu kabullenmeye başlamıştı. Beni yemeklere çağırmıyordu ama benim alanıma ya da hayatıma neredeyse hiç girmiyordu. Benim düşünceme göre bu bana verebileceği en iyi hediye idi.

Yani Nick beni önemsiyordu. Ailemden hoşlanmıyordu. Beni ailemin yanında sevmezdi. Ve uzun zamandır beni ailemden uzak durmam için uyarmıştı.

Bu yüzden burada olmamdan hoşlanmadığını biliyordum.

Sadece korumacı davranıyordu.

Bu tuhaf duyguyu üzerimden atabilir, Georgia ile görüşmemi tamamlayabilir (muhtemelen babama anlatmış ve o da beni dinlemek istemiştir) ve buradan gidebilirdim. Buradan çıkıp hayatıma geri dönebilirdim. Gerçek hayatıma, tüm bunlar olmadan ve Nick'le yaşadığım hayata.

Koridorda babamın kapısına doğru yürürken, olaya bu pis salona geri döndüğüm ve muhtemelen babamla vakit geçirmek üzere olduğum şeklinde bakmak yerine, bir haftadan uzun süredir oraya gitmediğim şeklinde bakmam gerektiğine karar verdim. Hayatım artık oraya her gün gelmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Sadece ara sıra geliyordum. Ve uzun süre kalmam gerekmiyordu.

Başka bir deyişle, Tommy ve ben kaçışımızda başarısız olduğumuzdan beri ilk kez aydınlık tarafa bakıyordum.

Bu nedenle, elimi babamın kapısının koluna koyarken ağzım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onu

çevirdim.

İçeri ittim.

İçeri girdim.

Georgia'nın babamın masasının önündeki sandalyeden kalkıp bana doğru döndüğünü gördüm.

Ayrıca göz ucuyla bir şey gördüm. O tarafa bakma şansım olmadı.

Acı, elmacık kemiğimden patlayarak şakağıma ve gözüme doğru bir yol çizdi.

Babamdan ters bir darbe alınca sendeleyerek yana düştüm, elimi düşerken yakalamak için uzattım, gözlerim şaşkınlık ve acının götürdüğü odaklanmayı yeniden kazanma çabasıyla kırıştı.

Henüz başaramamıştım ki bir sonraki darbe geldi. Bu seferki ters bir yumruk değil, yanağıma açık elle atılan bir tokattı ve sesi beynimde patlayarak odanın içinde korkunç bir şekilde cınladı.

Bu darbeden kurtuldum ama bir sonraki tokat ve ardından bir başkası daha geldi. Ama bu seferki tam şakağıma inen, kapalı yumrukla ezici bir yumruktu.

Bilincimi korumak için mücadele ederken ayakta kalmayı başaramayınca yana düştüm. İpek halının üzerindeki elime çarptım, bileğim tüm ağırlığımı aldı, acının zonklaması koluma yayıldı, kalçam bir sonraki yere çarptı.

Diğer elimi yüzüme götürüp başka bir darbe ihtimalinden kaçarken Georgia'nın "Baba! Yüzüme vurmayı kes!" diye bağırdığını duydum.

"Lanet olsun, seni aptal, lanet olası orospu!" diye bağırdı babam, ikinci "lanet olsun" deyişinde saçlarımı acı verici bir şekilde kavradı ve geri çekti.

Acı dolu bir miyavlama sesi çıkardım, gözlerim açıldığında onun kıpkırmızı, mosmor yüzünü benimkinden birkaç santim ötede gördüm.

"Senin derdin ne, seni aptal orospu?" diye öfkeyle bağırdı ve tükürüğü yüzüme geldi. "Tanrım! Nasıl öğrenemedin? Çok basit," son kelimeyle birlikte saçımı çekti ve ardından her bir kelimeyle birlikte tekrar çekti, "sen... sana... *söyleneni...* yaparsın."

Başım her çekişte sarsılıyor, boynum sarsıntılarla savaşmak için refleksif bir çabayla geriliyor ve ağrımaya başlıyor, kafa derim acı içinde, tek bir düşünce toplamaya çalıştım.

Tek yapabildiğim kız kardeşimin yaklaştığını fark etmekti.

Tommy'nin de çok uzakta değil, orada olduğunu belli belirsiz fark ettim. Ve tesadüfen Tommy de müdahale etmiyordu.

Georgia sakinleştirici bir sesle, "Baba, geri çekil," dedi.

Babam bir an bana ters ters baktıktan sonra son bir kez saçımı çekti, sanki beni kendisinden uzaklaştırıyormuş gibi, sonra da beni bırakıp doğruldu.

İngiliz anahtarıyla birlikte sallandım, acıya karşı irkildim ve kendimi düzelttim. Ama daha fazla ilerleyemedim çünkü babam uzaklaşmamıştı ve hem Georgia hem de o beni çitle çeviriyordu.

Dikkatim belli belirsiz kız kardeşime kaydı. "Dustin Culver, Liv," dedi.

"Ne?" diye fısıldadım. Fısıldadım, söylemesini beklediğim en son şey buydu, gerçekten söylediğini duyduğumu düşünmüyordum ve baygın olup halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyordum.

"Sana onunla çıkmanı söylemiştim, kardeşim. O ayrılmanı değil," dedi. Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım.

"Adam gelecek dönem eyalet senatörlüğü için yarışacak," diye tükürdü babam ve ben de ona baktım. "Görünüşü. Sahip olduğu para. Kafasındaki beyin. Soyağacı. Eğitimi. Hırsı. Valiliğe adaylığını koymazsa dört yıl içinde Washington'da olacak. Beyaz Saray'a bile girebilir. Önünde böyle bir gelecek varken, onu amına bağımlı hale getirirsen, sikinden tutup gezdirirsen, bunun Shades'e ne faydası olur?"

Duyduğumu sandığım şeyi duyduğumdan emin değildim.

"Beni istedin..." Başımı salladım. "Ne?"

"Oğlum üvey babanı bazı pisliklerden kurtardı, çünkü üvey baban *senden* daha aptal bir pislik," dedi babam. "İntikam, Culver seni annenle yemeğe çıkarken gördü, bir şeyler ayarlamak istedi. Annen böyle bir birlikteliğin faydalarını gördü. Kız kardeşinle sohbet etti, kız kardeşin de benimle sohbet etti. Hepimiz aynı fikirdeydik. Onu gördün. Onu beceriyorsun. Onu parmağında oynatırsın, ona sahip olursun," başparmağını kendine doğru salladı, "o zaman *ben* ona sahip olurum."

Georgia'dan gelen bir şey hissettim, hoş değildi ve mevcut durumda daha fazla hoş olmayan şeye ihtiyacım olmadığından, bakışlarım hızla ona yöneldi, ancak onun babamıza ekşi bir bakış attığını gördüm.

Dikkatimi fark ettiğinde yüzünü yeniden düzenledi ve bana baktı.

"Bebeğim, seni bu depodan çıkarmak mı? Seni temizlemek mi? Washington'a gönderilecek bir sonraki genç, yakışıklı, parlak Colorado senatörü parmağına yüzük takmayacak, sen uyuşturucu satıcılarından oluşan bir çeteyi yönetiyorsun."

Ofisleri taşımam beni pek temiz yapmadı.

"Ben hâlâ bir Gölge'yim," diye tereddütle belirttim.

"Hiçbir Gölge'nin herhangi bir şeyle doğrudan bağı yok..." dudakları bükülmeden önce duraksadı ve sözlerini şöyle bitirdi, "karanlık. Artık değil."

Ayaklarının dibinde yerde yatan kız kardeşi, aynı evi paylaştığımız babasından dört şiddetli darbe yemişti, nasıl eğlenceli bir şey bulabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra, beni Dustin Culver'a pazarladıklarını ve onun da bu işin içinde olduğunu anlayınca, belki de bir fikrim vardı.

Birkaç santim geri çekildim ve toplayabildiğim kadar zarafetle, hassas bileğimi diğer elimle tutarak, yüzümü yakan acıyı görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak ayaklarımı kazandım. Sonra daha uzağa kaydım, gözlerim babamdan kız kardeşime ve Tommy'ye baktı, bunu yaparken Gill'in odanın diğer ucunda, omzunu duvara yaslamış, boş bir yüzle beni izlediğini de fark ettim.

Hepsi bu işin içindeydi.

Yüzüm acıyordu ve şiştiğini hissedebiliyordum, babamın gözlerinden kaçtım ve kız kardeşime baktım.

"Yani satıcılardan bir ekibi yönetmiyorum. Şimdi de fahişe mi oldum?"

Georgia benim dramatik olduğumu düşünerek gözlerini devirirken kendini yakaladı ve elini indirdi. "Çirkin, şişman ya da aptal değil. Ne kadar zor olabilir ki?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve bakışlarını üzerimde tuttum. "Belki zor değil ama *neden* yapmamı istediğinizi gerçekten anlamadan ne yapacağımı soylemek yerine planlarınızı bana açıklamak aklınıza geldi mi?"

"Biraz meşguldüm Liv," diye cevap verdi Georgie. "Adamla ık dedim. Adamla çıktın, tamam mı? Sonra da bunu bana açıklamadan ondan ayrıldın. Bu *hiç iyi değil*."

Yani şimdi kız kardeşim bana sahip olduğunu düşünüyordu. Onun gülünç cevabını kabul etmedim.

"Peki Dustin Culver'la bir ya da iki geceliğine mi yoksa *hayatımın geri kalanında* mı birlikte olmak *istediğimi sormak* aklına *geldi* mi?" diye sordum.

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur kızım," diye uyardı babam.

Babama baktım, bir adım daha geri çekildim, ki bu korkakaydı, ama bunu "Hayır, baba. Yapmazdım," derken ödüm bokuma karıştı ama bu hiç de korkakça *değildi*.

Babamın yüzü allak bullak oldu, vücudu gerildi ve benimki de gerildi çünkü kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyordum.

Ama ben istedim.

Beni eşek sudan gelinceye kadar dövmesini istedim.

Polise gidip suç duyurusunda bulunduktan sonra bana sağlayabileceği koruma şemsiyesiyle Nick'in evine gittiğimde, onların kıvranışını izlemek istedim.

Çünkü bir şeyler duydum. Bir şeyler yaptım. Bir şeyler *biliyordum*.

Fare olmaktan daha iyisini biliyordum. Damarlarımda Shade kanı akıyordu. Bu asla olmayacaktı.

Ama ben asla onlardan biri olamadım. Hiç uymamıştım. Bunu biliyorlardı. Yani asla sıçana dönüşmeyeceğimi bilmiyorlardı.

İşim bitmişti.

Tamamen bitti.

Nick beni güvende tutabilirdi. Söz vermişti. Babam bile onun ve kardeşinin dokunulmaz olduğunu söylemişti.

Beni de aynı şekilde yapacaktı. İnandım.

İNandım amına

koyayım.

O yüzden *siktir et onları*.

Georgia, "Tom," diye mırıldandı ve şimdi hareket halinde olan ve bana doğru gelen Tommy'ye doğru hafifçe döndü.

"İşı bitirenin babam olmasını tercih ederdim, Tommy," dedim ona.

"Sessiz ol Liv," diye mırıldandı, yaklaşıarak.

Dirseğimi sıkıca kavrayarak beni kapıya doğru çevirdi.

"Güzel. Onu gözümün önünden çekmesini sağla, sonra da kızın işini hallet Georgie." Tommy bana kapıya kadar eşlik ederken babamın emrini duydum.

"Beni anladın mı?"

Georgia hem uzlaşmacı hem de sinirli görünmeyi başararak, "Halledilecek baba," diye cevap verdi.

Kız kardeşim beni Shade'in malı olarak sunacaktı. Evet, ailemle işim bitmişti.

Tommy kapıyı arkamızdan kapattı ve ben kolumu kurtarmaya çalışmadan önce beni koridorda beş adım yürütmesine izin verdim.

Kavrayışı acı verecek kadar sıkılaştı ve şaşkınlıkla başımı yana çevirip ona baktım.

Bana hiç böyle dokunmamıştı.

"Tom, bırak beni," diye tısladım, şimdi sadece kurtulmak için değil, acıya karşı da dönüyordum.

"Kapa çeneni Liv," diye öfkeyle çıkıştı, bırakmadı ama şimdi beni eski ofisime ve içeri doğru itekliyordu.

Kişisel eşyalarım dışında her şey hâlâ oradaydı. Dekor. Mobilyalar. Hiçbir şey değişmemişti.

Ve kısa sürede bunun acı verici bir şekilde doğru olduğunu anlayacaktım. Hiçbir şey değişmemişti.

Hayır.

Bir.

Şey.

Tommy beni birkaç metre içeri çekti, bıraktı ve kapıyı kapattı.

Bana döndü ve yüzünün bir öfke maskesi olduğunu gördüğümde şoka girdim.

"Aptal mısın lan sen?" diye fısıldadı, sesi öfkeyle sertleşmişti.

"Biliyorsun," diye karşılık verdim, "kızmana gerek yok, Tommy. Babam Dustin Cul'la ilgili bir noktaya parmak basmak için bana dört kez vurdu-"

Birden bana saldırdı.

Geri kaçtım, bir sandalyeye çarptım, bir masaya çarptım ve duvara çarptım, Tommy beni vücudu ve öfkesiyle orada sabitledi.

"Culver'dan bahsetmiyorum Liv. *Nick Sebring*'den bahsediyorum."

korku kaplayınca nefes almayı bıraktım. "Evet," diye ısırdı. "Harry bana söyledi."

Aman Tanrım.

Harry mi?

Soruyu sözlü olarak ifade etmeme gerek yoktu. Tommy bana cevabı vermeye fazlasıyla hazırды.

"Sana arabandan takip cihazını nasıl çıkaracağını öğretti. Kuyruğu nasıl tespit edeceğini öğretti," diye açıkladı Tommy. "Beyninin boktan olduğu belli olduğuna göre, hiç aklına gelmedi, sana nasıl takip edileceğini öğretti, sen onu fark etmeden o seni nasıl takip edeceğini bilirdi."

"Ama bunu neden *yapsın* ki?" Sesimi normal bir volümde bile çıkaramayarak sessizce sordum.

"Para için. *Benim* için," diye mırıldandı, izin verdiği minimum alanda mucizevi bir şekilde kendine bir başparmak salladı. "*Bizim* için," diye devam etti.

Başımı salladım. "Biz mi?"

"Kahretsin Liv, *hiç* dikkatini veriyor musun?" diye sordu.

Görünüşe göre dikkat etmemiştim.

Ama ben öyle

sanıyordum. "Tom,

ben-"

"Kız kardeşin devralıyor," dedi alçak sesle, bunu yapmak için daha da yaklaşarak. "Baban aşağı iniyor Liv. Onu hemen dışarı çıkardı. Yeni at ve esrar kaynakları bulmakla o kadar meşguldü ki, kızını bir sonraki başkan olacağına inandığı bir pislikle evlendirmek gibi saçma sapan planlar yapıyordu. Neredeyse hepimizin getirecek olan insan kaçakçılığı suçluluğuna bulaşmak gibi aptalca şeyler yaparak işleri berbat etmesinden bahsetmiyorum bile. O bunu görmedi."

Çok şey vardı ama Tommy konuşmaya devam ettiği için hiçbirini anlayamadım.

"Şimdi, Georgia işlerin başına geçtiğinde, ki yakında geçecek, işler değişecek. Ve bu şeylerin değişmesi seni anladığım anlamına geliyor. Sen beni alacaksın. O Gill'i alacak. Baban görevden alınacak ama Georgia'nın onu görevden almak için planları var ve onun da planları var Liv. Bu konuda hata yapma. *Dalga geçmiyor*. Artık değil."

Ona baktım, dudaklarımı ayırmış, şaşkınlıktan donakalmışım.

Bu çok uzun sürdü ve Tommy "Kendine gelmek ister misin?" diye kestirip attığında bunu anladım.

"Beni anladın mı?" Ben sordum.

Yarım adım uzaklaştı ve iki elini öfkeyle havaya kaldırdı. "Lanet olsun Liv, son altı yıldır ne bok yediğimi sanıyorsun?"

Buna inanmadım.

"Karınız hamile," diye .

"Evet, o kaltağı terk ettiğimde çocuk hâlâ benim olacak. Zamanın yarısında sen ve ben tarafından büyütülecek, bu berbat olabilir, ama çocuklar her zaman bu bokla uğraşırlar. O iyi olacak."

Buna inanmadım!

"Kaltağı ne zaman terk edeceksin?" diye sordum.

"Liv, *sana* aşığım," parmağıyla yüzüme bir santimden daha yakın bir mesafeyi işaret etti, "*sana*. Çocuk yapacağız. David'in ofisinde ne yapıyorsan onu yapacaksın. Ben Georgia'nın ekibini yöneteceğim. Ve her şey olmasını istediğimiz gibi olacak."

"Eğer her şey istediğimiz gibi olacaksa, Tommy, kuzenim nasıl hamile?"

Omuz silkti.

Evet.

Omuz silkti.

Sonra şöyle açıkladı: "Georgia'nın beklediğinden daha uzun sürdü. Kıçına binmeye devam ettim. Bana teslim edeceğini söyledi. Emeklerinin meyvelerini gördüm, yavaş geliyorlardı ama onları gördüm, bu yüzden ona güvendim. Bu arada, baban karımı hamile bırakmadığım için bana bir sürü bok verip durdu. Evdeki kaltak da bana bok atıyordu. Onları susturmak, olayı örtbas etmek, hala korktuğumu düşünmelerini sağlamak ve Georgia'ya yapması yapması için zaman vermek için onu hamile bıraktım."

Bir zamanlar bu adama aşık mıydım?

"Tommy," diye başladım, bu konuşmanın tartışmalı olduğu gerçeğinden dolayı bilmediğim nedenlerle. O ne düşünürse düşünsün, o ve ben diye bir şey yoktu. "Hatırlayacaksın, bizim istediğimiz şey bu hayata dahil olmamaktı."

"Bebeğim, seni Jet Ski'de bikiniyle seviyorum. Seni her zaman bikiniyle seviyorum. Ama bebeklerim olmaya başlayınca bikiniyi çıkaracaksın ve bakman gereken çocukların olacak, o zaman Jet Ski'yi de çıkaracaksın. Bu bizim genç ve aptal olmamızdı. Bu," diye yeri işaret etti, "bizim hayatımız."

"Bu benim hayatım değil," dedim ona. "Ya da en azından öyle olmasını istemiyorum Tommy, bunu sen de biliyorsun."

"Senin değil," diye kabul etti. "Haklısın. Ama benim. Masamıza yemek koyacak. Bizi ailemizle birlikte tutacak. Sen yapman gerekeni yap, bebeğim. Gerisini bana bırak."

"Bana bunları söylediğine inanamıyorum" derken bakışlarını tuttum.

Başını sıkıntıyla salladı. "Buna inanamadığına inanamıyorum Liv. Hay sikeyim. Sen benim hayatımın aşkıydın."

"Bunu son altı yıl içinde bir ara paylaşmayı düşündünüz mü?" diye sordum. "Sana her baktığımda düşündüm," diye cevap verdi ters bir şekilde.

İtiraf etmeliyim ki bu doğrudu.

"Belki de kendi kelimelerinizi kullanabilirdiniz," diye önerdim. "Ya da kız kardeşim kendi kelimelerini kullanabilirdi."

"Bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. O da endişeliydi. Kendini toparlayamayacağından endişelendi. Hassas birisin. Bu seni rahatsız ediyor. Sen bir şeylerden kurtulmak istiyordun, o ise daha derine iniyordu. Seni karanlıkta tutmak zorundaydık. Senin ve benim başıma gelenleri gördü, Gill'le ilişkiye giriyorlardı, çok yakındılar, işler yoğun, babanın bunu onlarla kapatacağını biliyordu. Uzun zamanını aldı ama halletti. O ve Gill için ve senin ve benim için."

Tüm bunlar, *hepsi* benim için bir sürprizdi. Babam, kız kardeşim, eski sevgilim, hiçbirisi beni, düşüncelerimi, isteklerimi, ihtiyaçlarımı, kendi lanet geleceğimi benimle tartışacak kadar bile düşünmemişti.

Bu önemli değildi.

Artık çok geçti ve Tommy'nin bunu bilmesi gerekiyordu. "Şu anda Nick'le birlikteyim ve-"

"Doğru, *Nick*," diye sözümü kesti, Nick'in adını öfkeyle tükürdü. "Yarattığın şey tam bir pislik yığını Liv. Şimdi Georgia'onunla uğraşması ve bunu kurnazca yapması gerekecek çünkü eğer doğru bir şekilde ilgilenilmezse, kardeşi aklını kaçırarak, Sloan'ı da işin içine çekecek ve Denver savaşa girecek. Biz inşa ediyoruz, böyle bir güçlüğü ihtiyacımız yok."

Tedirginlik artmaya başladı.

"Georgia'nın-" Başladım ama yine sözüm kesildi.

"Bebeğim, bilmiyorsun, sen kendini tamamen kaybederdin, Georgia öğrendiğinde kendini kaybetti ve o zaman planları hiper hıza geçti. Ama baban insan kaçakçılığı işine bulaştığında durum hiç de hoş değildi."

Bana o kadar çok şey söylüyordu ki inanamıyordum, bu sözleri daha önce söylediğini unutmuştum.

Ve onları daha önce duyduğumu unutmuştum. Şimdi onlara odaklandım.

"Hangi insan kaçakçılığı boku?" Ben sordum.

"Federaller insan kaçakçılığının her yerindeydi. Hawk Delgado her yerdeydi. O kadar sıcaktı ki, sadece bir moron ona yaklaştırdı. Ayrıca, insan kaçakçılığı mı? Bu ne lan? Adam fakir uyuşturucusu diye meth satmıyor ama insan mı satacak?"

Bir cevap beklemiyordu.

İğrenç kelimeler kismaya devam etti.

"Baban Gill'e Nick'i ve onun Fed'ci kız arkadaşını öldürmesini emrettikten sonra Georgia neredeyse her şeyi mahvediyordu..."

Ciğerlerim yanmaya başladı.

"...ve şimdi Sebring'in intikam için zaman kolladığını biliyor. Kahretsin, bu lanet deponun her yerinde böcekler olduğunu ve uzun zamandır burada olduklarını öğrendik Liv. Yıllardır burada olan biten her şeyi dinliyor. Her şeyi. Kim bilir bizim hakkımızda neler biliyordur? Tek bildiğimiz, sen de dahil *hepimizin* canına okuyabileceği."

Nick dinliyordu.

Yıllardır.

Tommy ağzından çıkan her kelimeyle beni yaraladığını fark etmedi, konuşmaya devam etti.

"Georgia, baban ve Gill'e ulaşmak için seni bir araç olarak kullandığını bilmiyor. Ve bu kısmı ona söylememiz çok kötü. Kafasında bir deliğe ihtiyacı varmış gibi babanı işten çıkarırken Sebring'lerle gerekiyor. Ama bu adam bir tehdit ve icabına bakılmalı."

"Fed'li kız arkadaşı mı?" Fısıldadım.

Tommy, "Fed kız arkadaşı," diye doğruladı. "Nick'in kardeşi ve arkadaşları Gill onu öldürmeden önce onu dışarı çıkardılar. Ama şimdi Gill'in başında bu bela var. Bir federali öldürürsen boku yersin. Önce Sebring'i halletmeliydi. Ama yapmadı. Onu Sebring'in önünde öldürdü. Denver'da yaşayan, nefes alan ve bir ordu kuran bir tanık. Sebring o kartı bir süredir elinde tutuyordu. Georgia ve Gill eninde sonunda o bulutun altında yaşamaktan kurtulacaklardı. Belki de erken olması geç olmasından daha iyidir."

"Gill, Nick Sebring'in kız arkadaşını öldürdü," dedim ve Tommy sonunda bana kelimeler kusmak yerine bana odaklandı.

"Gill, Nick Sebring'in *Fed*'den sevgilisini öldürdü," diye doğruladı. "Adam bir muhbirdi Liv. BİR MUHBİR. Bu kardeşlerin kadınlar konusunda nasıl olduklarını bilirsin. İkisi de bu konuda bir bok yapamazsa Denver'da insan kaçakçılığı olmayacak. Nick içeri girdi. Bu kızla yakınlaştı. Baban çaresizdi. Baskı yapan ortakları vardı. Gölge Evi'nin *bir şeye* ihtiyacı vardı. O boku çıkarmaya çalıştı, Nick'in muhbir, kızın da gizli görevde olduğunu öğrendi ve emri verdi. Sebring ailine ulaşmak için seni beceriyor. Harry'nin seni insanların birbirlerine izlemeye götürdüğü kulübün bile sahibi. Sessiz ortak, o ve kardeşi. Harry'nin paraya, benim de bilgiye ihtiyacım var. Ben de ona para veriyorum ve Harry bir sürü şey öğreniyor. Nick ve birkaç adamını seni izlerken yakaladığında bunu öğrendi. Ve Sebring seni yıllardır izliyordu Liv. Yıllardır. Kız arkadaşıyla olan olaydan beri. O kulübü satın aldı, tahminimce, izlemekten bıkmıştı, gitmeye hazırdı, satın almanın tek amacı Gölge Evi'ndeki tek zayıf halkaya ulaşmak için bir açılış yapmaktı. O zayıf halka da *sensin*."

Sözlerini bitirmeden önce yüzü kıskançlıkla buruştu.

"Ve bu hakkı var çünkü seni elde etti."

Nick kulübün sahibiydi.

Nick beni izliyordu.

Nick yıllardır beni izliyordu. Nick yıllardır *dinliyordu*.

Her şeyi dinliyorum.

Nick, FBI için gizli bir muhbirdi. Nick'in Gill'in öldürdüğü bir kız arkadaşı vardı.

Nick'in, Gill'in babamın emriyle vurduğu bir kız arkadaşı vardı. Nick. Nick'im.

Hayır.

Benim Nick'im değil.

Hiç benim Nick'im olmamıştı. Hiçbir zaman.

Gözlerimi Tommy'den kaçırarak, "Yüzüme buz koymam lazım," diye mırıldandım.

Sesi değişti, , tatlılaştı ve cevap verirken tekrar yakınlaştı, "Evet, istiyorsun. Senin için getirmemi ister misin bebeğim?"

Bebeğim.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ama onları tutmak için derin bir nefes aldım.

Başımı salladım, "Hayır, sadece eve gitmek istiyorum." "Seni götürürüm Liv."

Ona dönüp baktım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Tommy."

Bir an beni inceledi. Uzun bir andı, çok uzun. Onu kaybedeceğimden korkmama neden olacak kadar uzun ve ben onu kaybetmek istemiyordum, orada değil. Georgia ve babamın yanında değil. Tommy'nin önünde değil.

Neyse ki başımı salladı.

"Bu geceyi sana veriyorum Liv. Yarın tatlım, konuşmamız gerek." Tommy ile konuşmuyordum.

Ne yaptığımı bilmiyordum, o anda, bir sonraki saniye, bir sonraki gün, hayatımın geri kalanında.

Bildiğim tek şey ihtiyacım olan şeydi ve o da oradan çıkmam gerektiği idi. Bunu yapmak için Tommy'ye başımı salladım ve etrafından dolaştım.

Tommy, "Bebeğim, en azından bana sarılacak mısın?" diye sorduğunda kapıya doğru gidiyordum.

Tekrar ona baktım. Gözyaşlarımı kontrol etmek için verdiğim mücadeleyi kaybediyordum. Bunu, gözyaşlarımın dökülmeye başladığını hissettiğimde anladım.

"Liv, bebeğim," diye fısıldadı, bana doğru bir hamle yaparak. Bir elimi kaldırarak hızlıca geri adım attım.

"Yapma. Lütfen yapma." Durdu.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diye tekrarladım.

Cevap vermeden önce bir tereddüt oldu, "Tamam Liv. Bu gece senin. Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Yarın konuşacağız. İşleri yoluna koyarız," dedi.

Tekrar başımı salladım.

"Uzun zamandır bekliyorduk ama şimdi bizim . Sonunda bizim geldi. Tamam mı?" diye sordu.

Sözlü ya da sözsüz hiçbir cevap vermedim. İçimden gelmedi. Sadece ona bakmaya devam ettim.

"Seni seviyorum bebeğim. Seni hep sevdim," dedi nazikçe.

Belki de beni seviyordu. Sadece ihtiyacım olan türden bir sevgi değildi. İhtiyacım olan sevgiyi biliyordum. Tadına bakmıştım.

. Çok, çok tatlı.

Ambrosia.

Yalan olsa bile.

"Yarın konuşuruz tatlım," dedi Tommy. "Şimdi eve git, yüzüne biraz buz koy. Beni istiyorsan ara. Ben oradayım."

Bir kez daha başımı salladım, sonra dar eteğim ve topuklu ayakkabılarımla olabildiğince hızlı hareket ettim, sahip olduğumu tamamen unuttuğum ve bir şekilde kolum boyunca tuttuğum çantamı çektim.

Anahtarlarımı çıkardım.

Depodan çıktım. Arabama bindim.

Güneş gözlüklerimi burnuma taktım, yüzümdeki zonklama ve bileğimdeki sızı, kalbimin etrafında oluşan buza daha fazla odaklandığım için tamamen fark .

Yerimden geri geri çıktım.

Eve dönerken bir kez dikiz aynasına baktım ve Nick'in adamlarından biri olduğunu bildiğim (ama hiç tanımadığım) birinin beni takip ettiğini gördüm. Muhtemelen yıllar boyunca sık sık yaptığı gibi beni takip ediyordu. Belli değildi ama onu gördüm.

Harry'yi görmedim ama şimdi orada olabileceğini biliyordum. Benimle oynamıştı.

Tanrım, hala umut ettiğim o altın zamanları hatırlatan Harry'ye bile sahip . Hala içimde inanmak varken.

Artık öğrenmiştim. Kesinlikle öğrendim.

Altın diye bir şey . Hepsi sahte ve kararmıştı.

Telefonum çaldı. Arayanın Nick olduğunu görmek için ön panele baktım.

O buz boğazımdan yukarı tırmandı, don çatırdadı ve yayıldı.

Bunu ve yanaklarımdan aşağı fark edilmeden süzülen gözyaşlarının tuhaf serinliğini görmezden geldim.

Telefonum çalmayı bıraktı ama bir mesajla cıvıldadı.

Bunu bir süre tekrar tekrar yaptı.

Ama görmezden devam ettim. Çok meşguldüm.

Kendime hatırlatmakla çok meşgulüm.

Kendime asla, asla, bir daha *asla* unutmamam gerektiğini hatırlatmakla meşguldüm. Brightside diye bir şey yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Karanlık

Nick

11:49 - Aynı Gün

Olivia'nın o lanet depodan çıktığını, eve vardığını ama tek bir çağrıya ya da mesaja bile cevap vermediğini bildiği için sinirlenmiş bir halde, onu kontrol etmek için evine giderken Knight'ın ilk çağrısını görmezden geldi.

Taciz edilmiş ve kızgın, Olivia iletişim kurmuyor, beş dakika sonra Knight'tan gelen ikincisini aldı.

"Bir şeyler oluyor kardeşim. Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu selamlarken.

"Dün gece geç saatlerde isimsiz bir ihbar geldi. Drake Nair'in cesedi bu sabah erken saatlerde kesinlikle Shade MO'da *olmayan* ama kesinlikle ihbarcının söylediği yerde bulunan sığ bir mezarda bulundu. Polisler arama iznini aldılar ve Shade'in deposuna gittiler. Vincent Shade'in masasının çekmecesinde cinayet silahı olduğunu düşündükleri bir şey buldular, halının üzerinde kan izleri vardı. Shade tutuklandı. CSI ekibi içeri girdi. Tahminimce daha fazla kanıt toplanacak."

Kahretsin.

Kahretsin!

Nick, "Georgia hamlesini yapıyor," diye tahmin etti. Knight, "Demek sen değilsin," diye karşılık verdi.

Nick, "Hayır, ben değilim," diye ısırdı. "O hareketi ben yaptım, sana söylemeden yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Ummuyordum. Doğru umduğumu bilmek güzel."

Nick bunun onu kızdırmasına izin veremezdi. Aklında daha önemli şeyler vardı.

"Olivia bu sabah depoya çağrıldı. Oradan ayrıldı, evine gitti ve bu arada ne telefonlarıma çıkıyor ne de mesajlarıma cevap veriyor. Bütün bunları sana veren kaynakların benim kızım hakkında bir şey söyledi mi?"

"Vincent dışında Olivia, Georgia ya da Shade ekibinden herhangi biri hakkında tek kelime edilmedi."

"Biliyorsun, Knight," dedi Nick.

Knight biliyordu. Ve bildiği şey, o olay olduğunda Olivia'nın orada olduğuydu. Babasının Drake Nair'i vurduğunun tanığıydı. Ortaya çıkmayan bir tanık. Cinayet örtbas edildi, bu da onu suç ortağı yaptı.

Savunmasızdı.

"Tek kelime etme Nick. Olivia'lgili hiçbir şey yok," diye güvence verdi Knight. "Sylvie ve Creed benim için Federaller'le ilgili bir şey bulabildiler mi?"

"Hiçbir şey yok. Her şey temiz. O kadar şüpheli ki kötü kokuyor, o kadar açık ki. Federallerle Shades arasında bir bağlantı görmemeleri de buna dahil. Georgia sağlam bir ekip seçti, hiçbir aptal değil, hiçbir beceriksiz değil. Babası gibi değiller. Gölgeler Evi için yeni bir şafak. Uzun bir oyun oynadı ve yol boyunca temizlendi. Sylvie ve Creed, Valenzuela'nın Georgia'nın son zamanlardaki faaliyetlerinden memnun olmadığını duymuşlar. Onunla eğleniyordu, babası gibi bir şaka olduğunu düşünüyordu. Kızın ayakları yere basmaya başlayınca artık eğlenmiyor."

"Kahretsin, kahretsin, lanet olsun," diye mırıldandı Nick.

"Çok sıcak, kardeşim," dedi Knight ona bildiği bir şeyi söyledi ama bunu sessizce yaptı.

"Neler olduğunu bilmiyorum, sadece bundan sonra olacakların hızlı olması gerektiğini biliyorum, Knight. Yıldırım hızında. Bu konuda arkamda mısınız?" Nick sordu.

"Aptalca sorularla beni kızdırmayın," diye cevap verdi Knight.

Nick nefesini ve bıraktı, Olivia'nın evine yakın bulduğu ilk yere park etti, bir kapı aşağıda paralel bir işti.

"Onun evindeyim, gitmeliyim."

"Bana ihtiyacınız olursa, ve ses bariyerini aşmamız gerekirse diye alarm vereceğim."

Nick eğlenmek istedi.

Eğlenemeyecek kadar endişeliydi.

"Anladım. Teşekkürler."

"Her şey yoluna girecek Nick. Şu anda değilse bile, bunu başaracağız," dedi Knight ona, Nick arabasından çıkarken.

Bu iyi hissettirdi. Knight'ın arkasında olması iyi hissettirdi.

Ama bu konuda iyi şeyler hissetmiyordu. Liv onun iletişim kurmasını istediğini biliyordu. O elini uzattı, Liv de karşılık vermesi gerektiğini biliyordu. Cevap vermemesi biraz rahatsız ediciydi.

"Teşekkürler kardeşim, yakında kontrol edeceğim." "Tamam. Sonra görüşürüz."

Bağlantı kesildi ve Nick adının söylendiğini duyunca gözlerini Liv'in evinden ayırdı.

Jed'in caddenin karşısında oturduğu arabaya baktı. "Kalmak mı, gitmek mi?" Jed onun sorusunu yanıtladı.

Nick, "Kal," diye karşılık verdi. "Ve buraya başka bir adam getir. Gözler her yerde.

Bu eve yaklaşan olursa durdurulacak ve bana haber verilecek." Jed başıyla onayladı ve penceresini kapattı.

Umursamıyordu, çünkü Gölge Evi'nde işler sarpa sarmışken Olivia'nın gözünün önünden ayrılmasına izin vermeyecekti, doğruca onun evine gitti.

Anahtarını denedi.

Ön kapıda çalışmadı. Zili çaldı.

Kapıyı çaldı.

Cevap vermedi.

Döndü ve şimdi arabasının dışındaki kapıya yaslanmış olan Jed'e baktı.

Jed çenesini yukarı doğru sertçe sallayarak kızın evini işaret etti. İçerideydi.

Neden lanet kapıyı açmadı? Onu aradı ve yine telesekreter çıktı.

"Dışarıdayım Liv. Aç şu lanet kapıyı," diye hırladı telefonda. Bağlantıyı kesti ve sonra aynı mesajı ona da gönderdi.

Kapı ziline bastı.

Kapıyı çaldı.

Cevap yok.

Hay sikeyim!

Evin yan tarafına doğru ilerledi, beş ayak yüksekliğindeki çitten atlamak için bir dayanak buldu ve havuza açılan bir dizi Fransız kapısına doğru sinsice ilerledi. Anahtarını denedi.

İşe yaradığında öfkesi önemli ölçüde yatışmıştı.

Kapıyı açtı ve onun alanına girdi.

Sonra onun bulunduğu alana doğru ilerledi, büyük olasılıkla onun olacağını düşündüğü yere, öndeki büyük odaya gitti.

Orada değildi.

Ona . Cevap vermedi.

Tekrar harekete geçti.

Yatak odasında değildi. Hiçbir banyoda yoktu.

Endişesiyle birlikte öfkesi de artmış, evi oda oda aramaya başlamış ve defalarca kızın adını sayıklamıştır.

Onu televizyon izlediği gayriresmi aile odasında buldu. Onu orada görmemişti çünkü oda karanlıktı, perdeler çekiliydi ve kadın odanın en ucundaydı.

Perdeyi arkaya çekmiş, odanın kapısına sırtı dönük bir şekilde perdenin içinde duruyordu. Onu aramak için odaya adım attığını bile neredeyse görmüyordu.

Odaya girdiğinde kız kıpırdamadığı için hiç rahatlamamıştı ve kız onun etrafta dolaştığını ve adını haykırdığını duymuş olmalıydı.

"Tanrım, Liv, ne oluyor lan?" diye ısırdı, kanepenin yanındaki masanın üzerinde duran lambaya doğru ilerleyip loş odayı aydınlatmak için lambayı yakarken. "Seni arayıp duruyordum-"

Döndü.

Öfke içini kavururken olduğu yerde durdu.

"Tanrım, kahretsin," diye fısıldadı ve ona olan son mesafeyi iki uzun adımda aldı.

Bu süre içinde, perdeden dışarı, pencereden ve *ondan* uzağa kayd.

Nick ona doğru ilerlemeyi bıraktı, bunun yerine onun hareketleriyle birlikte döndü. Her şey sırayla.

"Yüzüne bunu kim yaptı?" diye hırladı.

"Babam," diye cevap verdi duygusuzca.

Öfkenin için için yanan ateşini görmezden geldi. Yine, her şeyden önce kızıyla ilgilenmeliydi.

"bir şeyler olmalı. Donmuş bezelyen var mı?" diye sordu. "Gayet iyi."

Ona baktı.

İyi değildi. Sol gözünün köşesi patlamış kan damarlarıyla kan kırmızısına dönmüş, şakağı öfkeyle morarmış, elmacık kemiği şişmiş ve gözünün altını yukarı itmişti.

Biraz çaba sarf ederek öfkesini kontrol etti ve "Buraya gel. Ona daha iyi bakmak istiyorum."

"Aslında, eğer sakıncası yoksa, gitmeniz yararlı olacaktır." Bu sözlerle, tavrı nihayet nüfuz etti.

Evet, Liv iletişim kurmuyor.

Cidden biraz rahatsız edici olmaktan çok daha fazlası. "Bebeğim-" diye başladı ona doğru ilerlerken.

"Yine de gitmeden önce, ölen kız arkadaşının intikamını alma arzusunun farkında olduklarını bilmelisin, bu yüzden dikkatli olmalısın. Georgia bir takım şeylerle uğraşıyor ve bana söylenene göre büyük ihtimalle o da bununla uğraşacak."

Ve bu sözler üzerine Nick yine durdu, midesi bulandı ve kalbi kaburgalarına çarptı.

Başka bir şey söylemeyince, "Livvie-" diye fısıldadı.

Yine sözünü kesti. "Olanlar için çok üzgünüm. Elbette bundan haberim yoktu. Farkında olsaydım, bu konuda bir şey yapamazdım. Bunun çok acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum. Eğer bana söylendiği gibi olduysa ve siz de buna şahit olduysanız..." Başını iki yana salladı. "Aslında hayal bile edemiyorum. Ama böyle bir anınız olduğu için üzgünüm."

Temkinli bir şekilde ona doğru ilerledi. Onun bir adımına karşılık, kadın iki adım geri attı. Adam durdu.

O da öyle yaptı.

"Açıklamama izin verin," diye sessizce başladı. "Sanırım çoktan anladım," diye karşılık verdi. "Anlamadığımı biliyorum," diye cevap verdi.

"Benden tavsiye istediğinizden değil, ancak harekete geçirilen planların kesin ayrıntıları bana söylenmemiş olsa da, işlerin bir süre salyangoz hızında ilerlemesine rağmen, bundan hızlı bir şekilde ilerleyeceği konusunda kesin bir izlenim ediniyorum. Kendi başınızın çaresine bakabileceğinizden eminim. Ama gecikmek istemeyebilirsiniz-"

"Livvie," diye araya girdi.

Sustu ve yutkundu, ondan bir adım daha uzaklaştı. "Baban Drake Nair'i öldürmekten tutuklandı."

Bir an için ona bakakaldı.

Buzunu geri topladı ve kısaca başını salladı. "Dediğim gibi, bundan sonra işler hızlı ilerleyecek."

"Benimle birlikte evime gelmen gerekiyor," dedi ona.

Bir adım daha geri çekildi ve sert bir sesle, "Bu ," dedi. Adam ona doğru bir adım attı ve kadın yine geri çekildi.

Durdu.

"Liv-"

"Gitmeniz gerekiyor," diye ilan etti.

Yapması gereken şey, ciddi anlamda gecikmiş bir şekilde, etrafta dolanmayı bırakmaktı.

"Liv, bir şekilde başladı ama biliyorsun, şu anda yer çok farklı bir yer."

Onun sözlerini duymazdan geldi.

"Şimdi. yoksa. Şimdi gitmeniz gerekiyor," dedi ve odanın kapısını göstermek için bir kolunu uzattı.

"Sana aşık oldum."

"Bu senin yararına-" "Sana aşık oldum, bebeğim."

"Hemen gitmek için."

"Lütfen beni dinle."

"Gitmeniz gerekiyor."

"Sana aşığım Livvie."

Sebring'in içinden geçti ama o bunu da görmezden geldi. "Artık gitmen gerekiyor, Sebring."

Ona doğru bir adım daha attı. "Bebeğim, ben-"

Birdenbire ona doğru eğildi, ilk kez hissettiği o müthiş öfkesini serbest bıraktı, ama asla kendini bırakacak kadar kontrolünü kaybetmemişti ve beynini ve kalbini delip geçen tiz bir sesle, "*Hemen gitmen gerek, Sebring!*" diye bağırdı.

Her hecedeki acı etini sıyırırken, hareket etmeyi bıraktı ve yüzünü buruşturdu.

Kendini zorlukla topladı ve fısıldadı, "Lütfen bana gel Livvie, böylece açıklayabilirim."

"Gitmeniz gerekiyor. Gitmen gerek. Gitmen gerek!" diye bağırdı.

"Bırak sana geleyim." "*Git!*"

diye bağırdı.

Buz gitmişti ama acı daha kötüydü. Oraya girmesi gerekiyordu.

"Bunu yapamazdım. Bu yüzden seninle ilişkiyi bitirdim. Beni çok etkiledin Liv. Ve açıkçası," iki elini de hafifçe yanlarına kaldırdı, bu harekete bile dikkat ediyordu, durum değişken, sonuç her şey anlamına geliyordu, aşırı derecede temkinli davranıyordu, "Seni çıkaramadım."

Kadının tüm bedenini gözle görülür bir şekilde sıkılaştırmasını, bir araya getirmesini ve onu dışarı itmesini izledi.

"Sana zarar verecek," diye ilan etti. "Damarlarında asit var kardeşim. Sen bir tehditsin ve seni ortadan kaldıracak. Umurunda değil. Babasını cinayetten içeri attı. Bir daha asla özgürce nefes alamayacak. *Babası*. Seni alaşağı etmek için gözünü bile kırpmayacak."

Tekrar yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı. "Ben iyi olacağım. Sen de iyi olacaksın. Bir yolunu bulacağız. Bunu onunla yapmalıyız, kız kardeşinle çözeceğiz."

"Bana bir santim bile yaklaşma, Sebring," diye uyardı. Yine kendini kaybediyordu, sesi aniden vahşileşti, gözlerindeki yeşil parladı.

O vardı, buz değil, onu çalıştırabilirdi.

Yapmak zorundaydı.

Bu yüzden hareket etmeye devam etti.

"Sana aşık oldum Liv." "Bu

imkansız."

"değil. Oldu işte. Ve sen-"

"Bu imkansız çünkü aşık bir ben yok. Ben yokum." Bu onun hareket etmeyi bırakmasına neden oldu.

Konuşmaya devam etti.

"Nefes alıyorum. Ben buradayım. Yer kaplıyorum. Yemek yiyorum. Araba kullanıyorum. Ama beynim yok. İradem yok. Gücüm yok. Fikrim yok. Var olmadığım noktaya kadar önemli değilim."

"Sen benim için varsın."

"Ailemi yok etmek için beni hedef aldığında yapmadım," diye karşılık verdi hemen ve ne yazık ki doğru bir şekilde aynı şekilde devam etti, "Sadece bununla hiçbir ilişkim olmadığını bildiğini varsayabilirim. Eminim, sadece bir araç olan bir kadın için performans gösterebilirdiniz. Eğer insan kaçakçılığında ve kız arkadaşının öldürülmesinde payım olduğunu düşündüysen, sen bile bu kadar inandırıcı ve *tekrar tekrar* performans sergileyerek bunu tamamen bir kenara bırakamazdın."

Onu durdurmaya çalıştı. "Liv-"

"Ve benim dünyamı yok edecek olman senin için önemli değildi. O iğrenç işle bağlantım olamazdı ama temiz olmaktan çok uzaktım. Eğer babamı alaşağı edersen, Georgia ve ben de onunla birlikte batacaktık. Yine de ileri atıldın, senin için o kadar önemsizdim. Elbette öyleydi. Beni tanıımıyordun. Sen sadece benim bir Gölge olduğumu biliyordun. Bu yüzden tabii ki

Senin için çok az. Benim gibi biri için bu kadar az şey ifade etmem şaşırtıcı değil.

herkes."

Kahretsin, onu öldürüyordu.

Oraya girmesi gerekiyordu.

"Bebeğim-"

"Tek yapman gereken bana yaklaşmak, olanları paylaşmak olduğunu ve içeriden müttefikin olacağımı çok az biliyordun, babamın ne kadar aşağılık biri olduğunu kanıtlamış olmasından dolayı çok iğreniyorum. Yapay ilişkimiz boyunca seninle paylaştıklarımın ne kadar tiksindiğini tahmin edebilirsin, çünkü zaten tiksiniyordum çünkü zaten onun olağanüstü derecede aşağılık biri olduğunu düşünüyordum."

"Sahip olduğumuz şey yapay değil Livvie," dedi ona kararlılıkla.

"Elimizdeki şey bir yalan," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Bir yalan üzerine başladı, bir yalan üzerine inşa edildi, bir yalan üzerine dayandı ve şimdi, eğer saçmalıklarına devam edersen, Sebring, bir yalan üzerine bitiyor. Sanırım benimle yeterince eğlendin, ben de seninle yeterince eğlendim, o yüzden lütfen evimden hemen *şimdi defol* git."

"Bebeğim, lütfen-"

Bu sefer durdu çünkü kadın hiçbir uyarıda bulunmadan ona saldırdı. Ellerini göğsüne sokup sertçe iterken, acı içinde haykırdığını ve üzerine geldiği kadar hızlı bir şekilde geri çekilmeden önce bir elini kırbaçladığını duydu. Bunu bir kolunu kaldırarak yaptı ve parmaklarını saçlarında öyle bir gezdirdi ki sanki saçlarını koparıyormuş gibiydi.

Ve tüm bunları bağırarak yaptı, "*Durabilir* misin? *Lütfen Tanrı durur* mu?" Başını salladı, gözleri ıslak ıslak parlıyordu. "*Daha fazla dayanamayacağım. Daha fazla dayanamayacağım. Daha fazla yalan yok. Daha fazla entrika yok. Daha fazla kullanmak yok. Artık emir yok. Daha fazla saçmalık yok. Daha fazla yok! Artık dayanamıyorum! Tanrım!*" Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi. "*Gitmene ihtiyacım var!*"

"Livvie, sik beni bebeğim, lütfen buraya gel. Lütfen beni dinle," diye yalvardı.

Gözleri onunkilere kilitlendi ve gözlerindeki bakışla Nick'in ciğerleri .

"İnandım," diye fısıldadı.

"Bırak sana geleyim," diye ısrarla yalvardı.

"Beni inandırdın," diye suçladı.

"Nasıl başladığını biliyorsun," diye cevap verdi hemen. "Ve bunu inkâr edemem bebeğim. Bunu inkâr edemem Livvie'm. ettim. O kadar çok kez söyledim ki

Kendimi sana itiraf etmem gerekiyordu. Çok fazla kez. Ama yapamadım. Seni inciteceğini biliyordum. Yapamadım. Ama artık bunu biliyorsun, eğer *sana* aşık olmasaydım neden burada seni aşık olduğuma ikna etmeye çalışıyor olayım ki?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi, o da hemen. "Neden beni yıllarca izledin? Depoya böcek yerleştirip her şeyi dinledin? Neden bana söylemeden kulübün sahibi oldun? Babamın kız arkadaşının ve senin öldürülmeni emrettiğini bile bile neden benimle yattın? Neredeyse her gün o emri yerine getiren adamı gördüğümü bildiğin halde neden beni önemsemeye başlamış gibi yaptın?"

"Onu seviyordum," diye paylaştı.

ama bir şey kaçırmadı.

"Onun intikamını almak için yıllarca plan yaptığını hayal edebiliyorum. O bir şey olmalı."

"Liv-"

"Artık inanmıyorum, Sebring." "Ba-"

"Önemsediğine inanmamı mı istiyorsun? Birazcık bile mi?" diye sordu, ama onun üzerine atlamasını beklemedi, hızla bitirdi, "O zaman git."

Çaresizlik içinde, temkinli kalamayarak ona doğru ilerledi. Kadın da onunla birlikte hareket etti, adamın attığı her adımda odanın içinde geri çekildi. Hızlanmadı, saldırganlaşmadı ama vazgeçmedi de.

Ve tüm bunları şöyle yaptı: "Önce şu gözünü görmeliyiz. Sonra da sana biraz zaman vereceğim, kafanı toparlaman ve sakinleşmen için. Gitmiyorum ama sana biraz zaman vereceğim. Sakinleşirsen, seninle konuşmama izin verirsen, beni gerçekten dinlersen, burada neler olduğunu daha net görmeni sağlayacağım."

"Senden tek bir şey istiyorum, onu bile yapmayacaksın," diye . Aralarına kanepeyi koyduktan sonra durdu. "Her şey bitti, Sebring."

Siktir, siktir, *siktir*.

"Bitmedi Liv. Ben sana aşığım." "Bitti, Sebring."

"Ve sen de bana aşıksın."

"Benim için bir şey ifade ediyorsun," dedi ve o anda ciğerleri yanmaya başladı. "Ama Tommy de öyle." diye sözlerini bitirdiğinde ciğerleri buz kesti.

"Liv-"

Ve işte o zaman oldu.

Yenilgi her tarafına yayılmıştı. Yüzündeydi. Gözlerinde. Vücudunun hatlarında. O kadar aşırıydı ki, bunu havada hissedebiliyor ve boğazında tadabiliyordu.

"Beni öldürdüğünü görmüyor musun?" diye fısıldadı.

Boğazının düğümlemesine rağmen yutkundu ve "Seni bırakamam" diye fısıldadı.

"Sen de kalamazsın." "Daha
işimiz bitmedi."

"Hiç başlamadık bile."

"Bebeğim, *başladık*."

"Bu benim için değil," dedi.

"Senin için olmayan ne?"

"Dawn."

İnce ayarın ötesinde, bu kelime onu daha ince ayar
yaptı. "Şafak mı?"

"Ben karanlıkta yaşıyorum. Şafak benim için asla gelmez. Tam olarak uyandığım yeni bir gün olmayacak. Mutlu. Sevildiğim. Yolumu bulabileceğim başka bir taraf yok. İnanmak yok. Bu bana göre değil."

"Seni oraya götürebilirim."

"Hayır yapamazsın, Sebring. Göremiyor
musun?" "Hayır, göremiyorum Livvie."

"Sen bana şafağı veremezsin ve benim sana verebileceğim
tek şey karanlık." "Bu çok boktan ve doğru değil."

"Otuz bir yıl boyunca her gün, birkaçı hariç, seninle paylaştığım birkaçı ve
hepsi yalandı."

"Livvie-"

"Git."

"Liv-"

"Git."

"Bebeğim-"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve fısıltı tekrar geldi.

"Beni öldürüyorsun."

Hiçbir şey söylemedi ve bunun nedeni sadece kızın ona izin vermemesi
değildi.

"Ve seni öldürecek, Nicky," diye fısıldamaya devam etti. "Onu durdurmaya
çalışabilirim ama Georgie'yi durdurmak imkânsız. Ya o ya da sen. Bunu
biliyorum. İkisinin de olmasını istemiyorum. Lütfen güvende ol. Lütfen
güvende ol. Lütfen buradan çıkın ve kendinizi ve ailenizi güvene alın."

"Seni seviyorum Liv."

"Keşke, gerçekten buna inanabilseydim, Sebring," diye cevap verirken daha fazla gözyaşı döktü.

Onun gözlerini tuttu ve gözyaşlarının düşüşünü izledi. Sonra bir karar verdi.

"Sana dokunmadan buradan çıkıp gitmek içimi parçalayacak." Dudağı titredi, o da ısırıldı.

Midesi kusacakmış gibi bulandı. Bununla mücadele etti ve yapması gerekeni yaptı.

"Seni seviyorum Olivia. Ve seni güvende tutabilirim. Seni mutlu edebilirim. Bir ömür boyu bundan başka bir şey istemiyorum."

Şişen gözünden bir damla daha yaş süzüldü ama hiçbir şey söylemedi.

"Buradan sana dokunmadan çıkıp gideceğim ve benden duyacağın son şey seni sevdiğim olacak bebeğim. Kahretsin, seni *çok* seviyorum."

Kadın kanepenin önünde, adam da arkasında durup birbirlerine baktılar.

Livvie'nin hüznü, ölü, güzel yeşil gözlerinden süzülen ıslaklık dışında ikisi de kıpırdamadı.

"Seni seviyorum Livvie," diye

fısıldadı. Kadın dudaklarını birbirine bastırdı.

Nick Sebring izledi.

Sonra döndü ve dışarı çıktı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ruh Yok

Olivia

On Beş Hafta Sonra

Dış ofisten gelen sesleri duyduğumda e-posta ekranımın yan tarafında bana gösterilen Bugün listeme baktım.

İç çekerek dikkatimi ofisimin kapısına çevirdim.

Georgie içeri girdi.

"Biliyor musun, o boktan depodan kurtulmamız ve senin taşınmayacağın harika yeni ofisler almam, böylece seninle oturup konuşmak için DTC'ye kadar kışımı yırtmak zorunda kalmam tam bir baş belası," diye yakındı selam vermek yerine.

Cevap vermedim.

Onun ofisine taşınmaya hiç niyetim yoktu.

Çünkü Nick'in hayatımdan çıkmasına rağmen Tommy yeniden hayatıma girmede ve bu durumdan pek hoşlanmadı. Bu durum Georgia'yı şaşırtmış olsa da bir şey söylemedi. Beni onu unutmam için teşvik etmişti (her ne kadar bunu şu anki amacına ulaşmak için bir araç olarak kullansa da). Bunu gerçekten yaptığım için üzgün olamazdı.

Ve Tommy, Shade operasyonlarının daha az görünen kısmının arkasındaki adam olduğu için, zaten ofisine hiç gelmezdi.

Bu da şükürler olsun ki onu hiç görmediğim anlamına geliyordu.

Ayrıca Gill ofislerine sık sık geldiği için de değil. Nick ve kız arkadaşıyla olanlar bir yana, o da Georgia kadar temizdi (benim kadar olmasa da). Ayrıca Georgia'yla resmen evleniyordu. Tommy çocukları idare ettiği için onları işe alıyordu, bu yüzden amcığı artık Gill'in kullanımı dışında devre dışıydı. Çiçeklerin bir SUV'den daha pahalı olduğu ve kızın elbisesinin özel olarak dikildiği gösterişli bir davet planlıyorlardı.

Kız kardeşimin yedi yıl önce bir adama aşık olduğundan haberim yoktu. Bu benim için sorun değildi.

Bunu düşünmek için bolca zamanım olmuştu ve verdiğim karar, beni onların döngüsünden uzak tutacak her şeye razı olduğumdu.

Babamın bu davanın dışında kalması da benim için sorun değildi. Drake Nair'i soğukkanlılıkla başından vurduğuna dair kanıtlar ağır bastığı için (çünkü Drake Nair'i gerçekten soğukkanlılıkla başından vurmuştu) suçunu kabul etti. Bu onu yine de yirmi yıl demir parmaklıklar ardında tutacaktı ki bu da çıktığında yetmişli yaşlarında olacağı anlamına geliyordu.

Babam Georgia'ya bir mesaj göndererek o cinayette ikimizin de bulunduğunu hatırlattı. İma , eğer ikimizi de yanında götüreceğiydi, bu yüzden ölmediğinden emin olması için ona ihtiyacı vardı.

Tutuklanmasını onun planladığını ve bunu bilmeyecek kadar aptal olmadığını göz önünde bulundurarak, durumu tersine çevirmek için bir şeyler yapabileceğini düşündü ve her zamanki gibi, iki kızını da bu amaç için bir araç olarak kullanıyordu.

Georgia bana bunun kendisi için ne kadar zor bir durum olduğunu tam olarak ifade etti. Her şeye rağmen (tahminimce çoğunlukla aile için yaptığım işi *yapmama* ihtiyacı olduğu için ve hiçbir şekilde batmayacağı için), ikimizi de rahat bırakırsa babamın hapishanede geçireceği yirmi yılı sorunsuz atlatacağına dair bir anlaşma yaptı.

Başta karşı çıkmıştı. Ama hapishanede benim bilmediğim bir şey oldu ve fikrini değiştirip anlaşmayı yaptı.

O artık hayatımızda değildi.

Bu yüzden kız kardeşimle ilişkiimi derinleştirmeye hiç niyetim yoktu.

Ayrıca babamla bir ilişki sürdürmeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden sürdürmedim.

Hayat zaten yeterince kasvetli olduğu için, başka kaynakların bunu daha da kötüleştirmesine ihtiyacım yoktu, bu nedenle Georgia üvey babamızın komisyonunu kestiğinde, ben de annemi kestim.

Bana hiç keyif vermedi, o zaman neden uğraşayım ki?

Hiçbir şey bana neşe getirmiyordu ama annem sadece neşe getirmekle kalmıyor, tam bir baş belasıydı.

Ciddiyim.

Neden

zahmet

ediyorsun?

Annemin de rahatsız etmemesi sürpriz olmadı. Aslında bunun onun için bir rahatlama olduğunu hayal ettim. Sosyal programını serbest bıraktı ve çalışanlarını azarlayabileceği ve üvey babamı kontrol edebileceği zaman ekledi.

İşe gittim çünkü bunun için para alıyordum. Eve, babamın bana aldırıldığı, satmaya çalışmanın can sıkıcı olduğu kocaman eve gittim ve artık satmak zorunda olmadığım için evi piyasadan çektim. Pilates yaptım. Koşu bandında yürüdüm. Kaşlarımı şekillendirdim ve kasık kıllarıma ağda yaptırdım. Sinemaya tek başıma . Tek başıma yemeğe çıktım.

Nefes

aldım. Var

oldum.

Tek eğlencem olarak Gürcistan'ın izin verdiği kadar ileri gittim.

Çok ileri gittiğimi anladığımda çizgiyi aştım.

Bu noktaya gelmemizdeki tek engel, Georgia'nın Nick'in benimle oynaması karşısında aklını kaçırmış olmasıydı. Bu hareketi yaptığı için Nick'e çok kızmıştı. Ona izin verdiğim için bana daha çok .

Tommy ile yaptığım konuşmanın hemen ardından kız kardeşimle yaptığım ve onu unuttuğumu ve geleceğimiz olmadığını söylediğim konuşma, altı yıl boyunca benimle zerre kadar paylaşmadığı planları ne olursa olsun, en hafif tabirle tatsızdı.

Ama bunun dışında söylenebilecek tek şey, artık kesinlikle yerimi biliyor olmamdı.

Babam hapiste olabilirdi ama ben bir Gölge'ydim ve hayatımın sahibi Ev'in başıydı.

İsimsiz ve zararsız oldukları sürece istediğim kişiyle yatabilirdim (yattığımdan değil). Eğer birine karşı gerçekten bir şeyler hissedersen, bunu Georgia'ya söylemem konusunda sessiz bir anlayış vardı.

Herhangi birine karşı bir şeyler hissetmeye niyetim olsaydı, bunu hayatımdan bile daha kasvetli bulabilirdim.

Ben yapmadığım için sorun olmadı.

Nick söz konusu olduğunda, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu da benimle paylaşmadığı işin bir parçasıydı. konuşmamızın tatsızlığının bir kısmı da, kız kardeşimin kalbimi sahtekârca kazanan adama bir suikast düzenlememesini tercih ettiğimi paylaşmamdı ama yine de .

Bu benim bağlılığında bir zayıflık olarak algılandı. Kız kardeşime bu konuda başka bir şey söylemedim.

Nick'e uyarılarımı yapmıştım. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Yine de, gece kulübündeki kardeşine isimsiz bir mektup göndererek tehlikenin hala çok gerçek olduğunu ve önlem alınması gerektiğini paylaştım.

Kendime izin verdiğim tek şey buydu çünkü yapabileceğim tek şey buydu.

Artık o dünyada olmadığım için hiçbir şey duymamıştım. Ama her gün haberleri izlerken ve gazeteleri okurken genç, hayat dolu, yakışıklı bir adamın ölü bulunduğunu paylaşmadım.

Yani Nick kendi başının çaresine bakıyordu. Bu iyi bir şeydi.

Nick'in evimi terk etmesinden bu yana geçen dört ay boyunca ondan hiçbir haber almadım ve onu hiç görmedim; bu da iğrenç son konuşmamızdaki iddialarımın doğru olduğunu kanıtlıyordu.

İnanmadım çünkü inanacak bir şey yoktu.

Dünyevi hiçbir fikrim yoktu ama tahminimce bir kadını seven bir adam ondan uzaklaşmaz ve arkasına bakmazdı.

İşte oldu.

Nick'in evimi terk etmesinden bu yana geçen dört ayın büyük bir bölümünü, en başta nasıl inandığımı düşünerek geçirdim.

Açıkçası, benimle ilgili sevicecek hiçbir şey yoktu.

Oldukça çekiciydim ama içten içe insanlar dış görünüşü sevmiyordu.

Mizah anlayışını severlerdi. Kişiliği severlerdi. Davranışları sevdiler. Kendileri gibi köpekleri seven birini sevdiler. Ya da kendileri gibi konulara tutkuyla bağlı birini sevdiler.

Her neyse.

Bir insanın sevebilecek bir kişi olması için özü olması gerekirdi. Benim için hiçbir şey yoktu. Benim için hiçbir zaman hiçbir şey olmadı.

Nick, sevebileceğiniz bir insandı. Harika şakalaşırdı, harika yemek yapardı, harika öpüşürdü ve konuştuğunuzda sanki dünyada yapmak istediği başka bir şey yokmuş gibi sizi dinlerdi. Beni güldürürdü. Beni hissettirdi. Bende bir şeyler olduğuna inanmamı sağladı.

Yıllarını intikam planları yaparak geçirdiği kadın, bahse girerim onunla ilgili bir şeyler vardı.

Ama ben?

Evimden çıkıp gidebileceği ve bir daha asla göremeyeceği bir kadındım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o evi tutmaya karar vermemin nedenlerinden biri de Nick'in bir parçasını yanımda tutmak gibi bir şey olmasıydı. Nick'ten kalan tek şeydi.

Orada bulunduğu birkaç zamanın anıları vardı. Havamda olsaydım, farklı bir şeye dayanıyormuş gibi davranabileceğim anılar.

Gerçek bir şey.

Onu yatağında gördüğüm o ilk gün haklıydım. Bazen kendime izin veriyorsam (ki buna pek izin vermiyordum ama oluyordu), saçmalıyor ve onun odun sobasıyla ilgili şakasını hatırlıyordum. Vegas'tan döndükten sonra kanepede onun yanında uyuyakaldığımı hatırlardım.

Tam olarak nerede olduğunu, tam olarak nerede olduğumu, o çok güzel yalanı söylediğinde, beni sevdiğini söylediğinde tam olarak neye benzediğini hatırlardım.

"Tamam, buradayım ama sonsuza kadar burada kalmak istemiyorum, o yüzden . Harry emekli oluyor ve partisine bizzat gelmenizi rica etmemi istedi," diye duyurdu ablam.

"Göreve iadesi uzun sürmedi," diye mırıldandım.

Georgie, "Gerçekten görevine iade edilmedi Liv," diye mırıldandı. Hayır, değildi. Bu da yıllar sonra öğrendiğim başka bilgiydi.

Harry'nin yükünü biraz hafifletmek için ona ufak tefek işler vermeme ihtiyacı yoktu. Tommy'nin parasıyla ve Georgia'nın maaş bordrosuyla çalışıyordu, görevlerinden biri de bana göz kulak olmaktı (bu göz kulak olmak anlamına geliyordu).

Bu kadar acıtmaması gereken beklenmedik bir ihanet. Ama acıttı.

Georgia'ya "Bunu kabul etmeyeceğim," dedim. "Bebeğim, yapmalısın-"

Gözlerinin içine baktım. "Yapmam *gereken* çok şey var Georgie. Hepsini biliyorsun. yüzden lütfen bana nasıl hissetmem gerektiğini ya da gerçekten yapmamam gereken şeyleri söyleme. Nasıl hissedeceğimi belirleyemezsin. Şimdi, maaş çeklerimi imzalarken, Harry'nin emeklilik partisine katılmamı emrederseniz, katılacağımdan emin olabilirsiniz. Ama katılmamayı tercih ederim."

"Hepimiz seni kolluyorduk," diye beni bilgilendirdi.

Buna gerçekten inanıyordu.

Bu da tabii ki durumu daha da kötüleştirdi.

"Yedi yaşında olsaydım bu çok mantıklı olurdu," diye karşılık verdim. "Yedi yaşında olmadığım için hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Liv-"

kestim, "Bunu geride bırakabilir miyiz?"

Sıkıntıyla başını salladı.

"Tom'u geri istememiş olman umurumda değil. Tom sabırlıydı, evet, ama aynı zamanda zayıftı. Aslında buna razı olmayacak kadar akıllı olmana sevindim. Açılışı yaptı ve seni geri kazanmak isteseydi, kazanabilirdi. Aylar oldu, siki kalktı. Bulunduğu rolde mükemmel. Seni izliyor, bir ustadan öğrendi, kendi tarzını kattı, işler harika gidiyor. Ama o sana göre biri değil ve sen bunu anladığın için mutluyum."

Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu ve bunun nereye gittiğini bilmediğim için kendimi hazırlıyordum.

"Bununla birlikte, ben senin ablanım. Sana göz kulak oluyordum. Hizmet etmesi gereken bir amacı olduğunda seni alacağı sözüyle Tom'u yönlendirmek *benim* amacıma hizmet etti. İşe yaradı. Ona istediğini vermedin, istediği başka şeyler var, o yüzden şikayetçi değil. Ama yine de Liv, kışında bir şey var ve bunu bırakmalısın."

"Bu bana nasıl hissetmem gerektiğini söyleyen sensin Georgie," diye belirttim.

"Bu sana ateşten çıktığımızı ama doğrudan kızartma tavaasına atladığımızı söylüyorum. Valenzuela benim pisliğime bulaştı ve işler sıcak ve daha da sıcak olacak, bu yüzden kemerini bağlamalısın Liv. Bizi bu noktaya getirmek için kışımı yırttım ama psikopatın teki halıyı altımdan çekip alamaz. Ve sen de tamamen hazır olmalısın çünkü ben sana nasıl ihtiyaç duyarsam sen de öyle davranacaksın."

Harikulade.

"Bu konuda bana katılıyor musun?" diye sordu ben bir şey söylemeyince. "Başka seçenek var mı?" Ben de sordum.

"Bu 'Seninleyim' demek değil Liv," diye karşılık verdi.

"Elimden gelenin en iyisi bu Georgie," diye karşılık verdim.

Kuşatılmış bir iç çekti.

Sabır aradım ve bu tecrübeli olduğum için sabrı buldum.

"Sebring'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Bu sürpriz soru karşısında boğazımın arkasından keskin bir ses çıkardım.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

Birdenbire gözleri üzerimde korkutucu bir hal aldı ve sesi fısıltıya dönüştü.

Konuşurkenki bakışları ve ses tonuyla, onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ettim.

"Bebeğim, yaparsan, dökersin. Tamam mı?"

Ona baktım. Gözlerimin içine, kardeşime baktım.

Damarlarında asit olduğundan ama bir ruhu olmasını da umuyordum.

Ruhu yokmuş.

Tam bakarken gördüm. İlk defa görüyordum. Babamız gibi Georgia Shade'in de ruhu yoktu.

"Bilmiyorum," dedim ona.

"Sen yaparsın, o seninle bağlantı kurar, sen de dökülürsün."

"Gill ile aranızdaki durumu anlıyorum, yüzüğü parmağınızda ama _."

Sözümü kesme sırası ondaydı.

"Bunu tartışmıyoruz. Bu konu tartışmaya açık değil. Bizim bir sorumluluğumuz var. *Biz*," son kelimeyi ısırarak söyledi ve bir elini kaldırıp salladı. "Bir sorumluluğumuz olduğunda hiçbir kelime değiş tokuş edilmez. Bir sorumluluğumuz olduğunda, anne tehdidin icabına bakarken mürettebat birleşir. Ya o ekibin bir üyesisindir ya da değilsindir Liv. Ve bence , bulunduğun yere gelirsin. İstedğin kadar şikayet edip üstünlük taslayabilirsin. Sinir bozucu ama bu sensin ve ben hayatım boyunca bunu yeterince yuttum, tadına alıştım, bu yüzden umurunda değil. Ama bir tehdit var, safları sıklaştırın. Bu kadar. Söze gerek yok. Olur böyle şeyler. Şimdi sordum, anladın mı?"

Nick'i korursam, ona ulaşmak için beni biçeceğini anlayıp anlamadığımı sordu.

Açıkçası, bu iyi değildi. Ama ben anladım.

"Anladım," dedim.

"Yani seninle irtibata geçmedi."

"Hayır," diye onayladım.

Bana baktı, doğruyu söylediğimi açıkça değerlendirdi ve başını salladı. Rahatladı.

Ben yapmadım.

Tavrı değişmiş olabilirdi ama gözlerindeki bakış daha az korkutucu değildi.

"Culver'ı yeniden düşünmenizi istiyorum" dedi.

Kıpırdamadan ve sessizce oturdum, gözlerim onunkilere sabitlenmişti, bu benim seçimim değildi.

"Yaptığı hamlelere dikkat ediyordum ve babamın tüm o berbat hayatında haklı olduğu tek şey Dustin Culver'ın bir değer olabileceğiydi," diye devam etti. "İşe yarayabilir. Biraz zaman ver. Birkaç gün. Üzerinde düşün. Konuşacağız. Konuştuğumuzda, eğer oraya gitmek istemiyorsan, iyi nedenler isteyeceğim Liv. Gerçekten iyi sebepler. Yani konuştuğumuzda, eğer bir şans daha vermek istemiyorsan, bu sebeplere sahip olmalısın. Tamam mı?"

Onu da anladım.

Tommy artık ortalıkta olmadığına göre, yani benimle ilgili olarak ona ne söz veriyse endişelenmesi gereken bir şey olmadığına göre, şimdi Gölge Evi için yararlı olabileceği ihtimalinden dolayı beni Dustin Culver'a satma fikrini yeniden gözden geçirmeye niyetliydi. Ondan hoşlanmadığım gerçeği de dahil olmak üzere, düşmanlarımızdan birine aşık olduğum gerçeği de dahil olmak üzere, verdiğim hiçbir sebep yeterince iyi olmayacaktı.

Karar verilmişti. Zaten bir görevim vardı: Dustin Culver'ı amıma bağımlı yapmak.

Hayır.

Kız kardeşimin ruhu
yoktu. "Evet," dedim
sessizce.

"Yakışıklı bir adam. İkiniz birlikte iyi olacaksınız," diye güvence verdi, sanki önemli olan tek şey dış görünüşmüş gibi.

"Haklısın. Ona zor değil," diye kabul ettim.

Gözlerindeki korku kayboldu ve gülümsedi.

Gülümsemesini izledim ve bir parçam daha -son parçam, küçücük bir parçam, yaşayan tek parçam, onun bana duyduğu sevgiye karşılık verdiğini düşündüğüm kız kardeşime olan sevgim olan parçam- öldü.

Bunu belli etmedim.

Ben de bu konuda tecrübeliydim.

İşimizin geri kalanı o kadar da inişli çıkışlı değildi ve sonuçlandığında o da gitti.

Bali'yi merak ettim. Ya

da Fiji'yi.

Ya da Timbuktu.

Ama tarayıcı geçmişimi takip eden birileri vardır diye bilgisayarımın başına geçip arama yapmadım.

Öğrenmiştim.

Nefes alıyordum ama yoktum.

Bu hep böyle olacaktı.

Mesele şu ki, o yolun başka bir yerde olmasını istiyordum, bu yüzden sadece nefes alsam bile, bunu daha kolay nefes aldığım bir yerde yaptım.

Kız kardeşim ve Nick Sebring'den öğrendiğim bir şey de uzun vadeli oynamayı öğrenmekti.

Yarın ya da gelecek ay, hatta belki gelecek yıl bile gitmezdim.

Ama giderdim. Sabırlı. Akıllıca. Ben giderdim.

Beni bulmaya çalışacağından, asla özgürce nefes alamayacağımdan endişelendim. Georgie, kullanabileceği bir varlığı, kendisine ait olduğunu düşündüğü bir varlığı bırakmaya hiç niyeti olmadığını babamdan bile daha fazla kanıtlamıştı.

Ama belki çok uzak bir gelecekte bir gün rahat bir nefes alabilirim.

Ve bu arada, tüm dikkatini Nick Sebring'e yönelttiği açıktı.

Bu benim işim değildi.

Kendi başının çaresine bakabilirdi. Hiç rahat nefes alamadım.

Ama ruhsuz kız kardeşimin bu özel tehdidin icabına bakma zamanının geldiğine karar vermesi düşüncesi bile...

Nefes alabilmem bile bir mucizeydi.

* * * * *

11:13 - O Gece

Büyük odamda durmuş, ön pencereden dışarı bakıyordum, elimde kulübü aradığımda kullandığım eski telefon vardı.

Numarayı telefon rehberinden buldum. Bu şekilde kimse aramanın izini süremezdi.

Ezberlemiştim.

Yapmayı düşündüğüm şeyi yapmamalıyım.

Yapmasam *olmazdı*.

Telefona baktım, numaraları tuşladım ve kulağıma götürdüm. Bir kadın cevap vermeden önce dört kez çaldı, "Slade."

Arka planda dans müziği vardı - yüksek sesle değil, kısık sesle. Gece kulübünde bir ofisteydi.

Knight Sebring'in gece kulübü Slade.

"Şövalye Sebring ile konuşmak istiyorum," dedim.

"Bay Sebring bu hattan gelen aramalara cevap vermiyor. Normal mesai saatleri içinde asistanı Kathleen ile görüşmeniz gerekiyor. Üzgünüm ama onun numarası sizde yoksa ona ulaşmanız çok zor."

Bu bana Kathleen'in numarasını vermeyeceği anlamına geliyordu. "Ona Olivia Shade olduğunu söyle."

"Bayan Shade, bu pek olası değil-" diye sözünü kestim.

"Bu aramayı isteyecektir ve neden istediğini de bilecektir. İstemeyeceği şey, bir çalışanın bu aramayı aldığını ve aramanın yapıldığı bilgisini kendisiyle paylaşmadığını öğrenmektir. Beni geri arayabilir. Ama Olivia Shade'in onunla konuşmak istediğini söyle. Beni aramak için bu gecesi var. Başka zaman cevap vermeyeceğim." Ona kullan-at telefon numaramı verdim ve "Bu gecesi var." diye bitirdim.

Sonra telefonu kapattım.

Belli ki "Bay Sebring" ile doğrudan bir bağlantısı vardı, çünkü şaşırtıcı derecede kısa bir süre içinde telefonum çaldı.

Kapaklı telefonun küçük ekranında "*Kullanılamayan Numara*" yazıyordu. Kesinlikle Knight Sebring.

"Bay Sebring" diye cevap verdim.

"Olivia, ben-" diye başladı Knight Sebring. Daha ileri gitmesine izin vermedim.

"Kız kardeşim kardeşinizin nerede olduğuyla ilgileniyor. Bunu ona daha önce de söylediğim gibi biliyor. Kuşkusuz önlemini almıştır. Yine de bilmeli ki, sabırsızlanmaya başladı."

"Oliv-" diye başladı, sesi sinirli, acil ve sabırsız geliyordu.

Telefonu ters çevirip kapattım.

Tekrar çalmadan önce arkasını kaydırarak açtım ve çipi çıkardım. Lavaboya götürdüm, çöp öğütücünün içine attım ve çalıştırdım.

Çöpümü karıştırdım ve telefonu kullanılmış bir yemek kabının içine gömdüm.

Sonra ellerimi yıkadım, kuruladım ve derin bir nefes aldım.

Yapabileceğimi yapmıştım.

Tek

yapabildiğim.

Artık her şey

bitmişti.

Geriye kalan tek şey bilmediğimiz bir bölgeydi. O da umut.

Sahip olmama izin verdiğim tek umut.

Nick'in güvende kalması umudu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Sabah Işığı

Olivia

Dört Gün Sonra

Ağzımı kapatan el beni acı veren bir dehşet ve panikle uyandırdı.

"Sakin ol Olivia," diye derin bir ses karanlığın içinden, tam kulağımın dibinden geldi ve onun yatağımda üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum.

"Ben Knight. Benimle gelmen gerekiyor."

Şövalye mi?

Knight Sebring?

Üstümdeki gölgeye bakmak için yastığımdaki başımı çevirdim ve ağzımı kapatan elim de benimle birlikte geldi.

"Buraya seni incitmeye gelmedim," dedi bana. "Bir mesaj iletmek için buradayım.

Bunu yaptığımda, bundan sonra ne olacağına sen karar vereceksin." Gölgesine baktım.

"Sakin kalacak mısın?" diye sordu.

Başımı sallamadan önce neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Hemen elini hareket ettirdi.

"Şimdi benimle gelmen gerekiyor."

Gölge yataktan kayboldu ve kapıya doğru ilerledi. İzlerken koridordan zayıf bir ışığın geldiğini gördüm. O ışıktaki, Şövalye Sebring'in vücudunun karanlık çizgisi daha iyi netleşirken, koridorda duran minyon sarışın bir kadın gördüm.

Onu tanıyordum. Hayal meyal, ama bizim dünyamızdaydı. Eskiden Knight'ın ekibindeydi ve kendi özel dedektiflik işini yürütüyordu. Yıllar önce Denver'dan taşınmıştı. Şimdi geri dönmüştü.

Sylvie Bissennette.

Neler oluyordu?

Knight kapıdan çıkıp gözden kayboldu ama Sylvie salonda kaldı, gözlerini bana dikmişti, yüzü esrarengizdi.

Her ne oluyorsa, bununla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

Geçen geceki uyarımdan sonra Sebring kardeşlerin safları sıklaştıran olabileceğini düşündüm.

Ben bir bilgi kaynağıydım.

Onu arayarak bunu satın almıştım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama yaptım. Şimdi onları bu fikirden vazgeçirmeliydim.

Kalbimin gerçekten duyulabileceğinden emin olduğum sert atışlarını gizlemek için çıkardığım bir iç çekişle yorganı geriye attım. Saate bir göz attığımda saatin neredeyse sabahın beşi olduğunu gördüm. Üzerimde gecelik vardı ve misafirim vardı.

Bu düşüncelerle, sakın bir şekilde, sanki dünya kadar zamanım varmış gibi, Sylvie'nin gözleri üzerimdeyken banyoya gittim ve bornozumu aldım. Koyu kahverengi ipeği omuzlarımdan sıyırdım ve yatak odamdan Sylvie'nin hâlâ ayakta durduğu salona doğru yürürken kemerini bağladım.

Ben salona girerken hiçbir şey söylemedi ve yüz ifadesi bile kıpırdamadı.

Televizyonumun olduğu aile odasından ışık geldiğini gördüm. O tarafa yöneldim.

Kalbim hızla çarparken, derim karıncalanırken, avuçlarım kaşınırken bile bu yolculuğu cesaretle yapmam iyi oldu, çünkü o odaya vardığımda içerisi erkeklerle doluydu.

Raid Miller, biliyordum.

Neden orada olduğunu bilmiyordum ama Sebring'lerle sıkı fıkı olduğunu biliyordum.

Şok oldum, yaşadığım dünyadan kaybolmuş ve yıllardır ortalıkta görünmüyor olsa da Hayalet olarak bilinen avcı da oradaydı.

Tabii ki Knight Sebring de öyle. Ve bir adam daha.

İçimin rahat etmesi için (ne kadar varsa), o adamın Nick olmamasına çok sevindim (aynı zamanda, itiraf etmeliyim ki, üzüldüm).

Mavi gözlü, kahverengi saçlı, iri yarı bir adamdı ve erkeksi güzelliğine gölge düşüren korkutucu bir yara izi vardı. Saçlarına doğru uzanan bu yara izi, kahverenginin içinde beyaz bir çizgiye neden oluyordu.

Sylvie'nin arkamdan geldiğini hissederek odaya girdim.

İki lamba açıldı, loş bir şekilde ayarlanmıştı. Perdeler kapalıydı, lambalardan gelen azıcık ışığın bile dışarı çıkmasını engelliyordu.

Ve televizyonum mavi ekranlıydı.

Odanın ortasında, koltuğumun arkasının üç adım gerisinde durdum, tüm gözler üzerimdeydi.

Dikkatim Knight Sebring'deydi.

Yakışıklı, çok.

Ama Nick gibi değil.

Knight'ın gözlerinin ardında sert bir bakış vardı. Yaşadığı hayat onu asla terk etmeyecek şekilde yaralamıştı. Bunu kızlarına gösterebilirdi, göstermenin güvenli olduğu yerlerde, ama o anda gözlerinde ışık yoktu. Nick'in üzerimde parlatabildiğı saf mavi ışık gibi değildi.

Bu ışık, eğer yalan olmasaydı, çok güzel olurdu. "Neler olduğunu açıklayabilir misin?" Knight'a sordum. "Bir mesaj iletiyorum," diyerek daha önce söylediklerini tekrarladı.

Ben daha fazla bilgi isteyemeden elini televizyona doğru kaldırdı, elinde benim kumandam vardı.

"Mesajı aldınız, bundan sonrası size kalmış," diye bitirdi sözlerini, tam da müzik odayı doldururken.

Saatin tik takları üzerinde çalan bir piyanonun akorları.

İçinde bulunduğum durumla çelişen bu rahatlatıcı ses, gözlerimin televizyona kaymasına neden oldu.

Üzerinde, yolda araba kullanan birinin videosu oynuyordu. Görüntü o kişiye değil, arabanın camına aitti.

Yüksek, yeşil çimlerin bankete doğru sallandığı güzel bir yoldu.

Tanıdığım bir ses şarkı söylemeye başladı, tam kasette bir kesinti oldu ve sonra hala bir arabanın içindeydik ama bir kasabadan geçiyordu. Belli ki küçük bir kasaba. Eski bir kasaba. Küçük şirin evlerin önünde eğik dalgalanan Amerikan bayrakları. Kasabanın kaldırımlarında vitrinlere asılmış işyeri tabelaları. Pencere kutuları. Çiçek küvetleri. Bakımlı çalılar. Kaldırımlara açılan eğimli yerlere park edilmiş pırıl pırıl arabalar.

Şarkının temposu değişti ve yeşil çimenlerin dalgalandığı yola geri döndük.

Arka planda tepeler var.

Hayır.

Dağlar.

Dağlar.

Nefes almayı bıraktım.

Tempo tekrar arttı ve araba bir yola saptı. Bilinçsizce kanepenin arkasına doğru yürüdüm.

Bunu yaptım çünkü buna ihtiyacım vardı.

Ayakta kalabilmek için parmaklarımı arkaya kıvırmam gerekiyordu.

Video kesildiğinde tempo tekrar değişti ve arabadan çıkmış, yürüyorduk. Bir patikadan bir eve doğru yürüyorduk.

Bir ev.

Büyük yeşil ağaçlardan oluşan bir ormanın arasına sıkışmış, ev gibi, rustik, yaşanmış, küçük şirin bir ev. Ahır kırmızısına boyanmış, beyaz süslemeli, ön tarafında büyük çiçek küvetleri, pencere kutuları ve bakımlı çalılar bulunan küçük şirin bir ev.

Dağlarda bir ev.

Evi gezerken müzik kreşendoya dönüştü. Ahşap zeminler. Büyük bir çiftlik lavabosu ve güncellenmesi gereken (ama asla güncellenmemesini umduğum) bir sürü eski aleti olan mutfak. Eski bir pençe ayaklı küveti olan banyosu.

Nefesim kesildi.

Şöminenin üzerinde soyut bir tablo bulunan rahat bir oturma odası, tablonun baskın rengi mavi bir okyanus.

İçinde pek bir şey olmayan küçük yatak odaları vardı.

Başka bir yatak odasında ise büyük bir yatak ve iki komodin bulunuyordu; her birinde bir lamba vardı ama sadece birinde bir resim çerçevesi vardı.

Kamera yaklaştı.

Gümüş bir çerçeveydi. İçinde Las Vegas'ta çekildiğini bildiğim bir resim olan gümüş bir çerçeve. Kristallerden bir ağın içinde bir çiftin resmi.

Şarkının sözleri beynime kazınmaya başladı. Video karardı.

Ama görüntü hemen geri kayboldu. Bir deste.

Bir

manzara

. Bir

şafak.

Pijamalı bir adamın çıplak ayakları, bilekleri ve bacakları üst korkuluklara dayanmış.

O ayakları tanıyordum.

Kamera geri çekildi.

Ayrıca üzerinde uzun kollu bir termal vardı. Sırtı bana dönüktü.

Saçları gür, koyu renkti ve her zamanki gibi kısa kesilmişti. Okyanus mavisi gözlerini bana çevirmişti.

Tak, tak, ... José Gonzalez benimle konuşuyordu. Ama benimle iletişim kuran Nick Sebring'di.

Kahvesinden bir yudum alırken Nick'in profilini izledim ve Rockies olmayan yumuşak tepeli dağların üzerinde şafak söktü.

Döndü ve omzunun üzerinden kameraya baktı. Maviye boğuldum.

Ekran karardı.

Geri almak için çaresizlik içinde bakışlarımı Nick'in kardeşine çevirdim. O da bana bakıyordu ve konuşmak için ağzını açmıştı.

Gözlerimin içine bakarken kapattı. Sonra bana bir mucize armağan etti.

Bir nefesin genişliğinde, sertliğin çözülmesini, yaraların iyileşmesini ve ışığın parlamasını izledim.

"Acele et, tatlım," diye fısıldadı.

Kafa sallamaya bile zamanım olmadı.

Ayağımın üzerinde döndüm, bornozum arkamda dalgalanarak yatak odama koştum.

Sylvie dolabımın kapısına vurduğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor, beceriksizce bir çift pantolon giyiyordum.

"Yardım etmeye geldim bebeğim. Ne paketlememi istiyorsun?" diye sordu. Ona sadece bir bakış attım.

Artık esrarengiz görünmüyordu.

Gülmeye karşı savaşıyor gibi görünüyordu. Neredeyse düşüyordum, pantolonuma dolanıyordum.

Kendimi toparladım ve "Burada istediğim bir şey yok" diye cevap verdim.

"Nick senin için hazır, Olivia, ama o bir erkek. Senin şampuan markanı bildiğinden emin değilim. Ve dikkat et, senin şampuan markanı *asla* öğrenemeyecek. Biz sürtükler bu bokun icabına bakmalıyız. Kahretsin, sen *onun* hayatında, adam şampuan markasını unutacak. Bu da sana bağlı."

"Doğru," diye fısıldadım, bornozumu yırtarak, bir görevdeydim ve onun hazırlıksız ilişki dersini tam olarak algılayamamıştım. "O zaman lütfen, ben Nick'in olduğu mağazaya gidene kadar şampuanımı paketlemeni istiyorum."

Parmaklıklara döndüm ve elimin değdiği ilk bluzu çekip çıkardım. Dışarı çıkarken boğuk kıkırdamasını duydum.

Giyinmeyi bitirdim. Daha sonra dolabımın içinde koşturarak temel ihtiyaçlarımı aldım, askıları yırttım, çekmeceleri açtım ama kapatmadım, eşyalarımı elime geçen ilk valize tıktırdım.

Bir el çantası.

Kalbim tuhaf hissetmeye başladı.

Tam zamanında banyoya koştum ve Sylvie, paketlenmiş çeşitli kozmetik çantalarını yalnız valizime tıktırdı.

Odadan çıktık, ben hızlıydım, Sylvie arkamdan daha yavaş geliyordu. İşte o zaman kokusunu aldım.

Benzin.

Onu gördüğümde koridorumda durdum.

Hayalet bana doğru yürüyordu, omzunda dolu bir ceset torbası vardı.

Şimdi Ghost'un -geçerken bakışları beni süzüyordu- ifadesi anlaşılmazdı.

Koridorda bir hareket hissettim ve aşağıya baktığımda Knight'ın büyük odadan bana doğru geldiğini gördüm.

Yaklaştı ve durdu. "Bu gece öldün Livvie."

Bir elimi duvara dayadım ama bakışlarımı Knight'tan ayırmadım. Sebring.

Beni özgür kılmıyordu. Beni

özgür kılıyordu.

"Sen," dedim usulca, başka bir şey söylemedim. Knight beni yakaladı.

"Kardeşimin mutlu olduğunu bilmek bana iyi gelecek."

Kalbim tuhaf hissetmeye devam ediyordu ama gözlerimdeki hissin ne olduğunu biliyordum. Gözyaşları batıyor.

Özgür olabilmem için yok olmamız gerekiyordu. Hiçbir yol bize çıkamazdı. Çok tehlikeliydi.

Nick'i alıyordum.

Nick ailesini kaybediyordu.

Bunu yapamazdım. Nick ailesini geri kazanmak için çok çalışmıştı.

"Yapamam-" diye başladım.

"Sonunda onu yakaladım ve o da seni yakaladı, birinin beni uzak tutmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

Yutkundum.

Bu beni daha iyi hissettirdi.

Knight bana sırttı ve bununla neredeyse kardeşi kadar güzel olduğunu gösterdi.

"Göze batmayacaksın. Biz halledeceğiz. Sonra da bir aile toplantısı yaparız." Evet, bu beni daha iyi hissettirdi.

Başımı salladım.

"Fazla zaman yok," diye mırıldandı bir erkek sesi ve kahverengi kafalı, yaralı adamın evin arkasından koridora doğru ilerlediğini gördüm.

Parmaklarından sarkan bir benzin bidonu vardı.

Arkama baktım Knight'ın çenesini adama doğru kaldırıp elimi tuttuğunu, diğer eliyle de Sylvie'den bavulumu almak için uzandığını gördüm.

Beni havuzun kapısına doğru götürdü.

Sylvie, Raid, Hayalet ve yaralı adamın bulunduğu salona baktım.

Knight beni kapıdan dışarı sürüklerken "Teşekkür ," diye seslendim.

Kapı arkamdan kapanırken Sylvie, "Hiçliğin ortasında canın sıkılmasın," diye seslendi.

bir şey olmayacaktı.

Dudaklarımın kıvrılmaya

başladığını hissettim.

Knight beni havuzun kenarından aşağıya doğru çekti, ta ki ben onunla adım adım eşleşmek için neredeyse koşmaya başlayana kadar, arka kapıya giderken neredeyse onu geçiyordum.

Sokağında bir Maserati vardı. Ön koltuğa oturmama yardım etti, çantamı bagaja attı, yanıma bindi ve sokakta hızla uzaklaştı.

Arkama bakmadan üç blok öteye gitmiştik.

Bana hiç benzemeyen (benim ne olduğumu bilmediğim zamanlarda bile) uçsuz bucaksız konağı tüketen alevler gökyüzüne doğru dans etmeye başlamıştı bile.

"Valenzuela," dedi Knight.

Koltuğuma geri yerleştim ve ona baktım.

"Pardon?"

Dikkatini yola vermeden önce göz ucuyla hızlıca bana baktı.

"Benito Valenzuela'nın kız kardeşini öldürmesi, biz işin geri kalanıyla ilgilenirken Georgia'yı meşgul edecek. Aynı zamanda seni araması gerektiğini düşünmesini de engelleyecektir."

Valenzuela'ya komplo kuruyorlardı.

Bilmek istemiyordum ve sormamam gerektiğini de biliyordum. Dolu ceset torbaları. Benzin. Bunları bilmek bana düşmezdi. Bunu biliyordum çünkü sorsam bile Nick bana söylememelerini sağlardı.

Yine de başladım, "Şövalye-"

O zaman gözünün kenarından bakmadı ama sokağa dönmeden önce tamamen bana baktı.

"Ne görmüş olursan ol, bu senaryonun yapımında kimse zarar görmedi Livvie." Başını sallayarak arkamızı işaret etti. "Buna güvenebilirsin. Şimdi güvenmeye devam etmeli ve Nick'in planının gerçekleşmesine izin vermelisin."

Keskin bir nefes aldım. Bu
Nick'ti.

Hepsi Nick.

Gözlerimi kapattım.

Onları açtığımda iki şeyi biliyordum.

Birincisi, ön cama gülümsüyordum.

Diğerinde ise kalbime ne olduğunu biliyordum.

Hayatımda ilk kez hafiflemiş hissediyordum.

DIA'ya gitmedik.

Özel bir uçak pistine gittik ve Knight'la birlikte özel bir jete bindik.

Kapılar kapandıktan sonra beş dakika bile geçmeden taksiye bindik.

Hiç vakit kaybetmeden.

Nick beni ona geri götürmek için hiç vakit
kaybetmiyordu. Yola çıkarken gözlerimi kapattım.

Gökyüzüne tırmanırken onları açtım ve başımı çevirerek pencereden dışarı
baktım.

Doğuya uçuyorduk.

Şafağa doğru uçuyorduk.

Sabahın ilk ışıklarına doğru gidiyorduk. Nick'e
gidiyordum.

Otuz bir yıllık hayatımda bir ilk daha. Eve
gidiyordum.

* * * * *

Creed

Otuz Dakika Sonra

Karısının sırtı duvara dönük, kıcı ellerinin , siki karısının içinde deliniyor, sevişme sesleri otel odasını doldururken Creed karısının ellerini yüzünü çerçeveleyecek şekilde hareket ettirdiğini hissetti.

Onu boynundan çıkardı ve Sylvie'ye baktı.

Kızın yeşil gözlerindeki bakışla birlikte hareket etmeyi bıraktı ve kızın içine gömüldü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Evet.

Aynen

öyle.

Onun

Sylvie'si.

"Beni sevmek için doğdun bebeğim, tıpkı benim seni sevmek için doğduğum gibi," diye fısıldadı. Gözleri adamın ağzına kayınca yumuşadı. Onunkilerin de öyle olduğundan şüpheleniyordu,

Ağzını onunkine yaklaştırdı.

Creed onu öptü ve duvardan uzaklaştırdı. Hâlâ onun içindeyken, onu yatağa götürdü ve ikisini de yatağa yatırdı.

Orada sevişmeyi bıraktılar.

Sevişmeyi bitirdiler.

Sylvie'si dört çocuk istemişti.

O istedi, Creed de ona verdi.

Ama o gece Creed ona beş numarayı verdi.

* * * * *

Baskın

Otuz Dakika Sonra

Raid, artık boş olan sundurma salıncağının bulunduğu verandadan kapıya doğru yürüdü, kapıdan geçip çiftlik evine girdi.

Sol tarafındaki oturma odasının loş ışığı yanıyordu.

O tarafa doğru yürüdü ve onu orada, çiçekli kanepede, bir yorgana kıvrılmış, başı kanepenin koluna dayalı, uyurken gördü.

Erkeğini beklerken, bayılmıştı.

Hamile kadınların (defalarca) böyle şeyler yaptığını öğrenmişti.

Ona doğru ilerledi ve kucağının kıvrımında açık olan alana oturdu, karnının büyüklüğü düşünüldüğünde küçük bir alandı.

Başını çevirip iri mavi gözlerini açtığında bile sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için bir elini kaldırmıştı.

Gözlerini kırıştıtarak ona odaklandı.

"Hey," diye fısıldadı. "Her şey mi?" "Daha

tatlı bir şey olamazdı," diye yanıtladı.

Başını koltuktan kaldırırken hafifçe seğirdi. "Pardon?"

"Yıllar, iki oğlum, içinde taşıdığın küçük kızım, sayısız , bana verdiğin her şey ve bundan daha tatlı bir şey yok."

Onu anlıyordu, yüzünün yumuşadığını gördüğünde bunu anlamıştı.

"Raiden."

Onun adı sessiz ve saygılıydı.

Kahretsin, ama onu seviyordu.

Daha tatlı bir şey yok.

Ona doğru eğildi, ağzı onunkinden bir nefes uzakta, "Bana verdiğin sevgiden daha tatlı bir şey yok tatlım," diye mırıldandı.

Karısının gözlerinin ıslanmasını yakından izledi.

"Her şey yolunda gitti," dedi usulca.

"Kesinlikle," diye yanıtladı.

Onun parlayan güzel mavi gözlerinin gülümsemesini izledi. Sonra onu öptü.

* * * * *

Diyakoz

Bir Buçuk Saat Sonra

Daha verandanın basamaklarına varmamıştı ki ön kapı açıldı ve köpekler dışarı fırladı.

Durdu ve yavrularına doğru eğildi. Parmaklarını Boss Lady ve Priest'in başlarındaki yumuşak tüylerde gezdirirken başını arkaya eğdi, gözleri omzunu kapının pervazına yaslamış, bir kolu dışarıda, fırtınayı açık tutarak duran karısındaydı. Üzerinde onun tişörtlerinden biri vardı, siyah saçları dağılmıştı, gözleri yorgundu ve o kadar güzeldi ki, bir fotoğraf çekimi için hazır görünüyordu.

Doğrulurken ağzının kıvrıldığını hissetti. Köpekleri çağırmak için dilini şaklattığında, o ön basamaklara doğru ilerleyip yukarı çıkarken köpekler de onun yanında tırısa kalktı.

"Yemek yedin mi?" diye sordu adam daha varmadan.

"Hayır," diye cevapladı.

Gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Dudakları daha da yukarı kıvrıldı.

Kadın kapıdan ayrılmayınca adam kadının önünde durdu. Patroniçe ite kaka eve girdi. Priest babasının yanında verandaya oturdu.

Cassidy'nin gözleri kocasının yüzünde gezindi.

Yolculuklarını onun yüzüne bakarak sonlandırdılar.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Kızlar uyuyor mu?" diye sordu.

"Yaklaşık iki saniye daha," diye yanıtladı.

Deacon yine sıırttı. "Milagros'u ara," diye emretti. "Ve ben bunu yapıyorum... neden?" diye şımardı.

"Bu gece bebeklerimize o bakacak. Geceyi 11 numaralı kamarada geçireceğiz."

Gözleri değişti. Yumuşadılar ve bu bakışla, ona her zaman, hissettiğinin farkında olmadığı zamanlarda bile hissettirdiği şeyi hatırlattı. Hayatında bir daha asla hissedeceğini düşünmediği bir şeyi, ta ki ona verene kadar. Artık onun yanında uyandığı her lanet günün her lanet saniyesinde, o günü aynı yerde uyuyarak bitireceğini bilerek hissettiği bir şey.

Sıcak.

Güvenli.

Çok

sevdim.

Ve *mutlu*.

* * * * *

Nick

Bir Buçuk Saat Sonra

Nick pistte durmuş, satın aldığı eski püskü Defendera yaslanmış, uçağın taksiyle kendisine doğru gelişini izliyordu.

Çok uzakta durdu.

Hareket etmedi.

Sadece izledi.

Kapı yavaşça katlanarak açıldı.

Merdivenler ancak betona çarpınca dışarı çıktı, hızlı ve beceriksizce, dar basamakları yanlamasına indi, korkuluklara tutundu, gözlerini ona dikti.

Aylar sonra Nick aniden nefes alabildi.

Pantolon giymişti. Bir bluz.

Birbirlerine uymuyorlardı.

Aylar sonra birdenbire Nick neredeyse gülümsedi. Ve topuklu ayakkabı giymişti.

Bu onu durdurmadı.

Sonunda kızın koşmaya başladığını görünce kamyonundan uzaklaştı. Hızla ona doğru koşmaya başladı ama kız hızlanınca durmak zorunda kaldı.

Çarpışmaya hazırlandı, ki bu iyiydi çünkü kadın ona çarptığında neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu.

Elleri kafatasının arkasına dolanmıştı, başı arkaya eğikti, saçları onu saran kollarından aşağı dökülüyordu, parlayan yeşil gözlerine bir kez baktı. En son onlarda gördüğü soğuk ölümü yok eden bir bakış, ki bu ona aylarca işkence eden bir bakıştı. Öyle bir bakıştı ki, kız ayaklarının ucuna kalkıp ağzını onunkine bastırmadan önce gerçekten görüp görmediğini merak etmek için yarım saniyesi vardı.

Söylemek istediği sözler vardı.

Öpücüğü kabul ederdi.

O da aldı.

Dudaklarını onunkilerden ayırıp yüzünü boynuna gömdüğünde, içinden kopan hıçkırık adamın boğazını zorladı.

Livvie'sinin duygusu hoşuna gitmişti, bayılmıştı. Ama ona zaman tanımayacaktı. Belki daha sonra.

Şimdi bilmek zorundaydı.

Başını eğdi ve dudaklarını Livvie'nin kulağına dayadı. "İnanıyor musun Livvie?"

Hemen başını salladı, yüzü adamın boynunda hareket ediyor, vücudu adamın kollarında titriyor, parmakları adamın kafa derisini kazıyordu.

"Söyle."

Onun yutkunduğunu hissetti. Hissettiğinden acı verici olduğunu biliyordu. Ama yuttu.

Başı geriye düştü ve parlayan gözleri tekrar Nicky'nin gözlerine kaydı. "İnanıyorum, Nicky."

Nicky.

Evet, sonunda nefes alabildi.

Daha önce onu öpmüştü.

Tam o anda onu öptü.

Konuşmayı kestiğinde, yüzünü tekrar boynuna bastıran Nick oldu.

Hıçkırıkları gitmişti. Şimdi gözyaşları sessizdi ve onların arasında hayata tutundu.

Bakışlarını uçağa giden merdivenlerin dibinde duran kardeşine kaldırdı.

Knight kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama yakın olmasa bile Nick kardeşinin gülümsemesini görebiliyordu.

Nick kız arkadaşına sıkıca sarıldı ve gülümsedi.

* * * * *

Any

Beş Saat Sonra

Dairemizin kapısını açtım, sinirlenmiştim.

Knight eve yirmi dakika önce gelmişti ya da mesajında öyle yazıyordu. *Mesajında.*

Adam sinir bozucuydu.

Nick'le işlerin nasıl gittiğini söylememişti. Sadece "kızları aldığını" ve "evde görüşürüz bebeğim" dediğini söyledi.

Bu .

Tabii ki, "Nasıl geçti?" mesajım ve üç aramam cevapsız kaldıktan hemen sonra salondan ayrıldım.

Anahtarlarımı ve el çantamı kapının yanındaki masaya fırlattım ve topuklu ayakkabılarım koridordan aşağı inerken yerlere çarparak ne kadar kızgın olduğumu ilan etti.

Sonuna geldiğimde, bir bakışta, Kasha'nın gömme oturma odamızda olup biten her şeyi tamamen yönettiğini görebiliyordum. Bu bakışta erkeğimin sehpanın yanındaki halının üzerinde kış üstü yattığını, Kat'in de onun yanında ve ona doğru eğilmiş olduğunu gördüm. Kasha ayaktaydı, patronluk taslıyordu (tabii ki) ama aynı zamanda önünü babasının diğer tarafına, Kat'in işgal etmediği tarafa yaslamıştı.

Tabii ki, bu görüntü artık sinirlenmememi sağladı ve bu da beni tekrar sinirlendirdi çünkü erkeğimi kızlarımızla görmek bile beni eritiyordu ve bu son derece sinir bozucuydu.

Basamakların tepesinde durdum, gözlerimi Knight'a dikmiş aşağı bakıyordum.

"Eee?" Ben sordum.

Eğleniyormuş gibi ağzı seğirdi. Oh, evet.

Adam sinir bozucuydu.

"Bebeğim, saatlerdir yoktum. İyi gitmedi, saatlerce gitmezdim," dedi gecikmiş bir açıklama olarak.

"Ne iyi gitti?" Kasha bilmek istiyordu. "Hiçbir şey, bebeğim," diye mırıldandı Knight küçük kızına.

"Yatak odamızda konuşabilir miyiz?" O tarafa doğru ilerlemeye başlayarak sordum.

"Seninle yatak odamıza gidersem bana bok mu atacaksın?" Knight'ın sorusu üzerine durdum ve tekrar ona doğru döndüm.

"Kızların önünde bir bok söyleme!" Ben de tersledim.

Kasha, "Sen de bok dedin anne," diye işaret . "Az ." Knight kahkahayı patlattı.

Sinirli bir ses çıkararak tavana baktım. "Yatak odasına gitmene gerek yok."

Onun sözleri üzerine gözlerimi erkeğime çevirdim.

"Bu mekâna ilk geldiğinde sana mutfakta ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu başını bizim mutfağa doğru eğerek.

Dudaklarımı sıkıca bastırırken kalbim küt küt atıyordu. Hatırladım. Her kelimesini hatırladım.

Yüzümü ellerinin arasına almış ve şöyle demişti: *Savaşlar böyle bir yüz için yapıldı. Bir adam bunun için kendini yerin dibine sokar, onu korumak için dizlerinin üzerine çöküp yalvarır, onu korumak için işkenceye katlanır, onun için kurşun yer, böyle bir yüze sahip olmak için kardeşini zehirler.*

"O yüzü kardeşim buldu," diye bitirdi Knight.

Nick o yüzü bulmamıştı.

O kadını bulmuştu.

Nick ve kız arkadaşıyla her şeyin çok iyi gittiğini söylemem yeterli.

"Güzel," diye fısıldadım ve Knight'ın yüzünün yumuşamasını izledim. "Hangi yüz?" Kasha bilmek istedi.

"Görüşürüz bebeğim," diye mırıldandı Knight.

"Nick Amca iyi mi baba?" Kat sessizce sordu.

"Evet, güzel kızım, kesinlikle öyle," diye cevap verdi Knight.

Kat babasına gülümsedi.

"Anne, Uno oynuyoruz! Buraya gel ve bizimle oyna," diye patronluk tasladı Kasha.

"Uno oynamıyoruz," diye karşı çıktı Kat. "Babam ve ben Operasyon oynamak istiyoruz."

"Operasyon aptalca!" Küçük parmakları koordine olmadığı için hastanın burnu her zaman kırmızı parlayan Kasha tersledi.

Bunu izledim, artık son derece erkeksi, biraz korkutucu, tamamen belalı Şövalye Sebring'in Uno oynamaktan tamamen hoşnut olmasına şaşırmadım (ama Operasyonu tercih ediyordu).

Bunun yerine, küçük bir kızken ailem öldüğünden beri kötü rüyalarla eziyet çektiğimi hatırlayarak izledim.

Ama Knight hayatıma girdiğinde ve bana sonsuza dek süreceğini söylediği bir şekilde beni kendine bağladığında, sonra da bunun doğru olduğunu kanıtladığında, tek bir hayalim bile yoktu.

Hayır, uykudayken hiç rüya görmedim.

Şimdi, adamımı kızlarımızla birlikte izlerken, Nick'in güvenli ve mutlu bir yerde olduğunu bilirken...

Hayat başka bir hikayeydi.

* * * * *

Olivia

On Beş Saat Sonra

"Livvie."

Rüya görüyordum.

Nazik bir parmak omzumun üzerinden kayarken boynumda yumuşak bir nefes hissettim. "Bebeğim."

Mutlu rüyalar.

Bir el çenemi kavradı, başparmağım yanağımda, kulağımda ve saçlarımda gezindi.

Ve yakınlardan bir fısıltı.

"Şafak , tatlım. Gözlerini aç." Korkmuştum.

Dehşete düştüm.

Eğer uyandıysam, daha önceki pek çok sabahta olduğu gibi, bir ömür boyu sürecektir bu anılar yok olmuş olabilir.

Ama vaat çok güzeldi. Ve şimdi, inandım.

Gözlerimi açtım.

Ve işte oradaydı, bir santim ötede.
Mavi bir okyanusta yüzüyor, yeni bir gün doğuyor.
Peki ya ben?
Rüyamdan canlı bir uyandım. Eksiksiz,
mutlu...
Ve sevdim.

Epilog

Mükemmel
Dünya Nick

Üç Gün Sonra

Nick gözlerini açtı ve yatağın boş olduğunu gördü.

Üç gün boyunca Livvie'si Tennessee'de yanındaydı ve her sabah onu uyandırmak zorunda kalıyordu.

Şimdi gitmişti.

Yorganı arkaya atıp yataktan fırladı ve banyonun kapısının açık olduğunu gördü. Bunu görünce evin içinde sinsice dolaştı ama onu arka güvertedeki Adirondack sandalyelerden birinde görünce durdu.

Kahvesini yudumluyor ve dağ manzarasına bakıyordu.

Nefes aldı, verdi, adımlarını geri takip etti, işedi, ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı ve tekrar dışarı çıktı, doğruca kahve fincanına yöneldi.

Fincanını aldı ve ona katılmak için arka kapıdan çıkarken bakışlarını kızıdan ayırmadı.

Omzunun üzerinden ona baktı, yüzü yumuşaktı, sıkıntısızdı ve Nick daha da rahatladı.

Ona arkadan yaklaşarak arkasında durdu, eğildi ve başının üstünü öptü.

Adam doğrulurken ona küçük bir gülümseme verdi ve adam hemen yanında bulunan sandalyeye geçerken kadın tekrar dağlara bakmaya başladı.

Yerleşti.

Yudumladılar.

r.

Hiçbir şey söylenmedi.

Ama günlerdir oradaydı ve pek konuşmamışlardı. Yapacak başka şeyler vardı. Ona evi göstermek. Kasabayı. Onu bölgeye alıştırmak. Yanında getirdiği şaşırtıcı derecede az eşyayı boşaltmıştı. Yiyecek aldılar. Yemek pişirdiler. Uyudular. Seviştiler.

Artık bilmesi gereken şeyler vardı.

Fincanının kenarına, "Biz hallederiz bebeğim," dedi. "Evimin olduğu binanın sahibi olduğumu biliyorsun. Evimi ve binayı sattım. Knight kulüpteki hisselerimi satın aldı. Hawk Delgado çocuklarıma bakıyor. O payını alıyor, ben de payımı alıyorum. Ve sağlıklı yatırımlarım var. Burada hiçbir endişemiz yok. Biz iyiyiz."

Fincanını ağzına yaklaştırdı, gözlerini manzaraya dikti ve yanıt vermedi.
"Sana bir araba bulmalıyız," diye devam etti. "Nashville'e git, sana biraz daha fazla kıyafet-"

"Dur," dedi narin sesiyle. Nick durdu.

Başlamadı, sadece manzaraya baktı. "Liv-"

Hâlâ o ses tonuyla, "Benim işim değmesini sağlamak," diye sözünü kesti. Nick bundan hoşlanmamıştı.

"Bu işler böyle yürümüyor," dedi.

Sonunda onunla yüzleşmek için döndü.

"Yanılıyorsunuz. Öyle. Şimdi anlıyorum. Tüm bunları yapmak senin işindi. Şimdi buna değmesini sağlamak benim işim."

"Bebeğim, bu bizim hayatımız, nasıl yaşamamız gerekiyorsa öyle."

"Evet," diye kabul etti. "Bu bizim hayatımız. Senin bu hayattaki amacın benimle ilgilenmek. Ve benim amacım da bunu geri vermek."

Onu okumaya çalıştı, bir şeyler anladığını düşündü ve "Büyük jestler yapmana gerek yok" dedi.

Ama onu yanlış okumuştı.

"Haklısın, bilmiyorum. Beni seviyorsun ve benim basit bir görevim var. Buna değmesini sağlamak."

"Bu zor olmayacak bebeğim, bunu nefes alarak yapacaksın."

Kız onunkini tutarken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Sonra ona doğru eğildi. Elindeki fincanı sandalyenin koluna bırakarak diğer elini uzattı ve parmaklarının ucunu adamın yanağındaki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. Yukarı doğru, alnındaki saçları düzeltti. Tekrar aşağı inerek çenesini kavradı.

"Sanırım, eğer yoksa, tatlım, bunun için biraz daha çaba göstereceğim," diye mırıldandı.

Kahretsin, onu seviyordu.

"Keyfine bak," diye mırıldandı.

Kızın parlayan gözleri gülümsedi ve elini çekmeden önce başparmağını Nick'in elmacık kemiği ve dudakları üzerinde gezdirdi.

"Bir pişmanlık," dedi sessizce.

Lanet olsun.

Kızın profiline baktı.

Hala sorunsuzdu.

"Ne?" diye sordu kadın daha fazla konuşmayınca.

Ona döndü. "Jaguar'ına hiç binemedim." Adam kahkahasını bastırdı.

"Endişelenme Livvie. Depoda. Onu geri alacağız."

Yeşil gözleri bu kez parlak ve kaygısız bir şekilde gülümsedi ve tekrar manzaraya döndü.

Nick de öyle.

Ona zaman verdi. Kendine zaman tanıdı. Huzur derinlere yerleştiğinde, başka bir şeyin zamanı gelmişti.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu.

Tekrar ona bakmak için döndü ve döndüğünde gözlerinde farklı bir bakış vardı. Aletinde hissettiği bir bakış.

"Fransız tostı," diye cevapladı.

İşte o zaman Nick'in gözleri gülümsedi.

* * * * *

Beş Hafta Sonra

Midesinin sıkıştığı, safrayı boğazına öyle şiddetli ittiği ve buna tepki olarak vücudunun kantindeki taburede kasıldığı anda anladı.

"*Temiz! Çekilin!*"

Bir böğürmeydi ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

Vücudu şiddetle kasıldı, köpük ağzını doldururken acı vücudunu sarstı.

Kapalı gözlerinin üzerinden bir gölge geçti.

Onları açtığında gardiyanın yanına eğildiğini gördü.

Daha yakına eğildi. O kadar yakındı ki, gözden kayboldu.

Köpük dudaklarından kaydı.

Kulağına bir fısıltı geldi.

"Sebring'in bir mesajı var. Endişelenmemen gerektiğini bilmeni istiyor. Senin yapmadığın şeyi yapacak. Livvie'nin icabına bakacak." Gardiyan başını sallayarak geri çekildi. "Ona vurmamalıydın dostum," diye devam etti. "Vurmasaydın her şey çok daha farklı olurdu."

Ağzından köpük ve tükürük fışkırdı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye devam etti gardiyan ve tekrar yaklaştı, "Hettie için cehennemde yanacaksın."

Muhafız yine geri çekildi ama onun yanında diz çökmüş, gözlerinin içine bakıyordu.

Yani Vincent Shade ölmeden önce gördüğü son şey oydu.

* * * * *

Dokuz Hafta

Sonra

Gün uzun sürmüştü. Gün boyunca gördükleri tek şey sert ve soğuk bir yoldu.

Yemek için bile durmamışlardı.

Giriş yaptıktan sonra yemek yemelerini istedi.

Onlar da yediler.

Şimdi yine kuş uçmaz kervan *geçmez* bir yerde, geceliği sadece yirmi dolar olan bir moteldeydiler.

Tüm hayatı boyunca sahip olmak için *kıçını* yırttığı şeye *değil*. Kapıyı açtı.

İkisi de bitene kadar bu gerçekleşmedi.

Işık yandığında, üzerlerindeki silahların sayısıyla birlikte, kapı arkalarından kapanırken hareket etmediler.

Gözleri yatağın kenarında oturan adama takılmıştı, yanında bir kadın duruyordu, eli adamın omzundaydı.

Benito Valenzuela ve karısı Camilla Turnbull. Hay sikeyim.

Erkeği onun yanında bir hamle yaptı.

Aptalca. Çok aptalca.

Ama onu seviyordu.

İşte oradaydı. Kanıt.

Aşk seni aptallaştırdı. Ve

Gill'in durumunda, ölü.

Atış sadece keskin bir vızıltı çıkardı. Sıçrayan kurşunun yüzüne çarptığını hissetti ama adam yanı başında yere yığılırken sadece irkilmesine izin verdi.

Gitti, şimdi.

Her şey

gitti. Gitti.

Kalbi içinde büzüştü.

Kahretsin, belki de Liv bütün o sızlanmalarında haklıydı.

Valenzuela, ekibinden biri sevdiği adamı suratından vurmamış gibi, "Sadece kâr marjlarını etkiliyordunuz," dedi. "Bu can sıkıcıydı ve halledilmesi gerekiyordu." Başını iki yana salladı. "Kız kardeşinin başına gelenlerden sonra bu iş. Tam bir baş belası."

Başka bir şey söylemedi, sadece başını sallamaya devam etti. "Onu yatağında yaktın," diye tısladı Georgia.

"Yıllardır aptal değildin. Şimdi ne oldu da aptallaştın Georgia?" Valenzuela sordu.

"Tek bir düşmanımız var," diye karşılık verdi. "Sen."

"Ve o düşman olarak beni tanıyorsun. Tehdit olmayan bir şeyi ortadan kaldırmamanın kötü bir iş olduğunu biliyorsun." Başını sertçe yana eğdi. "Tehdit olmayan bir şeyi ortadan kaldırmak, beni hiç umursamayan ve umursamasını *da istemediğim* birinin düşmanı haline getiriyorsa, bu daha da kötü bir iş."

"Düşmanını da tanı mıyorsun belli ki, seni umursadığıma göre," diye tersledi. "Bir anlaşma yapabilirdik."

Gözleri kurnazlaştı. "Ben Sebring'den bahsediyordum."

"Knight'ın bununla bir ilgisi yok," diye karşılık verdi.

"Kastettiğim Sebring bu değil."

Vücudunun her yerinde derisi gerginleşti.

Valenzuela yumuşak bir sesle, "Nick mutsuz," dedi.

"Nick umurumda bile değil," diye karşılık verdi.

Ama bu bir yalandı ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bu senin hatan," diye fısıldadı, ayağa kalkarak. "Bu doğruymuş gibi davranmak, yıllardır senin hatan."

Dudağının kıvrıldığını hissetti. "Onunla ." "Ne kabadayılık ama," diye mırıldandı Valenzuela.

İşte o zaman teninin her santimi üşüdü.

"Tüm laboratuvarlarımı havaya uçurdun, tüm adamlarımızı öldürdün ya da dönüştürdün, Leary senin lanet olası *ekiplerinden* birini yönetiyor." Ağzına dolan tükürükle bir kolunu yerde yüzükoyun yatan cesede doğru salladı ve Valenzuela'nın gözden kaçırmadığından emin olduğu kesinliği ile kaynaklarının sonlandırıldığını gösterdi. "Tehdit olmayan bir şeyi ortadan kaldıramazsın," diye hatırlattı ona.

Valenzuela bir masal anlatacakmış gibi yerleşti ve tekrar konuştu.

"Görüyorsun Georgia, oldukça inatçı bir düşmanım var. Onlarla başa çıkmak için sabra ihtiyacım olacak ve bu arada, daha fazla

dikkatimi çeker. Ayrıca yoluma ilişkilerime zarar vermemem gerekiyor. Korkarım sizin için Sebring kardeşleri mutlu etmek benim için önemli."

"Yani bana Nick'in kız kardeşimle oynadığını mı söylüyorsun? Suçluluk duyuyor ve seni *kızdırdığı* için ölmemi mi istiyor? Yani onu mutlu etmek için, senin yüzünden hiçbir şey olmamasına rağmen beni öldürecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Nick ölmeni istemiyor. Etkisiz hale getirilmeni istiyor."

Yani görünmez Nick Sebring isteklerini iletiyordu. Siktiğimin piçi.

Önce onun icabına bakmalıydı. Ne yazık ki, o sırada Gölge Evi'nin Şövalye Sebring ve Marcus Sloan'ın saldırısına dayanacak kadar güçlü olmadığı , bu uygun bir seçenek değildi.

Sonra kız kardeşiyle oynadı ve işler onun için kızıştığında ortadan kayboldu. Aylar... hiçbir şey yok.

Şimdi...

Siktir.

Hafifçe arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde sert bir sesle, "Tebrikler. İş tamamlandı."

Valenzuela, "Senin ölmeni isteyen *benim*," dedi.

Georgia Shade kaskatı dondu.

"Bana paraya mal oldun. Bana zaman kaybettirdin. Mal varlığıma mal oldun. Bunların hepsinin bir değeri var. Değer verdiğim şeyleri kaybetmeyi sevmem Georgia," diye devam etti Valenzuela.

Gözlerini adama dikmiş, nefes alıp verişini düzene sokmak için varını yoğunu ortaya koyuyordu. Bu orospu çocuğu yüzünden her şeyini kaybetmişti. Saygınlığını korumaya kararlıydı.

Valenzuela, "Ama kız kardeşini sevdiği için Sebring seni etkisiz hale getirmek istiyor, bu da nefes alman anlamına geliyor," diye devam etti.

Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Kız kardeşimi sevmiyordu. O *oynadı* kız kardeşim."

"bir kadın için kendi yolundan çok uzaklaşıyor gibi görünüyor." "O zaman yanlış yöne gidiyor, çünkü senin yüzünden sevmek için kardeş."

Valenzuela'nın bilmiş gülümsemesi kadının göğüs kafesini yararak gırtlığına kadar çıktı.

Bilmiş bir
gülümseme. Ne
biliyordu ki? *Kız*
kardeşini seviyor.
Seviyor.

Lanet olası *aşklar*.

İçinde bulunduğu durumda, onu hayatta tutabilecek tek şey Marcus Sloan'ın istekleriydi.

Ya da bir Sebring.

Hayır. Sebring'in istekleri değil.

Onun ölmesini asla istemeyecek olan Olivia'nın istekleri.

Siktir, Liv yaşıyordu.

Burası Sebring'di.

Gill'e baktı ve gözlerinin kuruduğunu hissetti. Hepsi

Sebring'in işiydi.

Valenzuela'ya dönüp baktığında gülümsemesinin kaybolduğunu gördü.

"Ne yazık ki," diye devam etti, "bu benim için işe yaramıyor."

Adamlarından biri ona doğru ilerlemeye başladı. Arkadan bir başkasının yaklaştığını hissetti.

Bağırarak için ağzını açtı. Tek
bir ses bile çıkaramadı.

On beş dakika sonra, kanlar içinde ve kurşunlarla dövülmüş Georgia Shade, Gill Harkin'in cesedinden beş adım ötede kan kaybından öldü.

Elinde kocasını öldüren silahla bulundu, parmaklarında barut kalıntıları vardı. Parmakları, vücuduna boşaltılmış olan şarjörün bulunduğu silahın etrafında kıvrılmıştı.

Hiçliğin ortasında, geceliği yirmi dolarlık köhne bir motelde, çaresiz ve kaçmakta olan iki suçlu arasında korkunç bir şekilde ters giden bir aşk kavgasına benziyordu.

Ve Gölge Evi artık yoktu.

* * * * *

Eric

Eric Turner motel odasından dışarı çıktı, telefonu kulağındaydı.

Bağlantıyı duydu ve kısaltılmış karşılama mesajını aldı: "Bu numara sadece acil durumlar içindir. Lütfen geçen seferki gibi lanet olası Broncos maçının öğrenmek için aradığınızı söylemeyin. Tennessee'deyim, Ay'da değil ve Sunday Ticket'lı DIRECTV'miz var. Ben de senin gibi skorları alıyorum."

"Bunun için aramıyorum. Arıyorum, lütfen bana o kan banyosunun sen olmadığını söylemeni rica ediyorum," diye karşılık verdi.

Nick "Ne katliamı?" diye sormadan önce bir süre sessizlik oldu. Turner ona kısa ve kısa ayrıntılar verdi.

"Siktir," diye mırıldandı

Nick. Turner rahatladı.

Nick değildi.

"İyi haber şu ki, Denver çok daha sessiz olacak, Valenzuela Gölge Evi'ne karşı savaşını kazandı. Artık patlama yok. Artık ceset yok," diye belirtti Eric.

"Artık savaş yok," diye onayladı

Nick. İkisi de sessizdi.

Turner nefesini içine çekti.

"Şimdi rahat uyuyor, dostum," dedi sessizce. Nick

bir süre daha cevap vermedi.

Ve sonunda söylediği o tek kelimenin anlamı çok ağırdı. "Evet."

Hettie'nin intikamı alındı. Kötü adamlar hak ettiklerini aldılar. Turner böyle oynamazdı ama bu yine de gerçekleşmediği anlamına gelmiyordu.

Onları o ağırlıktan kurtararak, "Şimdi tek yapmamız gereken oturup Kane Allen ve Kaos ekibinin Valenzuela'nın pisliğiyle nasıl başa çıkacağını beklemek" dedi.

"O MC sağlam Turner, umarım başka ceset yoktur. En azından yanlış taraftan gelenler olmaz," diye yanıtladı Nick.

"Ben de öyle umuyorum. Gerçi bunu kulaktan kulağa yaymam gerekecek." Şimdi yerel polisler ve yerel olmayan Federallerle dolup taşan motel odasının açık kapısına baktı ve ağzının tiksintiyle dolduğunu hissetti. "Bu saçmalıkla işim bitti."

Nick gibiydi. "Erken mi emekli oluyorsun?"

"İş teklifi. Daha iyi para. Ve şey, muhtemelen evimden kilometrelerce uzakta köhne bir motelde yüzü olmayan bir adama bakarak son bulmayacak."

"Tanrım," diye mırıldandı Nick.

"İçeride halledemediğim bitmemiş işlerim olduğundan bahsetmiyorum bile. O yılan hala bahçede Nick ve onunla başa çıkmak için ihtiyacım olan kaynaklara ulaşmalıyım. O kaynaklar FBI'da değil. Ekibimden biri bu yüzden öldü. Neredeyse iki. İntikamı alındı. Ama iş henüz bitmedi."

Tucker ve Sylvie Creed'in tüm çabalarına rağmen, ekibine kimin ihanet ettiğini hâlâ bilmiyorlardı.

Eric Turner öğrenmeye niyetliydi.

Nick, "Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var," diye teklif etti.

Yaşayacağı yeni dünyada, bu Eric'in çeşitli nedenlerle kullanabileceği bir numara olacaktı.

Ve yapardı.

Turner, "Los Angeles'a gidiyorum," diye paylaştı.

Nick Sebring'in gülme krizine girdiğini duyana kadar bir süre daha sessizlik oldu.

Bu Eric'i kızdırdı.

O da tek kelime etmedi ve telefonu kapattı.

Yarım saat sonra, artık bunu yapmakta özgür olan Nick onu eski hücrelerinden geri aradı.

Ve o pislik hala gülüyordu.

* * * * *

Olivia

Ellerimi güverte korkuluklarına dayayıp ağaçlara baktım.

"Olmasını istediğim şey bu değildi Livvie," diye fısıldadı Nick kulağıma, önü sırtıma dönüktü, korkulukta benimkinin yanında duran elleri onları örtmek için hareket etti ve anında soğuğa karşı ısıttı.

"Biliyorum," diye cevap verdim ağaçlara.

"Valenzuela operasyonlarını dağıttı. Çok hızlı büyüyordu. Ukalalaşıyordu. Anlaşmalar yapıyordu. İnsanlara borcu vardı. Her fırsatta Valenzuela'yla uğraşıyordu. Kaçıyorlardı. Onun kapatılmasını istediğimi bildirdim. Sahnede okunduğu gibi, Harkin ona saldırdı. Tanıklar diyor ki-"

Bir elimi kaydırdım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim. Nick konuşmayı bıraktı.

"Valenzuela eninde sonunda hamlesini yapacaktı. O daha güçlüydü. Hiç şansı yoktu." Hâlâ ağaçlarla konuşuyordum.

"Çektiğim şey hızlandırdı-"

Ona bakmak için boynumu büküm. Başını kaldırdı ve gözlerimi yakaladı.

"O kendi kararlarını verdi," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. "Sen kendininkini yaptın. Ben de

Benim. O uçağa binersem ne olacağını çok iyi biliyordum Nick. Biliyordum. Beklediğimden daha hızlı geldi ama biliyordum. Kararımı verdim ve o uçağa bindim. Bu yine de olanları benim suçum yapmaz. Senin de suçun değil. Bu onun seçtiği hayat. Kız kardeşim aile şirketini sağlam yatırımlarla değil de uyuşturucu laboratuvarları inşa ederek yeniden canlandırmaya karar verdiği için ikimiz de suçluluk hissetmemeliyiz."

"Çok mantıklı konuşuyorsun bebeğim," diye cevap verdi ama bunu beni dikkatle izleyerek yaptı ve sadece kendisini daha iyi hissettirmek için mantıklı konuştuğumu düşündüğünü biliyordum.

Ben de kendisini daha iyi hissetmesi için ona ihtiyacı olan şeyi vermeye karar verdim. "Sahip olduğumu sandığım kız kardeşimi özlüyor muyum?" diye sordum. "Evet, ama onu bundan çok daha uzun zamandır özleyorum."

Kollarında döndüm, dudaklarımı hafifçe kıvırdım ve ellerimi boynunun iki yanına koydum. "Onu olduğundan daha uzun süre özledim. sahte ölümümünden beri."

Sözlerim üzerine dudakları kıpırdadı ve kollarını bana dolamak için ellerini korkuluktan çekti. Yaklaşarak beni güverteye sabitledi ve soğuk dağ akşamı havasında beni sıkı ve sıcak bir şekilde tuttu.

"Sana drama, ceset torbaları, yanan konaklar konusunda yetenekli olduğunu söylemiş miydim?" Ortamı yumuşatmak için bir kez daha alay ettim.

Başını bana doğru eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Bir gün," diye mırıldandım, "bunu nasıl açıklamak zorunda kalacaksın."

"Adli tabibin bana bir iyilik borcu vardı, yüzden kimlik bizim tarafımıza geçti. Ve Baldy'nin belirli bir erişimi var ve bana o özel... numunenin sonunda hayatında tek bir iyilik yapacağına ve seni kendi hayatında güvende tutacağına dair güvence verdi," diye açıkladı.

Hemen.

Gözlerim kaydı. "Tamam. Belki de bilmek istemedim."

Nick, "Gerçi yardım etmeye o kadar istekliydi ki bundan pek hoşlanmadım," deyince gözlerim geri kaydı.

"Dr. Baldwin'in bana karşı bir zaafı var."

Beni sıktı. "Evet, yakaladım. O kadar da hoşlanmadığım kısım bu olurdu."

"Eğer o adam Dr. Baldwin olsaydı, bir adamın sahte bir ölüm numarası yapmasına ve sonra her şeyimi geride bırakarak, ayakkabılarımın ve çantalarımın duman olup gideceğini bilerek uçağa binmesine izin vermezdim." Ben de onu sıktım. "Bunu sevdiğim adam için yaptım. *Senin* için yaptım."

Nick yine hiçbir şey söylemedi.

Garip bir şekilde, bunu uzun süre yaptı. O kadar uzun ki, beni endişelendirdi. "Nick?" Başka bir sıkışta seslendim.

Sonunda konuştu.

"Sevdiğin adam."

"Evet," diye gereksiz yere onayladım.

"Sevdiğin adam," diye tekrarladı.

"Evet," tekrarladım, kafam karışmaya başladığı için sinirlenmeye başlamıştım.

Yine bana baktı.

Tam ağzımı açacaktım ki beni sarstı ve "Bebeğim, bunu bana hiç söylememiştin" dedi.

Sustum.

değil

mi?

Aylardır erkeğimle dağlardaydım ve ona onu sevdiğimi söylememiş miydim? "Ben...şey..." Aklıma geldikçe kekeledim.

Aslında bilmiyordum.

Nasıl olur da bunu yapmamış olabilirim?

"Sahte bir ölüm hazırlamana izin verdim," dedim zoraki bir şekilde. Nick bir kez daha bana baktı.

Sonra bana kaşlarını çattı.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Nick, *sahte ölümüm için sana izin verdim*," diye vurgulayarak tekrarladım. Normal insanların dünyasında bu büyük bir şey olurdu.

Bizim dünyamızda, ezikti.

Tamamen ezik.

Ve bunu *çok* iyi biliyordu.

"Liv," diye hırladı.

Ellerimi boynundan sakallı yanaklarına kaydurdım ve ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım.

Yaklaştığımda parmaklarımı içeri bastırdım ve şiddetle fısıldadım, "Seni seviyorum Nicky. Beni güvende tuttun. Beni özgür kıldın. Sen beni

Mutluyum. Ama seni tüm bunları yaptığın için sevmiyorum. Seni Nicky olduğun için seviyorum."

Daha fazlasını da söyleyebilirdim.

Buna fırsatım olmadı çünkü Nick beni öpüyordu.

Soğuk dağ akşamından da bıkmıştı ve bunu biliyordum çünkü beni kucağına aldı ve bizi içeri götürdü. Taş şömineli büyük oturma odasından geçtik, ona verdiğim resim şöminenin üzerinde asılıydı. Dar koridordan aşağıya. Sıcak yatağımıza kadar.

Ve orada güvendeydim.

Orada özgürdüm, tamamlanmıştım, mutluydum. Çünkü Nicky ile birlikteydim.

* * * * *

Nick

O gece geç saatlerde, karanlıkta, sıcak yorganın altında Liv'in çıplak bedenini kendine yakın tuttu.

Kadın huzurluydu, ağırlığı adama baskı yapıyordu ve adam onun uyuduğunu düşündü.

"Bana ondan bahset," diye fısıldadığında öyle olmadığını anlayacaktı.

Nick vücudunun gerildiğini hissetti.

Bir elini göğsünden boynuna doğru kaydırды ve başparmağıyla çenesini yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Onun dışında hareket etmedi.

"Gitmesine izin verdin," dedi usulca. "Bu şekilde, onun gitmesine izin verdin. Bana karşı olan tavrınla bunu yaptığını biliyorum. Ama artık bitti, tatlım. Onu geri almanın zamanı geldi. O senin hayatının bir parçasıydı. Sen de benim hayatımın bir parçasısın. Eğer bunu yapmak istiyorsan, onu bana verebileceğini bilmeni istiyorum."

Yaşadıkları drama sırasında, onun ne kadar bilge olduğunu sık sık unutuyordu.

Bilge biriydi çünkü o gün, Hettie'yi nihayet toprağa verebileceği zaman, onu birine vermesi gerekiyordu. Onu canlı tutmalıydı. Tennessee'deki dağlarda karanlıkta bile Nick, Hettie olmayan ama bir rüyanın ötesinde olan kadını bulmuştu.

Olivia'nın kollarına döndü.

Olivia kendini daha da yaklaştırdı.

Nick Sebring, Livvie'sine vermek zorunda olduğu son şeyi, karanlık yataklarında ona sarılarak güven içinde verdi.

Ona Hettie'yi verdi.

"Adı Hettie'ydi ve hayatını kurtarmak için bir yumurtayı bile kızartamazdı." Ona karşı gevşedi ve burnunu boğazına sürttü. Nick konuşmaya devam etti. Liv dinlemeye devam etti. "Seni benim için isterdi." diye bitirdi. Liv, "Çok tatlısın tatlım ama inanması zor," demeden önce kuşkulu bir ses çıkardı. ". "Doğru." Ona inanmadı. Kollarını sıkarak, "Yapardı Liv," diye iddia etti. "Tamam, Nick." Ona kesinlikle inanmadı. Bir elini kaldırdı ve bir parmağını çenesinin altına sokarak onu yukarı kaldırmaya zorladı. Ay ışığında onun gözlerini yakaladı. "Yapardı Livvie, çünkü beni mutlu ediyorsun." Onun içinde eridi. "şimdi," dedi o sesiyle, "buna inanabilirim." Başını eğdi ve onu yumuşacık öptü. Adam kadının ağzını bıraktığında, kadın iyice sokuldu. Kadının uykulu sesi tekrar ona ulaştığında neredeyse uyuyordu. "Yaptığın işte iyisin." Bunun nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Ne?" diye sordu, sesi en az kendisi kadar uykulu geliyordu. "Bizimle, sevdiğin kadınlarla ilgileniyorsun, bizi olabileceğimiz her şekilde özgür kılıyorsun." Nick aniden uyandı. Aynı anda Liv de uyuyordu. Nick ona sıkıca sarıldı ve gözlerini ay ışığının içeri süzüldüğü camlı pencereye çevirdi. "Umarım özgürsündür, Hettie," diye mırıldandı sessiz geceye. Hettie cevap vermedi. Çünkü Hettie uzun zamandır özgürdü.

* * * * *

İki Gün Sonra

Mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu, bu endişe verici bir ihtimaldi, sırada adam ve kasabadan aldığı şeyle ilgili kargaşa garajın kapısından girdi.

Dönüp dehşet içinde yere bakarken, kargaşa odayı süpürdü ve etrafa saçılmış örgülü halıları da beraberinde götürerek ona doğru yöneldi.

Ama Nick onun yüzüne baktı. Hay sikeyim.

Onun bu sürpriz karşısında çıldıracağını düşündü, ama iyi anlamda. "Köpekleri sevmez misin?" diye sordu.

Gözle görülür bir çabayla gözlerini bacağına tırmanmaya çalışan köpek yavrusundan ayırdı. Ellerini havaya kaldırmış, sümüksü görünen bir şeyle kaplamıştı, tezgâha hızlı bir bakış, hamburgerle bir şeyler yaptığını söylüyordu.

Eğer vakti olsaydı, hamburger kullanarak bütün bir orduyu ölmelerine aldırmayacakları bir şekilde yok edebilirdi.

Yine sikeyim.

"O da ne?" diye sordu, kıpırdamadan, gözleri köpeğe bile inmedi.

Odaya girdi. Kadının yanına çömelip yavru köpeği süpürdü.

Çenesini yalamaya başladı, aynı zamanda kulağını çiğnemeye ve omuzlarına tırmanmaya çalıştı.

"Hırdavatçının yanındaki evcil hayvan dükkanı. Bugün evlat edinme günü. İçeri girdim," diye açıkladı, onu yakından izleyerek. "Onu yanıma almadan gidemezdim."

"O da ne?" diye tekrarladı.

Nick onu okumaya çalışırken cevap vermedi.

"Nedir o?" Adam bir yandan yavruyu zapt etmeye çalışırken bir yandan da onun boş yeşil gözlerinin ardında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Cins," diye bitirdi.

"İt, ama daha çok Labrador diyorlar."

Onun yeşil gözlerinin bir anda kocaman olduğunu gördü.

Sonra kahkahalar atarken gözleri sıkıca kapandı.

Kadın sümüksü ellerini çırparak yavru köpeğin dikkatini çekince hayretle bakakaldı, kulakları Liv'e bakarken dışarı fırladı ve kadın tökezleyerek - gerçekten *tökezleyerek*- lavaboya doğru gitti.

Ellerini yıkarken çok kötü bir iş çıkardı ve ona geri döndüğünde elleri hâlâ yarı ıslaktı, hâlâ gülüyordu, gözleri köpek yavrusundaydı, elleri yukarıdaydı.

Köpeği elinden çekip aldı, "Annene gel bebeğim. İşte böyle," köpek boynunu diliyle yıkarken boynunu uzattı, "annene öpücükler ver."

Tennessee dağlarındaki rustik, eski bir evde, köpek tükürüğüyle yıkanan, tasarımcı kot pantolonu ve yüksek topuklu botlarıyla parlayan siyah saçlı bir prenses, mutfaktan oturma odasına doğru yürürken hâlâ saçma sapan bir şekilde ötüp duruyordu.

"En azından bizi aslında bir banliyö olan modaya uygun bir taşra ortamına götürmedi. Kesinlikle *modaya uygun olmayan* bir *kırsal* bölgedeyiz," diye köpeğe saçma bir şekilde güvence verdi. "Ama *görünürde* yetiştirilecek hiç at yok."

Kadın oturma odasında kaybolurken Nick hâlâ kıpırdamıyordu ama onun devam ettiğini duydu.

"Ooo, sen bir erkeksin. Sana bir isim vermeliyiz." Sesi yükseldi. "Nicky! Ona isim vermeliyiz. Buraya gel ve *yemeğe dokunma*. Yemek pişiriyorum ve senin bokunu yemeyeceğim."

Nick yavaşça başını çevirip garaj kapısına bakana kadar hareketsiz durmaya devam etti. Sonra mutfığa bakmak için geri döndü.

"Whiz." Onun dediğini duydu. "Şimşek gibi hareket ediyorsun. Hayır, Punk." Köpeğin mızızlandığını duydu. "Punk'ı sevmiyor musun? Tamam, ama sen Spot olamazsın, benekli değilsin."

Garaj kapısına doğru baktı. "Nick!"

diye seslendi.

Alttaki eşiğe baktı. Kahretsin, fark etmemişti.

"Tatlım." Onu tekrar duydu ve mutfığa geri döndüğünü anladı.

"Köpeğimizin bir isme ihtiyacı var."

Kadına baktığında , kıcı havada, kot pantolonunun içinde iyi görünüyordu ve yeni yavru köpeklerini yere koyuyordu.

Kollarına geri sıçradı. Şimdi

fark etti.

İşte oradaydı.

Başardı.

Bunu başarmıştı. Kendi elleriyle, teriyle, taşaklarıyla, bağırsaklarıyla ve beyniyle. Başardı, hak etti ve işte oradaydı.

Yaşamak.

Onun mükemmel dünyası.

* * * * *

Ertesi Gün

Ağzını tıkamadı. Ağzını asla tıkamazdı. Çıkardığı sesler çok hoşuna gidiyordu.

Ama gözlerini bağladı.

Ve onu astı.

Her şeyi kabul etti Livvie. Onu yavaş yavaş alıştırmaya niyetlenmiş olsa bile, duvardaki kancaya asılı bileklerinin etrafındaki deri kayışlara karşı kıvranıyor, çıplak vücudu eğiliyor, arıyor, davet ediyor, çıkardığı sesler ona nerede olduğunu söylüyordu.

Daha fazlasını istiyordu. Ve daha fazlasını.

Ve daha fazlası.

Ona verdi, kırbacın her düşüşünde aleti titriyor, taşakları kıcının ve kalçalarının güzel cildine karşı yükselen her kırmızı yara ile sıkılıyordu.

Adamın emrettiği gibi kırbacın sapına bile bindi.

Prensesi onun emrinde.

Onun kırbacı ıslak amına sokup çıkarışını, dişlerini alt dudağına gömüğünü, memelerinin zıplayışını, ilk önce çalıştığı meme uçlarının sert ve gergin bir şekilde acele etmeden çalışmasını izledi.

Çok güzel.

Ona bunu vermişti, ona ihtiyacı olan ve asla sahip olamadığı şeyi vermişti, ona bunu tekrar verecekti.

Artık yeterdi.

Bu yüzden kırbacı kızın içinden çıkardı, bir kenara fırlattı, bir kolunu kızın karnına doladı, diğer eliyle kasıklarını kavrayarak kızın sırtını ona doğru eğdi ve sikini eve doğru sürdü.

Ellerini omzuna yasladı, dudaklarından "Nicky," diye inledi, içini doldurduğu anda onun için boşaldı.

Onu gergin bir şekilde becerdi, onu almak için sıkı tuttu, aşağı indikten sonra klitorisinin peşinden gitti ve onu tekrar onun için boşaldı.

O yaptı.

O zaman yaptı.

Kıpırdamadı, gömülü kaldı, kolları ona sarıldı, onun için asıldı, onunla doldu, başı hala arkada, döndü, alını boynunun yanında.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet, Nicky," mırıldandı.

"İyi ki hırdavatçıda iyi bir kanca varmış," diye takıldı. Onun gülümsemesini teninde hissetti ama sadece "Mmm" diye cevap verdi. Bir elini göğsüne doğru kaydırıp ve avuçladı.

"Sen kime aitsin Livvie?" diye sordu.

"Seni, Nicky," diye fısıldadı, alnını daha sert bastırarak. "Kimi seviyorsun?" diye sordu.

Daha çok fısıldadı, "Sen, tatlım." "Kimin kalbine sahipsin?"

Kadın başını geriye doğru kaydırıp ve adam çenesini aşağı eğdi, elini göğsünden kaldırarak göz bağını çekti, böylece gözlerini yakalayabildi.

Güzel sesi "Senin" kelimesinin etrafına tatlı bir şekilde sarıldı.

İşte o zaman onu yavaş ve ıslak bir şekilde öptü.

Dudakları hâlâ onun dudaklarındayken, öpüşmelerine henüz ara vermişlerdi ki, "Fişimi unuttunuz, efendim," diye mırıldandı.

Nick onun gözlerini yakaladı.

Olivia, çıplak, gergin, kırbaçtan kıpkırmızı olmuş, hâlâ onun sikiyle doluyken kendini tutamadı.

Bir kahkaha patlattı.

Yüzünü boynuna bastırırken, kız arkadaşı da aynısını yaptığında bunu duydu ve hissetti.

* * * * *

Dört Gün Sonra

Nick şömineye bir odun atıyordu ki çevresel görüşünde bir hareket gördü.

O tarafa baktı ve Whiz dörtnala, köpek yavrusu kulaklarını sallayarak içeri girerken onu yakaladı.

Çok geçmeden Olivia elinde bir ayakkabıyla geldi.

"Haklısın," diye kibirli bir şekilde açıkladı. "O çok hızlı. Whiz ismi ona çok yakışıyor." Ayakkabıyı ona doğru itti, şimdi çiğnenmiş olduğunu gördüğü ayakkabıyı. "Ayrıca haklıyım. O da bir *serseri*."

Whiz sızlanma sesi çıkardı.

"Punk'tan hoşlanmıyor, bebeğim," dedi Nick Liv'e. Liv'in bildiği bir şeydi bu, çünkü köpek İngilizce konuşuyor ve bu kelime ondan bahsederken her mızımızlanıyordu.

"O zaman serseriliği bıraksın tatlım," diye karşılık verdi Liv. Whiz'den bir sızlanma daha.

Nick, "O bir serseri değil, bir yavru," diye .

"Dolabın kapısı ," diye karşılık verdi. "O sadece yavru bir serseri değil.

O bir köpek yavrusu *sihirbazı*

serseri." Hay sikeyim.

Odun getirdiğinde giymek üzere bir fanila almak için içeri girmiş ve dolabın kapısını kapatmamıştı.

Liv onu okudu ve gözleri tavana kayarken eli yanına düştü.

"Nick," diye bağırdı tavana doğru.

"Sana bir ayakkabı daha alacağım." Sırıttı. "Eğer iyi bir kız olursan, iki tane."

Bakışlarını ona çevirdi. "Buna ihtiyacın olacak. Bu ayakkabı," diye tekrar salladı ona, taşra yaşamına uygun değil. Ama Denver'a döndüğümüzde, ona ve yanımda getirdiğim ve kül olmayan diğer yetersiz parçalara ihtiyacım olacak."

Birkaç kayış, sivri topuğunun bir kısmı ve tabanının büyük bir kısmı eksilmiş olan bantlı sandaletine bakarak, "Taşra yaşamı için stok yapmak en iyisi" tavsiyesinde bulunurken zihinsel olarak veterinerine gitmeyi düşündü. Denver'a gittiğimizde bu tür ayakkabılara pek ihtiyacın olmayacak."

"Pardon?"

Ona baktı. "Whiz'in karnında senin ayakkabının yarısı mı var?"

"Hayır, *Punk* bu ayakkabının yarısıyla yatak odamızın zeminini süsledi, o yüzden şimdi çöpte."

Bunun için Tanrı'ya

şükürler olsun. Whiz

sızlandı.

"Nick," diye seslendi.

Dikkatini tekrar ona çevirdi ve şömineden kalkıp ayağa kalktı.

"Denver'da olduğumuz zaman mı?" diye sordu.

"Evet. Ne zaman geri dönebileceğimizi düşünmeliyiz. Bir ziyaret. Knight sabırsızlanıyor ve Kasha *da kesinlikle*-"

Başını sertçe yana eğdi. "Ziyaret mi?"

"Bir ziyaret," diye onayladı. "Belki bir hafta. Ama Whiz'i düşünmeliyiz. Ya bizimle gelir ki bu da bir köpek yavrusuyla araba sürmek anlamına gelir ki bu da cehennem yedinci halkası olabilir. Ya da kalır, bu da onu çok uzun süre alamayacağımız ve sonra onu bırakıp gideceğimiz anlamına gelir. Bunun hoş olacağını sanmıyorum. Bu yüzden Knight ve Kash ile birlikte zorlayabildiğim sürece birkaç hafta, bir ay beklemeliyiz ve sonra çok uzun süre gitmemeliyiz."

Ona o kadar uzun süre baktı ki, "Liv?" diye seslenme

sırası ona geldi. "Bir ziyaret," dedi Liv.

"Evet, bir ziyaret," diye tekrarladı. Kız ona bakmaya devam edince "Ne oluyor lan?" diye sordu.

"Jaguar'ınız ne olacak?" diye sordu.

"Jed arabayı kullanacak. Dört gözle bekliyor. Uçakla geri dönecek. Lexus'unu aldık, yani ona ihtiyacımız yok. Bunu baharda yapabilir."

Kıpırdamadı ve tekrar ona bakmaya başladı. "Tanrım,

Liv, ne oluyor lan?" diye sordu.

Konuştuğunda sesi değişmişti. İçinde okuyamadığı bir şey vardı.

"Geri , değil mi?" diye sordu. Geri

döneceklerini mi sanıyordu?

O evi satın almıştı, bunu biliyordu.

Tablosu oradaydı.

Whiz oradaydı.

Liv oradaydı ve orayı çok seviyordu.

"Dağları istemiştin," diye hatırlattı ona. "Her şeyden uzak olmak istiyordun." Bir kolunu dışarı doğru salladı. "İşte buradayız."

"İşiniz Denver'da. Hayatın orada. Ailen-" Adam onun sözünü kesti. "Sen buradasın."

Ağzını kapattı.

Whiz sehpanın altındaki halıya saldırdı.

Nick kadının yanına gitti ve kollarını ona doladı. "Burayı seviyor musun?" diye sordu.

"Burayı seviyorum," diye cevap verdi. "Yani kalıyoruz."

"Ama-"

"Biz kalıyoruz."

"Nicky-"

Onu sıktı. O da

sustu.

"Mükemmel bir dünyaya sahip olursunuz, burayı terk etmezsiniz. Burayı seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Burada yaşıyoruz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama bu, gözlerinin ıslaklıktan parıldamasına engel olmadı.

"Burada ne yapacaksınız?" diye sormak için bastırdı. "Bir yolunu bulacağız."

"Ben burada ne yapacağım?"

"Bunu da çözeceğiz."

"Ailen-" diye tekrar denedi.

"Livvie, Tennessee'deyiz, Timbuktu'da değil."

Yine sustu.

Sonra bıraktı. "Seni seviyorum, Sebring." Sırıttı.

"Sen de öyle, Shade."

Gülümsedi.

Sonra da "Köpeğimize hâlâ Punk diyorum" dedi. Whiz sızlandı.

Liv ona doğru bastırdı ve kıkırdadı.

Nick onun kıkırdamasını dinledi ve vücudunun kendi vücuduna karşı hareket ettiğini hissetti. Oh, evet.

Burada kalıyorlardı. Hamburger tarifleri, bol salata sosu kullanımı ve Olivia'nın burada yaptığı her tatlıya ufalanmış Reese's kupları ekleme dürtüsüyle yavaş yavaş ölecekti. Liv'in kıkırdamasına, açıkça mutlu olmasına neden olan her yerde olabilir ve her şeyi yapabilirdi.

Bununla birlikte, köpeğine Punk demiyordu.

* * * * *

Livvie

Yedi Ay Sonra

Sabah Saat Altı Şafaktan Otuz

Dakika Sonra

Nick'in dizine oturdum.

"Bir, iki, üç..." Gizlice onu izlerken kulağına fısıldadım. Nick gülümser gibi bir sesle, "Saat hâlâ beş, bebeğim," dedi.

Beş.

Yowsa.

Küçük Sylvie o kadarını dışarı itiyor.

Onu kundağı kucağında, ikinci doğası gibi tutarken, otururken ve Anya ile sohbet ederken izledim.

Gözlerimi tekrar bahçemizdeki kargaşaya çevirdim. Yetişkinler ama çoğunlukla çocuklar her yerdeydi. Nick ve benden aldıkları düğün hediyeleri Nerf silahları olduğu için çıldıran çocuklar. Çıldıran çocuklar çünkü saat çok erkendi ve kahvaltıda çörek yemişlerdi. Çıldıran çocuklar çünkü Whiz çocukları seviyordu (ve bunu gösteriyordu) ama Whiz Nerf dartlarını daha çok seviyor olabilirdi (ve bunu dartları yemeye çalışarak gösteriyordu ki Kat onun bunu yapmamasını sağlamakla görevliydi, eğer zıplayan yavru köpeğimize sert bakışları bir şey ifade ediyorsa bu işi çok ciddiye alıyordu).

"Hanna ve Raid üçte mi duracak?" Ben sordum.

"Hanna'ya göre, evet. Raid bir kız bebek daha istiyormuş," diye yanıtladı Nick.

"Cassidy ve Deacon sadece ikisi mi?" Devam ettim.

"Sadece iki kız. Knight ve Anya gibi, Deacon'a sorarsan öyle kalacaklar. Gerçi Cassidy bir erkek istiyor. Tahmin etmeliyim ki yakında hamile kalacak. Deacon kadınlarına pek sık hayır demez."

Nasıl gittiğini biliyordum.

Kargaşayı izledim, kendimi biraz suçlu hissettim (ama sadece biraz) çünkü bu kargaşaya ben sebep olmuşum, bu aileleri erken kalkmaya zorlamıştım, çocukların sonsuz sevgisini Nerf silahları ve Labrador cinsi bir köpek yavrusuna sınırsız erişimle satın almıştım, tüm bunları Nick'le şafak vakti evlenebilmek için yapmıştım.

Gözlerim Sylvie'ye geri döndü.

Bir gün.

Bir gün benim için de ikinci doğa olacaktı.

Sade (ama zarif) straplez, şifon gelinliğimle Nick'in dizine oturmuş, her saniyesini yaşamış olsam bile oraya nasıl geldiğimi merak ediyordum.

Mutluluğa giden yolu nasıl

bulduğumu. Beni vurdu.

Bir seks kulübüne gitmiştim ve Nick'in üzerine atlamıştım.
Bu düşünceyle yavaşça başladı, sadece vücudum titriyordu ama kendimi tutmaya çalışmadım.
Artık hiçbir şeyi saklamıyordum.
Kontrol etmek zorunda değildim.
Kendim olmakta özgürdüm.
Düğün sabahımızda gelinliğimle kocamın kucağında otururken içimde kahkahalar yükseliyordu.
"Shade," diye .
Cevap vermedim.
"Gölge," diye tekrar seslendi, bu sefer sıkarak.
Bakışlarımı kargaşadan ayırmadım ve yine cevap vermedim.
"Bebeğim," diye seslendi, elini çeneme götürdü ve yüzümü ona çevirdi.
Gözlerim maviyle buluştuğu anda "Sebring" diye düzelttim.
O mavi, bulutsuz bir günde okyanus gibi parlıyordu, parlak ve ışıltılı.
Ve sesi içimde gürledi, o anda hissettiklerimi yankıladı, cevap verdiğinde sonsuza kadar hissedeceğim bir şekilde - gururlu ve mutlu -.
"Sebring."

***Bitmemiş Kahramanlar serisi sona eriyor.
Okuduğunuz için teşekkürler.***

***Rüzgâra Sahip Ol'dan bir alıntı okuyun,
Kristen Ashley'in Kaos Serisi'nin başlangıcı!***

Beni Tanımıyorsun

Cep telefonu çaldı ve Parker "Utangaç" Cage gözlerini açtı.
Kaos Motosiklet Kulübü'nün yerleşkesindeki odasında yatağında sırt üstü yatıyordu. Işıklar hâlâ açıktı ve küçük bir kadın yığınının altına gömülmüştü.
Biri yan tarafına yaslanmış, bacağını kalçalarının üzerine atmış, kolunu kaburgalarının üzerine koymuştu. Diğer baş aşağı, diğer tarafına sokulmuş, dizi karnında, kolu baldırlarının üzerindeydi.
İkisi de çıplaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, kendini uzuvlardan oluşan çitin altından kaldırıp bükerken. Telefonuna uzandı.

Ekranı kontrol etti ve aramayı cevaplamak için başparmağını ekrana dokundurdu.

Kaos MC'deki kardeşlerinden biri olan Hop'a "Hey, kardeşim," diye mırıldandı. "Neredesin sen?" Hop sordu.

"Yerleşke," diye yanıtladı Shy.

"Meşgul müsün?"

Shy bir dirseğinin üzerine kalktı ve yatağında baygın yatan iki kadına baktı.

"Artık değil," diye yanıtladı.

Shy'ı ve ününü bildiği için Hop'un "Tekir Çağırıyor" derkenki ses tonunda mizah vardı.

Bu haberle birlikte, her zaman olduğu gibi, bu özel ihbarı aldığı anda yüreğine bir ateş düştü. Nedenini bilmiyordu, hiçbir anlamı yoktu, kızı çok az tanıyor ama her duyduğunda onu çok sinirlendiriyordu.

"Benimle dalga geçiyorsun," Shy ısrarak.

"Hayır, kardeşim. Speck'ten bir telefon alan Tug'dan bir telefon aldım. Her zamanki gibi sinsi sinsi dolaşıyor. Sana benden daha yakın, o yüzden eğer odanda sızdığın amcıkta kendini kurtarabilirsen, gidip onu getirmen iyi ."

İşte oradaydı. Hop, Shy'ı ve ününü biliyordu.

"Bisikletle geliyorum. Bana adresi mesaj at," diye mırıldandı Shy ve cesetlerin altından kalkıp ayaklarını yatağın kenarındaki zemine koydu.

"Doğru. Radar altında, değil mi?" Hop ona bildiği bir şeyi söyleyerek karşılık verdi ve Shy dişlerini sıktı.

Üç yıldır Tabby ile bu boku yapıyorlardı. Üç lanet yıl. O kadar uzun sürüyordu ki, ciddi bir uyandırma çağrısı almadığı sürece bu kızın asla öğrenemeyeceğini biliyordu.

Ama kimse bunu yapmaya istekli değildi. Kulübün normalde kimin için olursa olsun bu işi yapmakla ilgili bir sorunu yoktu ama Tab farklıydı. O, Kulüp Başkanı Kane "Tack" Allen'in on dokuz yaşındaki kızıydı.

Bu da ona özenle yaklaşıldığı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda onun dışarıda alem yaptığını ve başını belaya sokmadan önce birinin onu yakalayıp eve götürmesi gerektiğini öğrendiklerinde, bunu radar altında yaptıkları anlamına geliyordu. Başka bir deyişle,

Tack'e söylemediler. Tack'e söylemediler çünkü ilk seferinde kendini kaybetti ama daha da kötüsü, yaşlı karısı Tabby'yi kötü bir durumdan kurtarmak için yola çıktı ve neredeyse kafası beyzbol sopasıyla parçalanıyordu.

Kimse bu tür bir karmaşanın tekrarlanmasını istemiyordu, bu yüzden kardeşler ona göz kulak oldular ve Tack'i karıştırmadan işlerini hallettiler.

"Radar altında," diye mırıldandı Shy, sonra "Sonra," diye bitirdi ve başparmağıyla ekrana dokundu.

Kot pantolon, tişört, iç çamaşırı ve çorap bulmak için yerleri karıştırdı. Botlarını giymek için yanlarına oturduğunda yatağındaki kadınlar hiç kıpırdamadı.

Giyinip odasının ışığını kapattı ve koridordan geçerek Kulüp yerleşkesinin ortak salonuna girdi. Kardeşlerin odaları arka taraftaydı ve kapıları binayı boydan boya geçen uzun bir koridora açılıyordu. Koridorun ortasındaki bir kapı, uzun, kavisli bir bar ve bir sürü kanepe, sandalye, masa ve bilardo masasının bulunduğu ortak alana açılıyordu. Yan taraftaki başka bir kapıdan toplantı odalarına, mutfığa ve bir dizi kilitli, güçlendirilmiş depoya ulaşılabiliyordu.

Ortak alanda ilerlerken Kaos'un üyelerinden Brick'in koltuklardan birine sırt üstü uzandığını gördü. Bir ayağı yerdeydi ve dünya için ölüydü. Ayrıca üzerine bir kadın örtülmüştü, o da dünyaya karşı ölüydü. Kadının üzerinde kısa bir kot etek vardı ve Shy, Brick'in elini etek ucuna sokmuş, kadının kışına koymuş uyuduğunu gördü. Shy ayrıca kadının iç çamaşırı giymediğini de gördü.

Bunun dışında alan boştu ve şu anda sadece duvarlardaki neon bira tabelaları tarafından aydınlatılıyordu.

O gece Brick'in sevgilisi partiye iki arkadaşını getirmişti.

Brick kız arkadaşını aldı. Shy arkadaşlarını aldı.

Shy Yerleşkeden ayrıldı, bisikletine gitti, bir bacağını attı ve altı blok ötedeki dairesine doğru sürdü. Oraya vardığında, evine çıkma zahmetine katlanmadı. Evine çıkmaya hiç zahmet etmezdi.

Neden sakladığını belli belirsiz merak etti. Oraya nadiren gidiyordu. Sipariş ettiği fast food yiyordu. Yerleşkedeki odasında yatağında uyuyordu. Ride'daki garajda ya da bitişikteki otomobil malzemeleri dükkanında çalıştı. Nerede içki ya da parti varsa orada içti ve . Kardeşlikle bir araya geldi.

Diğer zamanlarda bisikletinin üzerindeydi.

Bunun nedeni Parker Cage'in sadece kendi bisikleti üzerinde doğru hissetmesiydi.

On dört yaşındayken aldığı arazi bisikletiyle başladı ve hiç durmadı.

Beş yıl önce, üçüncü el Harley'siyle Ride Custom Cars and Bikes'ın önünden geçerken, arka tarafta özel arabalar ve bisikletler üreten bir garaja bağlı devasa bir oto malzeme dükkânı görmüştü. Adını duymuştu, herkes duymuştu. Chaos MCnin sahibi ve işletmecisiydi, garaj da ünlüydü, filmler ve milyonerler için arabalar üretiyordu.

Ancak dikkatini çeken, mağazanın tepesindeki Amerikan bayrağının altında dalgalanan bayrak oldu. O güne kadar bayrağı görmek için hiç yukarı bakmamıştı. Beyazdı ve üzerinde Kaos Motosiklet Kulübü amblemi vardı; bir tarafında "Ateş" ve "Rüzgâr", diğer tarafında ise "Sür" ve "Özgür" kelimeleri yer alıyordu.

Gözleri o bayrağa çarptığı anda hayatının şekillendiğini hissetti.

O zamana kadar hayatındaki hiçbir şey, ilk kez bisiklete bindiği an hariç, onunla bu bayrak gibi konuşmamıştı. Nedenini anlamadı ve denemek için zaman harcamadı. Sadece onunla konuşuyordu. O kadar güçlüydü ki, onu doğruca park yerine çekmiş ve botlarını mağazaya doğru yürümeye hazırlamıştı.

Birkaç ay içinde Kaos'a katılmıştı. Artık bir kardeşti.

Dairesinin dışında bisikletini park etti ve ondan kamyonetine geçti. Tabitha Allen'ın hali vakti yerindeyse bisiklet üzerinde ona tutunması mümkün değildi. Eğer kendini küstah hissediyorsa, ki genelde öyle olurdu, bisiklet üzerindeyken kazanamayacağı bir kavga çıkarırdı. Bu yüzden kıcını kaldırıp eski, beyaz Ford kamyonetine bindi, çalıştırdı ve Hop'un gönderdiği mesajdaki adrese doğru yola çıktı.

Arabayı sürdükçe, içindeki yangın daha da şiddetlendi.

Şimdi üniversitedeydi ve sözde hemşire olmak için eğitim alıyordu. Tack'in yaşlı karısı ve Tabby'nin üvey annesi olan garajdaki Ofis Müdürü Cherry, Tab'in notları ve okulda ne kadar başarılı olduğu konusunda övünüyordu. Shy, Tab'in sürekli etrafta dolanırken nasıl iyi notlar alabildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Kardeşlerden birinin her gece Tabby Callout aldığını söyleyemezdi ama bu seyrek olmaktan çok uzaktı.

Kız partileri severdi.

Bu şaşırtıcı değildi. Kız on dokuz yaşındaydı. On dokuz yaşındayken o da parti yapmayı severdi. Kahretsin, yirmi dört yaşındaydı ve asla bırakamayacağını bildiği bir şekilde parti yapmayı hâlâ seviyordu.

Ama o Tabby Allen değildi.

Bir garajda ve oto malzeme dükkanında çalışan, çoğu zaman ortalığı birbirine katan ve gerektiğinde kış tekmeleyen bir motorcuydu.

Faturayı babasının ödediği lanet bir hemşire olmak için çalışıyordu, bu yüzden kışını sakinleştirmesi gerekiyordu.

Bu, onun parti yapmayı ve *çılginca* dolaşmayı sevmesinin yeni bir şey olmadığı gerçeğini kapsamıyordu bile. Üç yıl önce, ilk Tabby Callout'unda, on altı yaşındaydı ve yirmi üç yaşındaki erkek arkadaşı onu söndürmediği için tartaklamıştı. Cherry'nin kafası neredeyse beyzbol sopasıyla parçalanıyordu ve bu olay tam da Shy'ın gözleri önünde gerçekleşmişti. Bu, felaketle sonuçlanmayan hızlı reflekslerin bir mucizesiydi. Shy Cherry'yi severdi, herkes severdi, kadın bir harikaydı; komik, güzel, seksi, akıllı, güçlü ve Tack için her yönden iyi biriydi.

Eğer mükemmel bir yaşlı kadın seçebilseydiniz, Tyra "Cherry" Allen olurdu. Küstahtı ama klas biriydi, harika giyinirdi, Tack'in onu ezmesine izin vermezdi ama bunu onun taşaklarını patlatmayacak şekilde yapardı. Çok komikti. Tatlıydı. Bir motorcu ailesinin üyesiydi ama yine de her zaman olduğu gibi bir kadındı. Ve, Tanrı şahidim olsun, Kane Allen kadar sık gülen ve gülümseyen bir adam daha görmemişti. İyi bir hayatı vardı ve Cherry'nin bunu bu hale getirdiği Kulüp'ün tek bir üyesinin bile dikkatinden kaçmamıştı.

Yani Tabby'nin ilk çağrısı sırasında Cherry'nin Tab'in pisliği yüzünden bitkisel hayata girmesi ya da daha kötüsü olması berbat olurdu. Shy'ın neden Cherry'nin arkasında durup onu bu korumak yerine kafasının sopayla ezilmesini izlediğini açıklamak zorunda kalmasından bahsetmiyorum bile, Tack yaşlı kadına o kadar düşküncü ki Shy'ın artık nefes almıyor olması kuvvetle muhtemeldi.

Tabby'nin o karmaşadan sonra nasıl olup da dersini almadığına dair hiçbir fikri yoktu ve araba sürerken Tabby'nin bir tane alması gerektiği aklına geldi.

O kadar sinirlenmişti ki, bunu ona verenin kendisi olacağına karar verdi.

Bu gece.

Shy evin önünde durdu ve gördükleri karşısında hiç şaşırmadı. Bu sahneyi biliyordu, kardeşliği bulana kadar yaşamıştı.

Lisede ve lise dışında, diğer çocuklar onu "taşçı" kalabalığa, "serserilere" bağlamıştı, her ne kadar onlarla ilişkisi gevşek olsa da. Ne lisede ne de sonrasında kimseyle bir bağ kurmamıştı.

ama bu bir kaçış yolu bulamadığı anlamına gelmiyordu. Bira içebileceği ve sevişebileceği bir orospu bulabileceği bir yer. Bu yüzden, tıpkı şimdi gördükleri gibi dışarıda arabaları ve bisikletleri olan bunun gibi birçok evde bulunmuştu.

Hâlâ o sahneyi yaşıyordu ama daha iyiydi. Bir aileydi.

Tamamen aydınlık ve kalabalık evin önüne park edilmiş birkaç bisiklet gördü ve bunlar onu zaten kızgın olduğundan daha da fazla kızdırdı. Bisikletler eskiydi, içindeki çocukların daha iyisini alacak kadar paraları yoktu ama yine de onlara bakmıyorlardı.

Eğer bir Harley'iniz varsa, ona iyi bakardınız. Ona bir kadın gibi davranırdınız, çok fazla ilgi, çok fazla TLC. Mazeret yok. Eğer bunu yapmadıysanız, ona sahip olmayı hak etmemişsinizdir.

Ayrıca birkaç yeni güçlendirilmiş kaslı araba vardı, bu da onlara sahip olan kişinin her kuruşunu havalı tutmak için harcadığı anlamına geliyordu.

Ancak daha fazla hurda ve klasik araba vardı, ikincisi restorasyonun ortasındaydı ve hepsi sevgi doluydu. Bunlara sahip olan her kimse, Mustang'ini, Nova'sını, Charger'ını, GTO'sunu ya da her neyse onu kiraz yapmak için sıradaki bir sonraki projeye geçmeden önce zaman ayırıyor, doğru yapıyor, para biriktiriyor ve bebeğine bakıyordu.

Bu arabalar o evdeki herkesin ezik olmadığı anlamına geliyordu. En azından bu da bir şeydi.

Shy kamyonetten inip eve doğru ilerledi. İçeri girdiğinde, kızların bakışlarını ve erkeklerin çenelerini kaldırmalarını görmezden gelerek cesetlerin arasından geçti. Bir görevdeydi ve bu işi bitirmek istiyordu.

Onu bulması uzun sürmedi. Oturma odasında bir kanepede oturuyordu, elinde bir bardak bira, başı ondan yana dönüktü, güzel profili kahkahalarla değişmişti.

Onu gördüğünde her zaman olduğu gibi oldu. Neden öğrenmediğini, neden desteklemediğini bilmiyordu. Her zaman bunun üstesinden geleceğini, buna alışacağını ummuştu ama olmadı.

Onu görmek göğsüne vurdu, midesindeki yanma ciğerlerindeki aleve doğru ilerledi, onları sıkıştırdı ve nefes almasını aniden zorlaştırdı.

Bunu anlamadı.

Çok güzeldi. Tanrım, çok güzeldi. Tüm o gür, siyah saçları ve safir mavisi gözleri, kıvrımlı, minyon vücudu, mükemmel, altın rengi teni hala bronzdu

Yazdan kalma. Kısa boylu ve siyah saçlı kadınlardan hoşlanmayan her erkek onun güzel olduğunu görebilirdi.

Daha fazlasıydı ve o da bunu biliyordu, bunu görecektik kadar sık yanında bulunmuştu. Yüzü etkileyiciydi, çabuk gülümser ve gülerdi. Hareketliydi. Etrafında olmak güzel olan piliçlerden biriydi.

Sinirlenebilirdi. Alınanlaşabilir.

Gerçi çoğu zaman keyfi yerindeydi ama onun keyfi bir odayı dolduracak türdendi. Baktan bir gün geçiriyor olsanız bile, eğer Tabby Allen bir gülümsemeyle yerleşkenin ortak salonuna girerse, o baktan havanın bir kısmı dağılır ve gününüz daha iyi geçerdi.

Ama kız kardeşinin kızıydı ve bu oraya gitmemesi için bir numaralı nedendi. Dahası, çok genç ve olgunlaşmamıştı. Evde ders çalışmak ya da üniversiteli çocuklarla takılmak yerine bu kalabalıkla birlikte olmak, reşit olmadan bira içmek ve gülmek gibi aptalca şeyler yapıyordu. Çok güzel olmasına, küçük tatlı bir vücuda sahip olmasına ve ruh haliyle bir odayı aydınlatabilmesine rağmen, oraya asla gitmeyecekti, ama yapabilse bile yapmazdı, çünkü o düpedüz belaydı.

Yine de her gördüğünde bir şekilde sarsılıyordu.

İstemediği ve anlamadığı bu duyguyu görmezden geldi ve kadının nasıl giyindiğini görünce ağzı sıkıştı. Dar etek, kısa. Dar üst, göğüs dekoltesi. O kadar uzun olmasa da bir sürü bacak görünüyordu. Güzel bacak. Biçimli bacak. Harika bir bacak.

Kahretsin.

Ve çok genç ve kardeşinin kızı olsa bile, Shy'nin hâlâ sikiinde hissettiği yüksek topuklu sandaletler.

Lanet olsun.

Bunu da görmezden geldi ve odada ilerledi, gözleri kararlı bir şekilde onun üzerindeydi.

Yaklaştığını hissetmiş olmalıydı çünkü başını çevirdi, yukarı baktı ve uzun, koyu kirpiklerle çevrili inanılmaz mavi gözleri onunkilere değdiğinde o yanma hiç azalmadı.

Gülümsemesi solduğunda, yüzündeki canlılık gittiğinde ve "Benimle dalga geçiyor olmalısın" diye terslediğinde hiç şaşırmadı.

Bu Shy'yı da kızdırdı. Kızın küfredmesinden nefret ediyordu. Tack'in değildi, çocukları küçükken bile. Shy ise bundan nefret ederdi.

Onunki kadar güzel dudaklardan bu tür sözlerde çok *yanlış* bir şeyler vardı.

"Gidelim," diye kestirip attı.

"Shy-" diye başladı ama bitiremedi, çünkü Shy birasını kaptı, bir kenara koydu, sonra elini tuttu ve kışını kanepeden çekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, kavga etmedi. Takip etti.

İyi, diye düşündü. Bu işin bitmesini istiyordu.

Onu evden çıkardı, yürüyüşe çıkardı ve kamyonetinin kapısını açtı. Kadın nihayet konuştuğunda onu elinden tutmuş kamyonete yaklaştırıyordu.

"Shy, size sürekli söylediğim şey bu değil-"

Eğildi, onunla burun buruna geldi ve sözünü kesti. "Kapa çeneni."

Başı sarsılırken bile gözlerini kırıştırdı. Bu bir sürpriz değildi. Kardeşler kardeşlere saygı duyardı ve bunu yapmanın yollarından biri de akrabalarına saygı göstermektir. Kaos Kaos'tu, hepsi aileydi. Kardeşler, yaşlı kadınlar, çocuklar. Shy onunla hiç bu şekilde konuşmamıştı. Kardeşlerin hiçbiri konuşmamıştı. Onunla değil.

"Bin şu lanet kamyonete," diye devam etti.

Tabby toparlandı ve "Açıklayabilir miyim-?" demeye başladı.

Shy tekrar sözünü kesti. "Ya içine girersin ya da seni içine yerleştiririm Tab."

Gecenin gölgesinde bile, ağzını kapattığını görmeden önce gözlerinin parladığını gördü. Sarsıntılı hareketlerle elini onunkinden çekti, döndü ve kamyona tırmandı.

Shy kapısını çarptı, kaputu yuvarladı ve içeri katlandı.

Tekrar denediğinde yoldaydılar, sesi kısıktı. "Utangaç, gerçekten, onlar benim arkadaşlarım. Her şey yolunda. Sadece birkaç bira. Birkaç esrar. Sigara içmiyorum ve araba kullanıyorum, o yüzden-"

"Yani bu çocukların hepsi hemşirelik öğrencisi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi. "Onlar liseden arkadaşlar."

"Artık lisede değilsin Tabby," diye işaret etti ve kızın gözlerinin kendisine doğru geldiğini hissetti ama öfkeli gözlerini yolda tuttu.

"Haklısın," diye tersledi, sesindeki sessizlik kaybolmuştu. "Ben değilim. Bu onların hâlâ arkadaşım olmadığı anlamına gelmez. Birlikte çok güzel zamanlarımız oldu. Yakındık. Ne yani? Onları öylece kazıyıp atmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, Tab." diye cevap verirken ona bakmadı. Onlar çöp. Sen değilsin. Tanrım." Başını iki yana salladı. "Seni anlamıyorum. Annenin bir sürtük olduğunu biliyorum ama son üç yıldır hayatında Cherry var. İyi bir rol modelin yokmuş gibi değil. Neden onun gibi olamıyorsun anlamıyorum."

"Belki de *kendim* gibi olmam gerektiği içindir ve bu arada Shy, Tyra da benim kendim gibi isterdi."

Kulüp üyeleri Tack'in kadınına Cherry diyorlardı ama Tack ona Red diyordu. Çocukları ve diğer herkes ona Tyra ya da Ty-Ty diyordu.

"Her neyse," diye devam etti Tabby öfkeyle, "onlar çöp değil." "Onlar çöp," diye kesin bir dille ifade etti.

"Onlar. Onlar. *Değil!*" diye yüksek sesle belirtti.

İşte . Bu ona bir fırsat verdi. "O hayatı istiyor musun?" diye sordu.

"O hayat mı?" diye karşılık verdi.

"İçki ve cesetler, ganimet aramaları ve baskınlar," diye açıkladı.

"*Merhaba* Shy. Bu benim hayatım."

"Demek istiyorsun," diye sözlerini tamamladı.

Onun sorusunu duymazdan geldi ve "Bu *senin* de hayatın, biliyorsun. Bunda yanlış bir şey yok. Hiç olmadı, ." Bir hemşirelik öğrencisi.

Doğru.

Bu yolda, asla başaramayacaktı. Bu yolda, sonu onun yatağındaki o sürtükler gibi olacaktı. Bu yolda Tabby üniversite eğitimini çöpe atıyordu ve Tack de o parayı rüzgâra savuruyor olabilirdi.

"O hayatı istiyorsun," dedi usulca, "sence bu harika mı bebeğim? O zaman gidelim."

Mükemmel bir zamanlamaydı çünkü Ride'a dönmek için sinyal vermişti.

"Ne oluyor lan? Neden buradayız?" sordu ama adam cevap vermedi.

Dükkânın etrafından dolaştı ve garajın ön avlusundan geçerek Yerleşkenin önüne park etti. Kamyonetten inmekte, kaputun etrafından dolanmakta ve kapısını çekerek açmakta gecikmedi.

"Shy, nesin sen-?" diye başladı ama adam ona doğru eğilip emniyet kemerini çözünce, elini tutup onu taksiden dışarı çekince durdu.

"Kahretsin! Utangaç! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Yine cevap vermedi. Onu Bileşik'e ve doğruca barın arkasına çekti. Arka taraftaki raftan bir şişe tekila aldı ve onu önüne çekti.

"Şu küçük kız-bira saçmalığını bırakmaya hazır mısınız?" diye sordu şişeyi kaldırarak.

Kızın gözleri önce kağıda, sonra da ona kaydı. Şaşkınlığını gördü ve tedirginliğini hissetti.

Bunu da görmezden geldi.

"Tab, sana bir soru sordum. Parti yapmayı seviyorsun. Artık lisede değilsin. Büyümek ve gerçekte nasıl yapıldığını öğrenmek ister misin?"

Bu sefer onu görmezden geldi ve "Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye sordu.

Onu daha yakına çekti ve gözlerini tutmak için çenesini aşağı eğdi, şimdi nefes almadığının ve vücudunun hareketsiz kaldığının açıkça belli olduğunu görmezden geliyordu.

"Soruma cevap vermedin bebeğim," dedi usulca ve onun yutkunup üst dudağını yalamasını izledi.

Tanrım. Kahretsin.

Onu bunu yaparken hiç görmemişti. Kesinlikle bu kadar yakın değil.

O pembe dilin ucu, o pembe dudağın mükemmelliğinde.

Kahretsin.

"Tab," diye sordu, eli onun elini sıkarken.

"Eve gitmek istiyorum," diye cevap verdi sessizce, değişiklik olsun diye akıllıca.

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı ve barın arkasından, odanın içinden geçip arka koridora doğru onu da kendisiyle birlikte çekerek uzaklaştı.

Elini çekiştirdi ve "Utangaç. Ciddiyim. Beni korkutmaktan yapıyorsun."

Umarım iki saniye içinde korkmuş olmaktan çok daha fazlası olur. Korkmuş olacaktı ve bu saçmalıktan vazgeçecekti.

Bu nedenle, iki saniye sonra onu kendi odasına çekip durdurdu ve ışık düğmesini çevirdi.

İki kadın hâlâ çıplaktı, yatağın üzerinde boylu boyunca uzanmışlardı ve o gittiğinden beri birbirlerine dolanmışlardı.

Kısaca isimlerini hatırlamaya çalıştı.

Tabby'nin elinin elinin içinde kasıldığını hissettiğinde denemeyi bıraktı ve ayrılmaya çalışmak için sert bir çekiş yaptı, ancak onu daha sıkı tuttu ve ona döndü.

"Genellikle biraz içip gevşeriz, havaya gireriz," diye eğitti onu, şişeyi kaldırarak. "Bana nasıl baktığını gördüm bebeğim, o yüzden soyunup gitmek istersen ben de varım. Dışarıdalar ama bir süre devam edersek, toparlanıp katılacaklarından şüphem yok. Kulağa aşırı geliyor ama güven bana, bir dene, hoşuna gidecek."

Adam konuşmaya başladığında, kızın gözleri yataktaydı ama yavaşça ona doğru kayd ve adam kızın bronz teninin altında solgun olduğunu gördü. Gözleri şoktan ve tam olarak anlayamadığı başka bir şeyden dolayı irileşmişti ve dolgun dudakları ayrılmıştı.

"Ne ?" diye sordu. "Gevşemek mi istersin yoksa sadece devam etmek mi?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldadı ve Shy omuz silkti.

"Bu senin kim olduğunu ya da kim olacağın. Etrafta dolanmayı bırakıp bunun peşinden gitsen iyi olur bebeğim."

Gözleri önce yana kayd, sonra da sessizce "Ben böyle biri değilim" dedi.

Onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve "Kısa dar etekler, çok dar üstler. Göğüslerinin çoğunu sadece tişörtün değil, dışına taşarken de görebiliyor olmamın seni şaşırtmadığını biliyorum, Tab. Sonra yüksek topuklu ayakkabıların, bir sürü saçın, bir sürü makyajın var. Vahşi bir tarafın olduğunu haykırıyorsun, bebeğim. Dalga geçmeyi bırak. On altı yaşından beri keşfetmek istiyorsun. Zamanı geldi. Sahne hazır." Onu kendine yaklaştırdı ve şişeyi tekrar kaldırdı. "Hadi gidelim."

Adam *on altı* kelimesini söylediğinde kadın irkildi ve eli tekrar adamın elini tuttu.

Ayrıca, gözlerindeki tam olarak çıkaramadığı bakış da netleşmişti. İncinmiş.

Berbattı. Bunu ona yapmaktan hoşlanmıyordu ama bakışlarındaki duygu yoğunluğunun bunu başardığı anlamına geldiğini düşündü.

"Beni eve götür," dedi usulca ve adam ona daha da yaklaştı

Kadın hafifçe geriye savruldu ama hareketleri tahta gibiydi.

"Hadi bebeğim. Benimle kafa bulma," diye nazik bir sesle ikna etti. "Bana nasıl baktığını gördüm. Şimdi senin şansın. Ateşlisin, eğlenmeyi seviyorsun, bu fırsatı kaçırmamalısın."

"Beni eve götür," diye tekrarladı.

"Seyirci istemiyorsan ya da bu ikimizin dışında bir katılım sporu olacaksa, o srtkleri uyandırabilirim -" başını yatağa doğru salladı "- biz gitmeden önce onları yollarına gönder."

"Beni eve götür," dedi tekrar.

"Ya da uyumalarına izin verebiliriz. Babanın odasına git," diye önerdi ve bu iŖe yaradı.

Ŗiddetli bir hareketle elini onun elinden çekti, ayağının üzerinde döndü ve odadan hızla ıktı.

Shy ŖiŖeyi çok daha yavaŖ bir Ŗekilde Ŗifonyerin zerine koydu, ıŖıkları kapattı ve onu takip etti. TelaŖlanmamıŖtı. Tekerlekleri yoktu ve topuklu ayakkabı giyyiyordu, gidebileceği fazla mesafe yoktu.

ŖaŖırtıcı bir Ŗekilde, adam yerleŖkeden çıktığında, kadın kamyonetin yolcu tarafında oturuyordu ve başını çevirip yan camdan dıŖarı bakıyordu.

Evet, eve gitmeye hazırdı.

Sürücü tarafına geçip arabaya tırmanmakta ve arabayı alıŖtırmakta gecikmedi. Geri geri Broadway'e doğru giderken Tabby ona bakmadı.

Denver'dan Tack ve Cherry'nin yaŖadıęı, Tab'in hâlâ onlarla ve iki yeni oğluyla birlikte yaŖadıęı dağ eteklerine doğru yol alıyorlardı ki, Tab taksinin ağır havasında konuŖtu.

"Sen iyi bir çocuksun, Tabby. Annenin sana bok gibi davranmasına izin verme. O yoldan ekil."

"Sen de o yoldasın," diye fısıldadı penceresine.

"Bebeğim, değilim. Ben bir erkeğim ve kardeŖlerim var. Ben bir yaŖam tarzı ve kardeŖlik seçtim. Senin için durum farklı ve bunu sen de biliyorsun. Yaptığın saçmalıklar, yürüdüğün yol, Ŗaka değil, o hayatı istesen bile, yaŖlı bir kadın olmak istesen bile, babana ne kadar saygı duyarsak duyalım bu senin için iŖe yaramaz. Gittiğin yol seni doğrudan bir BeeBee olmaya götürüyor ve bunu sen de biliyorsun."

O konuŖmadı ama Shy amacına ulaŖtıęını anladı. Tabby BeeBee'yi tanıyordu, herkes tanıyordu. BeeBee'nin bacaklarını aması ve yeteneğini Kulübün her üyesine yayması, Cherry ile aptalca kafa kafaya geldikten sonra yasaklanmıŖtı. Ama gitmiŖ olsa bile unutulmamıŖtı. O zamanlar Tabby, BeeBee'nin nasıl asıldığını ve ortaya nasıl çıktığını görmek dıŖında BeeBee'yi gerçek anlamda tanımak için çok gençti. Ama bir genç kız için bile onun Kulübe olan faydasını görmemek mümkün değildi.

Demek istediğini ve Tack'in evine giden yolun geri kalanında da sessiz kaldı.

Ön kapının önüne park etti ve kadın hemen emniyet kemerini çözüp kapıyı açtı. Dönüp kızın fırlamak için kıvırdığını gördü ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama söyleyemedi. Bir erkek kardeşi onu eve getirdiğinde bunu babasına nasıl açıkladığına hiçbir fikri yoktu ama bu onun sorunuydu, onun değil.

Kadın arkasını döndü ve adam taksinin ışığında kadının gözlerinde parıldayan yaşları ve yanaklarından sessizce süzülen gözyaşlarının bıraktığı izleri görünce tüm kelimeler boğazında düğümlendi.

Verdiği dersin neden olduğu acının kanıtı karşısında vücudu kaskatı kesildi. Hak etmişti, biliyordu, ama yine de tanık olmak bir anne gibi acıtıyordu. Bu yüzden kız ona doğru eğildiğinde uzaklaşmadı.

"Beni tanımıyorsun," diye fısıldadı. "Ama şimdi seni tanıyorum ve Shy... sen bir pisliksin."

Bu sözlerle rağmen ellerini kaldırdı, başının iki yanına koydu ve daha da yaklaştı. Dudaklarını onunkilere bastırdı, o tatlı, pembe dili dudaklarının arasından kayarak dilinin ucuna dokundu ve onu tuttuğu gibi hızla bıraktı. Taksiden atladı ve yüksek topuklu sandaletlerinin parmak uçlarında zarifçe yan güverteye ve eve doğru koştu.

Shy onun hareketini izlemek için yer değiştirmişti, göğsü ve karnı alev alev yanıyordu, kadının kısa ama inkar edilemez tatlı tadı hala dilindeydi.

Evin yan tarafındaki ışık söndü ve karanlığa gömüldü.

"Kahretsin," diye mırıldandı kamyonu vitesine takıp geri dönmeden önce.

Eve dönerken, onun gözyaşı lekeli yanaklarını ve ıslak gözlerini aklından çıkaramıyordu.

Ayrıca onun tadını da dilinden çıkaramıyordu.

* * * * *

Beş ay sonra.

Fortnum's Used Books'un kapısının üzerindeki zil, Shy kapıyı iterek açtığında çaldı.

Shy'ın Fortnum'a gelmesinin tek bir nedeni vardı, o da kullanılmış kitap almak değildi. Çünkü dükkânın önünde bir kahve tezgâhı ve oturma alanı vardı ve Denver'daki herkes espresso makinesini çalıştıran Tex adındaki adamın bir usta olduğunu biliyordu. Shy bira, burbon ve votkayı, bazen tekilayı, bazen de Pepsi'yi severdi ama gecelerini yaşama biçimiyle sabahları her zaman bol bol kahve içerdi.

Espresso tezgâhının önüne serpiştirilmiş masa ve koltukların arasından geçerken Tex'in gözleri ona ilişti ve "Hey, gezgin adam! Her zamankinden mi?"

Shy olumlu anlamda çenesini kaldırdı ama yandan bir şey dikkatini çekti ve o tarafa bakınca Tabby'nin köşedeki yuvarlak masada oturduğunu gördü.

Ateş göğsüne isabet etti.

Etrafında kitaplar ve not defterleri yığılıydı, masanın üzerinde biri yarı dolu iki boş kahve fincanı vardı. Bir kitabın üzerine eğilmişti, dirseği masanın üzerindeydi, eli başının tepesindeki yele gibi saçlarının içindeydi ve saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Konsantrasyonu bir kitap ve önündeki not defterindeydi, elinde kalem vardı.

Ona ders verdiği ve eve götürdüğü o geceden beri onu görmemişti. Ride'ın ya da yerleşkenin müdavimi değildi ama buralardaydı. Cherry ile arası iyiydi; birlikte sık sık alışverişe giderlerdi ve gittiklerinde Tabby de Cherry ile orada buluşurdu. Bazen Cherry çalışırken o da ofiste ders çalışırdı. Bazı kardeşlerle, özellikle de Tack'in yardımcıları Dog ve Brick ve kurucu üyelerden biri olan ve kanserle savaşırken kızının yanında olmak için birkaç yıl Kulübe ara veren Big Petey ile yakındı. Kızı bu savaşı kaybettiğinde geri döndü ve Tab, Tab'ın nasıl olabileceği ve Koca Petey ile birlikte büyüdüğü için, bu acıyı hafifletmek için taşındı. Bu yüzden onu Pete'le oto yedek parça dükkanındaki tezgahın karşısında atışırken, ön avludaki Harley Trike'ının yanında ona takılırken ya da onunla yakın oturup Yerleşkenin dışındaki piknik masalarından birinde konuşurken görmek duyulmamış bir şey değildi.

Sonra, beş ay boyunca ortadan kayboldu. Ondan hiçbir iz yoktu. Shy günün her dakikasında Kaos'ta değildi ama olduğunda da orada değildi.

Yaptıkları üç domuz kızartmasından birine bile gitmemişti. Yeni elemanları Snapper ve Bat'i aldıklarında düzenledikleri partiye bile gitmemişti.

Ve o geceden beri başka bir Tabby Callout olmamıştı.

Şimdi burada ders çalışıyordu. İşler hareketliydi ve Tex'in espresso makinesinden bir kahve içmeye zorlarken mümkün olduğunca çok gürültü çıkarması gerekiyor gibiydi ama yine de etrafına bakmıyor ya da konsantrasyonunu hiç bozmuyordu.

Ve, diye düşündü Shy, işte oldu. Demek istediğini anlamıştı. Dersini almıştı. Önemli olan şeylere odaklanmalıydı. Babasının kendisine iyi bir hayat kurması için sunduğu fırsatı değerlendiriyor, vahşi tarafını kontrol altına alıyor ve hayatındaki çöpleri temizliyordu.

Mekânın sahibi olan Indy adındaki kızıl saçlı afete içkisinin parasını ödedi, tezgâhın diğer ucundaki Tex'ten içkisini aldı ve Tab'in masasına doğru ilerledi.

Karşısındaki koltuğu çekip çevirerek üzerine oturdu ve yumuşak bir sesle, "Hey, bebeğim," dedi, kızın vücudu şaşkınlıkla sarsıldı ve başı yukarı kalktı.

Kızın gözleri ona takıldı ve kız gözlerini kapatmadan önce gözlerinde kendisini huzursuz eden bir şeyin parladığını gördü. Yüzü karardı ve gözleri ona geri dönmeden önce odada gezindi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sessizce.

Gitmek için fincanını kaldırdı. "Kahve. Şehrin iyisi. Buraya her zaman gelirim."

Önce onun fincanına, sonra da önündeki masada duran iki kahve fincanına baktı ve parmakları saçlarının arasından kayarak sandalyesinde doğruldu.

Shy onun kalın, parlak saçlarının parmaklarının arasından geçişini izleyerek kendine geldiğinde ve konuşmadığını fark ettiğinde, "Ders mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Bakışları daha önce hiç görmemiş gibi kitaplarına gitti, sonra tekrar ona döndü ve "Evet. Bu hafta iki sınavım var" diye cevap verdi.

"Sert," diye mırıldandı, gerçi kendisi de bilmiyordu. Sınavlara hiç çalışmamıştı. Evindeki ıvır zıvırın arasında bir yerlerde lise diploması olması bile bir mucizeydi.

"Evet," diye kabul etti. "Buna geri dönmem gerekiyor." "Ne?" diye sordu.

Kitaplarına baktı, kalemini elinde çevirdi ve silginin ucunu not defterine vurarak, "Geri dönmem gerek," diye tekrarladı.

"istemiyorsun," diye tahmin etti.

"İki sınavım var. Yapacak çok işim var." Shy başını salladı ve "Buraya çok gelir misin?" diye sordu.

Tatlı, pembe dili üst dudağına dokunmak için dışarı çıktı, dili kaybolmadan önce göğsündeki yanma büyüdü ve cevap verdi, "Hayır, sadece ders çalışabileceğim yerleri deniyorum. Evde işler biraz çığırından çıkıyor."

"Oğlanlar," diye tahmin etti Shy. İki yeni erkek kardeşi vardı: Üç yaşına yeni basan Rider ve bir yaşındaki Cutter... Yani ev, Shy'ın o özel havayı yakalayabileceği yer değildi.

"Evet, onlar küçük çocuklar ama aynı zamanda Allen'lar, yani işler çığırından çıkabilir," diye mırıldandı.

Tex'in espresso makinesine vurduğunu duydu ve Fortnum'ın da biraz delirebileceğini biliyordu.

Bunu düşünerek, Tabby'nin sonunda doğru şeylere odaklanmasının harika olduğunu düşünerek ve onu kendi evinde ne kadar ya da neden istediğini düşünmemeye çalışarak, "Alana ihtiyacın var bebeğim, bir dairem var. Hiç içinde bulunmuyorum. Temiz olduğunu söyleyemem ama sessiz."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim."

Sandalyeden kalktı, masanın üzerinde düzeltti ve "Ne zaman ihtiyacın olursa Tab, senindir. Sadece beni ara."

Başını salladı, yutkundu, sonra omzuna doğru "Sonra," diye mırıldandı, sonra tekrar kitaplarına baktı, sandalyesine kıvrıldı, dirseğine yaslandı, elini saçına götürdü.

Utangaç'ın masanın etrafında dönmesine, bir elini kaldırmasına ve saçlarını yüzünden çekmesine neden olan şey yutkunması, mırıldanması ve omzuyla konuşmasıydı.

Gözleri ona dikilince başı geriye düştü. "İyi miyiz?" diye sordu.

"Elbette," diye cevap verdi, çok hızlı bir şekilde. "Bundan emin misin?" diye üsteledi.

"Neden olmayayım ki?" diye sordu, fazla rahat bir şekilde.

"Bebeğim, seni en son gördüğümde aşırı uçtaydın." Adamın gözleri önce masaya, sonra tekrar kadına kaydı. "Demek istediğimi anladığını görüyorum ama iyi olduğumuzu bilmek güzel olurdu."

"Biz iyiyiz," diye güvence verdi ona, yine hızlıca. Adam onun yüzünü inceledi. Yüzü dikkatle boştu.

Onu o kadar iyi tanımıyordu ama Tabitha Allen'ın asla ifadesiz olmadığını bilecek kadar sık onunla birlikte olmuştu.

Sikeyim.

Bıraktı ve tekrarladı, "Yerime ihtiyacın olursa bebeğim, bağırman yeterli." "Bunu yapacağım, Shy," diye cevap verdi sessizce.

Çenesini yukarı kaldırdı.

Sırtı ona dönük olacak şekilde döndü ve kitaplarının üzerine eğildi.

Shy Fortnum'dan çıkarken o tanıdık yanmayı hissetti. Ama bu sefer karnında değildi.

Kalbinin etrafındaydı.

Onun alanını kullanmak için hiç aramadı. Hiç aramadı.

Ve onu bir daha Fortnum's'da görmedi.

* * * * *

Altı ay sonra.

Shy, yerleşkenin dışındaki piknik masalarından birinin üzerine oturmuş, ayaklarını koltuğa uzatmış, bacaklarını açmış, dirseklerini kalçalarına dayamış, elinde gevşekçe tuttuğu bira şişesiyle etrafı izliyordu.

Tabby neredeyse bir yıldır ilk kez Kaos'taydı. Ofisten çıkıp merdivenlerden aşağı iniyordu, Rider'ın elini tutmuş, küçük bacaklarını merdivenleri aşmak için zorlarken onu sabitliyordu. Kalçasında Cut vardı ve Shy o yürürken Cut'ın küçük yumruğunu onun yanağına vurduğunu görebiliyordu.

Onları güvenli bir şekilde merdivenlerin dibine kadar götürdü ama durdu ve Shy başını çevirip öne doğru sarsarak Cut'ın yumruğunu ağzına almasını izledi.

Ciyakladı. Tabby küçük yumruğunu bıraktı ve müzikal kahkahası ön avluya doğru fırladı ve adamın karnına öyle bir vurdu ki homurdanmaması mucizeydi.

Sonra oldu.

Rider tökezledi ve Tabby onu düzeltmek için eğildi ve yukarı çıkarken gözleri ön avluda, Yerleşke boyunca, doğrudan onun içinde hareket etti.

Onun *aracılığıyla*.

Sanki görünmezmiş gibi.

Tanrı

m.

Hay

sikeyi

m.

Tanrı

m.

Bir zamanlar onu gördüğünde gözleri hızla başka yöne kayıyordu ve onun kendisini izlediğini biliyordu. O gece yaptıklarını yapmadan önce ne zaman etrafta olsa, onu gördüğünde gözleri onun üzerindeydi.

Artık görünmezdi. Sanki hiç var olmamış gibiydi.

Çocukları arabasına taşıdı ve arkadaki araba koltuklarına bağladı ve Shy izlemeye devam etti, midesi sıkışmıştı, o yanık kalbini yakıyordu.

Harika bir arabası vardı. On altı yaşındayken babası ona vermişti ve o da küçük kardeşlerinden biriymiş gibi ona bakıyordu. Elektrik mavisi boyası Ağustos güneşinde temiz ve bozulmamış bir şekilde parlıyordu.

Güzel bir yolculuktu ama Tabby'nin üzerinde şu bol, çiçekli, ayaklarına kadar uzanan elbiselerden biri vardı, o kadar çok malzeme vardı ki altında ne olduğunu tahmin bile edemezsiniz, o arabaya aitmiş gibi görünmüyordu. Elbise straplez olması sayesinde kurtulmuştu, üst kısmı aslında göğüslerini örten elastik bir tüp bluzdu ama yine de.

Eskiden giydiği gibi kısa şortlar ve rocker tişörtleri değildi.

Saçları da dağınık ve vahşi değildi. İki yandan kafatasına yakın kalın örgüler halinde örülmüştü ve ensesinde Tack'in iyi genlerinin ona bahsettiği yoğun, parlak yeleyi sadece ima eden bir saç külesiyle dalgalanıyordu.

Evet, demek istediğini anlamıştı.

Kahretsin, evet, bir yıl önce gerçekten derdini anlatmıştı.

Çocukları bağladı ve Koca Petey ofisten çıktı, merdivenlerden aşağı indi ve Shy, Pete ile Tabby'nin duyamadığı eğlenceli bir tartışmaya girmesini izledi. Tab kaybetti ve anahtarlarını verip arabanın etrafında tepinirken kızmış numarası yaptı.

Pete'in bir çocuğu vardı, şimdi toprak altında olan kızı. Kızının cenazesinden sonra geri döndüğünde paramparça olmuştu. Adam genç değildi ama kızını kaybettikten ve kardeşliğe döndükten sonra bin yaşında görünüyordu.

Şimdi Shy, Tab'in arabasının direksiyonunun arkasında kocaman bira göbeğini katlayıp koltuğu ayarlarken sırtıttığını gördü.

Bunu Tab yaptı. Tab onu geri getirdi. Tabby parçaları bir araya getirdi ve Pete'e sırtacak bir şey verdi.

Shy'a hiç yokmuş gibi bakan Tab.

Petey arabayı çekti ve o, Tab, Rider ve Cut yola koyuldular, Shy'ın nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Shy, Cherry ve Tack'in Rider ve Cut'ın ablalarının üzerlerine titrediğini ve onları çok şımarttığını bilecek kadar bu konuda konuştuklarını duymuştu. Bu yüzden dondurma ya da park olduğunu düşündü ama her neyse, ablalarının sevgisiyle doluydu.

Artık göremeyene kadar arabayı izledi. Sonra piknik masasından atladı ve içeri girdi.

Yerleşkenin serin karanlığında, ortak salonda durdu ve odanın arka tarafındaki duvara asılı Kaos bayrağına bakarak durdu.

Bağırsakları hala bükülürken ve kalbi yanarken serin ve karanlık.

Elindeki şişeyi kaldırdı ve kolunu havaya doğru savurarak şişeyi odanın diğer ucuna gönderdi ve köpüklü bir bira ve kahverengi cam patlamasıyla Kulüp bayrağının bulunduğu kapının karşısındaki duvara çarptı.

"Tanrım, kardeşim, ne oluyor lan?" diye gürledi odanın yan tarafından. Dönüp baktığında High'ın barda bir taburede oturduğunu ve arkasında Snapper'ın olduğunu gördü.

Shy cevap vermedi. Barın arkasına geçti ve bir şişe tekila kaptı.

Bara geri dönüp odasına doğru giderken Snapper'a "Şu pisliği temizle" diye emretti.

Sonra odasında kayboldu.

* * * * *

Yedi ay sonra.

Kamyonetini yolun kenarındaki elektrikli mavi arabanın arkasında durdurdu.

Shy on sekiz ay sonra ilk Tekir Çağrısını almıştı. Sinsi sinsi dolaşmıyordu.

Bir dairesi vardı.

Ayakta duruyordu, kot pantolonlu kalçaları arabasının yan tarafına yaslanmıştı, termal kaplı kolları giydiği şişkin yeleğin üzerinde çapraz duruyordu, alçak topuklu

Çizmeli ayakları bileklerinden çapraz, başı ona dönük, gözleri bir çift aynalı, tel çerçeveli gözlüğün ardında saklı, yüzü boş.

Petey ve kardeşleriyle birlikte gittiğinden beri onu bir kez görmüştü, o da Yerleşke'deki Kaos Noel partisindeydi. Kolunda bir kadınla gelmişti. Kadın on beş dakika sonra gitmişti.

Bu kadar.

Şimdi, adam kamyonetinden inip ona doğru ilerlerken, kadın hiç kıpırdamadı. Sadece onu izledi.

Yaklaştığında, bir yıl önce Fortnum'da karşılaştıklarından beri onunla tek kelime konuşmamış olmasına rağmen, sert bir şekilde, "Lastik değiştirmeyi biliyorum ama bijonları hareket ettiremiyorum," dedi.

Ondan yarım adım ötede durdu, gözlüklerinin altından burnunun ucuyla ona baktı ve homurdandı, "Harikayım bebeğim. Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

Başı sarsıldı ve omuzları omurgasına çelik bir çubuk saplanmış gibi dikleşti. "Pardon?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "Bana bir iyilik yap ve arabadan uzaklaş. Ben senin lastiğinle kışını yasladığın için krikodan kaymasını istemiyorum."

Kadın arabadan uzaklaştı ve Shy daireye yöneldi. Yedek lastiği çıkarmış, arabanın krikosunu kaldırmış ve bijon anahtarını asfaltın üzerine bırakmıştı. Shy arabanın yanına çömeldi ve konuştuğu sırada anahtarı kapıyordu.

"Roscoe aradı. On dakika uzaklıkta. Eğer bu senin programını etkiliyorsa, sana yardım edebileceğini söyledi."

"Bana on dakika ayır. Sonra yine ortadan kaybolabilirsin," diye mırıldandı, anahtarı somuna dayadı ve kadının haksız olmadığını gördü. O kaltaklar orada sıkı duruyordu.

Tabby sessizliğe gömüldü. Utangaç çalıştı.

Lastiği yedek lastikle değiştirdi, patlak lastiği bagaja attı ve tam kapıyı kapatıyordu ki, "Garaja git. Zamanın var, şimdi iyi olur. Yedek lastikle fazla uzağa gitme."

"Ben bir kız olabilirim ama babam motorcu ve tamircidir. Sanırım yedek bir motorla dolaşmayacak kadar çok şey biliyorum," diye karşılık verdi. "Yine de," diye devam etti adamın gözleri kendisine kayınca, "bana bir fikir verdin. Dışarıdaki tüm o aptal kadınlara yardım eli uzatabilirim, broşürler tasarlayabilirim. Onları Denver'ın her yerinde dağıtabilirim. Yedek kullanımı hakkında açıklayınız. Nasıl

tehlikeli. Üzerine bir sürü kelebek koyacağım ve simle kaplayacağım eminim, böylece okurken dikkatlerini çekebilirim."

Ağzı "Ne oluyor lan?" diye sorarken gözlerinin kısıldığını hissetti.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, sonra "Lastik değişimi için oral seks kabul edilebilir bir ödeme mi yoksa başlığın sallanması mı gerekiyor?" diye sorduğunda midesinin sıkıştığını hissetti.

Ciddiyim.

Kaltağı aylardır görmemişti, onunla bir yıldan fazladır konuşmamıştı, bu lanet tavır da neyin nesiydi?

Bunu soramayacak kadar öfkeliydi, tek çıkarabildiği tekrarlanan bir "Ne oluyor lan?" oldu.

"İntikam, Shy. Seni bir hiç uğruna yolundan alıkoymak istemezdim," diye açıkladı ve cevap vermek için gevşemeye zorlamadan önce çenesinin gerildiğini hissetti.

"Bana beş dakika ver bebeğim, seninle ilgilenmek için kıcımlı buraya getirdim, kamyonetim eski, ısı gibi değil. , kabinde oral seks iyi olur."

"Bir arkadaşımı çağırmam gerekli mi yoksa sadece ben mi yapacağım?" diye karşılık verdi. "İki orospunun ağzını sikimin etrafına dolması zor, ama eğer

Bir yolunu buldun şekerim, bu deneyimi yaşamaya

hazırım." "Oh, olacaksın," diye tısladı, hafifçe eğilerek.

"Tutamayacağın sözler verme," diye karşılık verdi.

Güneş gözlüklerinin ardından ona bakıyordu, ağzı kenetlenmişti ve adam o lanet güneş gözlüklerini çıkarırsa gözlerinin parlamayacağını biliyordu.

İçindeki yanmayı yatıştırmak için bir nefes aldı ve "Tavrını açıklamak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye kestirip attı.

"Eğer istemiyorsan, o zaman bu pisliği ortaya dökme. Kıçında bir şey varsa, onu ortaya dökerek cesarete sahip olmalısın. Derdini bilmediğim halde bana bok atıp yememi bekleme."

"Haklısın, Shy. Özür dilerim. Arabama doğru yürüyüp bana alaycı bir şekilde küfretmen beni oyundan düşürdü. Bana yardım etmek için kendi yolundan çıktın, daha minnettar olmalıydım."

Sözleri tatlıydı. Ses tonu öyle değildi.

"Bebeğim, şu bijonları oynatabilirsen bu işi halledebileceğini söyleyip durdun. Bir merhaba bile demedin. Tam olarak nasıl?

Uzun zamandır bana bakmadığına göre, buna cevap vermemi ister miydin?"

Ellerini saçma bir özür jestiyle havaya kaldırdı. "Üzgünüm Shy, çok ama çok üzgünüm. Demek istediğim, aptal bir lastik patladığında bir şey yapmaya gidiyor değildim, sonra aptal bijon somunlarını hareket ettiremedim ve *hiç* denemedim" - eğildi - "*hiç*. Yani yardım etmek için yanıma geldiğinde, anlaşılır bir şekilde sinirlenmek yerine gülümsemeli ve sana sevgi göstermeliydim. Anlıyorum, yardım etmek için kendini buraya sürükledin ve benim günümün tamamen berbat olmasına, ellerimin kirlenmesine, kotumun kirlenmesine ve eve gidip üstümü değiştirmem gerekmesine kızmam senin sorunun değil. Bunu bu şekilde yapmamalıyım."

Kahretsin, haklıydı.

"Tabby-" diye başladı ama Tabby onun kesti.

"Ve oral seks esprisi çizgiyi aştı. Bunun için de özür dilerim." "Tab-"

"Arkadaşlık meselesi de öyle... her şey. Şimdi, iyi miyiz?" İşte oldu.

Onun atışı.

Ve bunu kabul edecekti.

Ona doğru bir adım attı ve sessizce, "Biz iyiyiz bebeğim, ama zaten günün berbat geçtiğine ve ıssız bir yerde olduğumuza göre, bu zamanı konuşmak için kullanmalıyız," dedi.

Adam ona doğru hareket ettiğinde, kadın kendini tuttu. Adam önerisini yaptıktan sonra hafifçe arkasına yaslandı.

"Ne hakkında?" diye sordu.

"Benden kaçıyormuşsun gibi bir his var içimde." "Kaçmıyorum," dedi çok hızlı bir şekilde.

"Seninle bir yılı aşkın süredir konuşmuyorum," diye belirtti.

"Hiçbir zaman gerçekten yakın olmadık, Shy," diye cevap verdi.

Shy farklı bir taktik denedi. "Eskiden seni her zaman görürdüm Tab. Şimdi seni hiç görmüyorum."

"Meşgulüm."

"Daha önce meşguldün ama ben yine de seni gördüm." "Şimdi meşgulüm...er."

Başını salladı ve yaklaştı. Kadın direndi ama adam onun vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. Bunu görmezden geldi ve devam etti, "Benden kaçıyorsun ve

bir süre önce olanlardan beri."

"Ne boku?" diye sordu ve o kadar açık bir şekilde dalga geçmeye çalışıyordu ki, neredeyse gülümseyecekti çünkü bu çok tatlıydı.

Lanet olsun.

"Ne bok olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi.

"Utangaç-" diye başladı, geri çekildi ama adam onu üst kolundan yakaladı ve kadın yine hareketsiz kaldı.

Yüzleri yakın olsun diye eğildi. Tanrım,
harika bir ağzı vardı.

"Çok sertti bebeğim, *çok* sertti, *çok* sertti. Bunu şimdi anlıyorum, ama bir yıldan fazla oldu ve sen hala beni donduruyorsun. Bu böyle devam edemez Tabby. Biz bir aileyiz."

"Biz aile değiliz," diye fısıldamadan önce, o harika ağzının içini burkacak şekilde kıvrıldığını gördü.

"İkimiz de Kaos'uz," diye hatırlattı ona. "Biz
aile değiliz," diye tekrarlardı.

"Bebeğim-"

Kolunu adamın elinden kurtardı ama konuşurken yerinden kıpırdamadı.

"*Ailem yıllar önce* o adamla yaşadığım olaydan sonra benimle konuştu, Shy. Ty-Ty, babam, Rush benim yanımdaydı. Her şeyi berbat ettim, annemle aramız kötüydü, yanlış bir şey yapmadığım zamanlarda bile hep üstüme geliyordu. On altı yaşındaydım ve aptaldım, bu yüzden ne olacak ki diye düşündüm. Zaten başım belaya girecekse, bari başımı belaya sokacak bir şey yapayım diye düşündüm ve benden yaşça çok büyük bir adamla birlikte oldum. Benimle denedi, beni çıldırttı ve hayır dediğimde hiç hoş değildi. Bana vurdu, canımı yaktı, ben de yardım etmesi için Tyra'yı aradım. Onu geri götürmen için seni aradı. Ve sen de oradaydın. Gerisini biliyorsun."

"Tab-" Shy tekrar araya girmeye çalıştı, çünkü geçmişe dönmenin onun olmak istediği bir yer olmadığını söyleyebilirdi ama Tabby konuşmaya devam etti.

"Bu konuda benimle yüzleştiklerinde rahat değildim ama dürüst ve naziktiler ve ihtiyacım olan da buydu. Sheila beni bir kenara çekti ve annemle ilgili şeyleri bırakmam gerektiğinde bana sordu ve beni dinledi. Arlo beni sosisli sandviç yemeye götürdü ve iyi bir erkeği nasıl fark edeceğimi ve bir erkeğin ne zaman pislik olduğunu anlayacağımı tartıştık. Ve hepsi de bu olaydan sonra bir daha böyle bir şey yaşanmaması için yıllarca arkamı kolladı. Bu

aşırı korumacı ve sinir bozucuydu ama en azından sevgi doluydu." Başını iki yana salladı. "Ama sen... *sen* varsayımlarda bulundun. O gece o adam benim hakkımda tek bir şey bilmeden bana elini uzattığında nasıl bir kız olduğuma karar verdiğini gösterdin. Ben senin düşündüğün gibi biri değildim, Shy. Senin saçmalıklarına ihtiyacım yoktu ve bunu hak etmiyordum da. Aile yargılama yapmaz. Konuşurlar. Destek olurlar. Sen bir karar verdin. Bu yargıya göre hareket ettin. Bunu yapman beni incitti, bu da demek oluyor ki sen benim ailem *değilsin*."

Adamın bağırsaklarını deştikten sonra botunu açtı, arabasına doğru yürüdü, kıvrımlı, küçük bedenini içine katladı ve Shy'ı yolun bırakarak gitti.

* * * * *

Dört ay sonra.

Shy bisikletine oturmuş, sinirlenmişti. Şehir merkezindeki inşaat çalışmaları ve Denver Gösteri Sanatları Merkezi'ndeki bir gösteri nedeniyle trafik her yerde sıkışıp kalmıştı.

Üç arabanın ışıklardan geçmesini izledi ve kırmızıya dönmeden önce bisikletinden kıpırdamadı ve bu boku geçmek için bisikletini kaldırıma sürmeyi düşünmeye geri döndü. Arabalar o kadar sıkışmıştı ki, geçmeleri gereken tek şeride girebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı, bisikletiyle aradan sıyrılmayı bile başaramadı.

Arkasına yaslandı ve başını çevirdi, gözlerini kaldırımlarda sürünen, karşıdan karşıya geçen ve DCPA'daki merdivenlerden inen insan dalgaları arasında gezdirirken, gözleri onun üzerinden geçti ve başı geriye doğru sarsıldı.

Tabby.

Tabby'nin üzerinde dantelle kaplı, dar, askısız, kırmızı bir elbise vardı. Ayaklarında, şık olduğu kadar seksi de olan yüksek, çivili siyah topuklu ayakkabılar vardı. Küt saçları yumuşak bir şekilde yüzünden geriye doğru toplanmış, arkada karmaşık bir bukle düzenine sokulmuştu.

Günümüz prensesi gibi görünüyordu. Zarif. Sofistike. Yüksek sınıf.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Kadın kaybolmuş gibi etrafına bakınıyordu ve adam tam dilini dişlerine götürüp ıslık çalacaktı ki kadın aradığını buldu ve Shy kaskatı kesildi.

Uzun boylu, yakışıklı, yapılı, takım elbiseli sarışın bir adam gülümseyerek ona doğru ilerledi. Kız gülümsemeden başını geriye eğdi.

Işıl ışıl.

Shy, adamın bir kolunu beline dolamasını izledi, kadın adamın bedenine doğru eğildi ve adam eğilerek ağzına dokundu. Her erkeğin yapacağı gibi, Tabby böyle giyinmiş, böyle bakıyor, böyle gülümsüyordu ve ağzı hareket ediyordu.

Sonra bir kahkaha patlatarak başını geriye attı.

Tabby çenesini indirip alnını onun göğsüne dayamadan önce bir süre izledi, kolları onun etrafında kıvrıldı ve mizahla titrerken onu tuttu.

"Tanrım," diye mırıldandı Shy, midesinde, göğsünde, kalbinde, hatta lanet olası boğazında yanma geri gelmişti.

Adam çenesini tekrar aşağı indirip bir eliyle çenesini kavradıktan sonra yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırıp eğilerek ağzını tekrar Tabby'ninkine değdirdiğinde gözlerini ayırmak istemedi ama ayıramadı.

Ama bu bir dokunuş değildi.

Ağzını uzun süre onunkinin üzerinde tuttu. Sanki etraflarında yüzlerce insanın akın ettiği ve arabaların trafikten geçmek için beklediği bir kaldırımda değillermiş gibi. Sanki yalnızdılar, sadece onlar.

Adam öpüşmeyi keserken Shy izlemeye devam etti. Tabby'nin şimdi adamın boynunda olan eli hareket etti, böylece adamın çenesini okşayabildi ve gezegendeki tek erkek oymuş gibi ona bakabildi.

İşte o zaman Shy gözlerini ayırdı.

Ve işte o zaman, korna çalan arabalara ve camdan dışarı bağıranlara aldırmadan, bisikletiyle arabaların arasından manevra yaparak neredeyse bacıklarını ve bisikletini havaya kaldıracaktı.

İki saniye sonra, ışıklar değiştiğinde, kükreyerek uzaklaştı.

* * * * *

Sekiz ay sonra.

"Tanrım, ciddi, bana tuzak kur," diye Dog ve Shy, Arlo ve Brick'in oturup bira içtikleri, Bat'in de karşılarında barmenlik yaptığı yere doğru ilerledi.

"N'aber kardeşim?" Dog kışını bir taburenin üzerine kaldırırken Arlo sordu. "Bizim küçük Tekir nişanlandı."

Shy enayi yumruğu yemiş gibi hissetti.

"Bok yok mu?" Brick de enayi yumruğu yemiş gibi bir sesle sordu. "Tanrım, lütfen şu sarışın adam olmasın.

defans oyuncusu ve polis gibi görünüyor," diye mırıldandı Bat.

Dog birasından uzun bir yudum aldı ama bunu başını sallayarak yaptı. Sonra birayı bara bıraktı ve gözlerini Brick'e dikti.

"İyi adam, onunla tanıştım. Fizyoterapist. Üniversitede top oynamış, iyi ama yeterince iyi değil. Yine de bu deneyim yardımcı oldu. Broncos için çalışıyor."

Shy barın üzerinde tuttuğu biraya baktı. Kahretsin.

Sikeyim.

Kahretsin.

Dog, "Ayın üzerinde," diye devam etti ve Shy'ın midesi bulandı. "Cherry de öyle. Cherry onun bir bok olduğunu düşünüyor. Onu sevmediğimi söyleyemem ama çok *normal* biri. Tack yırtık. Adam kızımızın suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyor, hangi baba bundan hoşlanmaz ki? O da iyi biri. Bizi tanıyor, kim olduğumuzu, nereden geldiğini biliyor, hiç umurunda değil. Hala Tab olsaydı onu bacaksız ve kolsuz alırdı, nereden geldiği umurunda değil. Bununla birlikte, hayata yakın bir yerde değil, lanet olası banliyölerden geliyor ve Tack bununla mücadele ediyor."

Shy birasını kaldırdı ve bir nefes çekti.

Yutkundu ve bunun yanmaya yardımcı olmadığını fark .

Köpek ne yazık ki konuşmaya devam etti. "Evlenmek için mezun olmasını bekleyecekler. Bu konuda komik davranıyor. Adam, düğünden sonra yanına taşınmasını istiyor. Neden adamla birlikte yaşamadığını anlamıyorum. Satın almadan önce dene, bakalım işe yarayacak mı? Ama o buna yanaşmıyor, o yüzden... neyse."

Tabby onların olduğu için kardeşleri bütün gece bu konu hakkında konuşabilirdi. Ama Shy'ın canına tak etmişti.

Taburesini geriye itti, tabureden kaydı ve "Gitmeliyim" diye mırıldandı.

"Nereye gidiyorsun?" Bat sordu.

Bilmiyordu. Umurunda da değildi. Bisikletiyle gittiği sürece her yer olabiliirdi.

"Yapacak çok iş var," diye mırıldandı ve gözleri ayaklarında, aklı çenesini rahat tutmaya, ellerini çözmeye odaklanmış bir halde barın etrafında dolaşmaya başladı.

Kapıdan çıktı, bisikletine bindi ve koyuldu. Üç hafta boyunca bir daha Kaos'a girmedi.

* * * * *

Altı ay sonra.

Shy duş almak ve dışarı çıkmak için ön avludan geçerek yerleşkeye doğru ilerliyordu. Elleri yağdan kirlenmişti. Son üç aydır üzerinde çalıştığı araba nihayet bitmişti.

Kutlama zamanı.

Yerleşkeye girdi ve havadaki ağırlığı hemen hissetti. Çocuklar dışarı çıkıyordu, yüzler tetikte, hatta telaşlıydı, hava kötüydü.

"Neler oluyor?" diye sordu, bütün kardeşler gibi kapıya doğru kayan Roscoe'ya.

"Araba kazası," diye yanıtladı Roscoe, durdu ve göz göze geldiler. "Tab'in nişanlısı."

Bu bilginin gücü Shy'ı o kadar sert vurdu ki dizlerinin üzerine düşmemesi mucizeydi.

Düğüne üç hafta . Tanrım. Tabby.

"Ne?" diye fısıldadı.

Roscoe başını salladı. "Haberleri yeni aldım. Denver Sağlık Merkezi'nde. O, kardeşim, bu çok saçma ama adam ölmüş. Hastaneye bile gidememiş. Gitmiş. Tack, Tab'in aklını kaçırdığını söylüyor. Taşınıyoruz, onu geri alıyoruz, Tack geri döndü, bir şey yapabilir miyiz diye bakıyoruz." Başını yana eğdi. "Geliyor musun?"

ÖLDÜ.

Hastaneye bile gidemedi.

Gitti.

Tab

kaybetti.

Kaybettim.

"Çocuklara bakan mı?" diye sordu zorla.

"Sheila oraya gidiyor."

"Gidip ona yardım edeyim," diye teklif etti Shy, dönüp yağlı elini kot pantolonunun içine sokarak anahtarlarını aradı.

"Sheila'ya çocuklarla ilgili yardım eder misin?" Roscoe arkasından sordu.

Shy cevap vermedi. Çok kötüydü, berbattı ama bir şeyler yapıyordu.

Tabby'den uzakta bir şey.

Onu şimdi görmek istemezdi. Onu hiç görmek istemedi.

Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Onun ailesi değildi.

Ama kız onundu.

* * * * *

Üç gün sonra.

Shy, aylardır ilk kez gittiği evinin karanlık oturma odasında oturuyordu.

Düşünüyor ve hatırlıyordu.

Haberin geldiği o günü uzun zamandır ilk kez hatırlıyorum.

On iki yaşındayken hayatının değiştiği ve iyi, *harika* değil, mutlak boka dönüştüğü o günü hatırlamak.

Yıllar sonra Kaos'u bulduğu ve nihayet, *nihayet*, hayatının artık boktan olmayacağını düşündüğü ve haklı olduğu günü hatırlıyor.

Ve altı saat önce, muhtemelen siyahlar giymiş, muhtemelen cansız görünüyordu, tıpkı dün onu Cherry'yle birlikte ofisten çıkarken gördüğünde görüldüğü gibi, Cherry'nin kolunun onu sardığını, Cherry'nin söylediklerini kabul ediyormuş gibi başını salladığını düşünürken

Sadece ona bakarak hiçbir şey duymadığını anlayan Tabby, bir mezarlıkta durdu ve adamını toprağı bıraktı.

Erkeğı yirmi yedi . Shy'ın yaşı.

Shy votka şişesini dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti.

Bir tane daha almadan önce elinden düşürmedi.

Rüzgâra Sahip Ol e-Kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ancak Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in (ve bunlara uygun gardıropların) tınıları arasında var oldular.

Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick
Hesaplaşması Rock
Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Series:

Senin İçin
Huzur
İçinde
Altın İz
Gönül Oyunları The
Promise
Bekle

Kaos Serisi:

*Rüzgâra Sahip
Ol Ateşin
İçinde Ride
Steady
Ateşin İçinden Yürümek*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe
Jagged
Kaleydoskop*

Rüya Adam Serisi:

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam*

Hayal Diyarı Serisi:

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin*

Magdalene Serisi:

Yükselen İrade

Üç Seri:

*Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Baskını
Diyako
z
Sebring

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Masal Canlanıyor
Cennet ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate House Üç
Dilek

Kristen ile Çevrimiçi Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'ı Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kristen adlı kullanıcının Pinterest'te neler keşfettiğini görün:

www.pinterest.com/kashley0155 Kristen'ı Instagram'da takip edin:

KristenAshleyBooks

Kit Crack Bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?

[Goodreads'te Kristen Ashley Bağımlıları Destek Grubuna](#) Katılın

Kapak Resmi: PixelMischiefDesign.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.